

КНИГИ ЗА ЛЮБОВЬ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЫДЬЦИ.

Джей Лин

Что же творят

Yo
ЕГМОНТ

ДЖЕЙ ЛИН ЩЕ ТЕ ЧАКАМ

Превод: Елка Виденова

chitanka.info

Има неща, за които си струва да чакаш... Има неща, които си струва да преживееш... И има неща, за които си струва да се бориш!

Да избяга на хиляди километри е единственият начин за Ейвъри Морганстен да забрави какво се случи преди пет години на партито по случай Хелоуин. Тя обаче не очаква да срещне Камерън Хамилтън. Висок, със сини очи и невероятната способност да я кара да желае неща, които е мислила, че са й отнети завинаги. И когато разрушителната тайна, скрита дълбоко в душата ѝ, излиза наяве, ще може ли любовта на едно момче да заличи белезите оставени там?

*Тази книга е за всички, които в момента я държат в
ръцете си. Без вас нищо нямаше да е възможно!*

ПЪРВА ГЛАВА

Две са нещата на тоя свят, които могат да ми изкарат акъла. Първото е да се събудя посред нощ и да заваря призрак, натикал прозрачната си физиономия в лицето ми. Признавам, малко е вероятно да ми се случи, но самата мисъл е достатъчно страховита. Второто е да пристъпя в претъпкана класна стая, когато съм закъсняла за час.

Мразя да закъснявам.

Неприятно ми е как всички се обръщат и те зяпват — нещо, което неизбежно се получава, когато влетиш в стаята минутка след началото на часа.

Затова през уикенда влязох в Гугъл и старательно измерих разстоянието между апартамента ми в университетското градче и паркинга за приходящи студенти. А в неделя дори си направих труда да го измина два пъти с колата, за да съм сигурна, че Гугъл не се шегува с мен.

Точно километър и деветстотин метра. Пет минути с колата.

Отгоре на всичко, днес тръгнах петнайсет минути по-рано, за да пристигна десет минути преди началото на часа ми от девет и десет.

Обаче не бях предвидила дългата километър и половина опашка пред знака „Стоп“, защото, пази боже, в градчето имаше истински светофар, нито пък факта, че на паркинга не бе останало нито едно свободно място. Наложи се да паркирам чак на железопътната гара край училището и да губя ценно време да ровя за монети за автомата.

Като толкова настояваш да учиш чак на другия край на страната, поне си намери стая в общежитието. В тоя университет нали има общежитие? Гласът на мама нахлу в мислите ми, когато спрях пред сградата на научния институт „Робърт Бърд“, останала без дъх от тичане по най-стръмния и напълно излишен хълм в историята на човечеството.

Но аз, разбира се, бях избрала да не живея в общежитието, понеже си знаех, че в някой неочекван момент родителите ми ще се изтърсят и ще започнат да критикуват и да коментират, а сто пъти

повече предпочитах да се сритам сама в носа, отколкото да причиня подобно нещо на някой невинен наблюдател. Вместо това посегнах на личния си фонд, спечелен на огромна цена, и си наех апартамент с две спални, намиращ се до студентското градче.

Господин и госпожа Морганстен останаха дълбоко възмутени. Аз пък останах безкрайно доволна.

Но в момента донякъде съжалявах за тази проява на бунт, понеже, докато бързах през влажната жега на августовската утрин към приятно охладената от климатиците тухлена сграда, забелязах, че вече е девет часът и единайсет минути, а кабинетът по астрономия бе чак на втория етаж. А и защо, за бога, се бях записала на астрономия?

Може би защото само при мисълта, че трябва да преглътна още един час биология, започваше да ми се повръща? Мда. Май затова.

Хукнах по широкото стълбище, влетях през двойната врата и внезапно се бълснах директно в някаква тухлена стена.

Неволно отскочих назад, размахала ръце като надрусан регулировчик. Претъканата ми раница се смъкна от рамото ми и тежестта ѝ ме повлече настрани. Косата ми падна напред като пътна кестенява завеса, която скри всичко от погледа ми, и цялото ми тяло опасно залитна.

О, мили боже! Ей сега ще се свлека на земята. Не можех да се спра. В главата ми затанцуваха картини на счупени вратове. Та това бе най-отврат...

Нещо силно и твърдо се уви около талията ми и спря полета ми. Раницата ми тупна на земята и по лъскавия под се разпиляха скъпи учебници и шарени химикалки. Химикалките ми! Прекрасните ми химикалки се затъркаляха във всички посоки. Секунда по-късно се озовах притисната в стената.

Стената се оказа изненадващо топла. И най-неочеквано се подсмихна.

— Опа — обади се нечий пътен глас. — Добре ли си, скъпа?

Стената хич не беше стена. А някакво момче. Сърцето ми спря и в продължение на една страховита секунда гърдите ми останаха свити мъчително, застинах на място, неспособна да помръдна или да мисля. Внезапно се върнах пет години назад. Като в капан. Без да мога да трепна дори. Въздухът изсвистя от дробовете ми в болезнен порив и потила ми пробяга ледена тръпка. Мускулите ми до един се вдървиха.

— Ей — гласът като че ли омекна, появи се нотка на загриженост. — Добре ли си? Насилих се да си поема дълбока гълтка въздух. Все пак трябваше да дишам.

Вдишване. Издишване. Упражнявала се бях цели пет години. Вече не бях на четиринацет. И не бях там. Бях тук, на другия край на страната.

Нечии два пръста повдигнаха брадичката ми. В очите ми се впиха стряскащо сини ириси, обрамчени с гъсти, тъмни мигли. Оттенъкът на синьото бе толкова ярък и наелектризиращ, така силно контрастираше с черните зеници, че се запитах дали бе възможно да е естествен.

И чак тогава се светнах.

Някакво момче ме бе обгърнало с ръце. Такова нещо не ми се беше случвало досега. Не броя онзи път, защото онзи път изобщо не се брои, а ето че сега бях притисната срещу този тип, бедро до бедро, гърди до гърди. Като в танц. Усетих лекия аромат на парфюм и сетивата ми рязко се събудиха. Уха! Приятен аромат, скъп, досущ като неговия...

Внезапно ме обзе гняв, втурна се през вените ми, сладостен и познат, и изтика отколешната паника и объркване. Вкопчих се отчаяно в този гняв и гласът ми мигом се завърна.

— Пусни. Ме.

Синеокият незабавно отпусна ръка. Неподготвена за рязката загуба на опора, политнах настани, но успях да се спра, преди да се спъна в раницата. Запъхтяна като след два километра спринт, отметнах гъстите кичури от очите си и най-после успях да огледам непознатия.

Мили боже, Синеокият се оказа...

Невероятен красавец, от онези, заради които девойките са способни на всякакви глупости. Висок, с една — две глави по-висок от мен, и с широки рамене, но тясна талия. Тяло на спортист — примерно на плувец. Вълниста черна коса падаше на челото му — същият оттенък като веждите. Широки скули и плътни, чувствени устни довършваха картинаката, по която вероятно примираха не една и две девойки. И тези сапфирени очи, леле-мале...

Кой би предположил, че в градче на име Шепърдстаун^[1] може да се крие човек с подобна външност?

А аз да взема да се бълъсна в него! При това най-букално. Супер!

— Съжалявам. Бързах да вляза в час. Закъснявам и...

Ъгълчетата на устните му трепнаха лекичко, докато се навеждаше надолу.

Започна да събира вещите ми и за миг ми се приплака. Направо усещах как сълзите се надигат в гърлото ми. Сега вече истински бях закъсняла, вече направо нямаше как да вляза в час, при това още в първия ден. Пълен провал.

Наведох глава, та косата да скрие лицето ми, и се захванах да си прибирам химикалките.

— Няма нужда да ми помагаш.

— Нямам нищо против — той вдигна някакво листче хартия и ме стрелна с поглед.

— „Въведение в астрономията“? И аз съм за там.

О, прекрасно! Значи, цял семестър ще се засичам с момчето, което за малко не убих в коридора.

— Заради мен закъсня — изтърсих най-идиотски. — Много съжалявам.

Момчето се изправи и ми подаде раницата, беше съbral всичките ми учебници и химикалки.

— А, няма нищо — кривата му усмивка се разтегна още повече, при което на лявата му буза се очерта трапчинка, но не и на дясната. — Свикнал съм момичетата да ми се хвърлят в краката.

Премигнах тъпло, решила, че не съм го чула правилно, защото нямаше начин да е изтърсил такава безумна глупост.

Но съвсем правилно го бях чула, освен това продължаваше.

— Ама да се опиташ да ми скочиш на гърба... това не го очаквах. Донякъде ми допадна.

Бузите ми пламнаха. Крайно време беше да го прекъсна.

— Не съм се опитвала да ти скоча на гърба, нито пък да ти се метна в краката.

— Така ли? — усмивката така и не изчезваше. — Колко жалко. А щеше да се получи най-хубавият първи учебен ден в историята.

Не знаех какво да отвърна, затова само стисках тежката раница към гърдите си. У дома момичетата нямаха навика да флиртуват с мен. В гимназията повечето изобщо не ме поглеждаха, а малцината, които ме заглеждаха, не го правеха с цел да се закачат.

Погледът на Синеокия се сведе към листа в ръката му.

— Ейвъри Морганстен? Сърцето ми прескочи.

— Откъде знаеш как се казвам?

Той наклони глава настрани и усмивката му се разтегна още повече.

— Пише го на програмата ти.

— А — избутах къдравите кичури от пламналото си лице. Подаде ми програмата и аз я тикнах в раницата. Докато се тутках с презрамката, неловкото чувство ме обзе с пълна сила.

— Аз съм Камерън Хамилтън — обади се Синеокия. — Но всички ми казват Кам.

Кам. Прехвърлих името с език, хареса ми.

— Благодаря ти още веднъж, Кам.

Той се наведе и вдигна една черна химикалка, която не бях забелязала. Няколко кичура тъмна коса паднаха върху челото му, но той ги отметна.

— Е, да вървим да ги удостоим с величественото си присъствие.

И небрежно измина няколкото метра до затворената врата на кабинет № 205. Моите крака обаче си останаха заковани на място. Синеокият поsegна към дръжката и извъртял глава към мен, зачака.

Но аз просто не можех. И то не защото се бях блъснала във вероятно най-готиния пич в целия университет. Просто не можех да пристъпя в стаята, знаейки, че всички ще се обърнат да ме зяпат. Стигаха ми тия пет години, в които бях център на вниманието, където и да отидех. По челото ми избиха ситни капчици пот. Стомахът ми се сви и неволно отстъпих назад, по-далече от вратата и от Кам.

Той се обърна към мен, а веждите върху красивото му лице се повдигнаха озадачено.

— Вървиш в обратната посока, скъпа.

Май цял живот вървях в обратната посока.

— Не мога — прошепнах.

— Какво не можеш? — доближи се до мен той.

И в този момент хукнах. Ама буквално, врътнах се и побягнах така, сякаш се състезавах за последната чаша кафе на света. Докато бутах двойната врата, го чух да ме вика, но дори не се обърнах.

Лицето ми съвсем пламна, докато тичах надолу по стълбите, и останала без дъх, се изстрелях от сградата. Краката ми се движеха на автопилот, но накрая спрях и приседнах на една пейка пред съседната

библиотека. Стори ми се, че утринното слънце свети някак твърде ярко срещу вдигнатата ми глава, така че стиснах очи.

Господи!

Чудесно първо впечатление, няма що — в новия град, новото училище... новия ми живот. Преместила се бях на повече от хиляда и шестстотин километра от къщи, за да сложа ново начало, а ето че само за няколко минути успях да оплескам всичко.

[1] Shepherdstown (англ.) — град на овчари. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

На този етап имах два варианта: да махна с ръка на случилото се и да се опитам да гледам напред въпреки катастрофалния провал още на първата крачка от университетския ми живот, или да си ида у дома, да се мушна в леглото и да се завия през глава. Ужасно ми се искаше да избера втория вариант, но просто не беше в мой стил.

Ако имах навика да бягам и да се крия от проблемите, никога нямаше да оцелея сред ужаса на гимназията.

Докато размишлявах на тази тема, погледът ми инстинктивно попадна върху широката сребърна гривна на лявата ми китка, исках да проверя дали си е на мястото. Да, за малко да не оцелея.

Майка ми и баща ми изпаднаха в истерия, когато ги уведомих, че възнамерявам да следвам в другия край на страната. Да ставаше дума за Харвард или Йейл, или Суит Брайър, щяха да са във възторг, обаче университет, който не беше от Брышляновата лига^[1]? Срамота! Изобщо не разбираха. Както винаги. Отказвах да се запиша в университет, в който бяха учили те самите, или пък някъде, където половината от членовете на кънтри клуба в родния ми град щяха да натирят децата си.

Исках да ида някъде, където нямаше да виждам познатите ехидни усмивчици, нито да чувам шушукането, което продължаваше да се носи от хорските уста като отрова. Някъде, където никой не бе чувал онази история или пък поредната й версия, разпространявана така убедено, че понякога и аз самата се питах какво всъщност се бе случило в нощта на Вси Светии преди пет години.

Но тук това нямаше значение. Никой не ме познаваше. Никой нищо не подозираше. И никой не знаеше какво точно криеше гривната в горещите летни дни, когато нямаше как да ходя с дълги ръкави.

Идването ми тук си беше мое решение, при това съвсем правилно.

Родителите ми ме заплашиха, че ще ме лишат от парите от сметката, предназначена за обучението ми, което ми се стори

безкрайно смешно. Имах си мои пари — пари, които нямаше как да контролират от момента, в който навърших осемнайсет. Парти, които си бях спечелила. Смятала, че съм ги предала за пореден път, но аз си знаех, че остана ли в Тексас, сред онези хора, съм загубена.

Погледнах мобилния, за да проверя колко е часът, изправих се с мъка на крака и метнах раницата през рамо. Поне за лекцията по история нямаше да закъснея.

Кабинетът по история бе в сградата за социални науки, разположена в подножието на хълма, който преди малко бях изкачила на бегом. Минах напряко през паркинга зад сграда „Бърд“ и пресякох задръстената улица. Наоколо крачеха студенти, на групички по двама или повече, очевидно се познаваха. Но вместо да се почувствам изолирана, в гърдите ми се надигна безценното усещане за свобода — ето, вървя към поредната лекция, без никой да ме разпознае.

Изтикала мисълта за епичното падение от преди час, влязох в „Уайтхол“ и изкачих първото стълбище вдясно. Коридорът на втория етаж бе пълен със студенти, които чакаха кабинетите да се изпразнят. Пробих си път през кикотещите се групички, като се наложи да заобиколя един-двама студенти, които очевидно още не се бяха събудили съвсем. Намерих си празно местенце точно срещу входа на кабинета и седнах по турски с гръб към стената. Прокарах нервно длани по крачолите на дънките, развълнувана от мисълта за предстоящия час. Повечето хора вероятно биха се отегчили до сълзи на лекция по „Въведение в историята“, но това ми беше първият час по избраната специалност.

Ако имах късмет, след пет години щях да работя в някой тих и прохладен музей или библиотека и да съставям каталоги на древни текстове или артефакти. Признавам, че това далеч не бе най-блъскавата кариера на света, но за мен беше идеална.

Далеч по-добър вариант от онзи, за който мечтаех навремето — да стана професионална танцьорка в Ню Йорк.

Поредното мое решение, от което майка ми остана безкрайно разочарована. Всичките пари за уроци по балет, още откакто бях проходила, се оказаха хвърлени на вятъра, когато навърших четирийсет.

Балетът ми липсваше, липсваше ми онзи невероятен покой, който ме обземаше по време на танца. Но просто не бях в състояние да

танцувах отново.

— Момиче, защо седиш на земята?

Вдигнах глава и неволно се ухилих при вида на широката, ослепителна усмивка, разтегната върху привлекателното карамелено лице на Джейкъб Маси. Сприятелили се бяхме през миналата седмица, определена за „ориентация“ на първокурсниците, и заедно имахме часове по история, както и по изкуство във вторник и четвъртък. Дружелюбната му личност мигом ме бе привлякла.

Хвърлих поглед към скъпите му дънки, разпознавайки добрата им кройка.

— Доста е удобно. Защо не поседнеш и ти?

— В никакъв случай. Не бих искал хубавият ми задник да се изцапа. — Той облегна хълбок на стената до мен и се ухили още пошироко. — Я чакай. Ти защо си подранила така? Нямаше ли час от девет?

— Нима помниш? — Миналата седмица си бяхме разменили програмите за не повече от половин секунда.

Джейкъб ми намигна.

— Имам стряскащо добра памет за напълно безполезни неща.

— Хубаво е да го знам — разсмях се.

— И какво? Още от първия час ли избяга? Ах, ти, лошо момиче!

Направих физиономия и поклатих глава.

— Да, ама само защото закъснявах, а мразя да влизам след началото на часа, та явно първият ми час ще остане за сряда, стига да не се откажа до тогава.

— Да се откажеш ли? Момиче, не се дръж като глупачка! Астрономията е фасулски предмет. И аз смятах да се включва, ама групата се запълни за някакви си две секунди, понеже всички второкурсници се втурнаха да се записват.

— Да, ама не ти се е случило почти да убиеш човек, докато тичаш в коридора, за да стигнеш навреме за часа, при това човек, който по едната случайност е записал същия фасулски предмет.

— Какво? — Тъмните му очи се разшириха от любопитство и той понечи да приклекне до мен, но някой привлече вниманието му. — Чакай малко, Ейвъри. — Той замаха с ръка и се разскача. — Хей! Бритъни! Я си домъкни задника насам!

Насред коридора се спря дребничко русокосо момиче и се обърна към нас с пламнали бузи, но като видя подскачащия Джейкъб, се ухили. Проправи си път до нас.

— Бритъни, това е Ейвъри — Джейкъб се усмихна широко. — Ейвъри, това е Бритъни. Запознайте се.

— Здрасти — обади се Бритъни и вдигна ръка в поздрав.

— Здрасти — отвърнах на поздрава.

— Ейвъри тъкмо се канеше да ни разкаже как за малко не убила човек в коридора. Реших, че ще ти е интересно да чуеш.

Поколебах се за миг, но любопитната искрица в тъмните очи на Бритъни ме спечели.

— Разказвай, де — подкани ме тя усмихната.

— Е, нямаше чак да го убия — въздъхнах, — но ми се размина на косъм и се почувствах супернеловко.

— Най обичам някой да изпадне в неловка ситуация — обади се Джейкъб и прилекна до мен.

Бритъни прихна.

— Има нещо такова. — Хайде, казвай.

Отметнах коса назад и сниших глас, та да спестя на останалите в коридора описание на унижението ми.

— Значи, закъснявах за астрономията, затова минах тичешком през двойните врати на втория етаж. И понеже не гледах накъде вървя, се блъснах във въпросното момче в коридора.

— Олеле! — на лицето на Бритъни се изписа съчувствие.

— И наистина за малко да го съборя. Изпуснах си раницата. Навсякъде се разлетяха учебници и химикалки. Въобще беше епическо.

Очите на Джейкъб блеснаха развеселено.

— А готин ли беше?

— Какво?

— Питам готин ли беше? — повтори той и прекара длан през късо подстриганата си коса. — Защото, ако е бил готин, можеше да се възползваш от ситуацията. Идеален начин да се запознаеш с него. А после можехте да се влюбите до полуда и да разказвате на всички как без малко не си го свалила в коридора, преди действително да се свалите.

— О, боже! — познатата топлина се разля за пореден път по бузите ми. — Всъщност беше много привлекателен.

— Ужас — възклика Бритъни, която май единствена осъзнаваше, че този факт правеше ситуацията още по-унизовителна. Изглежда, за да се осмисли подобно нещо, са необходими Х-хромозоми, ето защо Джейкъб беше в повече от възторг.

— Е, ще ни опишеш ли този хубавец? Искаме подробности.

Хич не ми се искаше да навлизам в детайли, понеже самата мисъл за Кам ме караше да се гърча от неудобство.

— Мм... ами беше много висок и ми се стори добре сложен.

— Как така ти се е сторил добре сложен? Да не си го опипала?

Прихнах, а Бритъни поклати глава.

— Нали ти казвам, че се бълснах в него, Джейкъб. Хвана ме, за да не падна. Не съм го опипвала нарочно, но ми се видя, че е добре сложен. — Свих рамене. — Както и да е, имаше тъмна коса, вълниста. По-дълга от твоята, малко рошава, ама някак...

— По дяволите, ако сега кажеш, че е бил чорлав като някойекси звяр, искам и аз да се бълсна в него.

Бритъни се изкикоти високо.

— Обожавам такава коса.

Интересно дали лицето ми действително бе толкова алено, колкото ми се струваше.

— Общо взето така беше. Въобще пичът се оказа истински красавец, а очите му бяха толкова сини, че...

— Я чакай — ахна Бритъни и се опули насреща ми. — Нереално сини, нали? И е ухаел вълшебно? Знам, че ти звучи странно и загадъчно, но просто отговори.

Действително прозвуча странно, но същевременно ме досмеша.

— Да и на двата въпроса.

— О, майко мила! — изписка Бритъни. — А разбра ли му името?

Започна да ме обзема тревога, понеже и Джейкъб като че ли започваше да се досеща нещо.

— Да, защо?

Бритъни сръга Джейкъб с лакът и прошепна:

— Да не е бил Камерън Хамилтън? Ченето ми висна чак до скута.

— Значи, той е бил! — Раменете на Бритъни буквально подскочиха. — Бълснала си се в Камерън Хамилтън?

Джейкъб обаче не се усмихваше. Гледаше ме безмълвно и някак с... благовенение?!

— О, как ти завиждам. Бих дал десния си ташак, за да се сблъскам с Камерън Хамилтън.

Така прихнах, че за малко да се задавя. — Боже! Това звучи доста сериозно.

— Камерън Хамилтън си е сериозна работа, Ейвъри. Но ти няма как да знаеш. Нали не си оттук — поясни Джейкъб.

— Че нали и ти си първи курс? Откъде знаеш за него? — полюбопитствах, защото Кам ми се бе сторил твърде голям за първокурсник. Със сигурност беше поне втори или трети курс.

— Всички в университета го познават — отвърна Джейкъб.

— Та ти самият пристигна преди по-малко от седмица.

Той се ухили насреща ми.

— Да, ама общувам с хората.

Поклатих глава развеселена.

— Не схващам. Така де, много е готин, но какво от това?

— С Камерън учехме в една и съща гимназия — заобяснява Бритъни, като хвърли бегъл поглед през рамо. — С две години е по-голям, но още тогава беше голямата работа. Всички искаха да общуват с него или да ходят с него. И тук е горе-долу същото.

И въпреки че думите на Бритъни ми напомняха за друга една особа, любопитството неволно ме загриза.

— Значи, вие двамата сте оттук някъде?

— Не, от околностите на Моргантайн сме, района на Форт Хил. Нямам представа защо е избрал този университет вместо университета на Западна Вирджиния, но аз лично исках да се измъкна от родното гнездо, та да не ми се налага цял живот да общувам със старата тайфа.

Това напълно го разбирах.

— Както и да е, на Камерън му се носи славата из университета — Джейкъб плесна с ръце. — Живее извън общежитието и, както се говори, прави най-готините купони и...

— В гимназията си имаше известна репутация — прекъсна го Бритъни. — Напълно заслужена. Не ме разбирай погрешно. Винаги е бил готин. Мил и забавен, но навремето си беше направоекс машина.

Май се е поукротил, но нали знаеш приказката за вълка и козината му...

— Добре, добре — пръстите ми се заиграха с гривната. — Хубаво е да го имам предвид, но всъщност няма значение. Така де, само се сблъсках с него в коридора. Познанството ми с този Кам се простира само дотам.

— Кам? — Бритъни премигна насреща ми.

— Какво? — Надигнах се и си дръпнах раницата. Вратата на кабинета всеки момент щеше да се отвори.

Веждите на Бритъни се сключиха озадачено.

— Всички го наричат Камерън. Само на приятелите си разрешава да му казват Кам.

— Хм — намръзих се на свой ред. — На мен ми каза, че всички се обръщали към него с Кам, така че реших, че действително така му викат.

Бритъни не отвърна, а и, честно казано, не виждах какво толкова особено имаше в цялата работа. Кам или Камерън, или както там му викаха, чисто и просто се опитваше да се държи любезно, след като едва не го отнесох. А фактът, че бе преобразен плейбой купонджия, не означаваше нищо друго, освен че трябваше да стоя настрани от него.

Вратата най-после се отвори и коридорът се напълни със студенти. Изчакахме ги да се разотидат и едва тогава влязохме в кабинета и си избрахме три места в дъното, като Джейкъб седна между нас. Докато измъкваш огромната си тетрадка, достатъчно дебела за пет предмета, с която спокойно бих могла да убия човек, Джейкъб ме сграбчи за ръката.

В очите му играеше някакво палаво пламъче.

— Не можеш да се откажеш от астрономията. Няма да преживея семестъра, ако косвено не изживея цялото това приключение чрез теб и не слушам за Кам поне три пъти седмично.

Разсмях се тихо.

— Няма да се отказвам — обещах, макар донякъде да се изкушавах, — но се съмнявам, че ще има какво да ти разказвам. Едва ли ще си продумаме след днешната случка.

Джейкъб пусна ръката ми и се облегна назад, като продължаваше да ме гледа втренчено.

— Ще видим тая работа, Ейвъри.

* * *

За моя радост, останалата част от деня далеч не бе наситена със събития както сутринта. Нямаше повече инциденти с невинни момчета, нито други унизителни случки. И макар да се наложи заради Джейкъб да разкажа наново цялата история в обедната почивка, радвах се, че двамата с Бритъни имат пауза между часовете по същото време като мен. Мислех, че ще трябва да прекарам целия ден сам-самичка, та ми беше приятно да си бъбря с хора... на моята възраст.

Явно общуването с хора бе нещо като карането на колело — не се забравя. А като се изключеха безумните съвети на Джейкъб, в които влизаше и идеята нарочно да се блъсна в Кам следващия път, когато го видя, други неловки моменти нямаше. И в края на деня почти бях забравила за Синеокия.

Преди да си тръгна, минах през сградата на финансовия отдел, за да подам заявление за почасова работа. Не че имах нужда от пари, но пък имах потребност да си упътня времето, за да не разсъждавам много-много. Натоварването ми беше пълно — осемнайсет кредита — но пак щях да разполагам с купища свободно време. Искаше ми се да подхвана някаква длъжност на територията на университета, но нямаше нищо свободно. Записаха името ми в списъка на чакащите.

Университетското градче се оказа прекрасно, с очарователно и никак старомодно излъчване. Нямаше нищо общо с разхвърляните сгради на големите университети. Сгущен между река Потомак и малкото историческо градче Шепърдстаун, комплексът бе като изваден от картичка. Солидни стари сгради с островърхи кули редом до по-модерни постройки. И навсякъде дървета. Свеж, чист въздух и всичко необходимо на пешеходно разстояние. В хубавите дни можех да ходя пеш на лекции или поне да паркирам в западната страна, та да не се налага да плащам.

След като си изрецириах данните за списъка на чакащите, тръгнах към колата, наслаждавайки се на топлия бриз. За разлика от сутринта, когато бързах, сега можех да разгледам къщите по пътя към гарата. На верандите на три от тях, разположени една до друга, се тълпяха колежани. Явно там се помещаваха местните студентски сдружения.

Някакъв тип с бира в ръка вдигна поглед към мен. Усмихна ми се, но точно в този момент през отворената врата влетя футболна топка и го цапардоса по гърба. Чуха се ругатни.

Да, това определено беше седалището на студентско сдружение.

Усетих как гръбнакът ми се вцепенява и неволно ускорих крачка, побързах да отмина. Стигнах някакво кръстовище, скочих на платното и за малко да ме отнесе един сребрист пикап, от онези големите, вероятно „Тундра“, полетял в тясната уличка, която се опитвах да пресека. Сърцето ми подскочи, когато джипът закова спирачки и ми препречи пътя.

Върнах се объркана обратно на бордюра. Да не би шофьорът да се канеше да ми дръпне някое конско?

Тъмното стъкло бавно се съмкна надолу и за миг щях да се просна по лице от изненада.

Иззад волана ми се усмихваше Камерън Хамилтън, нахлупил бейзболна шапка с козирката назад. Изпод лентата ѝ стърчаха тъмни къдици. Освен това беше без тениска — гол до кръста. И доколкото можех да преценя по това, което виждах, тоест по гърдите му, фигурата му си я биваше. Чудесно развита мускулатура. И татуировка. Върху лявата му гръд изригваше слънце, а назад, към раменете му, се надигаха пламъци в яркочервено и оранжево.

— Ейвъри Морганстен, ето че пак се срещаме.

Последният човек, когото бих искала да срещна. Определено имах най-ужасния късмет на света.

— Камерън Хамилтън... здрави.

Камерън се приведе настрани, отпуснал ръка върху волана. Нека се поправя. Бицепсите му също си ги биваше.

— Трябва да престанем да се засичаме по този начин.

Това беше самата истина. Освен това трябваше да престанам да зяпам бицепсите му... и гърдите му... и татуировката. Не ми беше хрумвало, че слънцето може да изглежда толкова... секси. Боже! Колко неловко...

— Първо ти за малко да ме прегазиш, а сега аз за малко не те прегазих — поясни Кам. — Двамата сме като бомба със закъснител.

Нямах представа какво да отговоря. Езикът ми бе залепнал за небцето, мислите ми напълно се разпиляха.

— Накъде си тръгнала?

— Към колата — успях да изломотя. — На път съм да закъснея за автомата. — Това не беше съвсем вярно, понеже бях проявила щедрост с монетите, за да не ми лепнат някоя глоба, но пък нямаше нужда да го уведомявам за всяка подробност. — Тъй че...

— Е, скачай, миличка. Ще те откарам.

Кръвта се дръпна от лицето ми и се втурна към всякакви други кътчета в тялото ми, задействана по някакъв безкрайно озадачаващ и смущаващ механизъм.

— Не. Всичко е наред. Спряла съм ей там, на хълма. Няма нужда.

Усмивката му се разтегли още повече, разкривайки онази трапчинка.

— Не ме затрудняваш. Това е най-малкото, което мога да направя, след като едва не те прегазих.

— Благодаря, но...

— Хей! Кам! — Онзи с бирата скочи от верандата и дотича до тротоара, като междувременно ми хвърли бърз поглед. — Какви ги вършиш, човече?

Май момчето от студентското дружество щеше да ме спаси от неудобната ситуация.

Погледът на Кам така и не се отклони от мен, но усмивката му потрепна.

— Нищо, Кевин, опитвам се да проведа разговор.

Побързах да му махна, после бързешком заобиколих Кевин и предницата на джипа. Не погледнах назад, но усещах, че продължава да ме гледа. През годините бях развила умението да разпознавам кога някой ме зяпа, без да се налагаше да проверявам.

Трябваше да впрегна цялата си воля, за да не хукна към гарата, защото да си плюя на петите два пъти в един и същи ден, и то пред един и същи тип, определено надминаваше всякакви граници на нормалното. Даже и за мен.

Не бях осъзнала, че съм затаила дъх, докато не се настаних зад волана и не запалих колата.

Исусе Христе!

Отпуснах глава на волана и шумно простенах. Бомба със закъснител, значи? Мда, звучеше съвсем на място.

[1] Организация на едни от най-старите и престижни американски висши учебни заведения, намиращи се в североизточната част на САЩ. — Б.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Трите часа по социология във вторник вечерта не се оказаха чак толкова ужасни, колкото очаквах, но когато най-после приключихме, бях умряла от глад. Преди да потегля обратно към апартамента си, спрях пред „Шийтц“ — нещо средно между бакалия и бензиностанция, каквото нямахме в Тексас, — и си взех една от техните готови салати^[1], богата на пържено пиле и млечен сос.

Ммм. Много здравословно.

Паркингът бе пълен с коли, някои дори бяха паркирани в близката ливада, граничеща със западната част на университетското градче. По-рано, когато тръгвах за вечерните часове, не беше толкова пълно, ето защо се почудих какво ли ставаше. Успях да си намеря местенце чак до централното шосе. Тъкмо изгасих двигателя, и телефонът ми иззвънтя така, че чак се разтресе в стойката за чаши, където го бях пъхнала.

Съобщение от Джейкъб. Разменили си бяхме телефонните номера по-рано, понеже се оказа, че живее в едно от общежитията.

Изкуството е супер тъло, гласеше съобщението.

Разсмях се и му върнах кратко съобщение, за да го уведомя за домашното — трябваше да определим коя картина към коя епоха принадлежи. Слава богу, че съществуваше Гугъл, защото май само така щях да се справя.

Хванах раницата и кутийката със салатата и се измъкнах от колата. Въздухът лепнеше, така че отметнах косата си от тила. Май трябваше да я вържа на опашка. И все пак наоколо се долавяше ароматът на есента — нямах търпение за по-хладно време. Може би дори за сняг през зимата. Поех през ярко осветения паркинг към централната сграда с апартаменти. Моят бе на последния етаж — петия. Сградата май приютяваше доста студенти, повечето от които още не бяха пристигнали, но още щом стъпих на тротоара, си обясних присъствието на толкова много автомобили.

Отнякъде ехтеше силна музика. Навсякъде светеше, чуваха се откъслечни разговори. Виновникът се оказа именно на петия етаж. В апартамента на отсрещната страна на коридора, две врати по-надолу от моята, се вихреще купон. Вратата бе открайната и в коридора щедро се изливаше светлина и музика.

Жегната от известна завист, отключих вратата на апартамента си. Смях, шумотевица, музика — хората очевидно се забавляваха. Всичко изглеждаше толкова нормално, нещо, в което и аз би трябвало да участвам, но купоните...

Купоните не приключваха добре за мен.

Затворих вратата зад гърба си, изритах обувките от краката си и тупнах раницата на канапето. Обзвеждането на апартамента бе глътнало сериозна част от спестяванията ми, но така и така щях да живея тук четири години, пък и реших, че можех да разпродам всичко, когато си тръгна, или пък да взема нещата със себе си.

А и така всичко си беше мое. Което бе особено важно.

Купонът отсреща продължаваше да бушува с пълна сила дълго след като приключих с не особено здравословната салата, преоблякох се с пижама, състояща се от къси панталонки и тениска, и си довърших домашното за часа по изкуство. Малко след полунощ ми писна да чета материала по английски и тръгнах към спалнята.

Но в коридора се спрях като закована, а босите ми пръсти неволно се свиха в килима.

Отвън отекна сподавен смях — вратата отсреща явно бе отворена, понеже звуците се чуваха по-ясно отпреди. Застинала, захапах долната си устна. Дали, ако отворех вратата, нямаше да разпозная някого от лекциите? Така де, очевидно бе, че купонът е организиран от студент. Значи, не бе изключено да го познавам, нали така? Но пък какво толкова? Едва ли щях да се присъединя към веселбата, както бях без сутиен, по пижама и с рошава опашка.

Така че се врътнах, щракнах лампата на банята и се вторачих в отражението си. Без грим, луничките на носа ми се виждаха отчетливо и лицето ми изглеждаше никак по-зачервено от обикновено. Облегнах се на мивката, която със сигурност би провокирала смеха на майка ми, и приближих лице към огледалото.

С изключение на червениковестенявшата коса, която съм наследила от татко, в общи линии съм копие на мама. С правия си нос,

кръгла брадичка и високи скули, в комбинация с всичките козметични процедури, които си бе правила през годините, за да запази свежестта си, майка ми приличаше по-скоро на моя сестра.

Откъм коридора се чуха стъпки. И пак смях.

Направих гримаса на отражението си и обърнах гръб на огледалото. Пред вратата на банята си наредих да си легна, но неусетно тръгнах към входната врата. Нямах никаква представа какво възnamерявах да сторя, нито пък защо любопитствах толкова, но звуците отвън ми се струваха така... приветливи и жизнерадостни, а около мен всичко бе студено и скучно.

Приветливо и жизнерадостно, а?

Завъртях очи, възмутена от себе си. Господи, вижте ме само. Та в апартамента ми бе студено само защото бях пусната климатика на шест.

Но вече бях на прага и нищо не можеше да ме спре. Отворих рязко вратата, надникнах към стълбите и видях две глави да изчезват надолу. Вратата отсреща продължаваше да стои открайната и аз се спрях нерешително. Вече не бях в Тексас. Никой нямаше да ме посрещне със смразяващ поглед или да ме засипе с хули. В най-лошия случай щяха да решат, че съм някоя откачалка, застинала на прага с ококорени очи, докато охладеният въздух безнаказано напуска апартамента й.

— Веднага върни Рафаел! — чух познат глас и дълбок смях и стомахът ми се сви невярващо. — Ама че си тъпанар!

Та аз познавах този глас! Мили боже...

Не беше възможно. Не бях забелязала грамадния му сребрист пикап отвън, но пък едва ли щеше да ми се набие на очи сред толкова много коли, пък и изобщо не се бях оглеждала.

Вратата се отвори широко и аз замръзнах, когато някакво момче залитна навън и внимателно остави една костенурка — какво, по дяволите, ставаше тук? — на пода. Костенурката показва глава от черупката и бавно се огледа. Само след секунда някой дръпна момчето обратно в апартамента и на прага се появи Кам в цялото си полуголо великолепие. Наведе се и вдигна малкия си зелен приятел.

— Съжалявам, Рафаел. Приятелите ми са пълни,шибани... — в този момент вдигна глава.

Опитах се да се дръпна назад, но беше късно. Видя ме.

— Задници... — видимо бе смяян. — Какво, по...?

Дали щеше да му се стори странно, ако се гмурнеш обратно в апартамента си с главата напред? Да, категорично. Така че предпочетох другия... крайно тъп вариант.

— Здрасти...

Кам примигна няколко пъти, сякаш не виждаше добре.

— Ейвъри Морганстен? Това се превръща в навик.

— Аха — проглътнах с мъка. — Май така се оказва.

— Тук ли живееш, или си на гости?

Прокашлях се леко, вторачена в краката на костенурката, които мърдаха усилено, сякаш се опитваше да се измъкне.

— Мм... тук живея.

— Стига бе! — Сините му очи се разшириха и той наперено заобиколи парапета.

Не можех да не забележа колко ниско на тесния му ханш са се съмъкнали късите му панталони. Или пък корема му. Изключително релефен, плочките му бяха по-скоро осем, отколкото шест.

— Сериозно ли живееш тук?

С мъка вдигнах очи нагоре, като не пропуснах да отбележа татуировката.

— Аха. Най-сериозно.

— Та това... дори не знам какво да кажа... — той се изсмя отново и най-после срещнах погледа му. — То е суперстренно.

— Защо? — По-странно от факта, че стоеше в коридора пред апартамента ми, гол до кръста, бос и с костенурка на име Рафаел в ръцете?

— Защото и аз живея тук.

Зяпнах. Цялата тая история с липсата на тениската, а може би дори и с костенурката започна да придобива известен смисъл, но пак беше невъзможно. Съвпаденията бяха твърде много.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Живея тук от близо две години със съквартиранта ми. Същият този дръвник, който изкара бедничкия Рафаел в коридора.

— Хей! — провикна се възмутено онзи от апартамента. — Имам си име. Сеньор Дръвник.

Кам прихна да се смее.

— Както и да е. През уикенда ли се нанесе? Усетих, че кимам в отговор.

— Значи, ясно. Мен ме нямаше, ходих си у дома на гости на нашите — той прехвърли Рафаел в другата си ръка и притисна гърчещото се животинче към гърдите си. — Е, дявол...

Така се бях вкопчила в рамката на вратата, че кокалчетата започваха да ме болят.

— Това... мм, твоята костенурка ли е?

— Аха — на лицето му се изписа лека усмивка и той повдигна зверчето към мен. — Рафаел, запознай се с Ейвъри.

Помахах с ръка на костенурката и моментално се почувствах ужасно тъпо. Животинката прибра глава обратно в зеленикавокафявата си черупка.

— Много интересен избор на домашен любimeц.

— А ти си с много интересни шортички — погледът му се плъзна надолу. — Какво точно е нарисувано? — Кам се приведе напред, присвил очи, и аз цялата замръзнах. — Парчета пица?

Бузите ми пламнаха.

— Фунийки сладолед.

— Гледай ти! Харесват ми. — Той се изправи и очите му бавно се вдигнаха към моите, оставяйки особено усещане за топлина по тялото ми. — Доста.

Мигом пуснах рамката на вратата и скръстих ръце на гърдите си. Ъгълчетата на устните му трепнаха. Присвих очи.

— Благодаря. Мнението ти означава много за мен.

— Така и трябва. Официално ги одобрявам. — Кам прехапа долната си устна и миглите му се вдигнаха. Очите му пронизаха моите.

— Трябва да прибера Рафаел в къщичката му, преди да ми се изпикае в ръката, което със сигурност ще направи всеки момент, а никак не е приятно.

Устните ми неволно се извиха в сдържана усмивка.

— Представям си.

— Така че най-добре ти ела. Момчетата уж се канят да си ходят, но съм сигурен, че ще се задържат още малко. Тъкмо ще можеш да се запознаеш. — Той пристъпи крачка напред и сниши глас. — Далеч не са толкова интригущи, колкото мен, но не са лоши.

Хвърлих поглед през рамото му нерешително, защото част от мен май действително искаше да отиде, а другата не желаеше да има нищо общо с тая история. Уви, именно втората част взе надмощие.

— Благодаря, но се канех да си лягам.

— Толкова рано?

— Минава полунощ.

Усмивката му се разтегна.

— Което си е рано.

— За теб — може би.

— Сигурна ли си? — настоя той. — Имам курабии.

— Курабии ли? — вдигнах озадачено вежди.

— Аха, сам ги направих. Страшно ме бива.

По някаква причина въобще не можех да си го представя да пече курабии.

— Пекъл си курабии?

— Пека най-различни неща и съм сигурен, че умираш да разбереш какви. Но точно тази вечер разполагам с курабии с шоколад и орехи. И са върхът, нищо че сам си го казвам.

— Колкото и съблазнително да звуци, ще пасувам.

— Може би по-късно?

— Може би. — Макар да бе малко вероятно. Направих крачка назад и посегнах към дръжката на вратата. — Е, драго ми беше, че пак се видяхме, Камерън.

— Кам — поправи ме той. — И, хей, този път нито сме се сблъсквали, нито сме се прегазвали. Гледай ти, на път сме да сменим модела.

— Няма да е зле — вече бях прекрачила прага, а той продължаваше да стърчи отпред. — Прибирай Рафаел, преди да ти се изпишка в шепата.

— Ще си струва.

Веждите ми се свиха неразбиращо.

— Защо?

Кам не отговори, но най-после отстъпи назад.

— Ако все пак размислиш, нямам намерение да си лягам скоро.

— Едва ли ще размисля. Лека нощ, Кам.

Очите му се разшириха още малко, но пък усмивката му се разтегна докрай и стомахът ми се сгърчи, понеже си я биваше тази

усмивка.

— Значи, ще се видим утре?

— Утре ли?

— В часа по астрономия. Или пак смяташ да се скатаеш?

Лицето ми отново пламна. Господи, почти бях забравила как хукнах като пълна идиотка.

— Не — въздъхнах. — Ще дойда.

— Супер — той направи още няколко крачки назад. — Лека нощ, Ейвъри.

Побързах да се шмугна зад вратата, затворих и заключих. Можех да се закълна, че го чух да се подсмихва, но вероятно си въобразявах.

В продължение на няколко секунди останах като вкаменена, после рязко се обърнах и изприпках в спалнята. Хвърлих се под завивките, претърколих се по корем и зарових лице във възглавницата.

Заспивай. Хайде, заспивай.

Кам живее отсреща?

Утре ще ставаш рано. Заспивай.

Как, за бога, бе възможно? Та той изникваше, където и да отидех.
Заспивай.

Защо ли бе решил да гледа костенурка и действително ли я беше кръстил на една от „Костенурките Нинджа“? Много забавно.

След малко ще съмне.

Дали си слагаше тениска само за училище? Мили боже, ама той наистина живееше отсреща. Джейкъб щеше да полудее... и най-вероятно да се пренесе у нас. Би било забавно. Джейкъб ми харесваше, но имах усещането, че ще започне да ми носи дрехите.

Я заспивай най-после.

Не можех да повярвам, че готиният тип, в когото се бълснах и от когото после побягнах, живее отсреща. И не знаех защо се впрягах чак толкова. Нямаше значение. Не се интересувах от момчета, нито от момичета, но този беше извънредно секси... и донякъде забавен... и донякъде чаровен.

Не. Не. Не. Престани да мислиш за него, безсмислено е и абсурдно, така че — заспивай.

Ама аз наистина ли изядох цялата салата? Понеже в момента онези курабии ми се струваха ужасно апетитни.

— Уф! — простенах във възглавницата.

Тази история продължи около час, докато накрая не се предадох и не се надигнах от леглото. Когато отидох в хола, откъм апартамента на Кам не се чуваше нито музика, нито звук. Вероятно спеше дълбоко, докато аз се терзаех от натрапчиви мисли за курабии и пилешко филе и стегнати кореми.

Влязох със сърдита крачка във втората спалня, която се бе превърнала в нещо като библиотека или кабинет, включих си лаптопа и си влязох в пощата. В папката за входящи съобщения имаше един непрочетен имейл от братовчед ми. Реших да го изтрия, без да го отварям. Вляво видях, че имам няколко непрочетени мейла в спама. Отегчена до смърт, кликнах на линка и разгледах предложениета за лекарства, изписвани по лекарско предписание, имайлите от типа на „Разполагам със средства в чуждестранна сметка“, както и уведомлението, че „Бат и Бодиуъркс“^[2] правят разпродажба. А после присвих очи срещу темата на имайла, пристигнал около единайсет часа снощи.

Темата гласеше единствено ЕЙВЪРИ МОРГАНСТЕН, а имайлът бе изпратен от непознат адрес.

А това бе странно, тъй като адресът ми не съдържаше истинското ми име, така че бе малко вероятно да става дума за фишинг измама. Само родителите ми и братовчед ми го имаха, понеже предпочитах да контактувам по този начин, а не по телефона, но не го бях давала на никой друг.

Пръстът ми се спря нерешително над мишката. Някакво тревожно чувство се надигна в корема ми. Свих крака към гърдите и си наредих да не го отварям. Да го изтрия. Въпреки това кликнах отгоре просто защото не можех да не го сторя. Нещо като да зяпаш катастрофа на магистралата. Знаеш, че не бива, и все пак не можеш да откъснеш очи.

Моментално съжалих. Възлите в стомаха ми се стегнаха още повече и гърлото ми се сви на буца. Отвратена до дъно, се отместих от бюрото и гневно затворих лаптопа. Спрях насред стаята, поех си дълбоко въздух и стиснах юмруци.

Имайлът съдържаше само три реда.

И нищо повече.

Но тези три реда бяха прелетели хиляди километри. Тези три реда съсираха цялата вечер.

Три реда, които ме бяха намерили в малкия колеж в Западна Вирджиния.

Ти си просто една лъжкиня, Ейвъри Морганстен. И в крайна сметка ще си получиш заслуженото. И няма да е под формата на пари.

[1] Един от характерните продукти, предлагани в тази американска верига, които фирмата развива на пазара под абревиатурата MTO (Made To Order — от англ. — готови за поръчка; за консумация). — Б.ред. ↑

[2] Американска верига магазини за тоалетни принадлежности, ароматизирани свещи и парфюми. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Довлякох се в кабинета по астрономия десет минути преди началото на часа и си избрах едно от най-незабележимите места в средата на амфитеатрално разположената зала, или поне така си мислех. Отпред вече бяха насядали неколцина студенти. Разчекнала уста в прозявка, настаних се на мястото си и разтърках очи. Трите литра кафе, изгълтани сутринта, по никакъв начин не ми помогаха, предвид факта, че бях спала не повече от час.

Заради онези три кратки изречения.

Стиснах очи и облегнах глава на ръка. Не исках да размишлявам за имейла, нито за това как бях отворила наново лаптопа и бях влязла в кошчето, за да видя какво толкова пишеше братовчед ми. Писмото му се оказа дълга тирада за това как съм предала родителите си и как неговите са се поболели от тревога и се опасявали, че ще подложа мама и татко на поредната драма. *Трябва да се прибереш у дома*, пишеше той. Така е редно. Да, в техните очи действително бе редно да постъпя така, но макар братовчед ми да подкрепяше родителите ми и, да речем, деветдесет и девет процента от населението на родния ми град, все пак се съмнявах, че той бе авторът на имейла.

Адресът ми беше непознат и макар да бе възможно имайлът да е изпратен от доста хора, нямаше как да знам точно от кого. Невъзможно бе да е от него, понеже дори той не бе толкова глупав, че да се опита да се свърже с мен.

Или пък грешах?

По гръбнака ми пробяга тръпка. Ами ако действително бе Блейн? Ами ако бе открил къде съм заминала? Нашите не биха му казали. Но пък бе напълно възможно да информират техните, понеже си бяха приятелчета от кънтри клуба. Ако го направеха, щях да ги убия. Най-сериозно. Щях да хвана следващия полет до Тексас и да ги убия, защото целият смисъл да дойда тук бе именно, за да се измъкна от...

— Добро утро, скъпа — чух нечий плътен глас.

Вдигнах рязко глава и се извъртях на стола. Онемяла от изненада, загледах как Кам най-безцеремонно се настанява на празното място до мен. Уви, твърде бавно схванах какво се случва — можех да кажа, че мястото е заето, или да го накарам да се премести, но само го зяпах безмълвно.

Той се облегна назад и ме погледна косо.

— Нямаш много свеж вид тази сутрин.

А той, точно обратното, изглеждаше кукуряк, особено за човек, който е купонясал до късно през нощта. Влажна рошава коса, блеснали очи...

— Много ти благодаря.

— А, няма защо. Радвам се, че този път си дошла навреме за часа. — Той мълкна за миг, облегна глава назад и вдигна крака на седалката пред нас, без да отделя очи от мен. — Макар донякъде да съжалявам, че този път не се сблъскахме пред вратата. Беше много вълнуващо.

— Аз пък не съжалявам — отвърнах, ровейки в раницата за тетрадката. — Беше безкрайно неловко.

— Нямаше нищо неловко.

— Лесно ти е на теб. Нали аз сешибнах в теб, а не ти в мен.

Устата на Кам висна смяяно. О, господи, действително ли изтърсих подобна глупост? Май да. Изчервена до корените на косата си, отворих тетрадката.

— Рафаел е в прекрасна форма, между другото.

Неволно се ухилих от облекчение.

— Радвам се да го чуя. Изпишка ли ти се в ръката?

— Не, но се разминах на косъм. Нося ти нещо.

— Пишкано от костенурка?

Кам прихна и поклати глава, после зарови глава в раницата си.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но не — той измъкна няколко листа, захванати с телбод. — Учебната програма. Знам. Много е интригуващо, но след като не дойде за часа в понеделник, реших, че ще ти трябва, така че поисках едно копие от господин преподавателя.

— Благодаря — поех листовете смяяна. — Много мило от твоя страна.

— Е, подготви се. Тази седмица ще съм безкрайно мил. Нося ти и още нещо.

Захапах крайчето на химикалката, докато той отново се захвана да рови в раницата, и се възползвах от момента хубавичко да го огледам, без да забележи. От много време не бях водила разговор с представител на срещуположния пол, в който не ставаше дума за мен, но предвид дългите години, прекарани в изучаване на хората, сметнах, че се справям доста добре. Като се изключи репликата с шибването, направо се гордеех със себе си. Кам измъкна някаква салфетка и я разгъна с дългите си пръсти.

— Курабийка за теб. Курабийка за мен.

Извадих химикалката от устата си и поклатих глава.

— Нямаше нужда.

— Та това е само курабийка, скъпа.

Отново поклатих глава, понеже не разбирах. Не го разбирах.

Дявол да го вземе, аз май повечето хора не ги разбирах.

Кам ме погледна през невъзможно дългите си мигли и въздъхна. После разкъса салфетката надве, уви едната от курабийките и я пусна в скута ми.

— Знам, че са ти казвали да не приемаш бонбони от непознати, но това е курабийка, а не бонбон, а и аз реално не съм непознат.

Преглътнах мъчително.

Кам отхапа от курабията и притвори очи. От гърлото му се надигна нисък звук — тихо ръмжене от задоволство. Сърцето ми прескочи и страните ми още повече поруменяха, докато го гледах. Той отново издаде същия звук и устата ми се отвори от само себе си. Един ред по-надолу някакво момиче се обърна към нас със замъглени очи.

— Чак толкова ли е вкусно? — полюбопитствах, като погледнах колебливо курабията в скута си.

— О, да, направо е върхът. Нали ти казах снощи. Щеше да е по-добре, ако имах и малко мляко — той отхапа отново. — Мм, мляко.

Оsmелих се пак да го погледна и установих, че имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да получи оргазъм или нещо подобно.

Едното око се отвори.

— Заради съчетанието на орех и шоколад. Смесваш ги заедно и в устата ти се получава нещо като сексуална експлозия. Единственото по-хубаво нещо на света са онези миниатюрни шоколадови кошнички с фъстъчено масло. Пъхаш ги, докато тестото е още топло... както и да е, трябва сама да опиташи. Отхапи съвсем мъничко.

О, дявол да го вземе, какво толкова? Та нали ставаше дума за курабия, не за лула с крек. Защо се държах като глупачка? Разгънах салфетката и гризнах малко. Курабията се разтопи в устата ми.

— Вкусно? Нали?

Отхапах още малко и кимнах.

— Е, у дома имам цял тон — той се протегна небрежно и сгъна своята част от салфетката. — Просто казвам.

Довърших курабията и трябва да призная, че дяволски си я биваше. Избърсах пръсти и се захванах да сгъвам салфетката, но Кам се пресегна и я дръпна от ръцете ми. При движението се извъртя на стола и коляното му докосна крака ми.

— Трохичка.

— Какво?

На лицето му заигра бледа усмивчица, той протегна свободната си ръка и преди да осъзная какво прави, прокара палец по долната ми устна. Всички мускули в тялото ми се вдървиха болезнено. Очите ми се опулиха и гърлото ми конвултивно стисна последната гълтка въздух. Докосването бе съвсем леко, едваоловимо, но въпреки това го усетих с всички части на тялото си.

— Готово — усмивката му се разтегна още повече.

Устната ми пламна. Не можех да мисля за друго. Не можех да помръдна. За щастие, в този миг вратата се отвори и вътре пристъпи най-страниният човек, когото бях виждала някога. Облечен бе от глава до пети в маслиненозелен полиестер, имаше гъста, къдрава коса, щръкнала във всички посоки, тук-там изпъстрена с черно и сиво. Очилата му бяха огромни, кацнали на самия връх на носа. Когато прекоси подиума, забелязах, че бе обут с карирани кецове... в тон с папийонката му.

Кам тихично се подсмихна.

— Професор Дрейдж е... уникален човек.

— Виждам — измърморих.

Професор Дрейдж заговори с непознат акцент, но ако съдех по маслинения оттенък на кожата му, бих заложила на средиземноморски или близкоизточен. Директно подхвана темата — без да проверява присъствията и без каквото и да било предупреждение. Съсредоточих се максимално, за да схвата уводните му думи за астрономията, както и мерките и единиците в нея, а Кам се смъкна по-ниско на стола и си

отвори тетрадката. Химикалката му оформяше бързи и къси черти по листа, но не водеше бележки.

Вместо това рисуваше.

Наклонила глава, се опитвах да се ориентирам в обяснението за астрономическа единица — никакво безумно число, което никога не бих могла да запомня. Оказа се средното разстояние между Земята и Слънцето. Изключително важна величина, понеже именно с нея се измервали разстоянията в нашата Слънчева система. Въпреки огромното ѝ значение, усетих, че надничам в тетрадката на Кам.

Какво, по дяволите, рисуваше?

— Така, на повечето от вас, хлапета, не ви пuka за астрономически единици или пък изобщо не сте чували за тях — продължаваше професор Дрейдж, докато крачеше по дълбината на подиума. Знаете само термина „светлинна година“.

Макар да се съмнявам, че действително разбирате какво е светлинна година.

Можех да се закълна, че Кам рисуваше Голямата стъпка^[1].

Лекцията продължи в този дух, но внезапно към края ѝ професор Дрейдж смени скоростта, с което свари всички ни неподгответни, с изключение на Кам, и започна да раздава звездни карти.

— Знам, че днес е едва сряда, но ето ви първата задача за уикенда. По прогноза небето ще е чисто като бебешко дупе.

— Като бебешко дупе ли? — повторих шепнешком. Кам се подсмихна.

— Искам да намерите *Corona Borealis* в небето — в истинското, реално нощно небе. — Поясни професорът, усмивайки се така, сякаш бе казал нещо особено остроумно, но ние само го гледахме тъпо. — Не ви трябва телескоп. Ползвайте си очите или очилата, или лещите, или каквото там ползвате. Можете да се пробвате в петък или събота през нощта, но за петък дават времето да е променливо, така че преценете мъдро.

— Ама чакайте — обади се някой отпред. — А как да използваме картата?

Кам ми връчи едно копие, предадено по цялата редица, заедно с няколко разчертани листа.

Професор Дрейдж се спря пред класа.

— Като я гледате.

Едва се сдържах да не прихна. Студентът изсумтя обидено.

— Това е ясно, но какво — вдигаме я срещу небето или нещо такова?

— А, разбира се, възможно е и така. А можете просто да разгледате съзвездията, да видите кое как изглежда и после със собствените си очи да го намерите в небето. — Тук професорът мъкна за миг. — Или пък можете да използвате Гугъл. Искам да свикнете с взирането в звездите. Този семестър ще ви се наложи често да го правите, така че е добре да започнете, докато времето е още топло.

Съберете се с партньора си и си изберете подходящ час. Искам таблиците да бъдат попълнени за понеделник. Това е всичко за днес. Късмет и нека силата на вселената да бъде с вас!

Неколцина студенти се разсмяха, но моят стомах отново се сви тревожно.

— Партньор ли? — измърморих и като обезумяла се заоглеждах из стаята. Всеки се бе обърнал на стола си и разговаряше с някого.

— Кога успяхме да си изберем партньори?

— В понеделник — отвърна Кам, затвори тетрадката си и я пъхна в раницата. — Когато те нямаше.

Сърцето ми лудо забълска в гърдите и смутено се размърдах на ръба на стола. По дяволите! Професор Дрейдж вече се бе измъкнал с танцуvalна стъпка от стаята. Половината студенти също се бяха изнизали навън.

— Ейвъри?

Сега как щях да са намеря партньор, дявол да го вземе? И това само защото се държах като пикла в понеделник. Сама съм си виновна.

— Ейвъри!

Къде ли беше кабинетът на преподавателя? Налагаше се да го издиря и да му обясня, че си нямам партньор. Обзалагах се, че кабинетът му щеше да мирише странно... вероятно на нафталин.

— Ейвъри!

— Какво? — троснах се ядно и се обърнах към Кам. Защо продължаваше да седи и да ме зяпа?

Веждите му се вдигнаха изразително.

— Ние двамата сме партньори.

— Моля?

— Ние. Двамата. Сме. Партьори — повтори той и въздъхна. — Оказа се, че Дрейдж накарал всички да си изберат партньор в самото начало на часа в понеделник. Аз обаче влязох по-късно, та в края на часа той ми каза да си избера за партньор този, който пристигне за часа в сряда, иначе оставам сам. А понеже не искам да съм сам, двамката ще си партнираме.

Зяпнах го недоумяващо.

— Има ли вариант да работим без партньор?

— Да, но кой ще иска да ходи сам-самичък да зяпа небето по нощите? — Той се изправи и метна раницата на рамо, после тръгна между редовете. — Освен това знам идеалното място да свършим работата. Но трябва да е в събота, защото за петък имам планове.

— Чакай — изправих се и се втурнах след него. — Аз бих искала...

— Имаш планове в събота? — той се намръщи за миг. — Добре де, може би ще мога...

— Не. Нямам планове за събота, но няма нужда да си партнираме — започнах да обяснявам. — Мога и сама.

Кам спря толкова рязко пред вратата, че за малко да повторим случката от понеделник.

— Едва ли искаш да правиш всичко сама, като гледам програмата за курса, задачките никак не са малко.

— Е, не че умирам от желание — пристъпих от крак на крак. — Но не е нужно да си ми партньор. Така де, не си ми длъжен за нищо.

— Не разбирам какво ми казваш — Кам наклони глава на една страна.

— Казвам, че... — мълкнах. Какво всъщност исках да кажа? Проблемът бе, че не го разбирах, не разбирах поведението му. Не го познавах, а се държеше толкова... дружелюбно. И в следващия миг думите сами се изтърколиха от устата ми. — Защо се държиш толкова мило с мен?

Едната му вежда щръкна нагоре.

— Ти сериозно ли ме питаш?

— Съвсем сериозно.

Той се втренчи в мен.

— Как да кажа, вероятно просто съм дружелюбен по характер. А ти очевидно си нова — първокурсничка. И ми се стори малко

неориентирана в понеделник, а после побягна и дори не се върна за часа, така че...

— Изобщо нямам нужда от съчувствието ти — възкликах ужасена. Значи, той се държеше мило, понеже бе решил, че съм някоя стресната първокурсничка. О, боже, това вече...

Кам се смръщи, този път истински.

— Не става дума за съчувствие, Ейвъри. Казвам само, че в понеделник ми се стори доста отнесена, та реших, че можем да сме партньори. — Той млъкна и присви очи. — Виждам, че не ми вярваш. Да не би да е заради курабията? Снощи отказа да ги опиташи и днес най-искрено възнамерявах сам да си ги излапам, но като те видях такава уморена и тъжна, реших, че може би далеч повече от мен имаш нужда от нещо подобно.

Не успях да разбера дали се шегуваше, или не, но в очите му отчетливо се долавяше развеселено пламъче.

— Освен това си хубава — добави накрая.

Примигнах.

— Какво?

Смръщеното му изражение се отпусна и той отвори вратата и ме изтика в коридора.

— Да не искаш да кажеш, че не знаеш, че си хубава? Ако е така, то, значи, съм на път да загубя вяра в човечеството. Едва ли искаш да понесеш отговорността за подобно разочарование.

— Знам, че съм хубава, тоест... не, нямах това предвид. — Господи, колко ли суетна му изглеждах? Тръснах глава. — Така де, не смятам, че съм грозна. Тоест...

— Чудесно. Радвам се, че си изяснихме този въпрос. — И като ме подръпна за раницата, той ме насочи към стълбите. — Внимавай с вратата. Понякога играе номера.

Не му обърнах внимание.

— Какво общо има дали съм хубава, или не?

— Нали ме попита защо се държа така мило с теб? Смятам, че е взаимноизгодно.

Най-после схванах и се заковах на стъпалото над него.

— Държиш се мило с мен, защото ме намираш за хубава?

— И защото имаш кафяви очи. Страшно си падам по големи кафяви очи — той се разсмя. — Ужасно съм повърхностен. Хей, какво

лошо има, че си хубава? Така събуждаш добрите ми обноски. Караж
ме да споделям курабиите си с теб.

Гледах го втренчено.

— Тоест, ако бях грозна, нямаше да се държи любезно с мен?

Кам се извъртя рязко, за да застане с лице към мен. Макар да бе
стъпил на долното стъпало, пак бе по-висок от мен.

— Дори да беше грозна, пак щях да се държа любезно с теб. —
Добре тогава.

Върху плътните му устни се изписа дяволита усмивка. Приведе
глава надолу и прошепна:

— Обаче нямаше да ти предлагам курабии.

Скръстих ръце на гърдите си, мъчейки се да не обръщам
внимание на това колко близо бяха лицата ни.

— Започвам да си мисля, че „курабия“ е кодово име за нещо
съвсем друго.

— Не е изключено — той отново подръпна раницата ми и
направи уверена крачка заднешком, с което ме принуди да сляза още
едно стъпало надолу. — Помисли само. Ако действително е кодова
дума, скъпа, то онова, което символизира, е било в устата ти.

Част от мен се смути от думите му, но другата част?! В гърлото
ми се надигна неканен смях и избликна навън леко дрезгав.

— Ама ти наистина си...

— Невероятен? Изключителен? — той мъкна за миг,
повдигайки вежди. — Смайващ?

— Смятах да кажа „страниен“.

— Ау, дявол го взел, ако бях в състояние да изпитвам някакви
чувства, вероятно щях да се обидя.

Ухилих се широко и с лекота се включих в размяната на
шеговити реплики.

— Значи, добре е, че не си в състояние да изпитваш чувства, а?

— Май така излиза — той се смъкна още няколко стъпала надолу
и спря на площадката. — А ти по-добре побързай, иначе ще закъснееш
за следващия час.

Майчице! Прав беше.

Кам прихна при вида на ококорените ми очи и се отмести от пътя
ми, понеже се втурнах надолу по стълбите.

— По дяволите, ако с такава скорост бе скочила за курабиите ми, щях да съм щастливец.

— Млъквай! — подхвърлих през рамо и хукнах по следващите стъпала.

— Хей! — провикна се той след мен. — Не искаш ли да знаеш какво всъщност означава „курабия“?

— Не! Опазил ме бог!

Смехът му ме последва в коридора и през целия път до следващия кабинет.

[1] Мистериозно хуманоидно същество, за което се смята, че обитава западната част на Северна Америка. — Б.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Апартаментът ти е много приятен — обади се Бритъни от канапето. Върху скута ѝ лежеше отворен, но до този момент игнориран учебник по история. — И на мен ми се иска да не живеех в общежитието. Съквартирантката ми хърка като върколак.

Въртях се между холната масичка и телевизора, без да съм съвсем наясно как точно Бритъни и Джейкъб се бяха озовали в апартамента ми след часовете. По време на обяда се заговорихме, че няма да е зле да се съберем и да обменим бележки от часа по история, и някак стана дума за апартамента ми. Всъщност идеята май беше на Джейкъб, но тъй като пристигнаха и двамата, изобщо не бяхме стигнали до бележките.

Цялото ми тяло трептеше от нервна възбуда така, сякаш бях колибри. От толкова отдавна не бях допускала никого в личното си пространство. У дома не идваха други хора освен роднини, а в спалнята ми влизаше само домашната помощница. Бях отритната не само в града и в училище, но и в собствения си дом. А преди онова празненство за Вси Светии всички се надпреварваха да ми идват на гости, особено момичетата от студиото. Тогава все още общуваха с мен, все още ходех на балет. Преди онзи купон всичко си беше нормално.

Опипах неспокойно гривната. Приятно ми беше, че са тук — съвсем нормална ситуация, която ми напомняше за *едно време*. Точно така правеха студентите, но на мен ми беше безкрайно... чуждо.

Джейкъб се появи от кухнята с пликче чипс в ръка.

— Зарежи апартамента. Не ме разбирай погрешно, никак не е лош, но искам да чуя още за *курабиите* на Кам.

Взех си едно картофче от плика.

— Изобщо не трябваше да ви разказвам за тоя разговор.

— Късно — отвърна той с пълна уста. Бритъни се разкилоти.

— Умирам от любопитство какво всъщност означава „курабия“.

— Най-вероятно „член“ — Джейкъб се отпусна върху облегалката на канапето.

— О, господи! — възкликах и си взех цяла шепа картофчета. Явно трябваше да се заредя с калории и издръжливост, предвид посоката, в която поемаше разговорът.

Бритъни кимна.

— Така има логика. Така де, нали казал, че с грозни момичета не би делил курабиите си.

— Според мен не говореше сериозно — пъхнах едно картофче в устата си. — Така, а сега да се върнем на бележките по история...

— Майната ѝ на историята. Да се върнем на члена на Кам — прекъсна ме Джейкъб. — Осъзнаваш ли, че ако „курабия“ е кодова дума за „член“, то членът му бил в устата ти.

Задавих се с чипса и побързах да си взема кутийката с безалкохолното. Загълтах припряно, а лицето ми цялото пламна.

— Съвсем теоретично казано — добави Джейкъб, ухилен широко като леген. После скочи от мястото си. — Не знам как се сдържаш, Ейвъри. Ако аз живеех срещу него, щях да вися залепен за вратата му от пладне до полунощ. А също и за *курабиите* му. Ммм.

Размахах ръка пред лицето си и поклатих глава. — Отстъпвам ти ги.

— О, миличка, ако това момче играеше в моя отбор, щях моментално да му се метна.

Бритъни завъртя подигравателно очи.

— Голяма изненада, няма що.

— Но не разбирам защо ти още не си се метнала върху курабиите му. Тъкмо отворих уста, когато Бритни поклати глава и ни прекъсна.

— Според мен „курабии“ не означава „член“. Може би по-скоро е „топки“, понеже е в множествено число и така нататък.

Джейкъб избухна в смях.

— Това означава, че топките му са били в устата ти, теоретично казано! По дяволите, ама че mrъснишка история.

Зяпнах ги недоумяващо. Често ли си говореха така?

— За бога, не може ли да спрем да говорим за члена му и за топките му, в противен случай никога повече няма да погледна курабии. Съвсем никога.

— Ама не, сериозно те питам. Как е възможно да не реагираш на предизвикателството? — Джейкъб се покатери върху облегалката на канапето подобно на някой възедричък котарак. — Очевидно флиртува с теб.

— И какво от това? — отвърнах и предпазливо хапнах още едно картофче с надеждата да не се задавя отново.

Устата на Джейкъб висна.

— Как така какво от това?

Бритъни затвори учебника по история и го пусна на земята, където той се приземи със силно тупване. Явно дотук бяхме с ученето.

— Джейкъб е досущ като някоя прегладняла заекс мадама на определена възраст, та изобщо не може да схване как така не проявяваш интерес да врътнеш едно кръгче на градската въртележка.

Погледнах го и той сви примирено рамене.

— Самата истина.

— Дори на мен ми е трудно да те разбера. Камерън е изключително привлекателен — продължаваше Бритъни. — А и не съм чула някое момиче да говори гадости по негов адрес, така че явно добре се отнася с гаджетата си.

Сега вече съвсем не знаех какво да отговоря, така че се отпуснах в кръглото кресло до телевизора. Нямаше как да им обясня причината за поведението си.

— Не знам. Просто не проявявам интерес.

— А яйчици имаш ли? — обади се Джейкъб.

Стрелнах го с поглед.

— Имам.

Той се смъкна от облегалката на канапето и седна до Бритъни.

— Тогава как е възможно да не проявяваш интерес?

Натиках останалата част от чипса в устата си и се опитах да измисля какво да отговоря, без да прозвуча като някоя фриgidна монахиня. Но всъщност си бях точно такава, нали? Или дълбоко огорчена монахиня, в зависимост от това кого попитате. Както и да е, макар темата за членове и топки да ме вълнуваше, самата мисъл за близост с подобни атрибути ме караше да се обливам в студена пот.

Досущ както в момента. Пък и чипсът започваше да се бунтува в стомаха ми. Май щеше да се наложи да взема нещо срещу киселини. Мислите ми неволно литнаха към снощи имайл.

Лъжкиня.

Избърсах длани в дънките си и поклатих глава.

— Просто нямам желание да започвам връзка.

Джейкъб се изсмя.

— Никой не твърди, че Кам търси връзка. За малко бум-бум-шака-бум изобщо не е нужно да започваш връзка.

Бритъни го изгледа.

— Правилно ли те чух?

— Съвсем правилно. При това се изразих изключително красноречиво. Даже смяtam да си поръчам тениска със същия надпис

— Джейкъб се ухили насреща ѝ. — Казвам само, че Кам представлява рядка възможност, която хич не е за изпускане.

Отказвах дори да се замисля на тази тема.

— Защо изобщо говорим за това? Имаме всичко на всичко един общ предмет и само... дето живее отсреща...

— И ще сте партньори за целия семестър — добави Бритъни. — Много е романтично, ще се разхождате нощем и ще зяпate звездите.

Стомахът ми се сви.

— Изобщо не е романтично. Няма такова нещо като романтика.

Веждите ѝ се вдигнаха изненадано и тя прокара пръсти през русите си къдрици.

— Ама че си попарено мушкато. Врътнах възмутено глава.

— Казвам само, че не го познавам добре. Нито пък той мен. Просто обича да флиртува. Сама го нарече градската въртележка. Вероятно просто така си се държи. Мил е и е дружелюбен. И толкова. Не може ли просто да зарежем темата?

— Точно така! Вие, кучки, ме отегчавате до смърт — обади се Джейкъб и Бритъни му се изплези. Изгледа го с мълниеносен поглед и аз неволно трепнах, понеже ми хрумна, че може да се е засегнала. — И искам малко салса за чипса.

— В долния шкаф — провикнах се, но той вече беше в кухнята, откъдето се чуваше тряскане на врати.

За мое огромно облекчение, изоставихме темата за особата ми и за несъществуващия интерес на Кам. Минаха няколко часа и започнах да се чувствам все по-удобно в присъствието им, а се случи даже за по няколко секунди да разтворим и учебниците по история. Когато наближи девет, двамката си събраха нещата и тръгнаха към вратата.

Бритъни се спря на прага и неочеквано подскочи към мен. Прегърна ме набързо и ме целуна по бузата, с което ме свари напълно неподготвена. А аз дори не успях да реагирам, така се изненадах. Тя ми се усмихна мило.

— Един от студентското дружество ще прави голям купон в петък. Трябва да дойдеш.

Сетих се, че и Кам бе споменал за някакъв ангажимент в петък, а тъй като очевидно сипадаше по купоните, вероятно причината бе именно тази. Поклатих глава.

— О, не знам.

— Не бъди толкова затворена — обади се Джейкъб, докато отваряше вратата. — Ние сме от готините, излишно е да се притесняваш да излизаш с нас.

Разсмях се.

— Знам. Ще си помисля.

— Добре — Бритъни ми помаха. — До утре!

В коридора Джейкъб посочи вратата на Кам, закълчи хълбоци и завъртя задник.

Прехапах устна, за да не прихна. Не се спря, докато накрая Бритъни не го хвана за яката и не го дръпна към стълбите.

Все още ухилена, затворих вратата и заключих. Успях на бърза ръка да подредя и да се пригответ за лягане. А приготвянето беше съвсем излишно, защото не ми се спеше, а тъй като се стараех да избягвам лаптопа и съответно имейла, в крайна сметка изгледах няколко стари епизода на „Ловци на духове“, докато накрая не започна да ми се струва, че в банята ми има полъргайст. Изключих телевизора, изправих се и несъзнателно подхванах нещо, което всъщност ненавиждах.

А именно да крача из апартамента така, както правех в спалнята си у дома. В тишината след спирането на телевизора чух всякакви звуци от съседните жилища. Постарах се да се съсредоточа върху тях, вместо да позволявам на мислите си да се рят в неприятна посока, понеже тази вечер бях прекарала добре и не исках да си я развалим. Въобще последните няколко дни бяха чудесни, с изключение на онази първа среща с Кам. Да, нещата вървяха добре.

Спрях зад канапето и едва тогава осъзнах какво правя.

Без да усетя, бях дръпната ръкава на блузата си нагоре, пръстите ми се бяха увили около лявата китка. Бавно ги вдигнах един по един. Там, където гривната бе притискала кожата ми, се очертаваха бледорозови вдълбнатини. През последните пет години я бях сваляла само вечер и докато се къпех. Така че тия хлътнатини вероятно щяха да ми останат завинаги.

Също като назъбения белег, скрит отдолу.

Отлепих пръсти. Петсантиметровата тъмнорозова ивица минаваше през средата на китката, над вената. Резултат от дълбок разрез с къс стъкло от снимката, която бях запокитила на земята, след като онази, другата снимка, бе обиколила цялото училище.

Когато си срязах вените, бях изпаднала във възможно най-дълбокото отчаяние и действах напълно сериозно. Ако домашната помощница не бе чула звука от чупещо се стъкло, на дясната ми китка щеше да има не по-различен дълбок разрез.

А на снимката в рамка, онази, дето я счупих, бях с най-добрата си приятелка — същото момиче, което първо ми обърна гръб и започна да шепне наред с останалите, че съм „кучка“ и „лъжкиня“.

В онзи момент исках да сложа край на всичко. Един вид — просто да си тръгна, защото нищо не ми се струваше по-ужасно от случилото се, от онова, с което се бяха съгласили родителите ми, и от последиците. Едва за няколко месеца животът ми се оказа рязко разделен на две части: преди и след. А не виждах никакъв изход, след като цялото училище застана зад Блейн.

А сега? Сега съзирах безкрайни възможности... но само при вида на белега, и в стомаха ми, подобно на тих огън, се надигна чувство за срам. Самоубийството никога не е било решение, а да си тръгна, означаваше да им позволя да ме надвият. Но си научих урока, при това съвсем сама, понеже у дома никой не повдигна въпроса за евентуална терапия. Родителите ми биха предпочели да си изгризат краката, отколкото да преживеят срама, че дъщеря им се е опитала да се самоубие и се нуждае от психолог. Така че една сериозна сума пари беше достатъчна, за да се запази в тайна краткото ми посещение в болницата онзи следобед.

Очевидно нямаха против да наричат дъщеря им „кучка“ и „лъжкиня“.

Но физическият отпечатък от онзи миг на слабост ми бе безкрайно неприятен и бих потънала в земята, ако някой някога го видеше.

Внезапно някакъв висок смях, долитащ от коридора, привлече вниманието ми — Кам. Главата ми рязко се извърна към кухнята. Часовникът на печката сочеше един след полунощ. Дръпнах ръкава си надолу.

— Не можеш ли да пропуснеш в петък вечер? — чух женски глас, донякъде приглушен от стената.

Настъпи пауза, после Кам се обади.

— Знаеш, че не мога, скъпа. Може би следващия път.

Скъпа, значи? Аха! Усетих стъпките им покрай парапета пред апартамента, отдалечаваха се надолу по стълбите.

Тичешком заобиколих канапето и се втурнах към прозореца. Апартаментът ми се намираше в ъгъла на сградата и гледаше право към паркинга, така че се налагаше единствено да изчакам малко. И ето ги — голяя до кръста Кам и някакво момиче.

Висока, дългокрака брюнетка със сладурска дънкова поличка. Само това успях да различа от прозореца, докато пресичаха паркинга. В един момент момичето се спъна, но успя да възстанови равновесие, преди Кам да се намеси. Спряха зад тъмен седан. Почувствах се като някой извратен чичко, задето ги следях така, но не можех да откъсна поглед.

Кам изтърси нещо, после прихна да се смее, когато момичето закачливо го сръчка в рамото. След секунда се прегърнаха, после той отстъпи назад и й помаха, преди да тръгне обратно към сградата. По средата на пътя вдигна поглед към нашия етаж и като пълна идиотка аз отскочих назад уплашено. Нямаше как да ме види. Всички лампи в апартамента ми бяха изгасени.

Присмях се на себе си, после наострих уши, понеже чух звук на затваряща се врата откъм коридора.

Заля ме чувство на облекчение и мускулите ми, които до този момент непрекъснато се изопваха, най-после се отпуснаха. Гледката на Кам с друго момиче ми подейства много... здравословно. Напълно потвърди факта, че Кам бе очарователен, безобиден флиртаджия, който обича да раздава курабии на симпатични момичета и си има домашна костенурка на име Рафаел. Така че всичко бе чудесно. Съвсем

приемливо. С такава ситуация можех да се справя, тъй като намеците на Бритъни и Джейкъб бяха успели да събудят известен смут в душата ми.

Можеше пък двамата с Кам да станем приятели. Това напълно ме удовлетворяваше, понеже би ми било приятно да имам повече приятели... както едно време.

Но когато си легнах и зяпнах тавана, за миг, за съвсем кратък миг, се зачудих какво би било, ако интересът на Кам към мен все пак бе от по-друго естество. Какво би било да знам, че изпитва такива емоции. Да ми се завива свят от вълнение всеки път, когато ме погледне или пръстите ни случайно се докоснат. Какво би било да имам такива чувства към него, или пък към когото и да било. Да тръпна в очакване на срещи, първи целувки и всичко останало. Обзалах се, че щеше да е доста приятно. Съвсем като преди.

Преди Блейн Фицджералд да ми отнеме всичко.

* * *

В четвъртък сутринта небето се оказа затиснато от буреносни облаци и по всичко личеше, че студентското градче бе обречено на дъждовен, гаден ден. За щастие, имах да изтърпя само два предмета, така че, преди да тръгна, грабнах една блуза с качулка и я надянах върху тениската. За миг се замислих дали да не сменя късите панталони и джапанките с нещо по-съществено, но реших, че не ми се занимава.

Забила нос в телефона, понеже пишех съобщение на Джейкъб дали иска да му взема кафе преди часа по изкуство, се измъкнах от апартамента и почти бях стигнала стълбището, когато вратата на Кам рязко се отвори и отвътре излезе някакъв тип, който тъкмо си навличаше блузата. Рошавата му, дълга до раменете руса коса стърчеше във всички посоки, та се сетих, че е същото онова момче, дето изнесе костенурката на Кам в коридора — съквартирантът му.

Очите ни се срещнаха и на загорялото му лице разцъфна широка усмивка, разкривайки ред изключително бели зъби.

— Хей! Теб съм те виждал и друг път.

Погледът ми неволно се плъзна зад гърба му. Оставил бе вратата широко отворена.

— Здрасти, ти си... онзи с костенурката.

На лицето му се изписа объркване. Сандалите му звучно шляпаха по цимента.

— Онзи с костенурката ли? А, да! — Той се изсмя и кожата около кафявите му очи се набръчка. — Видяла си ме с Рафаел, така ли?

Кимнах.

— И доколкото си спомням, се представи като Сеньор Тъпанар. Той отново се изсмя високо и тръгна с мен надолу по стълбите.

— Това ми е пиянското име. През останалото време се подвизавам като Оли.

— Далеч по-добре от Сеньор Тъпанар — усмихнах му се от площадката на четвъртия етаж. — А аз съм...

— Ейвъри? — И когато очите ми се разшириха изненадано, той ми се ухили със зъбатата си усмивка. — Кам ми каза как се казваш.

— А! Значи... мм, си тръгнал към...

— Ей, малоумнико, оставил си вратата отворена! — Гласът на Кам отекна по стълбището и секунда по-късно се появи и той самият, нахлушил черна бейзболна шапка. Кривата му усмивка грейна още щом ни видя. Заподскача надолу по стълбите. — Хей, какво правиш с моето момиче?

Неговото момиче? Какво? За малко да се спъна.

— Обяснявах ѝ защо си имам две имена.

— Аха, така ли? — Кам обгърна раменете ми с ръка и точно в този миг едната ми джапанка взе че се заклеши в задната част на другата. Той ме притисна силно, притегляйки ме към тялото си. — Опа, скъпа, за малко да те изгубим.

— Я се виж само! — Оли преодоля със скок няколко стъпала. — Карапаш момичето да плете крака.

Кам се подсмихна, вдигна свободната си ръка и завъртя шапката си с козирка назад.

— Какво да правя? Това е ефектът от магнетичния ми чар.

— Или пък от уханието ти — отвърна Оли. — Не съм убеден, че чух душа тази сутрин.

Кам ахна с престорено възмущение.

— Мириша ли ти, Ейвъри?

— Чудесно си миришеш — измърморих, обхваната от неприятното чувство, че лицето ми за пореден път пламти. Но си беше самата истина. Ухаеше прекрасно — на нещо средно между прани чаршафи, лек дъх на парфюм и на нещо друго, което явно си беше лично неговият аромат. — Така де, не миришеш лошо.

Кам остана втренчен в мен като че ли прекалено дълго.

— На лекции ли си тръгнала?

Крачехме надолу по стълбите, а ръката му продължаваше да обгръща раменете ми и цялата тази половина на тялото ми бе напълно изтръпнала. Държеше се толкова... небрежно. Сякаш не се случваше нищо особено, а вероятно от негова гледна точка бе точно така. Спомних си снощицата прегръдка на паркинга, но за мен всичко това бе...

Всъщност не ми хрумваше как да го опиша.

— Ейвъри? — гласът му се сниши.

Измъкнах се от ръката му и мимоходом отбелязах, че усмивката на Оли се разтяга още повече. Ускорих леко крачка, имах нужда от известно разстояние.

— Аха, имам лекция по изкуство. А вие?

Кам с лекота ме настигна на трети етаж.

— Отиваме да закусваме. Що не вземеш да пропуснеш лекцията и да дойдеш с нас?

— Май достатъчно лекции пропуснах тази седмица.

— Аз лично бягам от час — обяви Оли, — но Кам има часове чак следобед, така че всъщност е добро момче.

— А ти си лошо момче, така ли? — поинтересувах се. Усмивката му бе заразителна. — О, много съм лош.

Кам го стрелна с поглед.

— Лош, в смисъл че не го бива в правописа, математиката, английския, чистенето, общуването с хора и така нататък.

— Обаче ме бива във важните неща.

— И кои са тези неща? — заинтригува се Кам.

Излязохме от сградата. Навън въздухът бе наситен с мириза на влага, а облациите изглеждаха като издути от вода.

Оли избърза напред и се обръна с лице към нас, вървейки заднешком, без да обръща внимание на червения пикап, който се

опитваше да излезе на заден ход. Вдигна загоряла ръка и започна да брои с пръсти.

— Пиенето, купоните, карането на сноуборд и футболът. Помниш ли го този спорт, Кам? Футбола?

Усмивката на Кам рязко се стопи.

— Помня го, да, задник такъв.

Оли се изсмя най-небрежно, врътна се и тръгна към сребристия пикап. Хвърлих любопитен поглед към Кам. Гледаше право пред себе си със скована челюст, а очите му бяха като късчета лед. Без да ме поглежда, тикна ръце дълбоко в джобовете на дънките си и измърмори:

— Хайде, ще се видим друг път, Ейвъри.

И с тези думи той се запъти към Оли и пикапа. Мога да се закълна, че в този момент температурата наоколо падна с няколко градуса, сякаш в унисон с хладното му поведение. Не беше нужно да съм гений или пък да имам особено развита интуиция, за да ми стане ясно, че Оли бе докоснал болна струна и че Кам не бе в настроение да дава обяснения.

Потрепервайки, забързах към колата и скочих вътре. В същия момент една тъпка дъждовна капка тупна върху предното стъкло. Докато излизах на заден от паркинга, хвърлих един поглед към сребристия пикап. И двамата стояха до каросериията, Оли бе ухилен до уши, а Кам, със същото непроницаемо и сковано изражение, му говореше нещо. И не изглеждаше никак доволен.

ШЕСТА ГЛАВА

Нямам представа как се оставил Кам да ме убеди, че е разумно той да кара, вместо да взимаме и двете коли, но ето че в събота вечерта, която изцяло бе посветена на домашното по астрономия, точно преди здрачаване се покатерих в неговия огромен сребрист пикап. Стомахът ми се сплиташе на възли още от предната вечер, когато Джейкъб се захвани да ме увещава да ида на купона с него и Бритъни. Съвсем добронамерено, разбира се, и донякъде ми се искаше да го сторя, но просто не можах да се накарам. Освен това нямах представа къде е къщата, а когато започнахме размяната на есемеси, вече беше доста късно и отново валеше проливен дъжд.

А сега нервите ми бяха изопнати като на мишле, намиращо се в стая, пълна с изгладнели котки. Колкото и тъпло да звучеше, до този момент не се бях озовавала сама с момче в някакъв автомобил. Господи, подобно признание звучеше жалко дори и да го правех само пред себе си. Толкова жалко, че може би бе най-добре да отнеса тази малка тайна в гроба.

Кам тикна ключа в стартера и ме погледна. Отново бе нахлупил бейзболната шапка с козирката назад. Зад гъстите мигли очите му проблясваха в небесносиньо.

— Готови, на старта?

Придърпах тънката жилетчица около раменете си и кимнах. Вчера сутринта, в часа по астрономия, вече си бе възвърнал обичайното настроение — шегуваше се, флиртуваше и предлагаше курабии. Надявах се двамата с Оли да са разрешили онова недоразумение, за каквото и да ставаше въпрос.

— Сигурен ли си, че не можем да свършим работата някъде наоколо?

— Местенцето е идеално. Никога не бих те повел в грешна посока, скъпа.

— Добре — измърморих и сплетох пръсти. Извърнах се настрани и се зазяпах навън. Прелетяхме покрай студентското градче и

прекосихме моста към Мериленд.

След петнайсет минути Кам зави по шосето към туристическия център на Национален парк „Бойно поле Антиетам“^[1]. Като ценител на историята тайничко изпаднах във възторг, но същевременно се чувствах твърде напрегната, задето съм чак тук, и то сама с Кам посред нощ. Не че ми изглеждаше да е от типа, дето би се пробвал, но ако изобщо бях научила нещо в тоя живот, то бе, че за такива неща няма определен „тип“. Нервите ми се опънаха до скъсване.

— Сигурен ли си, че ще ни пуснат да влезем през нощта? — попитах и се огледах наоколо.

— Не — Кам паркира на едно от обозначените места. На паркинга имаше само четири-пет други коли.

Зяпнах го.

— Какво?

Той прихна и изгаси двигателя.

— Шегувам се, де. Трябва само да кажем на надзирателите, че сме студенти от университета. Няма да имат нищо против.

Силно се надявах да е така. Да ме подгони надзирател из бойно поле, далеч не фигурираше в списъка на нещата, които желаех да постигна, преди да умра.

От друга страна, след един бърз поглед към Кам се замислих дали пък подобно приключение не би му доставило удоволствие.

— Готова ли си?

Грабнах раницата си от земята и отворих вратата.

— Аха, давай да приключваме.

Кам взе един фенер от жабката и отново се подсмихна.

— Не се вълнувай чак толкова.

Ухилих му се.

— Изобщо не се вълнувам.

— Не лъжи! — Той заобиколи предницата и посочи циментовата кула с червения връх, която се издигаше към небето. — Ето там трябва да отидем.

— Кулата на Кървавата алея?

Той ме стрелна с поглед.

— Идвали ли си и друг път?

— Не.

— Тогава откъде знаеш, че това е Кървавата алея?

Усмихнах се лекичко и завъртях кичур коса с пръсти.

— Уча история все пак, така че подобни местенца са ми по вкуса. Чела съм за битката. Най-кървавият ден от цялата война се е случил именно на онзи къс кално шосе.

— Аха, така казват. Я чакай една секунда — той се насочи към един от парковите надзиратели, който тъкмо пресичаше поляната. — Ей сега се връщам.

Загледах го как притичва към чакащия охранител. Размениха няколко приказки, после Кам му показа тетрадката си. Мъжът се разсмя и двамата си стиснаха ръцете. Наклоних глава назад и забелязах, че първите миниатюрни звезди вече изникваха в тъмносиньото небе. Нощта щеше да се спусне само след минути.

Поех си дълбоко въздух и бавно издишах. Кам се приближи с наперена крачка.

— Можем да вървим. Освен това не сме единствените. От другата страна на кулата има още няколко студенти.

— Супер — тръгнах в крачка с него, като гледах да поддърjam прилично разстояние помежду ни. — А защо толкова много хора идват чак дотук? Сигурна съм, че има подходящи места и по-близо до общежитието.

— Но не и като това. Я се огледай. — Той тикна фенерчето в задния си джоб. — Като се изключат къщите от другата страна на улицата, наоколо няма нито улични лампи, нито небостъргачи. Само небе.

— И царевични ниви — вмъкнах.

Той кимна.

— Голямо количество царевични ниви.

Стигнахме до асфалтираната част на алеята и поехме към кулата.

— Колко време мислиш, че ще ни отнеме? — попитах.

— Защо? Да не би да имаш среща с гадже?

Изсмях се, но смехът ми прозвуча по-скоро като някакъв лай.

— Ъм, не.

Едната му тъмна вежда се стрелна нагоре.

— Казваш го така, сякаш е най-налудничавата идея. Все едно никой не би излязъл на среща в събота вечер.

Пуснах кичурчето коса, което въртях с пръсти, и се насилих да свия рамене уж небрежно.

— Не излизам с никого.

— Тогава защо си се разбързала толкова?

Би било крайно неловко, че и невъзпитано да призная колко неудобно се чувствах, така че не отговорих нищо.

— Да не би да се тревожиш, че съм те домъкнал тук заради собствените си нечестиви планове?

Спрях като закована. Червата ми се свиха на възел.

— Какво?

Кам също спря и се обърна към мен. Усмивката му трепна леко.

— Ейвъри, шегувам се. Честно.

Заля ме гореща вълна и възлите се поотпуснаха, заместени от дълбоко чувство на срам.

— Знам. Ама съм...

— Леко изнервена? — довърши той вместо мен. — Да, именно.

Той се взира в мен още няколко секунди, после тръгна напред.

— Хайде. Скоро ще се стъмни.

Докато крачех подире му, си представих как се втурвам право срещу старата дървена ограда и се нанизвам на един от заострените колове. Господи, трябваше да се стегна. Не всички момчета бяха като Блейн. Наясно бях с това. Напълно наясно. Не бях съвсем изперкала заради *нешастietо*.

На една пейка от другата страна на кулата, близо до паметните плочи, седяха двама от курса по астрономия. Помахаха ни, ние им отвърнахме, а после Кам ме поведе малко по-надолу по широкия паркинг, откъдето завихме към затревения хълм над неасфалтираната част на Кървавата алея.

Кам избра къде да спрем и извади фенера от джоба си, преди да седне на земята. Аз се затутках на няколко крачки от него, заслушана в тихото свирене на щурците. Земята бе изсъхнала, но дори и да беше мокро, не това ме спираше да седна. Просто бях твърде превъзбудена.

— Ще се присъединиш ли? — Кам потупа земята до себе си и наклони глава. — Много моля? Ужасно съм самотен сам-самичък.

Прехапах долната си устна и се настаних на няколко крачки от него, после се захванах да ровя за тетрадката по астрономия. Докато я вадех, неволно погледнах към него и очите ни се срециха. И не можах да отклоня поглед. Изгарящ. Това бе първата дума, която ми дойде наум. Погледът му изгаряше, сякаш проникващ право през мен.

Прокашлях се смутено и сведох глава над тетрадката.

— Кои съзвездия трябва да очертаем? — проговори накрая Кам.

Вдигна фенерчето, за да ми свети, докато прелиствах бележките.

— Мм, май *Corona Borealis*.

— А, да, това е Северната корона. Погледнах го с вдигнати вежди.

— Това да не би да го знаеш от обща култура? Той се разсмя.

— Может и да не си водя бележки, но все пак внимавам в час.

Бях почти сигурна, че проспа по-голямата част от вчерашната лекция. Извадих разграфените листове, които ни бе раздал професор Дрейдж, а след това и звездната карта и намерих *Corona Borealis*.

— Честно казано, не разбирам как хората виждат никакви форми в звездите.

— Сериозно ли? — Той се премести по-близо и надникна над рамото ми. — Че формите са съвсем очевидни.

— Не и за мен. Така де, виждам само множество звезди в небето. Всеки може да види каквото му се иска.

— Я виж *Borealis* например — той почука с пръст по картата. — Съвсем ясна корона.

Разсмях се.

— Изобщо не прилича на корона. По-скоро на неправилен полукръг. Кам поклати глава.

— Виж де! Сега се забелязва съвсем лесно. Ето, корона. Хайде де, не виждаш ли седемте звезди?

Наклоних глава назад и измъкнах една химикалка от раницата.

— Виждам седемте звезди, но виждам и около стотина други.

Виждам даже и Бисквитеното чудовище^[2].

Кам избухна в смях. Приятен смях, дълбок и пълтен.

— Ама че си и ти.

Устните ми инстинктивно се разтегнаха в усмивка, докато се надвесвах нерешително с химикалка над решетката. Нямах представа с кой паралел трябваше да започна. Погледнах нагоре към съзвездието и успях да нарисувам една черта там, където предполагах, че бе нужно, свързвайки две точки.

— Знаеш ли откъде идва името? — Когато поклатих глава, той се пресегна и измъкна химикалката от ръката ми. Пръстите му леко докоснаха моите и аз несъзнателно дръпнах ръка, заравяйки я в

сочната трева. — Представлява короната, подарена от бог Дионис на Ариадна. Когато тя се омъжила за него, той поставил короната ѝ в небесата в чест на брака им.

Зяпнах го.

— Професор Дрейдж не ни е казвал нищо подобно в час.

— Знам.

Облегнах се назад и го погледнах изпитателно.

— Тогава откъде го знаеш?

— А ти защо не го знаеш?

Извих глава настрани и вдигнах въпросително вежди.

— Добре де. Признавам, че повечето хора едва ли знаят такива подробности. — Той завъртя химикалката ми с пръсти. — Всъщност изкарах част от програмата, когато бях първи курс, но се наложи да зарежа предмета.

— Така ли?

Той кимна, но не продължи.

— Значи, си какво, трети курс?

— Аха. Наложи се да прекъсна една година, та малко изостанах.

Искаше ми се да попитам защо, но реших, че не ми влиза в работата.

— А защо си записал астрономия? — Тази тема като че ли бе неутрална. — Задължителна ли е за специалността ти?

— Не. Просто предметът ми харесва, а също и професор Дрейдж. — Той мъркна за миг и изгаси фенерчето. — Следвам „Спорт и рекреационна анимация“. Искам да стана спортен рехабилитатор.

— О! Ама... — Не успях да довърша, понеже момичето зад нас избухна в лудешки кикот. Погледнах през рамо и очите ми се ококориха.

Двамата от курса определено бяха двойка или бях на път да станат такава. Тетрадките им лежаха забравени на пейката. Тя се бе покатерила в ската му, лицата им бяха на сантиметри едно от друго, а ръката му се бе плъзнула под подгъва на полата ѝ.

— Интересен начин да наблюдаваш звездите — отбеляза Кам.

Добре че вече притъмняваше, защото усетих как отново се изчервявам. Редно беше да се извърна, понеже ги бях зяпнала като истински воайор, обаче не можех да отклоня поглед. Дори когато момичето зарови пръсти в косата на момчето, придърпа главата му към

своята и започнаха истински да се целуват, а ръката му изчезна под полата ѝ чак до лакътя.

Боже!

Кам ме сръга в ръката с химикалката, за да привлече вниманието ми. Гледаше ме с любопитство.

— Какво? — троснах се.

— Нищо. Само дето... — Стори ми се, че внимателно си подбираше думите. — Гледаш ги така, сякаш... никога не си виждала двама души да се държат по този начин.

— Така ли?

Кам кимна.

— Освен ако не си израснала в манастир, предполагам ти се е случвало поне веднъж-дваж да се озовеш в нечий скунт, нали така?

— Не, не ми се е случвало! — почти изкрешях и подскочих. — Тоест никога не съм се озовавала в ската на момче.

— А в ската на момиче?

— Какво? Не!

На лицето му бавно се разля усмивка.

— Шегувам се, Ейвъри.

Стиснах зъби.

— Знам, само дето...

— Какво? — Той ме сръга отново. — Какво де?

Отворих уста и в този момент най-ненадейно се разприказвах.

— Никога не съм имала връзка с някого. — В момента, в който думите изскочиха от устата ми, ми се прииска да се сритам. Та кой говори такива неща на непознати? Стиснала тетрадката, колебливо погледнах Кам. Зяпнал ме беше така, сякаш току-що бях заявила, че съм Дева Мария. Бузите ми пламтяха. — Добре де, какво толкова?

Той примигна и тръсна глава, после вдигна поглед към небето.

— Никога ли не си имала гадже?

— Не — размърдах се неловко, безкрайно смутена, сякаш бях разголила душата си.

— Съвсем никакво?

— Нали вече казах... не...

Устата му се отвори, после пак се затвори.

— На колко години си?

Направих физиономия и отново се размърдах смутено.

— На деветнайсет.

— И не си имала нито едно гадже?

— Не. — Пръстите ми несъзнателно мачкаха листа. —

Родителите ми бяха... много строги. — Пълна лъжа, но пък звучеше достоверно. — Ама *наистина* много строги.

— Очевидно — Кам почука с химикалката ми по тефтера си. — Ама все пак си излизала на срещи или нещо такова?

Въздъхнах и сведох очи към тетрадката.

— Нали уж щяхме да описваме звездите.

— Това и правим.

— Напротив. Начертала съм само една крива линия, а ти не си направил нищо.

— Тая *крива* линия е между Делта и Гама — той се приведе над листа и свърза две от точките. — Това е Тета, ето и Алфа — най-ярката звезда. И ето, вече сме наполовина готови.

Вдигнах смръщен поглед към небето, за да сверя всичко това с реалното разположение на звездите. Дявол да го вземе, прав беше. Той отново се приведе към мен, притисна рамо до моето и начерта съвършена линия до друга точка на картата. Прехапала устна, загледах как довършва схемата, без нито веднъж да погледне звездната карта или пък небето. Остро осезавах топлината на рамото му дори и през двета ката дрехи. Тя плъзна от точката на допир помежду ни и сетне нахлу в гръденния ми кош, а пулсът ми рязко се ускори.

Кам обърна глава към мен.

— Ето, приключихме със звездите.

Поех си рязко въздух. Лицата ни бяха едва на сантиметри едно от друго, твърде близо. Погледът ми инстинктивно падна върху устните му. Едното ъгълче бе повдигнато и на лявата му буза започваше да се очертава трапчинка. Устните му се движеха, но не чуха нищо. Исках да се отдръпна и същевременно... не исках. Обзе ме пълен смут, докато се борех да не се дръпна... а също и да не се доближа още повече. Имах чувството, че съм попаднала между два противоположни магнита.

А може би просто трябваше да спра да зяпам устата му.

Май нямаше да е зле, понеже да зяпаш устата на момче, е доста идиотско, така че се насилих да вдигна очи. Това решение обаче се оказа още по-злополучно, защото така се втренчих в убийствените му

очи, способни да ти свалят бикините само с едно премигване, както се бе изразил Джейкъб малко по-рано в един есемес. И беше напълно прав. Сигурна бях, че откъдето и да минеше, Кам оставяше дълга дира от захвърлени бикини. А такива дълги мигли у момче трябваше да се забранят със закон. Дори в тъмното очите му имаха оттенъка на деним. Поносимата до този миг топлина се превърна в нетърпима горещина, която запълзя по вените ми.

Размърдах се отново, понеже отдавна не се бях чувствала така. Поне не и след онова парти за Вси Светии. Но може би преди него... със сигурност преди него... У Кам имаше нещо, което ме караше да забравя всичко освен случващото се точно в този момент. Което май беше нормално. И през повечето време ми допадаше.

— Слушаш ли ме изобщо? Премигнах бавно.

— Мм? Да! Да, разбира се.

Той се ухили многозначително, а на мен ми се прииска да пропълзя под някой бодлив храст.

— Аха... значи, не си излизала с момче?

— Какво?

Той се подсмихна леко.

— Изобщо не ме слушаш. Твърде заета беше да ме зяпаш.

— Не е вярно! — Бузите ми бяха на път да изгорят от тази дребна лъжа, така че побързах да насоча поглед към двойката зад нас. Обаче тях ги нямаше.

Кам ме сръчка в рамото.

— Напротив.

Лицето ми се стърчи в гримаса.

— Струва ми се, че преминаваш приемливото равнище на арогантност.

— Арогантност ли? Казвам самата истина. — Той хвърли тетрадката си на земята и се облегна назад на лакти, продължавайки да ме гледа през спуснатите си мигли. Онази проклета, несиметрична усмивка не изчезваше от лицето му. — Няма нищо лошо да ме зяпаш. На мен ми е приятно.

Ченето ми висна. Как, за бога, се очакваше да реагирам на подобна реплика?

— Изобщо не те зяпах. Ама хич. Просто малко се бях... унесла. Сигурно защото разговорът с теб е *страшно* вълнуващ.

— У мен всичко е вълнуващо — отвърна той най-безсрамно.

— Да, точно толкова, колкото да гледам как костенурката ти пресича шосето.

— Да, да, продължавай да си го повтаряш, скъпа, току-виж си повярваш.

— Продължавай да ме наричаш „скъпа“ и скоро ще закуцукаш. Очите му се разшириха.

— О, я се чуй само.

— Както и да е.

— Трябва да го направим.

Мислите ми моментално литнаха в крайно неуместна посока и кожата ми настръхна.

— Какво да направим? Да се прибираме? Съгласна съм, още сега.

— Да излезем на среща.

Очевидно бях пропуснала важна част от разговора. Затворих тетрадката, опипах тревата наоколо и дръпнах раницата.

— Не съм сигурна, че следя разговора.

— Не е толкова сложен — Кам прихна, когато го изгледах сърдито. — Казвам, че трябва да излезем на среща.

Хвърлих поглед към него и почувствах внезапна празнина в корема. Изглеждаше толкова самодоволен, полуизтегнат на тревата. Шегуваше ли се? Или беше друсан? Тикнах тетрадката в раницата заедно с химикалката.

— Нищо не разбирам.

Кам се излегна назад и протегна ръце над главата си, от което блузата му се вдигна нагоре, разкривайки ивица загоряла кожа и две хълтнатини от двете страни на хълбоците му... мили боже! Побързах да отклоня поглед и да си поема огромна гълтка въздух.

— Обикновено „среща“ означава двама души да идат някъде вечерта, но е възможно да стане и през деня. Всъщност може да се направи по всяко време на денонощието. В повечето случаи включва вечеря. Понякога кино или разходка в парка. Въпреки че аз не си падам по разходките в парка. Плажът е за предпочитане, но тъй като наоколо няма...

— Знам какво е среща — сопнах се и се изправих на крака.

Кам обаче си остана излегнат на земята и не даваше вид да се кани да се надигне в скоро време. Уф, трябваше да дойда с моята си кола.

— Каза, че нищо не разбиращ — изтъкна той най-безгрижно, — така ти обяснявам какво означава среща.

Вбесена... но против волята си и леко развеселена, скръстих ръце на гърдите си.

— Не това не разбирам, както чудесно се досещаш.

— Просто исках да се уверя, че помежду ни цари единомислие.

— Май не е така.

Кам отпусна ръце, но пролуката между дънките и тениската му така и не се скри. Изобщо... носеше ли бельо? Виждах само кожен колан и самите дънки. Така. Излишно бе да разсъждавам в тази посока.

— Е, след като и двамата сме наясно какво представлява срещата, дай да излезем — довърши той.

— Ъ...

Кам се разсмя и се изправи с едно-единствено плавно движение.

— Това не е отговор, Ейвъри.

— Аз... — Среща? Среща с Камерън Хамилтън? Мигом ме обзеха две крайно противоположни емоции: беспокойство и любопитство. Направих крачка назад, та да запазя известно разстояние между нас и всичко останало. — Ти нямаш ли си гадже?

Веждите му се стрелнаха изненадано нагоре и той се изсмя.

— Гадже ли? Не.

— Тогава коя беше онази брюнетка, дето, залитайки, си тръгна от апартамента ти в сряда вечерта?

Усмивката му се разтегна от ухо до ухо.

— Ти да не би да ме следиш, Ейвъри?

— Не. Не! Какво? Не съм те следила! Имам си собствен живот, така да знаеш. Той изви вежда.

— Тогава откъде знаеш за Стефани?

— Така ли се казва?

— Ами да, така се казва и не, не ми е гадже. — Той наклони глава настрани и се вторачи в мен. — И не е залитала. Може би само малко си е влачила краката.

Направих гримаса.

— А как така си я видяла, щом не ме следиш? — Поинтересува се Кам и кръстоса глезени. — Имай предвид, че идеята да ме следиш ни най-малко не ми е неприятна. Напротив, силно ми допада.

Насилих се да дишам бавно и дълбоко, след това се приближих и го сритах по крака.

— Не съм те следила. Не можех да заспя и бях застанала на прозореца в хола. И съвсем случайно те видях да я изпращаш до колата.

— Е, това вече звуци логично. Макар да не е толкова забавно, колкото да дебнеш до прозореца с надеждата да ме зърнеш отнякъде.

Зяпнах го онемяла.

Кам ми намигна и, дявол да го вземе, лукавото изражение безкрайно му отиваše.

— Стеф не ми е гадже, между другото. Не са ни такива отношенията.

Което означаваше, че най-вероятно ставаше дума само заекс, в което нямаше нищо лошо. И вероятно това искаше и от мен с всички тия приказки за срещи. Джейкъб щеше да умре от радост. Значи, нямаше да му кажа и дума.

— Само че аз не съм такава.

— Каква?

Хм, държеше да го кажа на глас. Добре де. Защо пък не?

— Не съм като нея.

— Познаваш ли я?

Присвих очи.

— Не се чукам само за удоволствие, ясно ли е? Не че смяtam, че има нещо лошо. Никого не съдя, просто не съм такава. Така че не проявявам интерес. Съжалявам.

— Я чакай малко. Съвсем се обърках. Уж не съдиш, а все пак си стигнала до предположението, че си падам по случаенекс? Че се виждаме само за да се чукаме? Не прибързваш ли малко с преценките?

Дявол да го вземе, прав беше.

— Добре де, прав си. Не знам дали са ви такива отношенията. Може пък да сте приятелчета от детинство, знам ли?

— Не сме — палавата усмивка се бе завърнала. — От време на време се чукаме. Зяпнах го с отворена уста.

— Значи, съм права! Тогава защо ме обвиняваш, че съядя прибързано?

— Не те обвинявам, просто отбелязвам — отвърна Кам и очите му пробляснаха като проклетите звезди в небето. — Но за да е ясно, в сряда вечерта не правихмеекс. Макар не поради липса на желание от нейна страна, просто не бях в настроение.

Припомних си как изглеждаше момичето и се зачудих кой ли топлокръвен представител на мъжкия пол би могъл да не е в настроение в нейно присъствие.

— Както и да е. Този разговор е глупав.

— На мен ми харесва.

Поклатих глава и се наведох да си взема раницата, но Кам внезапно скочи на крака и я дръпна, преди да успея да стигна презрамката. Въздъхнах и протегнах ръка.

— Дай ми я.

— Това и правя.

Стрелнах го с възмутен поглед.

Подсмихвайки се, той пристъпи напред и метна презрамката през рамото ми. Пръстите му леко докоснаха шията ми и цялото ми тяло подскочи. Кам се отмести и вдигна фенерчето.

— Ето, виждаш ли? Държа се като истински джентълмен.

— Никакъв джентълмен не си — измърморих и стиснах презрамката на раницата.

— Но благодаря все пак.

Кам вдигна тетрадката си от земята и тръгнахме към пикапа, преминавайки покрай празната пейка. Когато стигнахме поляната, той запали фенерчето, за да осветява пътя. И вероятно за да ми докаже, че не съм права, ми отвори вратата на пикапа.

— Милейди.

— Благодаря — отвърнах малко по-любезно, отколкото преди това.

Но вместо да затвори, Кам се облегна на рамката и опря длан на ръба на отворената врата.

— Е, какво ще кажеш?

— За кое?

Гледаше ме със същия изгарящ поглед както и по-рано.

— Излез с мен.

Замръзнах.

— Защо?

— А защо не?

— Това не е отговор — дръпнах колана и се заех да го закопчавам. Ръцете ми трепереха, та не можех да го уцеля.

— А що за въпрос е това? Как се предполага, че... хей, не си го изкарвай на колана. Не го дърпай толкова. — Той се приведе към мен и измъкна лентите от ръцете ми. Пръстите му докоснаха моите и аз неволно се дръпнах назад. Кам спря за миг и ме погледна, а устните му, обикновено извити нагоре, започнаха да провисват въгълчетата. Нещо припламна в очите му. Не знам какво точно беше, но когато щракна колана ми, то вече бе изчезнало. Но той така и не се изправи.

— Защо да не излезем на среща?

Залепих гръб за облегалката, а ръцете ми се свиха на юмруци в ската. Не че се чувствах чак толкова неловко от близостта му, просто ми беше безкрайно неловко как реагирах на всяко бегло докосване и всеки поглед.

— Защото... защото не се познаваме.

Ъгълчетата на устните му отново се извиха нагоре. Това изражение май ми харесваше повече от смръщеното.

— Та нали затова хората ходят на срещи. За да се опознаят — очите му се сведоха към устата ми. — Излез с мен.

— Няма какво толкова да ме опознава човек — думите излязоха от устните ми като шепот, понеже гръденят ми кош рязко се надигна.

Кам изви глава настрани.

— О, сигурен съм, че има какво да науча за теб.

— Напротив.

— Тогава ще говоря предимно аз.

— Звучи страшно забавно.

— Със сигурност ще е по-забавно, отколкото да гледаш как Рафаел пресича шосето.

— Ха-ха!

В този момент усетих, че страничният джоб на раницата ми вибрира.

Съобщение? Вероятно от Джейкъб. Искаше ми се да извадя телефона, но така щях да си халосам главата в Кам. А това вече ми се беше случвало, та не ми се щеше да го повтарям.

— Може ли да тръгваме вече?
— А може ли да излезем на среща?
— За бога, ама ти не се отказваш, а?
— Не.

Разсмях се, не успях да се сдържа и усмивката му се разтегна още повече.

— Сигурна съм, че има достатъчно момичета, които са готови да излязат с теб.

— Вярно е, има.
— Exa. Доста си скромен, а?
— Че защо да скромнича? Важното е, че искам да изляза с теб.

Не с тях.

— Не разбирам защо.

Тъмните му вежди се вдигнаха.

— Сещам се за няколко причини. Не си като другите. И това ме интригува. Недодялана си по един особено очарователен начин. И си умна. Да продължавам ли?

— Не. Няма нужда — побързах да го прекъсна. Трябаше да сложа край на тая работа, додето беше време. Дори да не обръщах внимание на славата, която му се носеше, Кам определено не беше лъжица за моята уста. Щеше да очаква неща, които не бих могла да му дам. На моменти ми беше достатъчно трудно дори да водя разговор с него. — Не искам да излизам с теб.

Отговорът ми като че ли нито го изненада, нито го обезсърчи особено.

— Сигурен бях, че така ще кажеш.
— Тогава защо изобщо ме питаш?

Той най-после — *слава богу* — се дръпна, но продължи да се държи за рамката.

— Защото исках.
— А... е, добре тогава. Радвам се, че си се разтоварил и повече няма да ти тежи. Веждите му се сключиха.
— Не съм се разтоварил.
О, не!
— Така ли?
— Така — той се ухили с очарователната си усмивка. — Винаги има и утрe.

— Какво за утре?

— Ще те попитам пак.

Поклатих глава.

— Отговорът ще е същият.

— Може би. А може би не — той се пресегна и ме чукна лекичко по върха на носа. — Може пък да се навиеш. Аз съм търпелив, а и както сама отбеляза, не се отказвам лесно.

— Супер — измърморих, но... о, боже, в гърдите ми се надигаше непознато чувство.

— Знаех си, че така смяташ — той ме щипна по носа и аз го пернах през ръката. — Не се тревожи. Знам истината.

— Каква истина?

Кам отстъпи назад.

— Че ти се иска да се съгласиш, но просто още не си готова. Устата ми увисна.

— Няма нищо — усмивката му стана съвсем дръзка. — Не е лесно да ме опитоми човек, но мога да те уверя, че ще ти е безкрайно забавно.

И преди да успея да измисля отговор, достоен за това изказване, той ме перна още веднъж по носа и затръшна вратата в лицето ми.

* * *

Когато се прибрах у дома, метнах раницата на канапето и се свлякох до нея. Да изляза на среща с Камерън? Той да не е луд? Сигурно се шегуваше или просто флиртуваше. По пътя обратно така и не бе засекнал темата повече, а вместо това ме заразпитва каква ми е програмата. И въпрос по въпрос изтръгна всички подробности за предметите, които изучавах. Когато стигнахме до къщи, се чувствах изтощена.

Облегнах глава назад и затворих очи. Сърцето ми думкаше доста енергично, предвид факта, че просто си седях. Дали говореше сериозно, че не бе спал със Стефани в сряда? Струваше ми се странно да се е въздържал, ако тя самата е имала желание.

Всъщност нямаше никакво значение.

Не можех да започвам каквато и да било връзка. Може би някой ден. Надявах се *някой ден* да се получи, понеже определено не исках да карам така до края на живота си. Щеше ми се все някога да се превърна в момиче, което се радва, когато го поканят на среща, вместо да бъда момиче, което се прибира у дома и се държи по ето този начин.

Отворих очи и простенах на глас.

— Аз съм Сензор Тъпанар. Или може би Сензорита Тъпанар.

Изправих се и тръгнах към спалнята, но после се сетих за вибриращата раница. — Мамка му.

Бързешком се върнах при канапето, бръкнах в страничния джоб и си извадих телефона. Докоснах екрана, очаквайки да видя съобщение от Джейкъб или Бритъни, но вместо това забелязах, че имам пропуснато обаждане и съобщение на гласовата поща.

— Какво, по дяволите?

Прокарах пръсти по ръба на телефона и реших, че без да искам съм му изключила звука. Изписах кода, отключих го и видях, че обаждането бе от НЕПОЗНАТ НОМЕР.

Сърцето ми прескочи.

Всъщност защо се впрягах толкова? Вероятно някой бе сбъркал номера или пък някой се опитваше да ми продаде нещо. Влязох в гласовата поща и пръстът ми автоматично се насочи към бутона за изтриване. Миналото надигна грозната си, злобна глава. Колко пъти се бе случвало някой да ми се обади и да скрие номера си? Толкова много, че дори не можех да ги преброја, но сега нямаше как да са те. Нали си бях сменила номера, също както и имейла. Изругах гласно.

После си поех дълбоко въздух, пуснах съобщението и долепих телефона до ухото си. В първия момент не се чу нищо, а после се обади дрезгав непознат глас:

„Нали знаеш какво се случва с лъжците и кучките? Получават голяма, тълста...“.

Неволно извиках и натиснах копчето за изтриване, преди да чуя останалото. И вместо да запокия телефона в отсрещната стена, го хвърлих на канапето и отстъпих назад така, сякаш между възглавниците се гушеше някакво отровно създание.

Очевидно всякакъв метод на комуникация можеше да стане отровен. Нима не го знаех от личен опит? От гърлото ми се откъсна

сподавен смях. Ама наистина, нямаха ли си друга работа? Минали бяха пет години. Пет години! Явно не можеха да забравят миналото.

Точно като мен.

[1] Името му идва от историческото значение на битката при Антиетам от 1862 г. Това е най-кръвопролитният сблъсък между Севера и Юга, който трае само един ден, но в него са убити и ранени над 20 000 души. — Б.ред. ↑

[2] Един от мъпетите от детското предаване „Улица Сезам“. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Изправих се рязко в леглото... объркана, дезориентирана. Заспала бях някъде към четири сутринта и нямах представа какво ме бе събудило. Извъртях се и простенах, като видях, че е едва осем.

При това беше неделя.

Отпуснах се по гръб и се втренчих в тавана. Събудех ли се веднъж, нямаше никакъв шанс...

Дум. Дум. Дум.

Изправих се отново смиръщена недоумяващо. Някой думкаше по някаква врата — *по моята врата*. Какво ставаше, дявол да го вземе? Отметнах завивките и стъпих на пода. Единият ми пръст се заплете в чаршафите и за малко да забия нос в килима.

— По дяволите!

Проклиняйки, хукнах към вратата, преди думкането да събуди цялата сграда. Вдигнах се на пръсти и надникнах през шпионката. Видях единствено вълниста тъмна коса. Кам?

Явно нещо не беше наред. Може би имаше пожар, понеже не ми хрумваше защо иначе ще думка на вратата ми в неделя сутрин.

— Наред ли е всичко? — При звука на собствения ми глас неволно подскочих.

Кам се извъртя на пета. Срещу мен се появи кривата му усмивка и красивото му лице стана още по-сексапилно.

— Не, но след петнайсет минути вече ще е наред.

— К-к-какво? — отстъпих настани, или по-скоро бях избутана настани, тъй като Кам нахлу в апартамента ми, понесъл нещо, увito във фолио, кутия с яйца и — моля? — миниатюрен тиган. — Кам, какво правиш? Осем сутринта е.

— Благодаря за информацията — той се запъти право към кухнята. — Ето това е нещо, което така и не усвоих — да разпознавам часовника.

Тръгнах начumerена по петите му.

— Защо си дошъл?

— Да направя закуска.

— Не можеш ли да си я направиш във вашата кухня? — Разтърках очи. След астрономичния ни експеримент снощи и след онова обаждане, Кам бе последният човек, когото бих искала да видя в този безбожен час.

— Кухнята ми е безкрайно по-скучна от твоята. — Той нареди нещата на плата и се обърна към мен. Косата му беше влажна и покъдрава от обикновено. Как бе възможно да изглежда толкова прекрасно, след като очевидно току-що се бе изтъкалял от леглото и минал под душа? По бузите му нямаше дори сянка от набола брада. И никак успяваше да еекси дори по долнище на анцуг и вехта тениска.

— Освен това Оли лежи в несвяст на пода в хола.

— На пода ли?

— Аха. По лице, хърка и е проточил лига в килима. Въобще атмосферата никак не е благоприятна за апетита ми.

— Е, и тук е така. — Исках да се махне. Изобщо не му беше мястото тук. Кам се облегна на плата и скръсти ръце.

— О, не съм толкова сигурен... — Погледът му се плъзна от рошавата ми глава чак до нервно свитите пръсти на краката ми. Усещането бе като от физическо докосване и дъхът ми секна. — Точно в този момент твоята кухня силно гъделичка апетита ми.

По бузите ми запълзя топлина.

— Няма да изляза с теб, Кам.

— Но в момента не съм отворил и дума за това, нали? — Крайчето на устните му се изви нагоре. — Но в крайна сметка ще се навиеш.

Присвих очи насреща му.

— Дълбоко си заблуден.

— Просто съм упорит.

— По-скоро досаден.

— Повечето хора биха казали, че съм невероятен.

Завъртях очи.

— Така си мислиш.

— Напротив, те така си мислят — отвърна той и се обърна обратно към печката. — Освен това съм донесъл бананов хляб с орехи, опечен в собствената ми фурна.

Поклатих глава, втренчена гневно в гърба му.

— Алергична съм към банани.

Кам се извъртя смяяно, повдигайки невярващо вежди.

— Будалкаш ли ме?

— Не, алергична съм към банани.

— Боже, колко жалко. Нямаш представа какво изпускаш.

Бананите са в състояние да направят света едно по-добро място.

— Няма как да знам.

Кам наклони глава на една страна.

— Имаш ли някакви други алергии?

— Освен към пеницилин и момчета, които нахлуват неканени в апартамента ми? Не.

— Ха-ха, колко смешно — тросна ми се той, после се наведе да отвори шкафа. — Колко ли неуверени мъже с по-слаба психика си сразила с този твой оствър език?

— Очевидно не съвсем достатъчно — измърморих. Посегнах да наглася гривната си и осъзнах, че не съм си я сложила. Сърцето ми замря. — Ей сега се връщам.

Кам кимна, тананикайки си. Втурнах се към спалнята, грабнах гривната от нощното шкафче и припряно я надянах. Заля ме вълна на облекчение. Вече почти бях излязла обратно от стаята, когато погледнах надолу и отново изругах.

Бях без сутиен.

Тънкият плат на тениската ми бе изопнат върху гърдите ми и зърната ми стърчаха любопитно.

— О, мили боже!

Побързах да съмъкна тениската и грабнах един спортен сутиен от тоалетката.

— Хей! Да не отиде да се криеш там? — провикна се Кам. — Защото, ако е така, идвам да те измъкна.

С омотан около главата сутиен и подскачащи във всички посоки гърди, буквально пребледнях от ужас. Дръпнах рязко сутиена и се халосах в дясната гъ尔да. Ох!

— Да не си посмял да влезеш! — креснах.

— Тогава побързай. Яйцата ми не чакат никого.

— О, за бога! — измърморих, докато си нахлузвах обратно тениската. Стигнах почти до коридора, когато осъзнах, че и зъбите не съм си измила. Е, щеше да се наложи Кам и яйцата му да почакат.

Когато най-после се върнах в кухнята, беше сложил няколко яйца да се варят, а в малкия тиган се кипреше идеално изпържено яйце. Открил бе пликчето с настъргано сирене в хладилника ми и тъкмо ръсеше върху яйцата.

При гледката как се разполагаше в кухнята ми... около печката ми, totally се обърках. Ето на, червата ми се гърчеха на възли, а той най-спокойно ровеше за чинии и прибори. Скръстих ръце на гърдите си и запристигвах от крак на крак.

— Кам, защо си дошъл?

— Нали ти казах — той плъзна яйцата в една чиния, после ги отнесе до масичката за двама, опряна в стената. — Искаш ли препечени филийки? Чакай. Имаш ли хляб? Ако не, мога...

— Не! Не искам препечени филийки. — Я го гледай как се разпорежда в кухнята ми! — Нямаш ли си някой друг, когото да тормозиш?

— Има цял куп хора, които бих могъл да възнаградя с присъствието си, но ето че избрах теб.

Това категорично бе най-стрнната сутрин в живота ми. Погледах го още малко. И след като се примирих, че няма да мога да го изгоня от апартамента, седнах на високия стол и сгънах колене към гърдите си. Вдигнах вилицата.

— Благодаря.

— Ще приема, че си искрена.

— Естествено, че съм искрена!

Той се ухили насреща ми.

— По някаква причина не ти вярвам.

Сега вече се почувствах като пълна кучка.

— Напротив, оценявам жеста. Просто съм леко изненадана от присъствието ти... в осем сутринта.

— Ами ако трябва да съм честен, възнамерявах да те омая с банановия хляб с орехи, но явно няма как да стане. Така че ми останаха само прекрасните яйца.

Отхапах от поръсената със сирене вкусотия.

— Много са вкусни, но с яйца няма как да ме омаеш.

— О, напротив, чудесно се справям. — Той отвори хладилника и измъкна бутилка портокалов сок. Наля в две чаши и тикна едната под

носа ми. — Важното е да става неусетно. Ти дори не си се опомнила още.

Очевидно нямаше как да изляза на глава с него, така че реших да сменя темата.

— Ти няма ли да закусваш?

— Ще закусвам. Ама предпочитам варени яйца — той посочи котлона и се настани на стола срещу мен. Подпря брадичка с юмрук, а аз съвсем поглед към чинията. Мамка му... просто бе неустоимо готин.

— Е, Ейвъри Морганстен, изцяло съм на твоето разположение. За малко да се задавя с късче яйце.

— Нямам нужда от теб.

— Колко жалко — отвърна той ухилен. — Разкажи ми за себе си.

О, дявол да го вземе, не, тая работа с дружеските разговори просто нямаше как да се получи.

— Често ли го правиш? Често ли влизаш в апартаментите на случайни момичета, за да им пържиш яйца?

— Е, ти не си случайно момиче, така че, реално погледнато, не.

— Той се изправи да провери яйцата на котлона. — Но се случва от време на време да изненадам някоя щастлива дама.

— Сериозно ли? Наистина ли го правиш често?

Кам ме погледна през рамо.

— С приятелите си — да, а ние сме приятели, нали, Ейвъри?

Устата ми висна от изненада. Приятели ли бяхме? Май да, ама все пак? Нима подобно поведение бе нормално? Или Кам просто бе свръхсамоуверен? И си позволяваше такива неща, понеже знаеше, че ще му се размине, че никой няма да го изгони. Повечето хора вероятно не биха искали да си тръгне. А истината бе, че и аз можех да го изгоня, ако чак толкова го желаех. Очевидно бе свикнал да получава каквото иска.

Досущ като Блейн.

При тази мисъл яйцата в стомаха ми се преобърнаха и аз оставих вилицата.

— Да, приятели сме.

— Най-после! — викна той, та чак подскочих. — Най-после призна, че сме приятели. Отне ти само седмица.

— Че ние се познаваме само от седмица.

— Въпреки това ти отне седмица — отвърна той и отново провери яйцата във водата.

Зачовърках последното късче белтък в чинията си.

— Какво искаш да кажеш? Че обикновено на човек му трябва само час, за да обяви някого за най-добър приятел?

— Не — той извади яйцата и ги пусна в една купа. Върна се на масата и отново седна. Очите му срещнаха моите и установих, че ми бе много трудно да издържа на силата им. Просто бяха с твърде прекрасен оттенък на лазурното, чист и ясен. Очи, в които буквално можеш да се изгубиш. — Обикновено ми трябват около пет минути, за да обявя някого за най-добър приятел.

Поклатих глава и неволно се ухилих.

— Значи, аз съм изключение.

— Може би. — Миглите му се сведоха и той се захвани да си бели яйце. Отпих гълтка от сока.

— За теб сигурно е много различно.

— Тоест?

— Обзалагам се, че момичетата ти се хвърлят на врата. И вероятно десетки девойки са готови да убият човек, за да са на мое място, а ето че аз съм алергична към хляба ти.

Той вдигна глава.

— Защо? Заради почти божественото ми съвършенство?

Прихнах.

— Не бих отишла чак толкова далече.

Кам се подсмихна, после вдигна рамене.

— Не знам. Не се замислям по този въпрос.

— Хич?

— Хич. — И той тикна едно цяло яйце в устата си. Отгоре на всичко имаше безупречни маниери. Дъвчеше със затворена уста, ползваше салфетката, дръпната от поставката, и не говореше, докато се хранеше. — Замислям се само когато положението е сериозно.

Погледите ни отново се срещнаха и за пореден път се изчервих. Прокарах пръст по ръба на чашата.

— Значи, си превъзпитан играч?

Той не отговори веднага, а ръката му, с която поднасяше яйце към устата си, застинава във въздуха.

— Какво те кара да смяташ така?

— Чух, че в училище си бил сериозен играч.

— Така ли? Че от кого си чула? — Не е твоя работа.

Едната му вежда се изви нагоре.

— С тая твоя уста едва ли имаш много приятели, а? Трепнах, понеже наблюдението му бе твърде точно.

— Не — чух се да казвам. — В гимназията не бях особено популярна. Кам пусна яйцето обратно в чинията и се облегна назад.

— По дяволите! Извинявай. Това беше доста гадно.

Махнах пренебрежително с ръка, макар истински да ме заболя. Той се втренчи в мен през гъстите си вежди.

— Трудно ми е да го повярвам. Можеш да си много забавна и мила, когато не си заета да ме обиждаш, а и си хубаво момиче. Всъщност си достаекси.

— О... благодаря. — Размърдах се смутено, стисната здраво чашата.

— Сериозно говоря. Спомена, че вашите били много строги. Не ти ли позволяваха да излизаш?

Когато кимнах, той лапна яйцето.

— Въпреки това не мога да повярвам, че не си била популярна. Уцелила си голямата тройка — умна, забавна иекси.

— Е да, ама не бях. — Оставил чашата на мястото и се захванах да усуквам някакъв конец, щръкнал от подгъва на късите ми панталони. — Бях на съвсем другия полюс.

Кам се захвана да бели поредното яйце. Интересно колко ли бе излапал до момента.

— Съжалявам, Ейвъри. Това е... супергадно. Гимназията си е важно нещо.

— Така си е — облизах нервно устни. — Ти много приятели ли имаше?

Той кимна.

— Поддържаш ли контакт с тях?

— С някои — да. С Оли бяхме съученици, но той изкара първите две години в университета на Западна Вирджиния и чак тогава се прехвърли тук, а с някои се виждам из тукашния университет, а също и у дома.

В опит да овладея нервниченето си увих ръце около свитите си крака и облегнах брадичка на коленете.

— Имаш ли братя, или сестри?

— Сестра — той грабна последното яйце, четвъртото. На лицето му се изписа искрена усмивка. — По-малка е от мен. Току-що навърши осемнайсет. Тази година завършва.

— Близки ли сте? — Не можех да си представя какво е да имаш брат като Кам.

— Близки сме, да. — Някаква сянка пробягна през изражението му и изчезна почти веднага, но все пак се почудих дали наистина бяха чак толкова близки. — Много ми е ценна. Ами ти? Трябва ли да се страхувам, че по-големият ти брат ще дойде да ми срита задника, задето съм ти дошъл на гости?

— Не, единствено дете съм. Имам по-голям братовчед, но се съмнявам да му хрумне подобно нещо.

— О, чудесно. — Той погълна яйцето, облегна се назад и се потупа по корема. — Откъде си?

Стиснах устни, понеже не можех да реша дали да изльжа, или не.

— Е, добре — той преметна ръка през облегалката. — Очевидно знаеш откъде съм, щом си чула за извънкласните ми дейности в гимназията, но нека потвърдя информацията. От околностите на Форт Хил съм. Чувала ли си за градчето? Повечето хора не са. Близо е до Моргантайн. А защо не се записах в Западновирджинския? Всички това ме питат. — Той сви рамене. — Исках да се махна оттам, но същевременно да съм сравнително близо до нашите. И да, бях доста... активен в гимназията.

— Нима сега не си? — не се сдържах, макар да не очаквах да ми отговори, защото не беше моя работа, но пък ако успях да поддържам монолога му, нямаше да ми се налага аз да говоря.

Освен това... ми беше любопитно да науча повече, понеже Кам ми бе безкрайно интересен. Уж бе като всеки друг свръхпопуляренекси тип, но не беше задник. Това само по себе си го правеше достоен за научно изследване. Освен това беше по-приятно да го разпитвам, отколкото да си седя сама и да размишлявам за разни неприятни обаждания и имейли.

— Зависи кого попиташи — изсмя се Кам. — Не знам. Когато бях първи курс, през онези първи няколко месеца, заобиколен от по-големи момичета... Вероятно съм вложил повече време в общуването си с тях, отколкото в лекциите.

Ухилих се, тъй като ясно си представях ситуацията.

— Но не и сега?

Той поклати глава.

— Е, а ти откъде си?

Ясно. Очевидно не желаеше да коментира какво бе променило статута му на играч. В главата ми затанцуваха видения на бременни момичета.

— От Тексас.

— Тексас ли? — Той си приведе заинтригувано напред. — Сериозно? Нямаш акцент.

— Не съм родена в Тексас. Семейството ми е от Охайо. Преместихме се в Тексас, когато бях на единайсет, така и не прихванах местния акцент.

— И от Тексас чак в Западна Вирджиния? Огромна разлика.

Изпънах крака, изправих се и вдигнах от масата чинията си и неговата купичка.

— В Тексас живеех в най-гадната търговска част, но като се изключи тази подробност, тук е горе-долу същото.

— Редно е аз да почистя — той понечи да стане. — Все пак аз сътворих неразборията.

— Не — дръпнах се назад с купичката му в ръка. — Ти сготви, аз раздигам.

Той отстъпи назад и разви увития във фолио хляб. Действително ухаеше великолепно.

— А защо избра точно този университет?

Преди да отговоря, измих чиниите и тигана.

— И аз като теб исках да се махна.

— Сигурно не ти е било лесно.

— Напротив — дръпнах тенджерата, в която бе сварил яйцата. — Изключително лесно ми беше да взема решение.

Той се замисли над отговора ми, докато разчупваше хляба надвие.

— Ти си истинска загадка, Ейвъри Морганстен.

Облегнах се на плота и го зяпнах невярващо, докато лапаше половината хляб.

— Не бих казала. По-скоро загадката си ти.

— Че какво ми е загадъчното? Посочих го.

— Току-що изяде четири варени яйца, на път си да погълнеш половин хляб, а коремът ти е като от реклама за фитнес уреди.

Кам изпадна във възторг при думите ми.

— Значи, си ме оглеждала, а? Докато сипеш изгарящи обиди? О, боже, чувствам се като някоя кифла.

Прихнах.

— О, я мълквай!

— Организмът ми още израства.

Вдигнах скептично вежди и той се разсмя. И докато нагъваше останалата част от хляба, ми поразказа това-онова за техните. Върнах се на масата, усещайки се искрено заинтригувана. Баща му ръководел правна кантора, а майка му била лекар, което означаваше, че семейството му е богато, не че се въргалиха в пари както нашите, но вероятно имаха достатъчно, за да си плаща наема. Освен това отношенията им очевидно бяха близки, за което му завиждах. Докато растях, мечтаех майка ми и баща ми да общуват с мен, но с всичките бенефиси, пътувания и вечери рядко се задържаха у дома. А и след инцидента в малкото случаи, в които се завъртаяха вкъщи, не можеха да ме погледнат.

— И какво, ще си ходиш до Тексас за есенната ваканция или за Деня на благодарността?

Изсумтях.

— Вероятно не.

Той наклони въпросително глава.

— Имаш си други планове?

Вдигнах рамене.

Кам смени темата и когато реши да си тръгва, установих, че беше станало почти пладне. Спра се на прага и се обърна към мен, въртейки тигана в едната си ръка, стиснал остатъка от банановия хляб в другата.

— Е, Ейвъри...

Подпрях хълбок в облегалката на канапето.

— Е, Кам...

— Какво ще правиш във вторник вечерта?

— Не знам — смиръзъх вежди. — Защо питаш?

— Защо не вземеш да излезеш с мен?

— Кам — въздъхнах.

Той се облегна на касата на вратата.

— Това не е „Не“.

— Не.

— Е, това вече е „Не“.

— Точно така. — Изправих се и хванах дръжката на вратата. —

Благодаря за закуската.

Кам отстъпи крачка назад с вездесъщата си крива усмивка.

— А в сряда вечерта?

— Довиждане, Кам — затворих вратата ухилена. Беше абсолютно непоносим, но както и предната нощ, присъствието му ми въздействаше чудотворно. Може би заради словесния двубой или по друга причина, но започвах да се държа... почти нормално. Както едно време.

Хм.

Взех си душ и се завъртях безцелно из апартамента, чудейки се дали да не звънна на Джейкъб, или на Бритъни, за да ги видя какво правят. В крайна сметка метнах мобилния на канапето и измъкнах лаптопа. Не можех цял живот да избягвам имейла.

В папката със спама имаше няколко подозителни писма. На две от тях бе изписано името ми вместо заглавие на имейла. След последното писмо вече си знаех урока, затова натиснах бутона за изтриване с известно злорадство.

Странно беше да получавам имейли точно сега. В гимназията бе друга работа. Заобиколена бях от ученици, но сега, след като всички бяха изпозаминали да учат някъде? Нещо просто не се връзваше. Толкова ли нямаха какво да правят? Съмнявах се да е Блейн, понеже, колкото и да бе извратен, гледаше да стои настрани от мен. Ами онова обаждане? Отказвах пак да си сменям номера. По-рано, още в разгара на най-големия тормоз, когато ми звъняха по три-четири пъти на ден, на няколко пъти си сменях номера, а те все успяваха да го научат.

Поклатих глава, кликнах върху входящите съобщения и открих нов имайл от братовчед ми. Ама че работа! Изкушавах се да го изтрия, без да го чета, но накрая все пак го отворих.

Ейвъри,

Непременно трябва да говоря с теб, колкото се може по-скоро. Обади ми се, независимо по кое време. Много е важно. Непременно ми се обади.

Дейвид

Пръстът ми се поколеба над подложката на мишката. *Delete*.

ОСМА ГЛАВА

През следващите две-три седмици, докато лятото най-после разхлабваше горещата си хватка, започна да се установява странна рутина. От понеделник до петък ставах сутрин и отивах на лекции. И с всеки изминал ден започвах да очаквам с нетърпение астрономията. И то не само защото ми беше любопитно какво ще ни разкаже професор Дрейдж или с какво ще се появи облечен. Преди няколко дни дойде с избелени дънки и риза в преливащи тонове. Но като изключим шантавия преподавател, в часа имаше един конкретен елемент, който правеше петдесетте минути безкрайно забавни.

Предвид страничните коментари на Кам по време на лекциите и учудващо точните му познания за Слънчевата система, онова бягство от часа през първия ден в крайна сметка се оказа изключително полезно. Заедно с Кам, в качеството му на мой партньор и съсед по място, нямаше начин да не избутам успешно астрономията.

Три дни в седмицата обядвах с Джейкъб и Бритъни и дори веднъж отскочих на един от футболните мачове с тях. Продължавах да отказвам да ходя по купони, което безкрайно ги озадачаваше, но не ме зарязаха. Два пъти седмично ми идваха на гости. Не успявахме да учим кой знае колко, но аз не се оплаквах. Приятно ми беше. Добре де, признавам, че подобно определение е твърде сдържано. Двамата бяха прекрасни, а от толкова отдавна не бях имала приятели, на които очевидно не им пушкаше дали се държа като умопобъркана — нещо, което често ми се случваше.

И поне два пъти седмично отказвах на Кам. Два пъти. Седмично.

Стигна се дотам, че вече очакваш с нетърпение как ще повдигне въпроса в най-случаен разговор. Момчето не се предаваше, но темата се бе превърнала в нещо като шега помежду ни. Поне от моя гледна точка.

Освен това очакваш с нетърпение неделите.

Всяка сутрин след онази, първата, Кам цъфваше пред вратата ми във всякакви безбожни часове, носейки яйца и нещо прясно изпечено.

На втората неделя донесе мъфини с боровинков пълнеж. На третата — тиквен хляб, но купешки, както сам си призна. А на четвъртата и петата неделя — ягодова торта, после и брауни.

Това последното се оказа крайно неподходящо за закуска.

Въобще нещата вървяха изключително приятно... с изключение на имайлите и обажданията. Поне веднъж седмично имах позвъняване от НЕПОЗНАТ НОМЕР. Триех съобщенията и имайлите, без да ги чета. От братовчед ми се натрупаха поне петнайсет непрочетени писма. В някой от близките дни щях да седна да ги изчета, но засега не намирах сили да го направя, нито пък да се обадя на нашите.

Те също още не се бяха свързали с мен, така че не виждах смисъл и аз да се напъвам.

Към началото на октомври се чувствах по-щастлива отпреди. Уханието на есента, нещо, което така ми липсваше в Тексас, изпълваше въздуха, можех да нося блузи с дълги ръкави, без да изглеждам като ненормална, а зубренето за срочните изпити по време на обедната почивка неизменно включваше бонбони „M&Mc“ и „Скитълс“.

— Може ли моля някой да ми посочи къде на картата се намира Хърватия? — простена Джейкъб. — Няма ли някоя песничка, с която да запомня съседните държави?

— Унгария, Словения, Босна — изрецитирах, сочейки празната карта на Европа. — А тук е Сърбия.

Джейкъб ме стрелна със злобен поглед. — Шибана натегачка.

Метнах един червен бонбон в устата си.

— О, простете.

— Ще можеш ли да съчиниш песничка с тия имена? — попита Брит и топна пържените си картофки в майонезата.

— Уф, отврат — измърмори Джейкъб. Тя сви невъзмутимо рамене. — Много е вкусно.

— Добре, влизам в зубърски режим, така че се подгответе — измъкнах едно бонбонче от пликчето и го вдигнах пред Джейкъб. Очите му се разшириха като на кученце, което всеки момент щеше да получи лакомство. — С изключение на Босна, всички останали държави около Хърватия завършват на „я“. И имената им звучат доста сходно. Запомнете го по този начин.

Очите му се присвиха.

— Изобщо не ми помагаш. Въздъхнах.

— Държиш да е песничка, така ли?

— Да! — изведнъж Джейкъб се изправи край масата наред кръчмата, носеща името „Бърлогата на овена“, и извика: — Да! Искам песничка!

— Боже!

Размаха въодушевено ръце, а неколцина от студентите се извъртяха в столовете си.

— Какво? Какво? — обърна се към мен. — Да не би да прекалих малко?

— Ами да — отвърнах. — Определено.

Брит отпусна глава върху тетрадката.

— Ама честно — простена тя високо. — Не мога да повярвам, че ще ни накара да чертаем картата на Европа по време на изпита. Мислех си, че подобни гадости се правят само в гимназията.

— Измисли ни песничка, зубърке — настоя Джейкъб.

— За бога, държиш се абсурдно! — Поклатих глава и облегнах длани на масата. — Добре. Ето, значи. Унгария е горе вляво, горе вляво. Сърбия е долу вляво, долу вляво. Босна е отдолу, отдолу. Словения отгоре, отгоре. А къде е Хърватия?

— Къде? Къде? — заприпява Джейкъб.

— До Адриатическо море, точно срещу Италия! Джейкъб скочи на крака.

— Отново! Отново!

Изкарах песента още два пъти, докато Брит ни гледаше с отворена уста. И когато Джейкъб най-после си извади химикалката и се захвана да пише имената на държавите върху картата, лицето ми бе добило наситен доматен оттенък, но пък се кикотех като хиена.

Освен това Джейкъб се справи с картата, като изключим факта, че сложи Франция на мястото на Обединеното кралство, но май го направи нарочно, колкото да ме изпита, защото чак такова невежество не беше възможно.

Метнах едно бонбонче в устата му, което обаче се удари в долната му устна и отхвръкна навън. При втория опит успях да уцеля. Той го гълтна и скочи към мен, привеждайки лице към моето.

— Познай какво?

— Какво? — попитах, дръпвайки се назад. Той примигна два пъти. — Идва гаджето ти.

Погледнах през рамо и видях как Кам влизаше в Бърлогата, но не с едно, а с цели две момичета от двете му страни, които го гледаха така, сякаш бе последният готин тип в целия университет.

Направих гримаса на Джейкъб.

— Не ми е гадже.

— Момиче, имаш сериозна конкуренция — Джейкъб скръсти ръце на масата. — Това са Сали и Сюзън, най-важните особи от бета, делта, буги-сигма, фръц-пръц.

Веждите на Брит се смръщиха.

— Няма такова женско дружество.

— Както и да е.

— Никаква конкуренция не са ми, понеже между мен и Кам няма нищо такова. — Все пак погледнах през рамо. Тримката се спряха при къта с меката мебел. Кам съсредоточено слушаше какво му говорят. Едното от момичетата, русото, бе опряло длан в гърдите му и бавно я движеше в кръг. Очите ми се присвиха. Какво, да не му преглеждаше гръденния кош? Обърнах се към Джейкъб.

Той повдигна въпросително вежди.

— Подарявам им го — натъртих и метнах три бонбончета в устата си.

— Не ви разбирам вас двамата — обади се Брит и затвори учебника. Явно бяхме приключили с ученето. — Виждате се буквално всеки ден, нали?

Кимнах.

— И всяка неделя идва да ти приготвя закуска, нали така? — продължи тя. Тук Джейкъб ми показа среден пръст. — За което те ненавиждам.

— Да, ама въпреки това нещата не стоят по този начин. — Слава богу, че така и не им бях казала, че Кам непрекъснато ме канеше на среща, защото нямаше да ме оставят на мира. — Вижте, само приятели сме. И толкова.

— Обратна ли си? — попита Джейкъб.

— Какво?

— Слушай, аз съм последният човек на света, който ще съди друг за сексуалните му предпочтения. Така де, все пак — и той

посочи с палци собствената си особа.

— И все пак, обратна ли си?

— Не. Не съм.

— И аз не съм, но за теб съм готова да се жертвам — ухили се насреща ми Брит.

— Благодаря — изкикотих се. — И аз за теб.

— Много сте сладки, няма що — тросна се Джейкъб. — Не в това е въпросът. Въпросът е, че този великолепен екземпляр ти е навит. О, боже, зарязал е фръцлите и идва насам.

Стомахът ми се сви на възел и отправих гореща молба към Бог, Шива и Зевс да попречат на Джейкъб да изтърси нещо, заради което щях да иска姆 да го убия по-късно.

— По дяволите! — обади се той и поклати глава. — Тия дънки му стоят така, сякаш са специално излети, за да му обхванат... Здрасти, Камерън! Как си?

Стиснах очи отчаяна.

— Здрасти, Джейкъб, Бритъни. — Кам се тръшна на стола до мен и ме сръга в ръката. — Ейвъри.

— Здрасти — измърморих с изостреното съзнание, че Джейкъб и Бритъни ни наблюдаваха втренчено. После затворих учебника и го тикнах в раницата. — Какви ги вършиш?

— О, нали знаеш, всякакви пакости и поразии.

— Това ми напомня за Хари Потър — въздъхна неочеквано Брит.

— Трябва да си го препрочета.

Всички се обърнахме към нея.

На бузите ѝ се очертаха две яркочервени петна и тя отметна демонстративно русата си коса.

— Какво? Не се срамувам да призная, че всякакви случайни неща ми напомнят за Хари Потър.

— На мен онзи тип там ми напомня на Снейп — обади се Кам и посочи с брадичка масата зад нас. — Така че напълно те разбирам.

Момчето с мастиленочерната коса действително малко приличаше на Снейп.

— Както и да е, какво правите? — Кам се размърда на стола и кракът му се опря в моя. Преглътнах мъчително. — Играете си с бонбони?

— Да, освен това учим за изпита по история за другата седмица. Трябва да начертаем картата на Европа — обясни Джейкъб.

— Олеле! — възклика Кам и ме срина в крака. Отвърнах на сриването.

— Но Ейвъри, прекрасната Ейвъри... — ухилен до уши, Джейкъб ми хвърли кос поглед, а моите очи се свиха подозително — ... ни помага да учим.

— Самата истина — съгласи се Брит.

Кам ме стрелна с очи и аз се дръпнах настани.

Облегнал брадичка в шепа, Джейкъб се усмихна на Кам.

— Тъкмо казах на Ейвъри, че трябва по-често да носи зелено. Изглежда много секси в комбинация с тази нейна коса.

Ченето ми висна. Нищо подобно не беше изричал за тъпата жилетка, която бях облякла.

— Харесва ли ти как ѝ стои зеленото, Кам? — обади се Брит.

Мили боже!

Кам се обърна към мен, а сините му очи проблеснаха като дълбоките крайбрежни води на Тексас.

— Чудесно ѝ стои, но пък тя всеки ден е прекрасна.

По бузите ми запълзя гореща вълна и аз бавно вдишах.

— Прекрасна? — повтори Брит.

— Прекрасна — потвърди Кам и мигом узурпира малкото пространство, което си бях извоювала помежду ни. И отново ме сръчка в коляното. — Е, успяхте ли да научите нещо?

Издишах.

— Май се справихме.

— Само благодарение на теб — Джейкъб погледна Брит, а на мен ми прилоша. — Ейвъри ни измисли песничка, за да запомним коя държава къде се намира.

О, не!

— Я му я изпей — Брит така силно ме ръгна с лакът, че чак се бълснах в Кам. В очите му припламна любопитство.

— Каква песен?

— Отказвам да я пея повече.

Джейкъб се ухили широко срещу Кам.

— Песента за Хърватия.

Стрелнах го с кръвнишки поглед. Кам прихна.

— Песента за Хърватия ли? Какво?

— Не — възроптах. — Отказвам да пея. Пеенето далеч не е сред дарбите ми.

— А кои са дарбите ти? — полюбопитства Кам и когато го погледнах, някак не успях да откъсна очи от изсечената линия на челюстта му, от падналата на слепоочията му коса. Какво ми ставаше? Кам ме гледаше втренчено с вдигнати вежди. — Ейвъри?

— Я сподели — започна да ме увещава Джейкъб.

Брит кимна.

— Дарбите са интересно нещо.

— Биха могли да бъдат — погледът на Кам се спусна малко пониско и аз отчаяно си поех въздух. Приведе се лекичко към мен, така че устните ни се оказаха само на сантиметри една от друга. Чух Джейкъб да ахва. — Разкажи ми какви дарби имаш, скъпа.

— Скъпа — повтори шепнешком Джейкъб и тихо въздъхна.

— Мога да танцувам — изтърсих. — Можех. По-рано танцувах. На лицето му отново се изписа любопитство.

— Какви танци?

— Не знам — грабнах пликчето и изтръсках останалите бонбони в дланта си. — Балет, джаз, степ, модерни танци... такива неща.

— Сериозно ли? — възклика Джейкъб. — Ходех на степ, когато бях на шест, май в продължение на цял месец, ама после реших, че искам да съм пожарникар или нещо такова. Хич не беше лесно.

Брит се ухили.

— И аз пробвах навремето и установих, че нямам нито координация, нито грация, и че умея единствено да си поклащам задника. Теб биваше ли те?

Вдигнах рамене смутено.

— Ходила съм на уроци около десетина години, участвала съм в няколко състезания и в доста концерти.

— Ясно, била си напреднала! — ахна Брит. — Обзалагам се, че умееш всичките сложни завъртания и фокуси.

Да, едно време правех всякакви фокуси и в един момент бях постигнала невероятна гъвкавост, но онова, в което истински ме биваше, бяха завъртанията фуете — едни от най-сложните фигури в балета.

Кам мълчеше, което бе крайно нетипично за него.

— Сестра ми танцува от петгодишна — обади се накрая. — И още танцува. Мисля, че би убила човек, ако я принудят да спре.

Тикнах бонбоните в устата си и кимнах.

— Ако обичаш балета, можеш истински да се пристрастиш.

— Или пък, ако те бива — намеси се Брит.

Кам ме побутна с рамо.

— А защо се отказа?

Навремето обожавах да танцувам — обожавах всичко в танца. Тренировките, репетициите и особено трепета преди качването на сцената. Нищо не можеше да се сравнява с онези мигове, в които чакаш зад кулисите да обявят името ти, първата гълтка въздух, когато пристъпиш в средата на сцената и застанеш под ярките прожектори. Тишината, когато затваряш очи и изчакваш музиката да започне, знаейки, че всички погледи са насочени към теб.

Вдигнах рамене и посегнах към останалите бонбони.

— Май ми писна — изтърсих накрая. Огромна лъжа. Изобщо не ми беше писнало. И ми липсваше повече от всичко на света, но не можех да понасям начина, по който ме зяпат хората. — Сестра ти участва ли в състезания?

Кам кимна.

— Пътува навсякъде, а лятото изкара в балетното училище „Джофри“. Спечели стипендия.

— Exa! — ахнах и очите ми се ококориха. — Това значи, че е много добра.

Кам се усмихна доволно.

— Много е добра.

Обзе ме завист, плъзна в тялото ми като рак, дълбок и агресивен. А можех аз самата да танцувам в един от най-известните центрове в света. Трябваше да съм аз, но не бях, и се налагаше да го преглътна.

След този момент разговорът някак посърна, поне що се отнасяше до мен. Кам продължи да си бъбри с Брит и Джейкъб, но аз потънах в собствените си мисли и не продумах, докато не стана време да тръгвам за час. Разбрахме се кога пак ще учим заедно и им махнах за движдане.

Кам излезе заедно с мен навън на ярката слънчева светлина, сред прохладния ветрец, който предупреждаваше, че студеното време бе на път да ни застигне. Не каза нищо, докато крачехме към зала „Кнути“.

Понякога му се случваше да мълчи така и никога не знаех, нито пък бях способна да се досетя за какво толкова мислеше в подобни моменти.

И тогава, докато пресичахме задръстената от коли улица и той помаха на някаква групичка студенти пред централната сграда „Бърд“, осъзнах колко по-различен бе сега, отколкото по-рано с онези две момичета. Тази мисъл ме смути, макар да не можех да си обясня какво точно ме тревожеше.

— Добре ли си? — попита ме неочеквано той, когато спряхме до пейките пред „Кнуги“.

Погледнах го с присвити очи.

— Добре съм. А ти?

Той се усмихна сдържано и кимна.

— Нали остава за утре вечер?

— Утре вечер ли? А, да, домашното по астрономия. — Като част от оценката за срока, Дрейдж ни бе възложил да използваме обсерваторията по двойки. Трябваше да предадем изображенията следващата сряда. — Аха, мен ме устройва.

— Добре — отвърна Кам и понечи да тръгва. — Ще се видим утре тогава. Обърнах се да си ходя, но в този момент ми хрумна нещо.

— Кам?

— Да?

— Какво правеше в Бърлогата? Нямаш ли час в момента?

Устните му се извиха нагоре и онази дяволска трапчинка се очерта върху бузата му. Когато се усмихнеше с тая усмивка, имах чувството, че някой рязко надува балон в гърдите ми.

— Имам, да — очите му блеснаха, бяха стряскащо сини на слънчевата светлина. — Но исках да те видя.

Онемяла, загледах как се врътва на пета и поема по алеята в обратната посока. За миг останах като вкаменена, а после продължих нататък. Не можах да спра усмивката, която разтегна устните ми и отказа да изчезне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че знаеш как се ползва тая джаджа? —
втренчих се подозрително в телескопа.

Кам ме стрелна с поглед през рамо.

— Какво? Ти да не би да не знаеш?

— Не.

— Е, не слушаше ли в час, когато Дрейдж обясняваше как се ползва, а също и за камерите?

Скръстих ръце на гърдите си.

— Та ти в същото време рисуваше членовете на Патешката династия^[1]!

Той се разсмя и се обърна отново към телескопа, захвана се да гласи ръчките, бутоните, както и всички останали неща, които дори не помнех как се наричат.

— Обаче слушах.

— Да, бе — приближих се малко по-плътно до него, ползвайки тялото му като бариера срещу студения вятър, който препускаше през покрива на центъра „Бърд“. — Между другото, доста добре рисуваш.

— Знам.

Завъртях възмутено очи, но това си беше самата истина. Рисунките му бяха смущаващо реалистични, включваха дори и брадите на онези от семейство Робъртсън.

Кам се наведе и премести някакъв лост.

— Случвало се е да ползвам телескоп един или два пъти в живота си.

— Доста неопределено изказване.

— Добре де. Работих с телескоп предния път, когато карах същия курс — поправи се той, ухили ми се и се изправи. После отметна глава назад и огледа тъмното небе. — Не знам дали ще успеем да снимаме нещо, преди да дойдат облаците.

Проследих погледа му и трепнах тревожно. Тежки, буреносни облаци вече закриваха по-голямата част от небето. Въздухът тежеше от

влага, носеше се мириз на дъжд.

— Ами тогава побързай.

— Ама че си нахална — измърмори той.

Усмихнах се.

— Ела насам и ще ти покажа как да го ползваш — той отстъпи назад и аз с въздишка заех мястото му. — Този път ще внимаваш ли?

— Едва ли — признах си.

— Е, поне си искрена — той се наведе над мен и пръстите му пробягаха по телескопа. Ръката му докосна моята, но нямах нищо против. Тялото му ме закриваше от вятъра. — Това е камерата, *Philips ToUcam Pro II*. — Посочи никаква сребриста част, която приличаше на учеб камера. — Прикачва се към телескопа. При тия настройки би трябвало да видим ясен образ на Сатурн. Натисни тук и камерата ще улови изображението.

— Добре — отметнах коса назад. — Обаче май не Сатурн ни трябва.

— Хм — той мълкна за миг. — Хей.

— Какво?

— Защо не излезеш с мен?

— О, я мълквай — наведох се напред широко ухилена и притиснах око към окуляра. Но видях единствено катраненочерен мрак. Астрономията явно не желаеше да разкрие тайните си. — Нищо не виждам.

— Защото не съм махнал капачката — прихна Кам.

Замахнах с лакът назад и го уцелих в корема, което за мен бе равносилно на удар в стена.

— Задник.

Продължавайки да се смее, той посегна към капачката. Можеше да се отмести, понеже очевидно му пречех, но не го направи. Цялата предна част на тялото му се долепи до гърба ми и аз застинах и затворих очи.

— Какво? — попита.

— Щеше да ти е по-лесно да ме заобиколиш и да си свършиш работата — изтъкнах.

— Вярно — Кам наведе глава и приближи устни към ухото ми. — Но пък нямаше да е така забавно.

Въпреки опитите ми да се овладея, по гърба ми пролази тръпка.

— Я иди сам да си се забавляваш.

— Така съвсем няма да ми е забавно — отбеляза той. — Пробвай пак.

Поех си дълбоко въздух, притиснах отново око и, майко мила, този път наистина видях. Планетата бе леко размазана, но се долавяше бледокафеникавият й оттенък, а също и пръстените.

— Exa!

— Виждаш ли я?

Дръпнах се назад.

— Аха, много е яко. Никога досега не съм виждала планета на живо. Така де, не съм си правила труда. Много е готино.

— И аз така смятам — той извърна поглед, после улови няколко кичура от косата ми и ги отметна от лицето ми. — А какво трябва да гледаме?

— Съзвезdie Стрелец, най-вече онази част, дето прилича на чайник заедно с парата, каквото и...

Едра, тежка и студена капка дъжд тупна на челото ми. Отскочих назад и се бълснах в Кам.

— О, по дяволите!

Втора тъпла капка ме удари по носа и аз изпликах. Очите ми срециха погледа на Кам. Той изруга звучно и ме хвана за ръката. Хукнахме по покрива, пързалийки се по мократа повърхност. Почти бяхме стигнали вратата, когато небето се продълни и отгоре ни се изляха кофи леден дъжд, който ни намокри до кости само за секунди.

Изпищях високо и Кам прихна да се смее.

— О, господи! — извиках. — Ужасно е студено.

Той спря рязко, обърна се и ме притегли към себе си. Ококорих се от смайване, тъй като внезапно и съвсем неочеквано се оказах притисната в коравите му гърди. Вдигнах глава и погледът му се впи в моя. Дъждът се лееше върху нас, но в тази една секунда не усещах нищо.

Кам се усмихна.

И това бе единственото предупреждение.

После уви ръка около кръста ми, приклекна леко, вдигна ме и ме метна на рамо.

Отново изпищях, но звукът се изгуби в смеха му.

— Много бавно тичаш — каза той, опитвайки се да надвика плющенето на дъжда. Сграбчих задната част на блузата му.

— Пусни ме, кучи...

— Дръж се здраво! — И смеейки се, той хукна към вратата, като ме стискаше през хълбоците, за да не падна.

На два или три пъти се подхълзna в бързо разрастващите се локви и сърцето ми буквально спря. Направо виждах как си разцепвам черепа. Подскачах на всяка крачка и охках високо между заканите какво ще му направя, когато ме пусне.

Но Кам не ми обръщаше внимание и не преставаше да се смее.

Най-после спря с буксуване и отвори вратата. Приведе се леко и скочи на сухата и все още топла площадка над стълбите. Без да спира да се смее, продължаваше да ме стиска за хълбоците. Канех се да го цапардосам в момента, в който ме свалеше долу, но той ме отпусна съвсем бавно и тялото ми се плъзна, прилепено в неговото... сантиметър по сантиметър. Вероятно се дължеше на мокрите дрехи, но плътният контакт буквально ми изкара въздуха.

Ръцете му все така придържаха бедрата ми и имах чувството, че ме прогарят и през дънките. Взираще се в мен и очите му бавно потъмняха, докато накрая синьото стана съвсем тъмно, насищено, едновременно ме поглъщаще и смазваше. Съвършено оформените му устни се разделиха и усетих топлия му дъх с леко ментов привкус.

Цялата предна част на тялото ми бе прилепена в него. Всичко в мен реагираше — дълбоко в стомаха мускулите ми плътно се свиха, зърната на гърдите ми настръхнаха, бедрата ми изтръпнаха. Незнайно как бях притиснала длани в гърдите му и усещах, че сърцето му думти, ритмично пулсираше в такт с моето.

Едната му ръка се плъзна отстрани по тялото ми, оставяйки диря от непознати, зашеметяващи тръпки. Неволно ахнах, когато пръстите му докоснаха бузата ми и отметнаха мокрите кичури зад ухото ми.

— Вир-вода си — отбеляза той, а гласът му прозвуча по-глухо от обичайното.

Преглътнах мъчително, понеже устата ми бе пресъхнала.

— И ти.

Разперените му пръсти не бързаха да се отдръпнат, палецът му чертаеше миниатюрни, небрежни кръгчета по бузата ми.

— Май ще трябва да се пробваме някоя друга вечер.

— Аха — прошепнах, борейки се с желанието да затворя очи и да притисна буза в шепата му.

— Не беше зле да проверим прогнозата за времето — отбеляза Кам и аз не можах да сдържа усмивката си.

В този момент той се отмести, но само с няколко милиметра. Минимално движение, от което обаче съприкосновението между телата ни стана още по-плътно, ханш до ханш. Силен спазъм премина по гръбнака ми. Наситеното усещане за собственото ми тяло, а също и за *неговото* ми идваше в повече.

Реагирах на близостта му съвсем инстинктивно, по напълно непознат начин.

Тялото ми сякаш знаеше какво да прави, знаеше какво *иска*, нищо че мозъкът ми отправяше предупреждение след предупреждение, та се чувствах като службата за национална сигурност по време на всеобща тревога.

Дръпнах се рязко назад и прекъснах контакта между телата ни. Продължих да отстъпвам задъхана, докато не се блъснах в стената отзад. Уж бях мокра до костите, дрехите ми се бяха вледенили, а ми беше горещо. Направо изгарях. Когато отворих уста, не можах да позная собствения си глас.

— Май... май трябва да се прибираме вече.

Кам се облегна назад и опря глава в отсрещната страна, като леко разкрачи крака. Целият му вид издаваше напрежение.

— Май трябва.

Но в продължение на цяла минута никой не помръдна, а после мълчахме и по целия път надолу към пикапа му. Надигналото се помежду ни продължаваше да се долавя и в мълчанието ни, а когато стигнахме паркинга, гърдите ми се бяха изпълнили с тревога, която почти бе заличила онези кратки мигове на стълбите, когато цялата бях само сетива и емоция, лишена от всякаква мисъл.

С вдървени мускули се смъкнах от пикапа и хукнах към козирката над входа. Кам побърза да се скрие до мен. Изтръска водата от косата си. Поколебах се в подножието на стълбите, пръстите ми нервно играеха с ключовете. Исках да кажа нещо. Исках някак да прогоня неловкото чувство, понеже не желаех отношенията ни да се обтегнат, да се променят.

И в този момент разбрах и червата ми се сгърчиха. Не исках да го загубя.

През последния месец, през последните няколко седмици се бе превърнал в неизменна част от живота ми, успял бе да се впише в ежедневието ми, и ако нещата се променяха...

Но не ми хрумваше какво да кажа, тъй като нямах представа какво се бе случило току-що. Пулсът ми рязко скочи, когато Кам направи крачка към стълбите, после спря и се обърна към мен.

— Излез с мен — вдигна ръка към мократа си коса и я отметна назад.

— Не — прошепнах.

В този момент трапчинката се появи на бузата му и аз издиших неволно задържания дъх. Той пое нагоре.

— Е, и утре е ден.

Заизкачвах се след него.

— Утре нищо няма да се промени.

— Ще видим.

— Няма какво да гледаме. Губиш си времето.

— Щом става дума за теб, няма да е загуба на време.

И понеже беше с гръб към мен, не можа да види усмивката ми. Успокоих се. Дори се стоплих. Нещата отново си бяха нормални и всичко щеше да бъде наред помежду ни.

[1] Американско телевизионно шоу за фамилията Робъртсън — предпремачи, чийто бизнес се състои в намирането на дървени отломки в блатата и използването им за направата на свирки за патици.

— Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Двайсет и пет имейла от братовчед ми, като се започне от края на август, та чак до 14 октомври.

Това вече бе напълно абсурдно.

Изчакала бях да приключат изпитите, преди да се подложа на излишното мъчение да отварям писмата му. Донякъде ми се искаше да ги изтрия, без да ги чета. Какъв беше смисълът? Едни и същи гадости, само датата щеше да бъде различна.

Облегнах се на стола и издишах дълбоко, обзета от неприятно чувство.

Казах си, че ще ги прочета в понеделник. Не го направих. После си обещах, че ще го сторя във вторник. Но така и не стигнах до тях. А сега бе сряда, шест сутринта, и вече от трийсет минути се взирах в кутията с входящата поща.

Дейвид бе връстник на Блейн, когато се случи онази история. Три години по-голям от мен — на седемнайсет. Бяха приятели с Блейн, но на онзи купон го нямаше. И след всичко, след признанието, след сделката между родителите, след като животът ми се бе превърнал в низ от лъжи и постоянен тормоз, Дейвид знаеше за уговорката, но въпреки това бе предпочел да повярва на останалите.

Да повярва на твърдението им, че чисто и просто прехвърлях вината за собственото си необмислено поведение.

Все пак бе спрятал да контактува с Блейн, защото за братовчед ми въпросът, дали в началото бях казала истината, или не, беше без значение. Цялата история просто му се беше сторила *неприятна*. Но пък по никакъв начин не бе пробудила симпатиите му към мен, поне не и през последните пет години.

Върнах се назад към първия от непрочетените имейли, беше още от края на август, кликнах отгоре му. Същото съдържание, както и на онзи, който все пак прочетох. Да се обадя или на него, или на родителите си. При това веднага. Направих гримаса. Ако беше чак толкова важно, все някой щеше да вдигне телефона и да ми звънне.

Но роднините ми си бяха такива. Всеки смяташе, че е под достойнството му да поsegне към телефона. Бяха твърде заети за подобни жестове, твърде важни. Дори и братовчед ми, който очевидно разполагаше с достатъчно време да праща купища мейли.

Изтрих писмото.

Прехвърлих се на следващото.

Същата история, но имаше още няколко изречения. За някакво момиче от гимназията, Моли Симънс. Беше с година по-малка от мен и, естествено, не бяхме приятелки. Дори не помнех как изглежда. Дейвид искал да говори с мен за нея. Той какво, да не би да излизаше с нея и се канеше да се жени? Ако да, то се изненадвах, че изобщо намираше за нужно да ме уведоми.

Едва ли щях да присъствам на такава сватба.

Изтрих и този имейл и реших да премина към следващия, когато телефонът ми избръмча. Пуснах крака на пода и погледнах кой е. Съобщение от Бритъни, питаше дали искам да пия кафе с нея преди часа по астрономия. Исках.

Затворих лаптопа и скочих с мисълта, че чаша кафе с Бритъни бе милион пъти по-приятна от ровенето в тая помия.

* * *

В обедната почивка Джейкъб се държеше като надрусан мартенски заек, понеже нямаше да имаме часове нито в четвъртък, нито в петък — кратка есенна ваканция. Двамата с Бритъни се вълнуваха, че ще си ходят у дома. Радвах се за тях, но бях и донякъде разочарована. Дългите уикенди бяха най-голямото удоволствие в студентския живот, а ето че на мен не ми носеха нищичко — щях да пукна от скука и да си чета лекциите предварително като истинска зубърка.

Но ведрото им настроение се оказа заразно и неволно прихнах, като чух как Джейкъб се опитва да убеди някакво момче на съседната маса, че ако зомби ухапе вампир, вампирът ще се превърне в зомби вампир, докато онзи твърдеше, че резултатът ще е вампир зомби.

Брит имаше такъв вид, сякаш се надяваше някое зомби да нахлуе в Бърлогата и да ги изпохапе и двамата.

— Какво ще правиш през ваканцията? — попита ме.

— Ще си стоя тук — отвърнах и изрецитирах предварително намисленото извинение. — Твърде много път само за четири дни.

— Вярно — тя метна една смачкана салфетка към гърба на Джейкъб, но той бе прекалено погълнат от зомбо-вампирския разговор.

— Аз потеглям веднага след последния час довечера. — Тя сложи ръка на рамото ми. — Ще ми липсваши.

— И ти на мен.

— Направо ще си загубена без мен.

— Знам.

Тя рязко изправи гръб и очите ѝ блеснаха от вълнение.

— Всъщност винаги можеш да ми дойдеш на гости.

— О, Брит... — прииска ми се да я прегърна или да се разрева. Поканата ѝ искрено ме зарадва. — Благодаря ти, но е по-добре да си се видиш с вашите и прочие.

— Е, ти си помисли. Ако размислиш до три часа, ми пиши и ще мина да те взема. — Тя отпи от безалкохолното. — А Кам какво ще прави? Ще се прибира ли?

Хубав въпрос. Преди да успея да отговоря, Джейкъб рязко се извърна, сякаш някой го бе извикал по име.

— Какво си говорите за съпруга на мечтите ми?

Брит се изсмя.

— Питам Ейвъри дали ще си пътува към къщи за ваканцията.

— И ще пътува ли?

Отметнах коса назад и вдигнах рамене.

— Нямам представа.

Джейкъб свърси вежди.

— Как така нямаш представа?

— Ами ей така. Не е ставало дума.

Двамата се спогледаха и Брит се обади:

— Малко се учудвам, че не ти е споменал нищо.

Изгледах я недоумяващо.

— Че какво толкова учудващо има?

Джейкъб ме фиксира така, сякаш бях безкрайно тъпа.

— Та вие двама сте като дупе и гащи...

— Не е вярно — намръзих се. Така ли беше? — Не сме.

— Нужно ли е да изреждам колко често сте заедно? — Веждите на Джейкъб се стрелнаха нагоре. — Съвсем в реда на нещата е да предположим, че вече си наясно с плановете му и с размера на члена му.

— О, господи — скрих лице в шепи.

Брит се изкикоти.

— Виж я само как се изчерви. Самата истина.

Джейкъб се подсмихна.

— Според мен тайно имате връзка.

— Какво? — вдигнах глава и го зяпнах. — Нямам тайна връзка с него. Ако искаш да знаеш, той ме пита дали... — Рязко мълкнах. — Нямаме връзка.

— Опа. Опа. Опа. — Джейкъб без малко не падна от стола. — Какво те е питал?

— Нищо — облегнах се назад и скръстих ръце. — Нищо не ме е питал.

Джейкъб стрелна Брит с поглед.

— Внушавам ли си, или просто не я бива да лъже?

— Изобщо не я бива — отсъди Брит и се обърна към мен. — Какво те е питал?

— Нищо!

— Глупости! — тя ме тупна по рамото. — Лъжеш!

— Ох! Аз...

Джейкъб поклати глава с такъв вид, сякаш всеки момент щеше да се свлече на пода.

— Та ние сме ти приятели. Всички закони на приятелството гласят, че трябва да ни казваш всичко, включително нещата, които не искаш да ни кажеш.

Зяпнах го с отворена уста.

— Какво? Та това е пълна глупост.

— Такива са правилата — Бритъни кимна най-сериозно.

— Какво те е питал? — не се отказваше Джейкъб. — Дали искаш още *курабии*? Да му родиш дете? Да се омъжиш за него? Или просто да топлиш леглото му сутрин, обед и вечер? А предложи ли ти...?

— За бога! — Нямаше да ме остави на мира. Достатъчно добре го познавах. Щеше да продължава в този дух, докато всички присъстващи в Бърлогата не решаха, че ще се омъжвам и ще си имам

бебе. — Добре. Ще ти кажа, ако обещаеш да не изтерясваш и да не крещиш.

Джейкъб направи гримаса.

— О, не знам.

— Обещава! — Брит го стрелна гневно. — Или аз собственоръчно ще го обезобразя.

Джейкъб кимна.

— Обещавам.

Издишах рязко.

— Добре. Не се е случило нищо особено. Нека първо да си изясним този факт. Ясно ли е? Така. Ами... Кам на няколко пъти ме питат дали не искам да излезем...

— Какво? — изпиця Джейкъб и няколко глави се обърнаха към нас.

Раменете ми увиснаха.

— Нали обеща!

— Извинявай де — той се прекръсти. — Просто... леле.

Развълнувах се.

— Виждам — изсъсках.

Брит седеше безмълвно, сплела ръце пред гърдите си.

— Няколко пъти означава повече от веднъж, така ли?

Кимнах.

— Да, ама аз всеки път отказвам.

— Отказваш? — викна Джейкъб, при което не издържах, изправих се и го пернах по ръката. Той ми се ухили широко. — Извинявай, извинявай. Не се бий. Много си страшна, като размахаш ръце.

Седнах си обратно и го изгледах строго.

— Точно така. Отказвам му.

— Ама защо?

— А той продължава да те кани? — попита Брит в същото време.

— Да, но вече се е превърнало в... нещо като шега. Не ме кани на сериозно.

Брит заусуква един кичур коса, изглеждаше така, сякаш силно я бях стресирала или нещо такова.

— А откъде знаеш, че не е сериозно?

— Е стига де — вдигнах ръце. — Ясно е, че не е.

— Защо да не е? — Джейкъб очевидно не разбираше. — Умна си и забавна. Вярно, не си падаш по купоните, но пък си секси, което донякъде компенсира.

— Боже, благодаря.

— Опитвам се да разбера откъде си толкова сигурна, че не говори сериозно?

Тръснах глава.

— Просто съм сигурна.

— Дайте да се върнем на по-важния въпрос — прекъсна ни Брит.

— Защо му отказваш?

— А защо да се съгласявам? — Ох, не може ли да се отвори някаква дупка и да ме погълне? — Та ние почти не се познаваме.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? Та вие двамата сте сродни души. А и каква според теб е целта на подобно мероприятие? — Джейкъб завъртя възмутено очи. — То е точно за да опознаеш другия. А ти и без това го познаваш достатъчно добре, така че извинението е безкрайно тъпло.

Това си беше самата истина, но друго си нямах.

— Възможно ли е изобщо да опознаеш истински някого?

Брит плесна бузите си с длани и поклати глава.

— Не става дума за някой сериен убиец.

— Ха, като заговорихме за серийни убийци, всички смятали, че Тед Бънди е очарователен, приятен мъж. А вижте какво се оказало. Пълен психар.

Джейкъб се втренчи в мен с отворена уста.

— Но Камерън не е Тед Бънди.

— Нищо не разбирам — прошепна Брит. — Все едно да твърдиш, че Земята е плоска. Та Кам е едно от най-харесваните момчета в целия университет, а вероятно и в целия окръг, че и в целия щат.

Не отговорих.

— Почти съм сигурна, че онемях от изненада — Брит бавно поклати глава. — Напълно онемях. Някой да ме снима.

— Ха — доволната усмивка на Джейкъб силно ме обезпокои. — Ето го и самия Кам.

Ама че съвпадение!

Ударих чело в масата и простена, а Брит високо се разкикоти. Джейкъб ме срита под масата, а две секунди по-късно усетих присъствието на Кам още преди да е продумал. Освен това долових прекрасния му мириз. Не беше ли малко странно, че го разпознавах по миризмата? Определено звучеше странно. Направо си беше точно такова.

— Какво правиш, Ейвъри?

Прехвърлих наум всякакви оригинални реплики, които можеха да ми хрумнат, понеже си знаех — о, бях сигурна, — че Джейкъб нямаше да си мълчи.

— Дремя.

— Дремеш?

— Аха.

Кам ме подръпна за жилетката.

— Защо ми се струва, че посъльгваш?

Вдигнах рамене смутено.

Той седна до мен, слагайки ръка на кръста ми, и дрехите ми като че ли внезапно изтъняха, ясно усещах топлината на дланта му.

— Да не ти е лошо?

— О, виж колко е загрижен! — възклика Джейкъб. — Ейвъри, такава си кучка.

Кам видимо настръхна.

— Моля? — обади се с необичайно нисък глас.

Вдигнах глава и присвих очи срещу Джейкъб.

— Не ми е лошо.

— Добре — Кам се огледа и в този момент Брит избухна в кикот.

— Какво става тук?

Побързах да се намеся, преди някой друг да отговори.

— Ти нямаш ли час?

— Пуснаха ни по-рано — намръщи се Кам. — И не сменяй темата. Отворих уста, но гадният Джейкъб ме изпревари.

— Ейвъри тъкмо ни информира, че си я канил на среща и че ти е отказала, при това неведнъж, та й обяснявахме, че е луда.

— Така ли? — изопнатите му черти се отпуснаха, а на мен ми се прииска да се пъхна под масата. — Много интересен разговор.

Уф.

— И какво, вярно ли е? — поинтересува се Джейкъб и облегна лакти на масата. — Канил ли си я?

Кам ме погледна косо.

— Да, почти ежедневно от края на август насам.

От другата ми страна Брит изписка като натисната по корема плюшена играчка.

— Още от август?

Кам кимна.

Брит ококори очи насреща ми.

— А ти не си казала и думичка.

— Малко съм обиден — продължи Кам.

Сръгах го в ребрата.

— Не е вярно. Освен това на никого не му влиза в работата.

— Ама нали сме ти приятели — проточи жално Джейкъб, та чак ми стана гузно. Той се обърна към Кам. — С две ръце подкрепяме да излезе с теб.

Всъщност изобщо не ми беше гузно.

— Много са ми симпатични приятелите ти, Ейвъри. — Кам се ухили при вида на раздразненото ми изражение.

— О, определено смятаме, че трябва да се съгласи — не мълкваше Джейкъб. — Примерно още сега.

— Освен това я успокоихме, че не си сериен убиец — намеси се и Брит.

Кам кимна.

— Блестяща препоръка, нещо от типа на: „Хей, ако не друго, поне не е сериен убиец“. Ще си го вмъкна в профила във Фейсбук.

Подсмихнах се злобно.

Джейкъб буквально сияеше.

— А тя те сравни с Тед Бънди.

— Мразя те — промърморих на Джейкъб и отметнах коса назад.

— Не съм те сравнявала с Тед Бънди. Казах само, че човек никога не може да е сигурен доколко познава другия. И че всички смятали Тед Бънди за готин тип.

Кам ме зяпна с развеселен поглед.

— Exa! Този разговор става все по-интересен.

— Моля? — помъчих се да прикрия усмивката си.

Той въздъхна и се обърна отново към приятелите ми.

— Непрекъснато ми отказва. Разби ми сърцето.

И аз въздъхнах на свой ред.

— Не говори сериозно.

— Ама изглежда съвсем сериозен — отбеляза Брит, зяпнала Кам с разнежени очи. Съвсем я беше оплел, дявол да го вземе.

Кам издаде най-жалния звук, който някога бях чувала, и аз завъртях възмутено очи.

— А сега смята, че съм следващият Тед Бънди.

— Не смятам, че си следващият Тед Бънди.

— Освен това цветът на косата ѝ е неподходящ за Тед Бънди — обади се Брит.

Погледнахме я изненадано.

— Е, какво? Тед Бънди е харесвал момичета с кестенява коса с път по средата. А косата на Ейвъри е почти червеникова.

— Само на мен ли ми се струва странно, че знаеш такива подробности? — отбеляза Джейкъб.

Брит стисна устни.

— Следвам психология все пак. Нормално е да знам такива неща.

— Хм — измърморих и аз.

— Както и да е, тук не става дума за мен и за енциклопедичните ми познания за серийните убийци. С това мога да ви впечатля и друг път. Става дума за теб, Ейвъри. — Тя се ухили в отговор на сърдития ми поглед. — Този прекрасен млад господин, който далеч не е сериен убиец, те кани на среща. А ти си необвързана млада дама. Трябва да се съгласиш.

— О, за бога! — прокарах длани по пламналото си лице. — Вие не трябваше ли да пътувате за вкъщи?

Дълбокият смях на Кам ме накара да настръхна.

— Хайде, Ейвъри, излез с мен.

Обърнах се към него изумена. Не можех да повярвам, че ме кани пред тези двамата, при това... след целия разговор.

— Не.

— Ето, виждате ли? — той се ухили на приятелите ми. — Непрекъснато ми отказва.

Джейкъб поклати глава.

— Ейвъри, ти си пълна идиотка.

— Е, както кажеш — измърморих сърдито и дръпнах раницата.

— Отивам на лекции.

— Обичаме те — добави той усмихнат.

— Да, бе.

Брит се разсмя.

— Така е. Само дето не сме съгласни с решението ти. Поклатих глава и се изправих.

— Вие да внимавате, като карате към къщи.

— Винаги внимаваме — отвърна Брит и скочи да ме прегърне. — Не забравяй, че съм те поканила. Ако размислиш, пиши ми есемес, ама да е преди три часа.

— Добре — отвърнах на прегръдката ѝ и махнах на Джейкъб. Кам, естествено, вече беше на крака и ме чакаше. — Ще ме следиш, а?

— Като истински сериен убиец — отвърна той.

За миг трепнах виновно. Прекосихме Бърлогата и излязохме навън.

— Наясно си, че не говорехме сериозно, нали? И съжалявам, че се изпуснах пред тях. Започнаха да ме разпитват и без да иска...

— Всичко е наред — прекъсна ме той и обгърна раменете ми с ръка, както бяхме спрели до дърветата между двете сгради. — Не ми пука.

Погледнах го изненадано и присвих очи.

— Не ти пука?

Той поклати глава. Направо не можех да повярвам. Що за човек би искал да се разбере, че многократно е канил някого на среща, но всеки път са му отказвали? Аз лично не бих желала да се знае. И защо продължаваше да настоява? Определено не бях единствената му възможност. С непокорните си тъмни къдрици и блестящите ясносини очи, с лице и тяло на млад бог, Кам определено си беше истински красавец. Съмнявах се да имаше и едно момиче в целия университет, което да не бе на това мнение. Но беше и нещо повече от секси пич. Беше чаровен, мил, възпитан и забавен. От онези момчета, дето спокойно можеш да поканиш на гости в родния си град, за да се изфукаш пред всички — момче, което никога не оставаше без гадже за дълго и в което се влюбваш до полуда.

Така че той разполагаше с много варианти и не разбирах защо не се огледа. А може би се оглеждаше. Противно на мнението на Джейкъб

и Брит, не прекарвах с него всяка минута от денонощието. Знаех, че често се вижда с онази Стеф, а и постоянно го забелязвах с разни други момичета из университета. Явно не влагаше нищо сериозно в упоритата настойчивост да продължава да ме кани на срещи.

Нямаше как да е сериозно, все пак бяха минали почти два месеца.

В стомаха ми се настани някакво особено парливо чувство. А дали излизаше с други момичета? Дали се натискаха? Така де, беше в пълното си право да прави каквото иска, и на мен изобщо не ми пукаше. Хич даже.

— Олеле — обади се Кам.

— Какво?

Той смъкна ръката си от раменете ми, после внимателно втъкна кичурче от косата ми зад едното ми ухо.

— Май се размисли нещо.

Постарах се да не обръщам внимание как бузата ми реагира на докосването му... като на опарване. Може би се разболявах от някаква странна болест, поразяваща нервните окончания.

— Аха.

— За какво?

— Нищо важно — усмихнах се и изтиках мисълта за Кам и другите момичета. Отказвах да разсъждавам в тази посока. — Ще си пътуваш ли за вкъщи през уикенда?

— Да — той пристъпи към мен, скривайки ме от яркото слънце. После посегна и хвана косата ми, раздели я на две дълги опашки от двете страни на лицето ми. — Тръгвам утре сутринта рано-рано. И ще се върна чак в неделя вечерта. Така че тази седмица ще останеш без яйца.

— Ужас! — опитах се да иронизирам съвсем реалното разочарование, надигнало се в гърдите ми. Неделната закуска се бе превърнала в най-важната част от уикенда ми.

— Не плачи много — на устата му се изписа лека усмивка, докато гъделичкаше брадичката ми с опашките. — Няма ли да приемеш поканата на Брит и да й идеш на гости?

Поклатих глава.

— Ще си остана тук и ще гледам да поучи малко.

— Зубърка.

— Гадняр.

Усмивката му се разтегна още повече. Разпусна косата ми по гърба.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

Кам тикна ръце в джобовете си и направи крачка назад.

— Трябва да излезеш с мен довечера, понеже няма да ме има цял уикенд.

Разсмях се.

— Няма.

— Тогава поне прекарай вечерта с мен. Усмивката ми потрепери.

— Каква е разликата между това да прекарам вечерта с теб и да изляза на среща с теб?

— А каква е разликата между това да прекараме вечерта заедно и това да прекарваме неделите заедно?

Хм, прав беше. Пулсът ми рязко се ускори. Погледнах го внимателно.

— Какво искаш да правим?

Той вдигна рамене.

— Да си поръчаме храна за вкъщи и да гледаме филм.

Размърдах се неловко, застанала внезапно нащrek.

— На мен това ми звуци като среща.

— Не и на среща с мен, скъпа — разсмя се той. — Аз бих те извел някъде на публично място. Става дума за приятелско събиране с филм и хапване.

Стиснах устни и отклоних поглед. Някак бях сигурна, че съвсем не ставаше дума за нещо толкова невинно, но пък какво знаех аз за момчетата и за дружбата с тях? Изобщо не се и замислях, когато Брит или Джейкъб ми идваха на гости.

Тогава защо с Кам да бе по-различно?

Заштото чувствата ми към него бяха съвсем *различни*.

Но всички тия разсъждения бяха напълно излишни, понеже всъщност исках да прекарам вечерта с него. Щеше да е забавно. Така че въздъхнах и се примирих.

— Хубаво, става. Заповядай.

Той вдигна подигравателно вежда.

— Олеле! Я се успокой малко, че много се развълнува.

— Наистина се вълнувам — бутнах го по рамото.

— Кога ще дойдеш?

— Седем става ли?

В стомаха ми изригна ято пеперуди, попрекалили с енергийните напитки.

— Става. До скоро!

Стигнах до тротоара и той ме спря.

— Ейвъри?

Обърнах се.

— Какво?

Устните му се извиха в крива усмивчица.

— До довечера!

Уф. Предстоеше ми безкрайно дълъг следобед.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ятото пеперуди бе изоставило енергийните напитки и бе преминало на чист крек. Ту ми се повръщаше, ту ми се искаше да хукна из апартамента като лунатичка.

Въобще... реагирах крайно неестествено.

Според Кам това съвсем не беше среща. Просто събиране на двама приятели. Нищо особено, така че бе излишно да се впрягам толкова. Все пак не за първи път щяхме да прекараме известно време заедно. Но пък май за първи път бе поискал *разрешение*, преди да се изтърси в апартамента ми.

Влязох да си взема душ, беше ми вторият за деня.

Почистих апартамента, после се преоблякох три пъти, което беше изключително тъпло, понеже в крайна сметка се спрях на долнище на анцуг и тениска с дълъг ръкав. После вложих безумно количество време да се опитвам да убедя косата си да се накъдри послушно на гърба ми. Сложих си малко грим, махнах го, след това отново се гримирах.

И когато Кам най-после почука на вратата, бях готова да си разбия главата в стената.

А той изглеждаше както всеки път, когато пристъпваше прага ми — абсолютно, отвратително божествено. Изтъркани дънки и тениска с името на някаква забравена банда, ниско нахлупена бейзболна шапка. В едната си ръка държеше купчинка дивидита, а в другата пликче, от което се носеше ароматът на китайска храна.

Стомахът ми изръмжа доволно.

— Ох! Какво си донесъл? — Нещо вълшебно.

Престорих се, че ще дръпна пликчето, и се ухилих широко.

— Пържени скариди със зеленчуци?

— Аха — той ми подаде пликчето и аз хукнах с него към кухнята като някое умряло от глад улично хлапе. — Донесох и няколко филма. Нямах представа какво ти се гледа.

Докато вадех чинии от шкафа, хвърлих дискретен поглед назад. Кам съмкна шапката си и прокара ръка през косата си. Тъмните му къдрици се разпиляха небрежно. Забеляза, че го зяпам, и ъгълчето на устните му се вдигна нагоре. Побързах да отклоня поглед леко изчервена.

— И какво, мм, си донесъл?

— Я да видим... разполагаме с доста добра селекция. От жанра на ужасите съм приготвил последните две серии на „Заразно зло“^[1].

— И двете? — попитах и сложих чиниите на плота.

Той се подсмихна.

— Няма да се отървеш лесно от мен.

— По дяволите! Какво друго?

— От комедиите съм взел последните филми с Винс Вон и Уил Феръл. А от екшъните — един от филмите за Джеймс Бонд, както и още един, в който непрекъснато се взривяват разни неща. Освен това нося и „Тетрадката“^[2].

Обърнах се смяяно и едва не изпуснах вилиците и ножовете.

— „Тетрадката“? Притежаваш „Тетрадката“? Той ме погледна недоумяващо.

— Че какво лошо има?

— А, няма нищо лошо. Само дето е съвсем... мм... женски.

— Достатъчно съм уверен в собствената си мъжественост и сексуалност, та да мога спокойно да заявя, че в този филм Райън Гослинг е абсолютно приказен.

Ченето ми висна до земята.

Недоумяващото изражение изчезна и Кам прихна на глас.

— Шегувам се. Не притежавам „Тетрадката“. И никога не съм го гледал. Романтични филми не нося.

Направих физиономия.

— Ама че си и ти.

Той се разсмя отново.

— И аз не съм го гледала. Не си падам по романтични истории — признах и започнах да отварям огромните картонени кутии.

— Сериозно ли? Мислех, че всяко момиче го е гледало и може да цитира репликите по памет.

— Глупости.

— Колко интересно.

— Нищо интересно няма. — Грабнах една лъжица. — Колко да ти сложа?

— Сипи си на теб, а аз ще се задоволя с останалото — той се спря зад гърба ми и аз замръзнах. Косъмчетата по врата ми настръхнаха. Пристъпих от крак на крак, така че поне да съм странично спрямо тялото му. Кам наклони глава. — Защо подскачаши като някакъв плашлив кон?

— Не съм подскачала.

— Такъв е изразът.

Изсипах купчинка пържен ориз и скариди в чинията си.

— Глупав израз.

Кам понечи да добави нещо, но се отказа.

— Какво искаш да гледаме?

— Я дай да пробваме със „Заразно зло“.

— Ето, това е момиче по мой вкус — той взе двете дивидита и тръгна към хола. Проследих го с поглед. — Залагаме на зомбитата.

Въздъхнах и поклатих глава. Изсипах по-голямата част от зеленчуците в неговата чиния, отнесох нещата в хола и ги наредих на масичката пред телевизора. Кам вече гласеше плейъра. Запалих лампата, та да може да вижда в сумрачната стая.

— Какво искаш за пие?

— Имаш ли прясно мляко?

— Искаш прясно мляко към китайското?

Той кимна.

— Имам нужда от калций.

Направо ми се пригади, но все пак му донесох чаша мляко, а за себе си взех кутийка пепси.

— Звучи отвратително — седнах на канапето и подвих крака. — Ама че странна комбинация.

Той се настани до мен с дистанционно в ръка.

— Опитвала ли си?

— Не.

— Тогава откъде знаеш, че е отвратително?

Свих рамене и си грабнах чинията.

— Предпочитам да си остана с подозренията.

Той ме стрелна с поглед.

— Преди края на годината ще те накарам да опиташ китайска манджа с прясно мляко.

Без да си правя труда да отговоря, се облегнах назад и започнах да лапам. Кам пусна филма и се настани по-удобно, притисна бедро към коляното ми. Около десетина минути след началото на филма се обади.

— Имам въпрос.

— Давай.

— Така, значи, става дума за нападение на зомбита и края на света, нали? Отвсякъде пълзят зомбита, опустошават сградите и търчат из улиците. Дотук на три пъти си се разминала на косъм със смъртта и два пъти си преживяла мутацията на Т-вируса, което очевидно е доста болезнено. Дали при такова напрегнато ежедневие ще отделяш време да си гласиш косата и да се гримираш?

Разсмях се на висок глас на абсурдния му въпрос.

— Категорично не. Дори не съм сигурна, че ще си направя усилието да се среша. А, и още нещо. Забелязваш ли как всички имат ослепително бели усмивки? Общественият строй се е сринал безвъзвратно преди цели шест години. Никой не ходи на зъболекар, а зъбите им въпреки това не жъlteят.

Кам довърши ориза в чинията си.

— А косата на единствената мацка си сменя цвета между двата филма.

— Нали? Какво друго да правиш, докато навън вилнеят зомбитата, освен да си боядисаш косата?

Той се подсмихна.

— И въпреки това ги обожавам тия филми.

— И аз — признах си. — Хем сюжетът е почти еднакъв. Умирам да гледам как Алис разпердушина зомбитата. Тайнично се надявам, ако действително ни нападнат зомбита, да изглеждам поне наполовина толкова готина като нея, докато ги ритам в мутрите.

Смееjки се, Кам събра празните чинии и ги отнесе в кухнята. Върна се с нова чаша мляко и втора кутийка безалкохолно за мен.

— Благодаря.

Седна обратно и канапето хълтна под тежестта му, затова неволно залитнах към него.

— Живея, за да ти служа.

Ухилих се.

През по-голямата част от първия фильм не спряхме да се подиграваме на нелепите моменти. И точно когато Алис се канеше да се развихри срещу Рейн, телефонът ми иззвъня. В първия момент реших, че на Бритъни или Джейкъб вече им е доскучало у дома, та побързах да вдигна. Но при вида на думите НЕПОЗНАТ НОМЕР ме обзе паника. Автоматично пренасочих обаждането към гласовата поща.

— Няма ли да вдигнеш? — попита ме Кам с въпросително извити вежди.

Поклатих глава и тайничко изключих телефона, после го оставил обратно на масичката с екрана надолу.

— Смятам, че е невъзпитано да вдигаш телефона, когато имаш гости. — Нямам нищо против.

Облегнах се назад, без да отговоря, и загризах нокътя на единия си палец, уж съсредоточена в действието на екрана. Всъщност изобщо не виждах какво се случва и осъзнах, че филмът бе свършил, едва когато Кам стана, за да зареди следващия. Заповядах си да не размишлявам за обаждането, нито пък за съобщението, което със сигурност ме чакаше. След онова първо позвъняване изтрих всички съобщения, без да ги прослушам. За пореден път се замислих дали да не ида до магазина и да си сменя номера, но ми се струваше, че така ще позволя на тайнствения задник с „непознатия номер“ да спечели. Все така нямах представа кой можеше да бъде. Смятах, че не е Блейн, но пък как можех да съм сигурна? Който и да беше, възнамерявах да реагирам като към интернет трол — „не осъществявай контакт“.

Внезапно пръстите на Кам се увиха около китката ми и аз рязко вдигнах глава. Май гледаше мен, а не филма.

— Какво? — сепнах се и сведох поглед към ръката му. Пръстите му пътно обгръщаха китката ми.

— От десет минути си гризеш ноктите.

Сериозно ли? Отвратително.

Той постави ръката ми обратно върху бедрото ми, но така и не я пусна.

— Какво има?

— Нищо — отвърнах. — Гледам филма.

— Ама май нищо не виждаш. — Очите ни се срещнаха и сърцето ми прескочи. — Какво става?

Дръпнах си ръката и той ме пусна.

— Нищо не става. Гледай филма.

— Аха — измърмори той, но не продължи да настоява.

Този път коментарите бяха по-нарядко и клепачите ми започнаха да натежават. След всяко премигване ми ставаше все по-трудно да ги отворя. Кам се намести на дивана и аз потънах още по-дълбоко във възглавниците, озовавайки се по-близо до него. Едната ми страна пътно се опря в тялото му и ми мина през ум, че може би не беше зле да се дръпна, но топлината ми беше приятна, чувствах се уютно, а и ме мързеше да се изправя. Освен това той май нямаше нищо против. Иначе все щеше да се отмести или да ме избута, нали така?

В някакъв момент явно съм се унесла, защото, когато отворих очи, ми се стори, че телевизорът се е преместил. Отне ми известно време да схвани, че всъщност аз се бях преместила и — *о, мили боже!* — как се бях озовала в тази поза?

Лежах свита на една страна, завита с одеялото, което обикновено държах на облегалката на дивана, а главата ми кротуваше в ската на Кам.

По-точно върху бедрото му.

Дъхът ми секна и сърцето ми се запъна, очите ми се опулиха. Усещах някаква тежест върху бедрото си, като че ли с формата на ръка... ръката на Кам. Заспал ли беше? О, господи, нямах никаква представа как се бе стигнало до това. Нима насын се бях излегнала отгоре му и бедният Кам се бе оказал в капан, притиснат от спящото ми тяло?

Добре. Като че ли имах две възможности. Да се изтърколя от канапето и да хукна да се скрия в стаята или да постъпя като възрастен човек и да проверя дали действително спи.

Най-изненадващо избрах втория вариант и бавно се претърколих по гръб. А това беше изключително погрешен ход, тъй като ръката му се смъкна от хълбока ми и падна ниско върху корема ми.

О, господи...

Дланта му лежеше под пъпа ми, обърната на юг, с пръсти върху ластика на антуга ми. Съвсем, съвсем близо до определени неизследвани територии. В гърдите ми се оформи буца лед, но пък доста по-надолу се случваше нещо съвсем ново. Остри спазми се стрелкаха от корема ми и лазеха надолу на топли талази от студени

тръпки. Как бе възможно едновременно да ми е така студено и така горещо?

Палецът му помръдна и аз прехапах устна. Вероятно случайно или пък неволно се бе размърдал насын. Но после пръстът му отново помръдна и този път очерта бавен, ленив кръг точно под пъпа ми. По дяволите! Пулсът ми скочи и усещането за топлина се усили. Палецът му продължаваше да се движи в продължение на поне половин минута, докато накрая не можех да издържам повече. Определени части на тялото ми болезнено тръпнеха по един крайно несправедлив и непознат начин и това не биваше да се случва.

Но ето че се случваше.

Поех си дълбоко въздух, но това ни най-малко не отпусна мускулите ми, нито пък уталожи нарастващото напрежение. И знаех, че ако погледна надолу, ще видя как зърната на гърдите ми напират през тънката тениска. Усещах как се трият в сutiена ми при всяко вдишване. Отчаяно копнеех да съм от онези момичета, които са наясно как да се справят с подобна ситуация, от онези момичета, които Кам харесваше и с които бе свикнал.

Обаче съвсем не бях такова момиче.

Наклоних глава назад, за да го погледна.

Извърнал бе лице настрани и назад. Върху изсечената линия на челюстта му бе паднала бегла сянка. А на устните му играеше усмивчица. Мръсното му копеленце...

— Кам.

Едното му око се отвори.

— Ейвъри?

— Не спиш.

— А ти беше заспала — той вдигна глава и я завъртя първо на едната, а после и на другата страна, сякаш вратът му се бе схванал. — Аз също.

Ръката му продължаваше да лежи върху корема ми... невероятно тежка. Понечих да му наредя да си махне лапите от тялото ми, но в крайна сметка изтърсих нещо съвсем друго.

— Съжалявам, че съм заспала върху теб.

— Аз пък ни най-малко не съжалявам.

Нервно навлажних усти и понеже не знаех какво да кажа, попитах колко е часът. Погледът му падна върху устата ми и цялото ми

тяло се напрегна, но никак не ми беше неприятно.

— След полунощ.

Сърцето ми задумка.

— Та ти дори не погледна часовника.

— Разбирам ги тези неща.

— Така ли?

— Да — отвърна той с полупрятворени очи.

— Забележителен талант — ръката ми се сви на юмрук до бедрото.

— В колко часа заминаваш?

— Ще ти липсвам ли?

Направих гримаса.

— Не те питам за това. Просто ми е любопитно.

— Казах на нашите, че ще пристигна за обяд — с другата си ръка той отметна няколко кичура от лицето ми, но пръстите му останаха заровени в косата ми. — Така че вероятно ще тръгна между осем и девет.

— Доста раничко.

— Аха — ръката му ме погали по главата и очите ми отново се затвориха от само себе си. — Но пък пътят е лек.

— И се прибираш в неделя вечерта?

— Точно така — измърмори той и усетих как гърдите му се надигат от дълбока въздишка. — Сигурна ли си, че няма да ти липсвам?

Устните ми се разтегнаха в усмивка.

— Ни най-малко, така и аз ще имам ваканция.

Той се подсмихна.

— Колко нелюбезно от твоя страна.

— Нали?

— Но аз си знам, че лъжеш.

— Нима?

— Аха. — Връхчетата на пръстите му погалиха бузата ми. Очите ми рязко се отвориха. Кам ми се усмихваше. Но не с онази широка усмивка с трапчинката. — Ще ти липсвам, но не искаш да си признаеш.

Не отговорих, тъй като усилено се стараех да не се замислям за предстоящите четири дни. А после пръстите му отново се раздвишиха,

проследиха извивката на скулата ми и вече не мислех за нищо. Тръгнаха към челюстта ми и единият му пръст пролази до брадичката ми. Дробовете ми бавно се освободиха от събрания въздух, докато пръстът му се колебаеше край долната ми устна.

Наклони глава на една страна.

— Ти ще ми липсваш.

Устните ми несъзнателно се разтвориха.

— Сериозно ли?

— Аха.

Стиснах очи, понеже зад клепачите ми внезапно запариха сълзи. Нямах представа защо тези няколко думички ми подействаха така силно, но беше факт и за един кратък миг си признах, че не исках да тръгва. От което паренето зад клепачите се засили.

Минаха няколко минути, а единственият звук бе тихото бучене на телевизора. Кам проследи очертанията на долната ми устна, без да я докосва, но с всяко движение се приближаваше все повече. Дали накрая щеше да я докосне? А дали го исках?

Май исках.

— Говориш насьн — отбеляза Кам.

Побързах да отворя очи. По дяволите пръстите му и устните ми.

— Сериозно ли?

Той кимна.

О, господи. Стомахът ми се сви.

— Майтапиш ли се? Защото, кълна се, ако ме майтапиш, ще ти направя нещо.

— Не се майтапя, скъпа.

Изправих се до седнало положение и ръцете му се съмкнаха от тялото ми. Извъртях се на канапето, за да съм с лице към него. Сега вече пулсът ми препускаше по съвсем друга причина.

— И какво казах?

— Нищо съществено.

— Сигурен ли си?

Кам се приведе напред и разтърка лице с пръсти.

— Мърмореше нещо. Така и не разбрах какво казваш — вдигна глава. — Много беше сладко.

Сърцето ми постепенно успокои ритъма си и страхът в гърдите ми се уталожи. Един бог знае какво бих могла да издрънкам насьн.

Хвърлих поглед към часовника и установих, че минаваше три сутринта.

— Мамка му, всъщност изобщо не те бива да налучкваш часа.

Той сви рамене и понечи да се надигне.

— Май трябва да си вървя.

Отворих уста да възразя, после я затворих. Какво можех да направя? Да го помоля да остане? Да му предложа купон с преспиване на канапето? Много съблазнително, няма що. Дълбоко се съмнявах, че си пада по цензурирани диванни купони.

— Да караш внимателно — казах накрая.

Той се изправи и аз се втренчих в празното място до себе си.

— Ще внимавам. — Внезапно се приведе, толкова бързо, че изобщо не успях да разбера какво се канеше да направи. Долепи устни в челото ми. — Лека нощ, Ейвъри.

Стиснах очи и свих юмруци.

— Лека нощ, Кам. — Стигнал бе почти до вратата, когато аз скочих, сграбчила облегалката на канапето. — Кам?

Той спря.

— Да?

Поех си дълбоко въздух и с огромно усилие измърморих: — Много ми беше приятно тази вечер.

Той ме гледа втренчено няколко секунди, сетне се усмихна. Трапчинката грейна на лявата му буза и устните ми инстинктивно откликаха.

— Знам.

[1] Научнофantaстичен филм с елементи на ужас на режисьора Пол Андерсън. — Б.ред. ↑

[2] Романтична драма на режисьора Ник Касаветес, базирана на едноименния роман на Никълъс Спаркс. — Б.ред. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Захвърлих учебника по история на леглото, пльоснах се отгоре по гръб и захлупих очи с ръце. Беше едва четвъртък следобед, а вече имах чувството, че не се побираам в кожата си.

Но пък можех да се захвана да поизчистя. Скука.

Телефонът ми изчурулика от нощното шкафче и аз се претърколих, за да го взема. И понеже ме беше страх да погледна екрана, затворих едното си око, сякаш така щеше да ми стане по-малко гадно, ако се окажеше дружелюбният задник от стария квартал.

Но не беше.

Съобщението беше от Кам. Изправих се в леглото да го прочета. Само три думички, и вече се хилех като идиот.

Липсвам ли ти?

Отвърнах съвсем лаконично.

Не.

Отговорът дойде незабавно.

Ако беше Пинокио, носът ти щеше да стигне до другия край на щата.

Кръстосах крака и облегнах глава на таблата.

Пинокио, значи? Това ли четеш напоследък?

Ха-ха! Дълбоко ме нарани. Нали уж нямаше чувства?

Излъгах. Спрямо теб имам много чувства.

И преди да успея да отговоря, пристигна още едно.

А когато лъжа, ми пораства нещо друго.

Прихнах на глас.

Много благодаря, че сподели с мен.

Моля. Просто те уведомявам.

Някои подробности е по-добре да запазиш за себе си.

Прехапах устна и написах още едно.

Пристигна ли вкъщи?

Минаха няколко минути, в които се взирах нетърпеливо в телефона.

Аха. Нашите ме обсипват с внимание. Би могла да се поучиш от тях.

Струва ми се, че не страдаш от липса на внимание.

Да, ама непрекъснато съм жаден за още.

Това го знам.

Отново няколко минути мълчание.

Какво правиш?

Излегнах се по гръб и кръстосах глезени.

Чета.

Зубърка.

Гадняр.

Обзалагам се, че ти липсвам.

Ъгълчетата на устните ми бяха на път да се напукат от гигантската ми усмивка.

Обзалагам се, че в момента имаш по-интересни неща за вършене.

Не.

След няколко секунди обаче пристигна нещо съвсем неочеквано.

Кой си ти???

Смръзващ се и чак се изправих от изненада. Последва още едно.

Извинявай, сестра ми отмъкна телефона.

Мигом се успокоих.

Много готина сестра си имаш.

Готина е. Понякога. Ама жадува за внимание повече и от мен. Трябва да бягам.

До скоро!

Остатъкът от следобеда се оказа безкраен и към девет часа се замислих дали да не изпия няколко капсули „Найкуил“^[1] и да си легна. Но докато си миех зъбите, чух телефонът ми отново да сигнализира от хола. Метнах четката в мивката и с двуметров скок се хвърлих към стаята, а после пристъпих бавно към телефона.

Излез с мен.

Прихнах, забравила, че устата ми бе пълна с паста за зъби, та цялата ми брадичка и тениска се покриха с пяна.

— Господи, каква съм тъпачка.

Измих се, после отговорих на съобщението.

Няма разлика дали ще ме каниш лично, или с есемес.

Реших все пак да пробвам. Какво правиш? Аз разбивам баща ми на покер.

Усмихнах се, като си го представих сред семейството му.

Приготвям се да си лягам.

Жалко, че не съм при теб.

Опулих се. Какво, какво?

Я чакай, гола ли си?

Не!!! Извратеняк!

По дяволите! Ще трябва да разчитам на въображението си.

Друго няма да има.

Ще видим.

Нищо няма да видиш.

Това ще го игнорирам. Е, трябва да вървя. Баща ми ме разпердущини.

Лека нощ, Кам.

Лека нощ, Ейвъри.

Стисках телефона възмутително дълго време, а после го отнесох в спалнята.

Напоследък бях свикнала да изключвам звука за през нощта, понеже не знаех кога ще дойде някое съобщение от НЕПОЗНАТИЯ НОМЕР. Но тази нощ го оставих включен.

За всеки случай.

* * *

Неделната сутрин ми се струваше безкрайно сива без Кам, без апетита му за твърдо сварени яйца, малкия му тиган и тестените вкусотии. Събудих се рано-рано, сякаш вътрешният ми часовник очакваше да чуе почукването на вратата. Естествено, почукване нямаше, а и през цялата събота не ми беше писал. Вероятно бе зает с роднини и приятели.

Стараех се да не мисля за него, защото ми беше просто приятел. От друга страна, макар да ми се искаше да се видя с Брит и Джейкъб, те някак не ми липсваха. Или поне не по същия начин. Ама че объркана история.

Неохотно извадих от шкафа някаква кутия със зърнена закуска. Определено предпочитах мъфини с боровинково сладко. Изядох купичката с неохота. Тъкмо я измих, и телефонът ми иззвънтя.

Хукнах към хола, но се заковах намясто, като видях името, изписано на екрана. Майка ми.

О, по дяволите!

Телефонът не спираше да звъни, докато се чудех дали да вдигна, или да го метна през прозореца. Но май трябваше да вдигна. Майка ми и баща ми никога не ми се обаждаха, така че явно ставаше дума за нещо важно. Накрая все пак отговорих.

— Ало?

— Ейвъри.

А, ето го и него — култивирания, отсечен, абсолютно безпристрастен и студен глас на госпожа Морганстен. Едва се удържах да не излея поток от ругатни, ей така, колкото да прогоря съвършените й уши.

— Здрави, мамо.

Настилъки дълга и неловка пауза. Веждите ми се вдигнаха озадачено, понеже се зачудих дали не ме бе набрала по грешка или нещо такова.

Но тя най-после проговори.

— Как е Западна Вирджиния?

Каза го така, сякаш ставаше дума за венерическа болест. Направих физиономия. Родителите ми понякога забравяха откъде са тръгнали.

— Много е добре. Рано си станала.

— Неделя е. Тео настоя да закусим рано с баща ти в клуба. Иначе не бих станала по това време.

Тео? Приседнах на канапето с виснalo от изненада чене. За бога, та Тео бе бащата на Блейн. Родителите ми бяха такива... гадняри.

— Ейвъри, там ли си? — Раздразнението ясно се долавяше в гласа ѝ.

— Тук съм — дръпнах една възглавница и я стиснах в ската си.

— Ще закусвате с господин Фицджералд?

— Да.

И само толкоз. „Да“. Сякаш не ставаше дума за нищо особено. Семейство Фицджералд се бе разплатило със семейство Морганстен,

лепнали ми бяха етикета „лъжлива кучка“, но всичко бе наред, тъй като пак можеха да си закусват заедно в клуба.

— Как е университетът? — поинтересува се майка ми, макар и с явна досада. Вероятно същевременно проучваше следващата си козметична процедура в мрежата. — Ейвъри?

О, за бога!

— Университетът е супер. И Западна Вирджиния е супер. Въобще всичко е супер.

— Не ми дръж такъв тон, млада госпожице. След всичко, което ни докара до главите...

— *Vashite* глави ли? — Аз явно живеех в някаква друга вселена.

— И продължаваш да ни докарваш — не спираше тя, сякаш не бях казала нищо. — Замина на другия край на страната в някакъв второстепенен университет в Западна Вирджиния, вместо...

— Нищо му няма на университета, мамо, нито пък на Западна Вирджиния. Ти самата си от Охайо. Няма чак такава...

— Това е нещо, което предпочитам да забравя. — Май сериозно се подразни. — Което ме подсеща за целта на обаждането.

О, слава на Бога, на бебето Исус и на Светия дух.

— Трябва да се прибереш.

— Какво? — притиснах възглавницата към гърдите си. Чу се въздишка.

— Крайно време е да престанеш с игричките и да се прибиращ, Ейвъри. Успя да си постигнеш своето с детинското си поведение.

— Детинско ли? Мамо, знаеш, че се чувствах отвратително там...

— А чия е вината за това, Ейвъри? — Като че ли гласът ѝ едва забележимо омекна.

Устата ми висна. Не за първи път казваше подобно нещо. Съвсем не за първи, но пак се почувствах така, сякаш са ме сритали в корема. Зяпнах през прозореца и бавно поклатих глава.

— Искаме единствено най-доброто за теб — подхвана тя наново и гласът ѝ пак зазвуча съвсем отчуждено, докато редеше тия пълни глупости. — Това винаги е бил най-големият ни приоритет, а за теб ще е най-добре да се върнеш у дома.

Напуши ме смях, но някак се заклещи в гърлото ми. За мен щяло да бъде най-добре да се прибера у дома? Тая жена беше луда. И имах

чувството, че с тия няколко реплики ме бе заразила с лудостта си.

— Тук се случиха някои неща — добави тя и се прокашля. — Трябва да се прибереш.

Колко пъти досега се бях съобразявала с желанията им? Твърде много, но този път отказах да отстъпя. Да се върна у дома, бе като да си пъхна главата в месомелачка, а после да се чудя защо ме боли. Поех си дълбоко въздух и отворих очи.

— Няма.

— Моля? — Гласът на майка ми изби на фалцет.

— Казах, че няма. Няма да се върна.

— Ейвъри Саманта Морган...

— Трябва да затварям. Приятно ми беше да си побъбрим, мамо. ЧАО. — И затворих телефона, преди да успее да каже каквото и да било друго. Върнах го на масичката за кафе и зачаках.

Мина една минута, две, после пет. Въздъхнах от облекчение и се облегнах на канапето. Отново поклатих глава, зашеметена от разговора. Майка ми беше откровено луда. Затворих очи и разтърках слепоочия. Ама че начало на неделята!

В този момент на вратата се почука и аз цялата подскочих.

Скокнах на крака и тичешком заобиколих канапето, недоумявайки кой можеше да бъде. Твърде рано бе, за да се е върнал някой от приятелите ми. Още нямаше девет, така че беше твърде рано дори за сериен убиец.

Вдигнах се на пръсти и надникнах през шпионката. Невъзможно! Отворих широко вратата и сърцето ми извърши няколко сложни акробатични движения.

— Кам?

Той се обърна с извити в крива усмивка устни. В ръката си стискаше пазарски плик.

— Събудих се, значи, към четири сутринта и ужасно ми се доядоха яйца. А с теб е далеч по-вкусно, отколкото със сестра ми или баща ми. Освен това мама беше направила тиквен хляб. А нали знам колко го обичаш.

Напълно онемяла, отстъпих назад и го загледах как небрежно внася плика в кухнята. Гърлото ми пареше, а долната ми устна трепереше странно. Някакъв плътен възел дълбоко в гръденния ми кош внезапно се разплете. Дори не затворих входната врата, не усещах

хладния полъх върху голите си глезени. Прелетях разстоянието между вратата и кухнята и точно когато Кам се обърна към мен, скочих отгоре му.

Той ме улови и залитна назад, преди да успее да ме хване през кръста. Зарових глава в гърдите му със затворени очи и думкащо сърце.

— Липсваше ми.

[1] *NyQuil* — лекарствен препарат при грип и простуда, който има и изявен сънотворен ефект. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Въпреки дебелата блуза с качулка треперех под поривите на студения вятър, който фучеше между сградите „Уайтхол“ и „Кнуни“ и брулеши кафяво-жълтите листа над главите ни. Няколко хвъркнаха във въздуха, после се понесоха на зигзаг към земята, където се присъединиха към плътния килим, образуван от останалите.

Брит дръпна дълбоко от цигарата си и бавно издиша.

— Значи, разбрахме се, следващия път, когато Джими ми се обади посред нощ, понеже му се е приискало нещичко, и аз взема че отида, какво ще направиш?

Заподскачах от крак на крак.

— Ще те сритам между краката?

— Точно така! — Тя дръпна за последно и изгаси цигарата. — Защо, за бога, момичетата сме толкова тъпи?

Тръгнах до нея, увила ръце около тялото си.

— Хубав въпрос.

— Така де, напълно съм наясно, че не желае връзка, че иска самоекс, и че когато ми звъни, обикновено е подпийнал, но въпреки това отивам. Как е възможно?

— А искаш ли да ходиш с него?

Тя стисна устни и придърпа плетената си шапка върху ушите.

— Знаеш ли какво, май не.

Намръщих се неразбиращо.

— Тогава защо ти е толкова криво, че той не иска?

— Защото е редно да иска! Та аз съм невероятна!

Погледнах я, мъчейки се да се преборя с усмивката.

— Така си е.

Тя се ухили. Виждала го бях този Джими на два или три пъти с нея из студентското градче и ми се струваше симпатично момче, но пък категорично смятах, че заслужава нещо по-добро от човек, който ѝ се обажда само когато е пиян. И ѝ го казах.

— Ето затова сме такива добри приятелки — отвърна тя и пъхна ръка под моята. — За бога, къде изчезна есента? Имам чувството, че зимата дойде съвсем изневиделица, мръсната кучка.

— Аха — потръпна от студ, когато спряхме на кръстовището.

— Направо ми е жал за децата, дето ще тръгнат да обикалят къщите утре. Ще умрат от студ.

— Майната им на децата — отвърна Брит и аз се разкипотих. — Аз смяtam да се преоблека като ангел — греховен ангел.

— Естествено.

— Това означава, че реално ще се разхождам по бельо. Зърната ми сигурно ще замръзнат и ще окапят. А като заговорихме на тази тема, не си мисли, че не забелязвам как избягваш въпроса за купона.

Как, за бога, успя да скочи от темата за замръзналите зърна към темата за купона?

Когато спряхме пред сградата на канцеларията, тя ме погледна строго. — Непременно трябва да дойдеш. Всички ще са там.

Извърнах поглед и се загледах как охраната на университета отключва колата на някакъв нещастен студент, забравил ключа си вътре.

— Не знам. Не си падам по купони за Вси Светии.

— Та ти по никакви купони не си падаш. Хайде, трябва да дойдеш. Имам нужда от теб. И Джими ще дойде, та вероятно ще ми трябва някой да ме срита между краката.

Разсмях се.

— Сигурна съм, че Джейкъб с готовност ще ти услужи.

— Изобщо не е същото! Нищо не разбира и ми дава безумни съвети. Вероятно ще ми каже спокойно да ида да се изчукам с Джими — възропта тя и май беше права. — Непременно трябва да дойдеш. Моля те. От сърце ти се моля.

Твърдата ми решимост дори да не помислям за купона започна да се пропуква. Джейкъб цяла седмица само за това говореше. А снощи, докато довършвахме заданието по астрономия, и след като за пореден път ми предложи да изляза с него, Кам също спомена за купона на Джейс. Джейс беше с година по-малък от Кам, но с доста добри позиции в едно от студентските дружества, кое точно, така и не можех да запомня. Виждала го бях с Кам един или два пъти, но не се

бяхме заговаряли. Всъщност всичко това нямаше никакво значение, защото само мисълта за купона бе на път да ми докара язва.

— Трябва да вляза да си оправя проклетата програма за следващия семестър.

Брит си имаше страховитни проблеми с предметите. Аз поне имах късмета да се запиша за всичко, което исках.

— Да не тръгнеш да се биеш с регистраторката?

— Не е изключено — тя ме прегърна набързо. — Благодаря, че ме изпрати.

— Няма защо — бях приключила с часовете за деня, така че нямах друга работа. Тя тръгна по широките стъпала, но после се обърна.

— И си помисли за купона. Моля те. Трябва да дойдеш, не само заради мен, ще бъде забавно. Ще можеш да се поотпуснеш малко. Става ли?

Поех си дълбоко въздух.

— Ще си помисля.

— Ама наистина?

— Кимнах, но тя настоя.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Брит потъна в сградата, а аз реших да се отбия през магазина да си купя хапчета за корем. Щяха да ми трябват.

* * *

В живота ми е имало случаи, в които съм била напълно наясно, че не разсъждавам правилно. Това обаче по никакъв начин не улесняваше нещата. Мисълта за купон по повод Вси Светии не трябваше да ме докарва дотам, че да седя у дома с шишенце хапчета за корем и с грамадна кутия сладолед „Роки Роу“^[1] на „Бен енд Джерис“.

Полупразна кутия сладолед.

Имак чувството, че съм на път да се превърна в кварталната откачалка, дето гледа сто и една котки. Само котките ми липсваха.

Малко след като си тръгнах от студентското градче, получих съобщение от Кам. Канеше ме да ида на купона. И Брит искаше да

отида. Също и Джейкъб, а също и аз, но...

Изстенах на глас, захлупих кутията и се изправих. Бях на деветнайсет години. Живеех сама. Събрала бях смелостта да кажа на майка ми да си гледа работата, а също и да прегърна Кам и да му споделя, че ми е липсвал. Така че ходенето на купон не би трябвало да ми е толкова трудно. Крайно време беше да направя тази крачка. Ако не го сторех сега, кога?

Вероятно никога.

Прибрах сладоледа и грабнах шишето с препарат изпод мивката. Напръсках всички повърхности в кухнята и се захванах злостно да търкам.

Щях да се справя.

Но сърцето ми глухо бълскаше в гърдите ми и имах чувството, че стомахът ми е някъде в петите.

Нямаше да мога.

Докато търках плата до печката, светлината падна върху сребърната ми гривна и аз неволно се загледах. Спрях, неспособна да откъсна поглед от този предмет, който се бе превърнал в толкова важен елемент от ежедневието ми. Оставих шишето и парцала и я свалих. Извих ръка и се насилих да погледна белега. Срамувах се от него, правех всичко възможно, за да го скрия, но за какво? За да си седя у дома, да не общувам с никого и да се държа като пълна загубенячка? Вярно, някои неща вероятно винаги щяха да ми бъдат непосилни или пък изключително трудни, но нима ходенето на купон щеше да е едно от тях? Нима действително бях така осакатена от случилото се преди пет години, та да не мога да ида на един студентски купон?

Надянах обратно гривната и се облегнах на плата.

Трябваше да го направя. Важно бе да го направя. Или поне да опитам. Сърцето ми забълска паникъсрано, когато се отлепих от плата и тръгнах към хола. Извадих телефона от раницата и преди да успея да помисля какво правя, отворих съобщението на Кам и изпратих отговор.

Добре.

След няколко секунди получих ново съобщение.

Идвам.

— Идва ли? Какво...
На вратата се почука.
Завъртях очи, метнах телефона на канапето и отидох да му отворя.
— Нямаше нужда да идваш дотук.
Кам най-небрежно влезе и завъртя шапката си с козирката назад.
— Е, моля, заповядай.
Той спря пред вратата на кухнята и се намръщи.
— Защо навсякъде мирише на белина?
— Защото чистя.
Едната му вежда се стрелна нагоре.
— Цялата кухня — поясних глуповато. — А ти можеше да си спестиш разкарването и да ми отговориш с есемес.
Той ме изгледа продължително и се настани на канапето.
— Имам нужда от движение.
Глупости, съвсем нямаше нужда.
Потупа възглавницата до себе си.
— Ела да седнеш до мен.
Зяпнах го безмълвно.
— Ела де.
Измърморих нещо под нос, прескоих изпънатите му крака и седнах.
— Добре. Ето, седнах.
Миглите му се спуснаха и усетих погледа му върху устата си. По бузите ми се разля топлина и усмивката му се разтегна още малко.
— Отговорът ти съдържаше единствено думата „добре“, а днес те попитах две неща. Така че ми е любопитно с кое от двете се съгласяваш.
Свих крака към гърдите си и увих ръце около тях.
— Покани ме на купона за Вси Светии утре вечер.
— Точно така — той се пресегна и задърпа ръката ми, докато не пуснах коленете си. — Но те попитах и още нещо.
Присвих очи.

Той хвана подгъва на крачола ми и задърпа краката ми, така че накрая се принудих да ги пусна на земята.

— Поканих те на среща.

— Знаеш какъв е отговорът на тая покана.

Сега и той присви очи.

Устните ми трепнаха.

— Отговорих „добре“ за купона.

— Мъдро решение. Забавно ще бъде и ще изкараш добре. — Явно позата ми вече го удовлетворяваше, защото се облегна назад. — В колко часа да те взема?

Поклатих глава.

— Сама ще се закарам.

— За какъв дявол? Живеем в една и съща сграда и отиваме на едно и също място.

— Благодаря, но предпочитам аз да карам.

Той се вгледа в мен за известно време.

— Ако не искаш да идем заедно, тогава поне се комбинирай с Бритъни.

Отговорих нещо уклончиво, но всъщност нямах намерение да се комбинирам с никого. Ако си бях с моята кола, можех да си тръгна, когато си поискам. Имах нужда от спасително въже.

— Хей — обади се Кам.

Обърнах се към него с повдигнати вежди.

— Здрави.

— Излез с мен.

Ухилих му се.

— Млъквай, Кам!

* * *

Толкова бях напрегната, че телефонът се хълзгаше в дланта ми и коланът на седалката никак прекомерно силно притискаше гръденния ми кош. Седях в колата на паркинга пред къщи, трийсет минути след часа, в който беше редно да потегля за купона на Джейс. Щеше ми се да можех да кажа, че просто закъснявам, както правят мацките, за да

предизвикат по-силно впечатление с появата си, но това бе твърде далеч от истината.

Бях на две крачки от пълнометражен пристъп на паника.

— Значи, си нямаш костюм? — осведоми се Брит, а гласът ѝ едва се чуваше на фона на музиката и сподавения смях. — Няма значение. Сума ти хора не са се костюмирали.

Хм, и това извинение нямаше да мине. След снощния разговор с Кам за миг ми хрумна да изтичам в последния момент до магазина да си намеря някакъв костюм, но реших, че ще ми дойде в повече.

— Идваш ли вече? — попита Брит. — Понеже ми е самотно... ей!

След секунда чух гласа на Джейкъб.

— Хей, момиче, къде си?

Затворих очи.

— Оправям се да тръгвам.

— Дано да е така, понеже Брит ми лази по нервите с постоянните въпроси за теб. Така че гледай да си довлечеш задника тук.

— Идвам. След малко съм при вас.

Затворих и метнах телефона на седалката, после сграбчих волана с две ръце. *Ще се справя*. Повторих си го няколко пъти, докато гледах с копнеж към апартамента. Оставила бях една от лампите да свети и тя ме зовеше като лъч на морски фар, примамваше ме обратно към домашния пристан на сигурността, който не бе нищо друго освен чиста скука.

Държах се като пълна глупачка, чудесно го съзnavах, но това не променяше факта, че сърцето ми бе на път да изскочи от гърдите ми, не променяше гаденето. Подобна реакция не би се случила на никой друг и точно това бе проблемът. Не исках за мен да се превърне в нещо нормално.

— Мамка му!

Налагаше се да впрегна цялата си смелост.

Бутнах лоста на задна и дадох газ. Когато стигнах края на алеята и завих наляво по шосе 45, ръцете ми трепереха. Къщата на Джейс не беше далеко от Юнивърсити Хайтс. Само на няколко километра, закътана в едно кварталче, в което се бяха настанили някои от по-големите студентски дружества.

По пътя се опитах да си припомня колкото се може повече съзвездия. Андромеда, Помпа, Райска птица, Водолей, Орел, Жертвеник, Овен, Колар — кой, за бога, измисляше тия имена? Ама че работа. Успях да си припомня двайсетина, когато забелязах редицата коли, задръстили алеята на голяма триетажна къща. Навсякъде имаше автомобили, паркирани покрай пътя, в двора и по съседната улица. Наложи се да обърна и да дам назад, за да мога да паркирам от другата страна на улицата, почти пресечка по-надолу.

Нощният въздух беше възхладен, а по улиците нямаше нито едно хлапе. Обиколката за бонбони бе приключила преди близо час и почти на всяка крачка имаше по някое изпуснато лакомство.

От прозорците се лееше ярка светлина и верандата отдолу цялата искреще. Отвън имаше неколцина души, облегнали се на парапета. Тикнах ръце в джобовете на блузата си, като гледах да избегна гаража, където се вихреще яростна игра на бирен пинг-понг^[2].

Прекрачих прага на къщата.

Майко мила...

Къщата буквально се пушкаше по шевовете. Навсякъде имаше хора — скучени край телевизора, на групички до канапето, насядали по пода, препречили коридора. Музиката думкаше в такт със сърцето ми, докато оглеждах тълпата в търсене на един греховен ангел. Такива имаше много — палави ангели в червено,ексапилни ангели в бяло и истински развратни ангели в черно.

Хм.

Промъкнах се покрай някакво момиче, облечено уж като Дороти от „Магьосникът от Оз“, но в амплоато ѝ на стриптийзорка. Момичето ми се усмихна и аз ѝ се ухилих в отговор, но усмивката ми бе колеблива и насиленна. Минах с мъка покрай групичката край масата за карти и мернах съквартиранта на Кам, Оли, твърде погълнат от играта, за да ме забележи. Повдигнах се на пръсти. Къщата бе задушна от всичките тия хора.

Внезапно чух пронизителен писък и побързах да се обърна, с което си спечелих няколко секунди, колкото да се подгответ за устремилия се към мен бял ангел.

— Ама ти дойде! — изписка Брит и ме стисна здраво. — Мили боже! Изобщо не вярвах, че ще дойдеш. Мислех, че ще ни вържеш тенекия.

— Ето ме.

Тя ме стисна още веднъж, после ме хвана за ръката.

— Ела. Джейкъб е в гаража. И Кам също.

Омаломощеното ми от емоции сърце бе принудено да понесе извънредно натоварване, понеже Брит ме затегли напред. Заобиколихме масата за карти и няколко момчетата вдигнаха глави, но мигом загубиха интерес при вида на моя милост по дънки. Бялата рокличка на Брит обаче определено предизвика погледи. Едно от момчетата се облегна назад и я загледа със смиръщени вежди. Напълно го разбирах. Брит изглеждаше зашеметяващо.

— Трябва да минем! — викна тя и вдигна свободната си ръка във въздуха. — Би-бииип!

В гаража се дишаше по-леко, светлината не бе така ярка и макар да имаше много хора, мускулите на врата ми започнаха да се отпускат. Брит ме поведе към някакъв тип със старомодно бомбе и лилаво сако.

— Джейки-Джейк, я виж кого намерих! — викна тя.

Лилавото сако се обърна и при вида на огромните очила с черна рамка устата ми се разтегна в искрена усмивка.

— Бруно Марс, нали?

— Да! Виждаш ли, Брит, някои хора все пак разпознават като кого съм се преоблякъл! — Джейкъб я изгледа сърдито, после се обърна към мен и се смиръщи.

— А ти като каква си се облякла?

Вдигнах рамене.

— Като мързелива студентка?

Той се разсмя, а Брит отскочи до бурето с бира.

— Какво имаш под тая отвратителна блуза? — Какво ми е на блузата? — троснах се.

Той ме изгледа безизразно.

— Нищо й няма, ако току-що си се събудила и закъсняваш за лекции, но в момента си на купон. — Той поsegна към ципа на блузата и го дръпна надолу. — Сваляй я или ще я сваля аз.

— Хич не се шегува — Брит се върна с две червени пластмасови чаши. — Веднъж ми съблече ризата, понеже искаше да я пробва, и се оказах по сутиен в стая пълна с момичета.

Пъхнах ключовете от колата в джоба на дънките си, свалих блузата и я метнах на един платнен сгъваем стол наблизо.

— Сега доволен ли си?

Джейкъб огледа тясното ми черно поло със свити устни.

— Хм. — Подръпна ръба на полото нагоре, та да се вижда част от корема ми.

Прокара ръце през косата ми и навсякъде щръкнаха кичури. — Ето така е по-добре. Имаш страхотно, стегнато тяло, така че го използвай. Сега вече си облечена катоекси мързелива студентка.

Поех чашата, която Брит ми тикна в ръката.

— Приключи ли да ме гласиш така, сякаш съм ти някоя Барби?

— Миличка, ако беше Барби и беше моя, в момента щеше да си гола.

Изсмях се.

— Тогава е добре, че не съм.

Той уви ръка около раменете ми.

— Радвам се, че дойде. Не се шегувам.

— И аз — и още щом го казах, наистина ми стана драго. Успях. Огромен успех. Даже отпих гълтка от бирата. Вижте ме само. Истинска купонджийка.

Опитвайки се да си втълпя, че не търся никого, огледах гаража. И почти веднага открих Кам. Предвид това, че беше с почти цяла глава по-висок от всички останали момчета, никак не беше трудно да го забележа. А като видях, че не бе облечен по-различно от обикновено, се ухилих широко.

Стоеше до масата за пинг-понг, скръстил ръце на гърдите. Бицепсите му изопваха тениската. Не знам защо момчетата вечно се обличаха така, сякаш навън е топло, при положение че беше страшен студ.

До него стърчеше Джейс, точно толкова висок и приятен за окото с въздългата си кестенява коса. И той беше облечен като адска жега, а изпод единия му ръкав надничаше тъмна татуировка.

Брит проследи погледа ми и въздъхна.

— Не мога да реша кой е по-готин.

За мен Кам печелеше първенството без никакви колебания.

— И аз.

— Аз бих ги взел и двамата — обади се Джейкъб.

— Едновременно ли? — полюбопитства Брит.

Джейкъб се ухили.

— Да, дявол да го вземе!

— Сандвич с Кам и Джейс — Брит буквално потрепери. — Жалко, че не се предлага в менюто за по един долар в „Бъргър Кинг“.

Разсмях се.

— Според мен ще струват повече от доллар.

— Вярно — измърмори тя и въздъхна нещо от сорта на „уф, трябва ми мъж“.

Джейс сръга Кам и му прошепна нещо, а той погледна към нас. На красивото му лице разцъфна широка усмивка. Остави чашата си на ръба на масата за пинг-понг.

— И ето, единият пристига — обяви Джейкъб и ме погледна лукаво. — Скоро ще си имаме сандвич с Кам и Ейвъри.

— Млъквай — изсъсках изчервена.

Присъстващите му направиха път да мине. Беше като някой секси Мойсей, пред когото морето от пияни студенти неволно се разтваряше. Внезапно смутена, направих крачка назад.

Но на Кам подобно чувство за неловкост му беше чуждо. Във всичките му движения се долавяше самоувереност. Само след секунда бе обгърнал талията ми, вдигайки ме в мечешка прегръдка. Брит мъдро дръпна чашата от ръката ми. Стените на гаража се завъртяха и аз се вкопчих в раменете му.

— Дявол го взел, не мога да повярвам, че действително си тук.

Май никой не бе очаквал да се появя. Обзе ме задоволство, че все пак събрах смелост.

— Нали ти казах, че ще дойда.

Той ме пусна да стъпя, но така и не отмести ръце.

— Кога дойде?

Свих рамене.

— Не знам. Преди малко?

— Защо не намина да ми кажеш здравости? — Трапчинката се очерта върху бузата му и аз се улових, че я гледам втренчено.

— Защото беше зает и не исках да те беспокоя — признах и в същия момент забелязах, че доста хора ни зяпаха.

Кам наведе глава и устните му бегло докоснаха ухото ми, от което по гръбнака ми пролазиха тръпки.

— Никога не би могла да ме обезпокоиш.

Сърцето ми прескочи така, сякаш бях във влакче на ужасите миг преди да се понесе към пропастта. Извъртях леко глава и погледите ни се срещнаха. Всички ми мисли се пръснаха и когато пръстите на Кам се впиха над лактите ми, влакчето се понесе надолу. За миг всички звуци наоколо загълхнаха. Зениците му бяха огромни, някак стряскащи на фона на яркото синьо.

— Хей, Кам! — провикна се Джейс. — Ти си на ред.

Магията бързо се развали и аз рязко издишах, макар да не бях осъзнала, че съм затаила дъх. Щълчетата на устните му потрепнаха.

— Не се отдалечавай.

Кимнах.

— Добре.

Кам се върна при Джейс и взе една топка за пинг-понг.

— Боже — прошепна Брит и ми подаде чашата. — Това беше...

— Неподправена страсти — довърши Джейкъб. — Мислех, че ще си съдерете дрехите и ще се хвърлите да правите бебета още тук на мръсния, оплескан с бира под. И че ще се наложи да събирам пари от зрителите.

Стрелнах го с поглед.

— Струва ми се, че леко преувеличаваш.

— Не и от наша гледна точка — обади се Брит, като си правеше вятър с ръка. — Докога ще го мотаеш това момче?

Намръщих се озадачено.

— Не го мотая.

Веждите ѝ се вдигнаха въпросително, но не отвърна нищо. За щастие, в този момент пристигна Джими и започна да се закача с крилете на Брит. Малката ни групичка се разрасна до четирима и преди да се усетя, си бяхме заформили наш си купон малко встрани от останалите. Изобщо не се чувствах намясто, но поне успях да следя разговора. Отпивах от бирата с ясното съзнание, че вече са ми лепнали етикета на срамежливото момиче на купона, но пък той етикет беше далеч по-приятен от другия, който ми бяха лепнали след последния купон, на който бях присъствала.

Отвън тълпата се бе увеличила, музиката звучеше малко по-силно и неколцина започнаха да танцуват. Някак, въпреки целия шум, до ушите ми стигна дълбок, дрезгав смях и неволно се обърнах да погледна.

През входа на гаража влязоха две момичета, които изглеждаха като слезли директно от подиума на „Виктория Сикрет“. Едната бе облечена като дявол — костюмът ѝ се състоеше всичко на всичко от аленочервено боди, островърха опашка и рога. Бюстът ѝ се разливаше във всички посоки. Другата се беше преобразила като много секси версия на Червената шапчица. И докато пристъпваха на километричните си токчета, се случиха няколко неща едновременно.

Повечето от момчетата мълкнаха наслед изречението и вдигнаха глави. Ченето на Джими за малко да удари пода. Даже Джейкъб ги зяпаше така, сякаш се чудеше дали да не смени сексуалната си ориентация. Стомахът ми се сгърчи, докато оглеждах Червената шапчица и се опитвах да не мисля, че преди много години на един конкретен купон за Вси Светии бях облякла точно такъв костюм. Но в момента не това бе най-големият проблем, което говореше достатъчно красноречиво за емоциите ми.

Зашото Червената шапчица всъщност бе Стефани, тоест Стеф.

Беше толкова зашеметяваща, че всяко момиче в присъствието ѝ неминуемо би се почувствало неподходящо облечено, а и възгрозно. Ръбът на лъскавата червена рокличка стигаше малко под дупето ѝ, а краката ѝ бяха съвършени. Тоалетът ѝ се допълваше от алени устни, искусно гримирани очи и вързана на две опашки коса.

Въобще изглеждаше умопомрачително. И вървеше право към Кам.

Уви ръце около врата му, от което рокличката ѝ съвсем се вдигна, разкривайки черни гащички на воланчета и надпис НАПЛЯСКАЙ МЕ върху дупето ѝ. А Кам, вместо да побегне, ѝ се усмихна с кривата си усмивка. Тя измъкна топчето от ръцете му и отстъпи назад, смеейки се. Приятелката ѝ се бе увесила на шията на Джейс.

В гърдите ми избуя някакво грозно чувство, отровен плевел. Та Кам дори не се опитваше да се измъкне от нея, напротив, подгони я около масата. Защо?

Глупав въпрос.

Че кое момче би избягало от Стеф?

Някой се бълсна в мен, чух смотолевено извинение, но виждах само Стеф. Тя стискаше топчето до гърдите си и се усмихваше лукаво на Кам, който я следваше по петите.

Брит дръпна чашата ми и ме хвана за ръката.

— Отиваме да танцуваме.

Запънах се намясто и примигнах насреща ѝ.

— Не искам да танцувам.

— Напротив. Ще танцуваме. — Тя хвърли поглед през рамо. Кам някак бе успял да си възвърне топчето. — Ако не го направим, ще стоиш тук и ще хвърляш гневни погледи като някое зарязано гадже.

По дяволите! Права беше. Оставил се да ме завлече към групичката момичета, които танцуваха в непосредствена близост до масата за пинг-понг. Без да пуска ръката ми, тя се завъртя около мен, припявайки с музиката. Трябаха ми няколко секунди, за да събра смелост да сторя и другото, което не бях правила от години. За миг съжалих, че не си бях допила бирата.

Затворих очи и се оставил с музиката, на ритъма. И след малко ханшът ми вече се полюшваше, успях дори да се усмихна. Отворих очи и без да пускам ръката на Брит, затанцувах насреща ѝ. Групичката около нас се разрасна и внезапно зърнах Кам над рамото на Брит.

Не обръщаше никакво внимание на Стеф. Гледаше нас — мен.

Брит бе истински гений.

Тя хвърли поглед назад, после се обърна към мен и прехапала устна, измърмори:

— Майната им.

Отметнах глава назад и се разсмях високо.

— Майната им!

— Така те искам.

Иззад гърба ѝ се появи Джими и я прегърна през кръста. Вдигнах въпросително вежди, но тя само сви рамене, което означаваше да поизчакам, преди да започна да раздавам ритници. Косата ми мокрееше на слепоочията ми и полото ми се беше вдигнало нагоре. След малко се появи и Джейкъб и започна да размахва крайници около нас. Така се бях зазапяла в него, че когато нечии ръце обхванаха талията ми, подскочих поне петнайсетина сантиметра.

Очите на Брит се ококориха.

Погледнах през рамо и видях сравнително непознато лице. Бузите на момчето пламтяха, очите му светеха със стъклен поглед, докато въртеше ханш.

— Здрасти — смотолеви той ухилен.

— Здрасти — обърнах се отново към Брит с недоволна физиономия и се опитах да се отместя напред. Но успях да се отдръпна само на два сантиметра, понеже пияният господин ме сграбчи поплътно.

— Къде отиваш? Нали танцуваме?

Извъртях се настрани и онзи ме последва, плътно опрян в гърба ми. Усетих спазъм в корема и странни тръпки по тила, всичките ми косъмчета настърхнаха. В главата ми нахлу споменът за случилото се преди няколко години и за миг замръзнах. Брит, Джейкъб, целият купон... всичко изчезна. Усетих как ме дърпа към себе си назад, притиснал длани в разголения ми корем, и внезапно, без никакво предупреждение, реалността се изкриви, действието се премести другаде.

И вече не бях тук.

Бях там и под полата ми бяха неговите ръце и вече не можех нито да дишам, нито да виждам, усещах единствено грубата дамаска на канапето под бузата си.

— Хайде, бейби — прошепна пияният в ухото ми. — Танцувай с мен.

— *Хайде, бейби — измърмори Блейн с накъсан шепот. — Не ти вярвам, че не искаш.*

Гаражът се превърна в мазе, после обратно в гараж. Опитах се да се дръпна, сърцето ми биеше толкова учестено, че бях напът да повърна.

— Пусни ме.

— Хайде де, просто танцуваме. — Ръката му се плъзна по корема ми... под блузата. — Не...

— Пусни ме — дъхът ми заседна в гърлото, докато се борех да се измъкна от лапите му. — Пусни ме!

Чу се вик на изненада, после писък. Внезапно ръцете ме освободиха. Залитнах назад и се бълснах в някого. С разтуптяно сърце отметнах косата от лицето си и вдигнах глава.

О, господи!

Кам бе изблъскал пияния до стената.

[1] Шоколадов сладолед с орехи и маршмелоус. — Б.пр. ↑

[2] Игра, в която участниците се опитват да уцелят с топка за пинг-понг чашите с бира на противниковия отбор. Ударената чаша трябва да бъде изпита от противника и отстранена от „игрището“. Печели онзи отбор, който пръв елиминира чашите на противника. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Около тях вече се беше събрала тълпа. Някои зяпаха с любопитство, други ги насьскаха да се сбият.

Кам го бе притиснал към стената, приклещил гърдите му с лакът. Заврял бе лице в неговото, другата му ръка бе свита в юмрук.

— Какво ти става, човече? Да не би да не чуваш?

— Съжалявам — измърмори онзи и разпери ръце. — Просто танцувахме. Не съм искал да направя нищо лошо.

— Кам — гласът ми бе задавен, дрезгав. Пристъпи напред. Брит мигом ме хвана за ръката. — Не се бъркай, Ейвъри.

Как така да не се бъркам? Стомахът ми се сгърчи и малкото бира, която бях погълнала, се надигна към гърлото.

Кам отново притисна момчето до стената, но в този миг се появи Джейс, хвана го през кръста и го дръпна назад. Онзи се отпусна срещу стената със затворени очи.

— Я се успокой — изсъска Джейс.

Кам се измъкна от хватката му, присвил очи срещу онзи тип.

— Разкарай се, Джейс.

— В никакъв случай — Джейс се мушна между тях и забута Кам, поставил ръце върху гърдите му. — Не ти трябват такива проблеми, забрави ли? Точно сега никак не е уместно да се сбиваш. Така че се успокой.

Явно нещо в тия думи достигна до ушите на Кам. Той хвърли последен заплашителен поглед към пияния, после отмести ръцете на Джейс. Обърна се и прокара ръка през косата си. И въпреки множеството, което ни делеше, погледът му се спря право върху мен и Брит. Тръгна към нас, но Джейс му каза още нещо и той спря като закован. Отнякъде се появи Оли и пъхна бутилка бира в ръката му. Двамата заедно го изтикаха към къщата. Понечих да тръгна след тях, но Брит ме избути в един ъгъл.

— Какво беше това, по дяволите? — Крилете ѝ буквально трепереха.

— Не знам — гърдите ми се надигаха и отпускаха конвулсивно.
— Онзи не искаше да ме пусне и изневиделица се появи Кам. Трябва да...

— Не — тя ми препреши пътя. — Остави го да се успокои. Нали приятелите му са там, остави го.

Избръсах длани в хълбоците си и се опитах да смеля какво ми казва. Все още имаше огромна вероятност да повърна. Огледах се, мъчейки се да успокоя лудешкия си пулс. Неколцина от присъстващите ни наблюдаваха втренчено. Други бяха изгубили интерес в момента, в който бе станало ясно, че сбиване няма да има. Стеф стоеше край масата за пинг-понг и устните ѝ се свиха, когато погледите ни се срещнаха. Музиката отново се усили в унисон с бесния ритъм на сърцето ми. По челото ми изби пот.

— Ейвъри, добре ли си? — обади се Брит.

Насилих се да кимна, но никак не се чувствах добре. Стените на гаража сякаш се огъваха — облеклата на присъстващите, звуците — всичко ми се струваше твърде крещящо, пресилено. Усещах някаква странна тежест в гърдите. Миризмата на бира, на парфюм и пот насищаше въздуха. Вдишах дълбоко, но и това не помогна.

— Искам да глътна малко въздух — изскубнах се от ръцете на Брит.

— Ще дойда с теб.

— Не, недей, добре съм. Стой тук. — Не исках да ѝ съсипвам вечерта. — Нищо ми няма. Честно. Трябва ми само малко въздух.

Накрая успях да я убедя и забързах навън с усещането, че в гърба ми са впити стотици очи, макар да бях наясно, че вероятно никой не ме гледаше.

Хладният въздух повдигна влажната коса от врата ми, но облекчение така и не почувствах. Продължавах да крача напред, пръстите на ръцете ми неволно се сгъваха и разгъваха. И преди да осъзнава какво правя, се озовах пред колата. Измъкнах ключовете от джоба и се настаних зад волана.

Притиснах разтреперани пръсти в лицето си. О, господи, още чувствах ръцете му — не на пияното момче, а ръцете на Блейн. Чувах как шепне в ухото ми, усещах го зад себе си, усещах натиска... Отметнах глава назад и стиснах очи.

— Не, отказвам да реагирам така.

Думите сякаш отекнаха в колата и ме зашлехиха в лицето, понеже точно така се канех да реагирам. Точно както не трябваше.

Не можех да се върна на купона, нито заради приятелите си, нито дори колкото да си взема блузата.

Тикнах ключа в стартера и изкарах колата измежду двете съседни. Дори не разбрах как се прибрах у дома. Не помнех нищичко от обратния път, съзnavах единствено, че стоя насред апартамента и се мъча да си поема въздух.

Стигнах до коридора, където краката ми поддадоха, и се плъзнах на пода с гръб в стената, сгънала колене към гърдите си. Свих се на кълбо със заровени в косата пръсти. Стиснах здраво очи, но сълзите въпреки това се процедиха през миглите ми и се разляха върху бузите ми.

Не се съмнявах, че съм оплескала всичко — бях реагирана прекалено остро. Вярно, онзи тип бе противен и нахален, но все пак реакцията ми не беше нормална. Позволила бях на миналото да изкриви настоящото. Паникьосала се бях, та Кам за малко не се беше сбил заради мен.

Притиснах чело в коленете си и прибрах косата си назад. Ето че не можах да се справя. Опитала бях и бях превърнала приятната вечер в епически провал. Какво не ми беше наред?

Спокойно можех да отговоря — много неща. И това не трябваше да ме изненадва, но все пак... Толкова исках вечерта да мине добре, да се превърне в крачка в правилната посока, каквато и да бе тя. В гърлото ми се надигна вогъл и аз стиснах яростно челюст, докато не ме заболяха кътниците. А вместо това се оказах отново тук, отново в изходна позиция.

* * *

Пулсирането в главата ми се засили, докато накрая имах чувството, че целият апартамент се тресе. Когато отворих очи, осъзнах, че съм точно там, където се бях свлякла, насред коридора, а цялото ми тяло се бе схванало. Заспала бях и бях изкарала час или два в същата поза. А думкането не беше само в главата ми — думкаше се на вратата.

Надигнах се от пода и напълно замаяна, забързах нататък. Толкова бях зашеметена, че дори не погледнах кой чука.

Кам нахлу през прага и се озовах притисната в гърдите му, преди да осъзна какво се случва. Силните му ръце ме обгърнаха плътно, едната обхвата тила ми. Вдишах дълбоко бледия аромат на парфюм и алкохол.

— Господи — прошепна той и пръстите му се свиха на юмрук в косата ми. — Защо не си вдигаш проклетия телефон?

— Май съм го забравила в колата — измърморих в гърдите му.

Той отново изруга нещо и се дръпна назад. Шепите му обхванаха лицето ми, но този път тъмните спомени не се надигнаха.

— Подпалих ти телефона, а също и Джейкъб и Бритъни.

— Съжалявам — примигнах бавно. — Изобщо не съм...

— Плакала си — очите му се присвиха, така че накрая остана само тъничка ивица синьо. — Плакала си, мамка му.

— Не съм — изльгах неубедително.

— Поглеждала ли си се в огледалото? — настоя той.

И когато поклатих глава, пусна лицето ми и затвори вратата зад гърба си. След това ме хвана за ръката. Някакво мускулче трепкаше в челюстта му, а гласът му прозвуча строго.

— Ела.

Оставих го да ме завлече в банята. Подскочих, когато щракна лампата, а после се видях в огледалото.

— О, боже.

Очите ми бяха подпухнали и зачервени, а ивиците разтекла се спирала потвърждаваха факта, че първият ми купон от пет години насам съвсем не бе протекъл благополучно. Срещунах погледа му в огледалото и буквально се стърчих от неудобство. Скрих лице в шепи и измърморих:

— Супер, просто супер!

— Е, не е толкова страшно, скъпа — гласът му омекна и той ме прихвани под раменете. Нежно издърпа ръцете ми надолу. — Я седни.

Седнах върху капака на тоалетната чиния. Втренчена в пръстите си, насилих омекналия си мозък да разсъждава.

— А ти какво правиш тук?

— Какво правя тук ли? — Той навлажни една кърпа и коленичи пред мен. — Ти сериозно ли ме питаш?

— Явно не.

— Я ме погледни. — Когато не реагирах, той повтори: — По дяволите, Ейвъри, погледни ме.

Ох! В гърдите ми, подобно на тъмен облак, се надигна гняв. Вирнах брадичка.

— Сега доволен ли си?

Онова мускулче отново заигра под кожата му.

— Защо съм дошъл, значи? Тръгна си от купона, без да кажеш и дума.

— Казах...

— Казала си на Бритъни, че излизаш да гълтнеш малко въздух. Преди три часа, Ейвъри. С Джейкъб решили, че си с мен, но по-късно се видяхме и стана ясно, че те няма. Изкарада си им акъла след случката с онова копеленце.

Гневът рязко ме напусна, изместен от чувството за вина.

— Не съм искала да ги стряскам. Просто си забравих телефона в колата.

Той не отговори, само прокара кърпата под очите ми, за да избърше спиралата. — Не трябваше да си тръгваш.

— Реагирах малко бурно — сведох мигли и издишах дълбоко. — Онзи тип... всъщност нищо лошо не ми направи. Просто ме хвана неподгответена и май прекалих. Съсипах купона.

— Не си съсипала купона. А онзи тип нямаше работа да протяга лапи. Мамка му! Съвсем ясно те чух да му казваш „пусни ме“, така че и той те е чул. Може би и аз не трябваше да скачам така, но майната му. Беше те сграбчил, а това никак не ми хареса.

Вярно е, че му бях казала да ме пусне, но момчето бе оглупяло от алкохол. Искаше единствено да танцува с мен. Наясно бях кога става опасно. А онзи не беше преминал границата. И не беше сигурно, че изобщо щеше да я премине, но спомените ми ме бяха тласнали отвъд ръба.

— Нямаше нужда да тичаш насам — рекох накрая, внезапно почувствала се смъртно уморена. — Трябваше да останеш на купона, да се забавляваш.

Кам не отговори и мълчанието се проточи толкова дълго, че реших да го погледна. Изражението на лицето му беше смесица от желанието да ме удушчи, но и нещо съвсем, съвсем различно... В

гърдите ми се надигна някакво странно чувство, както на купона, преди всичко да иде по дяволите.

— Нали сме приятели? — обади се тихо Кам.

— Да.

— Е, точно това правят приятелите. Грижат се един за друг. Бритъни и Джейкъб също щяха да дотичат, ако не ги бях накарал да останат на купона.

Май напълно погрешно интерпретирах този миг на близост.

— Трябва да си взема телефона и да се обадя...

— Ще пиша съобщение на Бритъни. Имам ѝ номера. — Той се залюля на пети, без да сваля поглед от мен. — Фактът, че изобщо не си очаквала някой да се разтревожи, е... и аз не знам какво.

Не отговорих и понечих да извърна глава, но ръката му се вдигна към лицето ми и обхвана бузата ми. Палецът му леко поглади кожата ми. Очите ни се срещнаха и ми се прииска да кажа нещо ужасно остроумно, нещо, което да заличи горчилката от тази вечер. Въобще цялата вечер, с изключение на изгарящия му поглед там, на купона. Този поглед много ми беше допаднал.

Всъщност направо ме беше влудил, но както и да е.

— Защо си плакала? Я чакай. Онзи тип да не ти е направил нещо, защото ще...

— Не! Нищо подобно — побързах да го успокоя. Подозирах, че ако му хрумнеше, че нещо се бе случило, щеше да издири момчето и да го спука от бой.

— Тогава защо? — Палецът му отново се раздвижи и аз реагирах, тласкана от някакъв отдавна забравен инстинкт. Отпуснах лице в дланта му. — Разкажи ми.

За повечето хора не беше проблем да доверят мислите си, но пък повечето хора обичаха да споделят.

— Не знам. Явно съм лигла.

Веждите му се вдигнаха.

— Сигурна ли си, че няма нещо друго?

— Аха — прошепнах.

Дълго време не каза нищо. Очите му бавно се плъзгаха по лицето ми.

— Добре ли си?

Кимнах.

Ръката му отново се отмести и палецът му докосна ръба на устната ми. Рязко си поех въздух, внезапно осъзнала колко сме близо един до друг. Странна работа. Искаше ми се да кажа нещо, с което да изтрия горчилката, но всъщност съвсем не ми трябваха думи.

Едно докосване, един-единичък поглед можеше да свърши същата работа.

В този миг мислех само за него. И ме обзе такова чувство за свобода, каквото не бях изпитвала до момента.

Очите му се впиха в устните ми и сърцето ми ускори ритъм, кръвта се втурна във вените ми. Разстоянието помежду ни бе съвсем незначително. Трябаше само да се приближи с четири-пет сантиметра и щеше да го стопи.

Погледът му неочеквано се вдигна към очите ми.

И внезапно разстоянието помежду ни изчезна, преди да успея да се отдръпна. Сърцето ми подскочи в гърдите при мисълта, че може да ме целуне, че бях буквально на секунди от първата целувка, а нямах представа какво трябаше да направя. Чувствах странен вкус в устата си след всичките сълзи, освен това седях върху тоалетната чиния, което, признавам, далеч не бе най-романтичната обстановка.

Но Кам не ме целуна. Притисна чело в моето и въздъхна тежко и накъсано. Дъхът му миришеше на мента.

— На моменти ме побъркваш.

Та аз и себе си побърквах.

— Моля?

Той се отдръпна леко, очите му изпитателно се вгледаха в моите.

— Никога повече не бягай така, обещаваш ли? Изкарах си акъла, като не можах да те намеря и никой не знаеше къде си.

Понечих да се извиня още веднъж, но ми хрумна, че извиненията всъщност са като желанията. И двете изобилстваха в живота ми, но разлика нямаше. И вместо това сторих нещо, което май никога не бях правила... дори и *преди*.

Приведох се напред и притиснах устни в гладката му буза. Очите му се разшириха и аз се дръпнах назад. Под напрегнатия му поглед започнах да се съмнявам дали не бях реагирала грешно.

Той понечи да се наведе към мен, но се спря. Очите му бяха огромни, прекрасни, цветът им потъмня, стана някак по-дълбок.

— Ейвъри?

Преглътнах.

— Кам?

Той не се усмихна, трапчинката му така и не се показа.

— Излез на среща с мен.

В гърдите ми нещо се изопна и се сетих за онзи път, когато се бе върнал рано-рано след есенната ваканция и бе дошъл право в апартамента ми. Нещо тогава се бе пропукало в мен, нещо, което се пропукваше и сега, нещо като стена от... задръжки. Купонът се бе провалил, но Кам... той беше различен. Винаги е бил различен.

Освен това беше тук, при мен. А това със сигурност означаваше нещо. Сигурна бях.

Мозъкът ми нашепваше, че не бива да го правя, така че му наредих да мълква, понеже рядко ми даваше разумни съвети. Поех си дълбоко въздух, което бе съвсем излишно, и отвърнах:

— Добре.

* * *

Джейкъб седеше срещу мен и Бритъни в малко кафене в центъра, нахлузил тъмните очила и бомбето от костюма си за Вси Светии. Тримката бяхме избягали от лекцията по история. Идеята бе негова, а аз, честно казано, бях твърде възбудена, за да стоя мирно цял час. Освен това единствената лекция, която бях пропуснала през целия първи семестър, бе онази първата, по астрономия. Така че още една, пък макар и по специалността ми, нямаше да ме убие.

Джейкъб отпи от кафето с мляко и простена.

— Онези, дето ме оставиха да се напия така, заслужават да ги прасна с юмрук в лицето.

Хвърлих бърз поглед към Брит и се наведох над кифлата си с шоколадови парченца. Тя го погледна виновно.

— А ти ме остави да си „пообщувам“ с Джими, така че сме квит.

— И как мина? — поинтересува се Джейкъб, махна очилата си и прикова в нея кръвясалите си очи. — Стори ми се, че вървиш с доста странна походка към колата.

Брит изсумтя пренебрежително.

— Да, бе. Твърде големи заслуги приписваш на Джими. Тръгнах си веднага след теб, а когато Джими ми писа малко по-късно — така де, защо да не ми пише? — изобщо не му отговорих. Много бях послушна.

— Чудесно, защото, щом сексът с някого не ти се отразява на походката, значи, не струва пукната пара. — Джейкъб прехвърли ядовития си поглед върху мен. — А на теб, госпожичке, още не съм ти простил.

— Нито пък аз — обади се Брит и ме плесна през ръката, когато посегнах към чашата с горещ шоколад. — Изкара ми акъла. Реших, че са те отвлекли.

— Много съжалявам. Прибрах си се вкъщи и съм си забравила телефона в колата. — Реших, че бе приключила с шамарите, и се престраших да увия пръсти около чашата. — Ужасно се чувствам. Не съм искала да ви тревожа.

— Мда, поразтревожихме се... — Джейкъб се ухили. — Ама чак когато осъзнахме, че липсваш. Отне ни около час.

Брит направи гримаса и кимна.

— Самата истина. Така че, ако действително те бяха отвлекли, щеше да е твърде късно.

Прихнах и за малко не се задавих.

— Exa! Май ми поолекна от това признание.

— Отвратителни приятели сме — съгласи се Джейкъб, облегна се назад и нагласи шапката си. — Но пък напълно поправихме грешката си, като намесихме и Кам.

Сърцето ми направи поредното циганско колело.

— Мислехме, че си с него — поясни Брит и крадешком си отчупи от кифлата ми. — Затова така бавно се ориентирахме, че те няма, но после го видяхме да излиза от една от стаите с Джейс и Оли.

— И когато го питахме дали те е виждал, яко се стресна — Джейкъб заразтрива челото над веждите си. — С Оли моментално хукнаха да търсят колата ти.

Брит кимна, без да откъсва очи от кифлата ми.

— Много беше романтично, особено като се оказа, че не лежиш удушена в някой храст.

Разсмях се и побутнах кифлата към нея.

— И като не намериха колата ти, Кам се втурна в нощта като рицар в бляскави доспехи, обърнал гръб на веселбата и на една особено нещастна безсрамна Червена шапчица. — Брит доволно захапа кифлата. — Честно, Ейвъри, знам, че не си склонна отношенията ви да преминат на друго ниво, ама трябва все пак да излезеш с него.

— Така и смятам да направя — отвърнах тихо, вкопчила се в чашата с какао.

— Защото той няма да те чака до безкрай — продължаваше тя, без да ме слуша. — В един момент ще му писне, а ти ще си останеш сама в апартамента да цивриш и...

— Брит, я мъкни за малко — Джейкъб се приведе напред и съмъкна очилата си. — Чакай, чакай. Правилно ли чух, че смяташ да излезеш с него?

— Да — сърцето ми направи задно салто. Дори обсъждането на тая среща ме изпълваше с абсурдно вълнение. — Предложи ми пак и аз се съгласих.

Ръката на Брит, поднесла кифлата към устата ѝ, рязко се отпусна.

— Какво? Ама кога се случи това?

— Снощи — отвърнах.

— Когато си тръгна, за да те търси? — обади се Джейкъб.
Кимнах.

— Мили боже! — прошепна Брит. — Значи, ходиш с Кам.

— Ще изляза с него — поправих я. — Не е чак такава голяма работа.

За мен, естествено, беше голяма работа. Та това щеше да е първата ми среща — огромна крачка. Но нямах никакво намерение да споделям тази подробност с тях. Достатъчно смущаващо бе, че Кам бе наясно с малката ми тайна.

— Искам да знаеш, че ако нямах такъв махмурлук, щях да заръкопляскам като питомен тюлен. Но вътрешно танцувах победоносен танц с лъскави помпони. — Джейкъб се разсмя при вида на физиономията ми. — Крайно време беше. От колко време ти предлага?

Вдигнах рамене.

— Не чак толкова отдавна.

Брит ме зяпна смяяно и от устата ѝ изпадна парченце кифла.

Изкикотих се.

— Врънка те от края на август. А днес е първи ноември, Ейвъри, в случай че не знаеш. Повечето момчета дори не помнят името на момичето толкова дълго.

Веждите ми се вдигнаха невярващо.

— Вярно е — потвърди Джейкъб. — Аз лично ти забравям името поне веднъж седмично.

Разсмях се.

— И кога ще излизате? — полюбопитства Брит, като развърза опашката си, после я върза отново. — И какво ще правите?

Почти бях сигурна, че сърцето ми е подхванало онзи танц на мажоретките, за който говореше Джейкъб.

— Другия уикенд. За този уикенд има да пише някакъв доклад, а и вече се беше уговорил с Оли да гледат турнир по смесени бойни изкуства. — Кам ме беше поканил и аз да ида, но ми се струваше, че бе по-добре да оставя момчетата да се забавляват сами. — Та май ще ходим в някакъв ресторант в Хейгърстаун в събота.

Очите на Брит светнаха.

— О, чудесно, ще имаме предостатъчно време да те пригответим.

— Цяла седмица ли ми трябва, за да се пригответя?

Тя кимна ентузиазирано.

— Трябва да ти оправим косата, ноктите, а и да идеш на кола маска, нали се сещаш, там... долу...

— Заговорите ли за обезкосмяване на разни неприлични местенца, го възприемам като намек да се омитам. — Джейкъб си грабна раницата и се изправи. Спря, за да ме целуна по бузата. — Наистина беше крайно време.

Заля ме топлина.

— Благодаря — измърморих, макар да ми се стори малко странно да му благодаря.

Когато Джейкъб се изнiza със залитане през вратата, Брит вдигна чашата си.

— Може ли да поговорим сериозно?

— Добре — очаквах да последва подробен инструктаж за бразилска кола маска и стиснах зъби.

Брит се извъртя към мен и заговори с необичайно тих глас.

— Снощи, на купона, когато онзи тип се опита да танцува с теб... Опа. Прониза ме тревожна тръпка чак до петите.

— Да?

— Какво точно се случи? — тя облиза нервно устни. — Видях, че те награби.

Отклоних поглед и прегълтнах мъчително, току-виж прогоня усещането, че всеки момент ще повърна.

— Всъщност нищо повече не се случи. Просто ме изненада и не знам защо се стреснах. Чувствам се като пълна идиотка.

Брит захапа устна, без да откъсва очи от мен.

— Не че е приятно някой идиот да те награби и макар често да се случва на купони, е много дразнещо. — Тя мълкна за миг. — Но защо реагира така?

Размърдах се неловко на стола и тикнах длани под бедрата си.

— Както казах, изненада ме. Изобщо не очаквах.

— Изобщо не си очаквала... — повтори тя, после си пое дълбоко въздух. — Добре. Ще бъда съвсем откровена. Така е редно между приятели, нали?

Сега вече паниката съвсем ме загриза.

— Да.

Настигна кратка пауза.

— Видях ти изражението, Ейвъри. Уплашена беше до смърт. И то не защото си се изненадала или защото не си падаш по купоните. Съвсем не се опитвам да те поучавам, така че не го приемай така, но тая реакция не е нормална.

Не е нормална. Нима не го знаех? Внезапно ми се прииска да ѝ кажа истината, да ѝ разкажа всичко. Обзе ме непреодолимото желание да споделя, надигна се в гърлото ми и стигна чак до връхчето на езика ми. Дългите години мълчание натежаха във въздуха между нас. Брит чакаше с открыто изражение и вече виждах още преди да съм отворила уста, виждах го в очите ѝ и в изопнатите ѝ устни. Не беше глупава. Подозираше нещо, може би дори най-лошото. И в очите ѝ блестеше съчувствие. Може би дори съжаление.

— Случило ли... нещо случило ли се е с теб, Ейвъри?

Потребността да ѝ кажа, да кажа на някого, рязко се пръсна като спукан балон.

Погледът ми се заря към прозореца, към задръстената с коли улица отвън. Поклатих глава.

— Не, нищо не се е случило.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

След онази сутрин в кафенето Брит така и не повдигна въпроса повече, а на следващия ден Джейкъб, както бе обещал, бе извънредно развлечуван — подскачаше, пляскаше и изпълняваше сложни танцувални стъпки — заради предстоящата ми среща с Кам. Човек би решил, че той самият се канеше да излезе с него.

Опитвах се да не мисля непрекъснато за срещата, макар да бе невъзможно. А още по-невъзможно бе да не мисля, когато бях с Кам. Уж нищо не се беше променило между нас, а всъщност всичко бе ново. Остро усещах присъствието му в часовете. Всеки път, когато се размърдаше, когато кракът или ръката му се докоснеха в мен, цялото ми тяло настърхваше и не можех да се успокоя до края на часа. Не бях сигурна дали го забелязваше и се молех на бога да бе в неведение.

През следващата седмица над северната част на Западна Вирджиния нахлу студен фронт. Дърветата, съвсем оголени, пухкаха под напора на вятъра, носещ се откъм река Потомак, като кухи, суhi кости. Отдавна не бях преживявала такъв студ. Колкото и да се навличах, всеки път, когато тръгнех на лекция, имах чувството, че съм в Аляска.

В петъка, точно преди „големия ден“, Кам бе в особено настроение и дори го хванах да си води бележки в час.

— Я гледай — измърморих, докато професор Дрейдж ни показваше снимки на Млечния път с прожектора. — Та ти слушаш.

Кам ме стрелна с поглед.

— Че аз винаги слушам.

— Да бе.

Той завъртя химикалката между пръстите си, без да откъсва очи от Дрейдж.

— А ти щеше да редиш двойка след двойка, ако не бях аз.

Ъгълчетата на устните ми неволно се извиха нагоре.

— Ако не беше ти, щях да се концентрирам много по-успешно.

— Така ли? — Той се наклони към мен, така че рамото му опря в моето. За миг се загледа към предната част на стаята, после се обърна към мен. Устните му докоснаха слепоочието ми и кожата ми пламна.

— А защо така те разсейвам, скъпа?

— Съвсем не поради причините, за които си мислиш — отвърнах, което, естествено, бе пълна лъжа.

— Продължавай да си го повтаряш.

— Някой ден главата ти ще се пръсне заради огромното ти ego.

— Съмнявам се, че ще настъпи такъв ден — отвърна Кам, после прокара връхчето на химикалката си по опакото на дясната ми ръка чак до ръба на ръкава. — Така разсейвам ли те?

Напълно загубила дар слово, стиснах здраво собствената си химикалка.

— А така? — химикалката му се върна обратно, този път през кокалчетата. — Чу ли колко звезди има в пояса на Орион? Не? — Химикалката отново запълзя. Никога не ми бе хрумвало, че подобен допир можеше да бъде толкова... толкова чувствен. — Три.

Прехапах устна.

От гърдите му се откъсна тихо ръмжене.

— На мен пък ето това ми действа разсейващо — прошепна той.

— Когато прехапеш устна по този начин.

Опулих очи и въздухът рязко иззвистя от дробовете ми. Той се подсмихна и по гръбнака ми пробяга тръпка.

— Знаеш ли какво?

— Какво? — измърморих.

Той се намести по-близо до мен, уж се протягаше. Тялото ми цялото се скова, понеже нямах представа какво се канеше да направи. Ръката му ме обгърна през гърба и в следващия миг усетих топлите му твърди устни върху кожата си, точно зад ухото. Разтърси ме силна тръпка, едновременно плашеща и вълнуваща.

Устните му се разтвориха върху кожата ми и аз потреперих.

— Нямам търпение да дойде утре вечер.

Бавно си поех въздух и затворих очи. Кам отново се подсмихна и се облегна назад, загледан съсредоточено към предната част на стаята, докато химикалката му летеше по тетрадката. Напълно изгубих интерес към лекцията. Нищо не можеше да пробие мъглата, която се

настани в главата ми, и усещах, че напълно и безвъзвратно хлътвах по Кам.

* * *

Двете с Брит посветихме следобеда на маникюра си. От толкова отдавна не бях ходила да ми направят маникюр и педикюр, че бях забравила колко много се отегчавах от процедурата и как още щом мокрият лак покриеше ноктите ми, мигом закопнявах да докосна всичко, което ми попаднеше.

— Притесняващ ли се? — обади се Брит и размърда пръстите си на краката, които бяха лакирани в розово.

Устоявайки на желанието да измъкна ръцете си изпод лампата и да прокарам пръсти през косата си, кимнах енергично.

— Да, доста. Това означава ли, че съм адски загубена? Защото, ако е така, в момента съм най-голямата загубенячка на света.

Тя се разкилоти.

— Не мисля. Ако се притесняваш, значи, се вълнуваш. Дявол го взел, та аз самата се вълнувам! Все едно аз ще излизам с него. Довечера трябва веднага да ми се обадиш. — Лицето й се изкриви в лукава физиономия. — Освен ако довечера не премине в *утре*...

Устата ми се отвори от смайване.

Тя отново се разкилоти и се облегна назад в стола.

— Добре де. Съмнявам се, че ще стане така, но трябва незабавно да ми се обадиш. Държа да разбера дали се целува добре.

— А откъде си толкова сигурна, че ще се целуваме?

— Ти сериозно ли ме питаш? — Тя буквално зяпна. — Естествено, че ще те целуне.

Стомахът ми отново се сгърчи.

— Не виждам нищо естествено.

— О, напротив, със сигурност ще те целуне. Вероятно ще му се искат и всякакви други неща, но непременно ще те целуне. Знам си. — И тя изписка доволно, а аз се усмихнах смутено. — Обзалагам се, че се целува страхотно.

Ако трябваше да преценя целуваческите му умения въз основа на досегашния си опит с него, то бих казала, че вероятно се целуваше

изключително добре, щом бе в състояние да ме накара да се гърча на стола, прокарвайки химикалка по ръката ми. Беше нещо като любовна игра... с химикалка.

Неволно се изкикотих.

След маникюра Брит ме накара още веднъж да ѝ обещая, че ще ѝ се обадя веднага щом мога, а после си тръгнах към къщи. Като гледах да опазя лъскавите си тъмночервени нокти, си взех най-дългия душ в живота ми, а после прерових целия си дрешник. При всяко поглеждане на часовника, с приближаването на седем часа, сърцето ми се мяташе в ребрата ми така, сякаш се канеше да изскочи от гърдите ми.

Нахвърлях всички дрехи по леглото и пода. Струваше ми се ужасно глупаво, дето не можех да реша какво да облека, но действително нямах представа. Накрая, след като за малко не се поддадох на паниката и не се обадих на Брит за съвет, се спрях на чифт тесни дънки, които смятах да напъхам в черните си ботуши, и тъмнозелена блуза със съвсем къс ръкав — донякъде официална и доста закачлива.

Вложих еднакво количество време за грима и за прическата си, което се оказа точно толкова трудно, колкото и онзи път, когато той бе дошъл да гледаме филми. И докато нанасях спиралата, ми стана смешно, че полагам такива усилия за външността си, при положение че всяка неделя, когато идваше да ми приготви закуска, ме заварваше в най-небрежния ми вид.

О, господи, та утре бе неделя, което беше нормално и естествено, предвид факта, че след събота неизменно идваше неделята, но утре щеше да е съвсем различна неделя. Първата след официалната ни среща. Дали пак щеше да дойде да ми пържи яйца? Ами ако срещата ни действително продължеше до следващата сутрин? Не бях наивна. Напълно бе възможно Кам да очаква срещата ни да доведе до нещо повече.

Очите ми в огледалото бяха неестествено ококорени, а четчицата на спиралата потреперваше в опасна близост до зениците ми.

Всъщност срещата в никакъв случай не биваше да приключва в спалнята ми, понеже вътре всичко изглеждаше така, сякаш бе взрирен магазин за дрехи.

Добре де. Стига съм се държала като пълна глупачка. Утрешният ден нямаше по нищо да се различава от днешния. А днешният нямаше

да премине в наситена със сексуални подвизи нощ поради ред причини. Освен това бе напълно излишно да се държа така, сякаш нямам представа, че след съботата идва неделя.

След този кратък, но строг разговор със себе си си наредих да изляза от банята. Нервното вълнение, което бучеше във вените ми, съвсем не беше неприятно. Беше... различно, донякъде като тревога, но положителна. Буквално бях на косъм да изтанцувам една бърза джига на сред хола, когато Кам пристигна.

Влезе и ме огледа бавно, от главата до острите върхове на ботушите. Интересно как нечий поглед може да въздейства като докосване. Ефектът от това значително задмина досегашното ми безпокойство.

Кам се прокашля многозначително.

— Изглеждаш... доста добре.

Изчервих се.

— Благодаря. Ти също.

Което бе самата истина. Облечен в най-обикновени тъмни дънки, черен пуловер с шпиц деколте, опънат по широките му рамене, с паднала над челото тъмна коса и лека усмивка върху устните... беше зашеметяващ. Толкова зашеметяващ, че се почудих от къде на къде точно аз бях тръгнала на среща с него.

— Готова ли си? Няма ли да си вземеш някаква връхна дреха?

Изтиках тази долна мисъл от съзнанието си и хукнах към спалнята, като за малко щях да се пълосна по лице на пода, понеже токчето ми се заплете в някакъв пуловер. Грабнах си палтото и го нахлузих по пътя към хола. Кам дръпна чантата ми от облегалката на канапето и ми я подаде с развеселено пламъче в очите. Благодарих му, чувствайки се безкрайно смутена.

— Готова съм — обявих, останала без дъх.

— Не съвсем — той се пресегна и се захвани да закопчава едрите копчета на палтото ми. — Навън е ужасно студено.

Застинах безпомощно, омагьосана от този прости чък жест. Кам започна от долу, но колкото по-нагоре се местеха пръстите му, толкова по-бързо думкаше сърцето ми. Когато стигна гърдите ми, неволно затаих дъх. Ръбът на дланиите му бегло докосна предната част на палтото ми и аз съвсем настърхнах. Пластовете дрехи сякаш се стопиха под топлината, която се стрелна към върховете на гърдите ми.

— Идеално — измърмори той. Под миглите му очите му светеха като разтопен кобалт. — Вече сме готови.

Известно време го гледах втренчено, а после с мъка насилих краката си да се размърдат, макар коленете ми да се подгъваха. В момента, в който излязохме в коридора, вратата на апартамента му се отвори широко.

Отвътре се показва Оли с телефон в едната ръка и с гърчеция се Рафаел в другата.

— Зеле! — викна той и щракна една снимка с телефона. — Ох, имам чувството, че родните ми деца отиват на абитуриентски бал.

Двамата с Кам онемяхме от смайване.

Оли се ухили доволно.

— Ще си я сложа в албумчето. Приятно изкарване! — И той се шмугна обратно в апартамента, като затръшна вратата зад гърба си.

— Ъ...

Кам прихна да се смее.

— Господи, това не го очаквах.

— Обикновено не се ли държи така?

— Не — той отново се изсмя, после ме побутна с ръка върху кръста ми. — Давай да вървим, преди да му е хрумнало да дойде с нас.

Ухилих се.

— Заедно с Рафаел?

— Рафаел е добре дошъл. Но не и Оли. — Тръгнахме по стълбите. — Никак не бих искал да се разсейваш точно тази вечер.

Не искаше да се разсивам? Твърде късно.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато ни донесоха хляба и напитките и ги поставиха върху лъскавата квадратна маса, вече донякъде бях успяла да овладея дишането си. Напрежението ме бе обзело наново по пътя насам, но Кам като че ли не забеляза.

Взирах се твърде дълго в менюто, едва устоявайки на желанието да заръфам елегантния си маникюр.

Кам ме побутна с крак под масата и аз вдигнах глава.

— Какво?

Той кимна наляво, където усмихнат ни чакаше сервитьорът.

— Ъъ, искам да си поръчам... — спрях се на първото, което ми попадна пред очите. — Пиле марсала.

Сервитьорът си записа, а Кам си взе средно изпечена пържола със салата и печени картофи. Когато сервитьорът си тръгна, Кам посегна към хляба.

— Искаш ли филийка?

— Аха. — Силно се надявах да не се задавя. Загледах го как разрязва една филийка наполовина, а после я намазва с масло. — Благодаря.

Вдигна вежда, но не ми отвърна, а аз загризах хляба парченце по парченце. Напъвх се да измисля да кажа нещо, нямаше значение какво, дори не държах да е забавно. Просто чувствах потребност да говоря. По някаква причина онзи разговор с Оли изплува в главата ми и аз се хванах за него като удавник за сламка.

— Тренираш ли нещо?

Кам примигна изненадано.

Изчервих се.

— Извинявай. Малко неочекван въпрос.

— Няма нищо — той задъвка бавно хляба. — Навремето тренирах.

Доволна, че все пак ми отговаря, успях да се отпусна малко.

— Какво?

Той си отряза още една филийка.

— Футбол.

— Така ли? — Защо ли всички футболисти бяха толкова готини?

Дали нямаше изискване да си готин, за да те включват в отбора, или нещо такова? — Каква позиция?

Вероятно подозираше, че не разбирам нищичко от футбол, но явно реши да ми угоди.

— Централен нападател.

— О! — кимнах, сякаш ми беше напълно ясно за какво става въпрос. Трапчинката заигра на бузата му.

— Това означава, че съм вкарал доста голове.

— Значи, си бил добър?

— Биваше ме. Налага се да си бърз, така че имаше доста тичане.

Горе-долу с това се изчерпваха познанията ми за футбола — че на играчите им се налага доста да тичат.

— В гимназията ли си тренирал?

— В гимназията, в младежката лига и през първата година в университета. Престраших се да си отхапя още малко от хляба. Дотук добре.

— А защо се отказа?

Кам отвори уста да отговори, но после я затвори и се загледа някъде над рамото ми. Минаха няколко секунди, преди да вдигне рамене.

— Просто вече не ми се занимаваше с футбол.

Предвид това, че бях кралица на уклончивите отговори, мигом усетих, че предпочиташе да не обяснява. Ужасно ми се искаше да задълбая още, да науча повече, но пък самата аз му бях отговорила по същия тъп начин, когато ме попита за балета. Така че не бях в позиция да настоявам.

Синият му поглед се впи в мен и усетих, че лицето ми придобива още по-наситен оттенък на розовото. Господи, кога най-после щях да спра да се изчервявам?

Кам се подсмихна и внезапно ми се прииска да запоките хляба си в лицето му.

— Ейвъри...

— Да, Кам?

Той се приведе през масата и отблъсъците от свещта, поставена в средата, затанцуваха по лицето му.

— Излишно се напрягаш толкова.

— Не се напрягам.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

Въздъхнах.

— Добре де, напрегната съм. Съжалявам.

— Защо се извиняваш? Няма нужда. Та това ти е първата среща.

— Благодаря за напомнянето — измънках.

Устните му потрепнаха.

— Няма нищо лошо. Нормално е да си напрегната.

— Ти не си.

— Защото съм невероятен.

Завъртях очи.

Той се разсмя, дълбок, плътен смях.

— Просто казвам, че е излишно. Приятно ми е да съм тук с теб, Ейвъри. Излишно се тревожиш как да ме впечатлиш или да ме смаеш. Вече си го постигнала.

— Това е... — Поклатих глава, мъчейки се да не обръщам внимание на буцата в гърлото си. Погледнах го право в очите. — Толкова си... И аз не знам. Наясно си точно какво да кажеш на...

— На?

Отметнах коса назад и скрих ръката си в скута си. Тя трепереше.

— Умееш да кажеш най-подходящото нещо.

— Това е, защото съм...

— Невероятен — довърших. — Знам.

Кам се облегна назад.

— Канех се да изрека нещо друго, но се радвам, че започваш да цениш факта, че съм толкова невероятен.

— Какво се канеше да кажеш?

— Ами това, че ми е приятно да съм с теб, защото то е самата истина и защото действително го искам.

— Защо точно аз? — изтърсих и неволно стиснах очи. — Добре де. Не ми отговаряй.

Слава богу, точно в този момент пристигна храната и разговорът се отложи... за около две минути.

— Всъщност ще ти отговоря. — Той ме загледа през гъстите си мигли.

Прииска ми се да заровя лице в чинията с пилето.

— Няма нужда.

— Напротив, струва ми се, че има.

Стиснах здраво приборите и си поех дълбоко въздух.

— Наясно съм, че въпросът е тъп, но, Кам, ти си изключително привлекателен. Мил, забавен и умен. Отказвам ти вече два месеца. Би могъл да излезеш с когото си поискаш, но ето че си тук... с мен.

— Точно така.

— С момиче, което никога не е излизало на среща — добавих, гледайки го право в очите. — Просто ми се струва странно.

— Така. — Той си отряза парче от пържолата. — Тук съм, защото искам да съм с теб, защото те харесвам. О, остави ме да довърша. Вече съм ти казвал. Различна си — в добрия смисъл, така че не ме зяпай така.

Присвих очи. Той се ухили.

— Признавам, че в голяма част от случаите, в които ти предлагах да излезем, си знаех, че няма да се съгласиш. И макар невинаги да съм бил съвсем сериозен, винаги най-искрено съм искал да излезем. Звучи ли ти логично?

Мм, не съвсем, но въпреки това кимнах.

— И ми е приятно да си прекарвам времето с теб — той тикна късче пържола в устата си. — Пък и съм отлична партия за първата ти среща.

— О, господи! — разсмях се. — Не мога да повярвам, че се описа като отлична партия.

Той сви едното си рамо.

— Самата истина. А сега си яж пилето, за да не ти го излапам аз.

Широко ухилена се захванах с пилето, започвайки от пълнежа му. С изключение на глупавия въпрос отпреди малко, първата ми среща с момче вървеше добре. Кам умело насочваше разговора, а аз не мълчах като риба, даже напротив. Вярно, от време на време погледите ни се срещаха и аз забравях какво правя или пък напълно губех нишката, но пък си изкарвах добре — забавлявах се, наслаждавах се на компанията му. А най-хубавото? Най-хубавото беше, че изобщо не се

замислях какво щеше да стане после. Изцяло бях погълната от настоящия така вълшебен миг.

Към края на вечерята Кам неочеквано попита:

— Е, какво ще правиш за Деня на благодарността? Ще си ходиш ли до Тексас?

Изсумтях.

— Не.

Веждите му се сключиха.

— Няма да си ходиш вкъщи?

Преглътнах последната хапка пиле и поклатих глава.

— Оставам тук. А ти?

— Аз ще си ходя, но не знам кога точно. — Той вдигна чашата си. — Сериозно ли няма да си ходиш у дома? Става дума за повече от седмица — цели девет дни. Ще имаш време.

— Нашите... ще пътуват, така че ще си остана тук. — Лъжата не беше чак толкова изсмукана от пръстите. Обикновено по това време на годината, някъде между Деня на благодарността и Коледа, родителите ми действително заминаваха на круиз или на ски.

— Вашите спазват ли традицията с обяд?

— Да — измърмори той и сведе поглед към празната си чиния.

Разговорът сякаш загуби инерция и когато пристигна сметката, Кам като че ли нямаше настроение да се заседяваме. Навън бе ужасно студено и дъхът ни излизаше на пухкави, бели кълбета. Изви се лют вятър, вдигна косата ми и я разпиля във всички посоки. Потреперах и се сгущих в палтото си.

— Студено ли ти е?

— Не е като в Тексас — признах.

Той се подсмехна и обгърна раменете ми с ръка. Топлината на тялото му мигом нахлу в моето и се наложи да положа огромни усилия, за да не се вдърва от напрежение и да падна по задник.

— Така по-добре ли е?

Успях само да кимна.

Най-после се скрихме в колата и аз щракнах колана. Кам се покатери от другата страна, запали двигател и заразтрива ръце.

— Хареса ли ти вечерята?

— Да. Благодаря за храната. Тоест за вечерята. Благодаря — заекнах, стискайки очи. — Благодаря.

— Моля — отвърна той развеселено. — А аз ти благодаря, че най-после се съгласи да излезеш с мен.

Пусна радиото достатъчно тихо, че да можем да си говорим, но аз бях твърде заета да размишлявам за по-важни неща. И някъде между Хейгърстаун и Юнивърсити Хайтс взех кардинално решение.

Ако ме целунеше, щях да запазя самообладание. Категорично.

Щях да се държа като деветнайсетгодишно момиче, имащо известен опит, и нямаше да изпадам в паника. Но пък можеше и да не ме целуне. Напълно бе възможно в някакъв момент да е осъзнал, че не си струва да се занимава с мен, и да побърза да се прибере при Оли и Рафаел. И ако се случеше така, щях да го преживея. *Наистина* щях да го преживея.

Но когато стигнахме до петия етаж, усетих, че никак не ми се искаше вечерта да приключва. Спряхме пред вратата ми и аз се обърнах към него, нервно усуквайки презрамката на чантата си.

Едното ъгълче на устните му потрепна нагоре.

— Е...

— Искаш ли да влезеш? Да пийнем нещо? Имам кафе или пък горещ шоколад. — Действително ли му предложих горещ шоколад? За бога, нима бях на дванайсет? Пълна идиотка. — Нямам бира, нито нещо по...

— Предпочитам горещ шоколад — прекъсна ме той. — Стига да имаш от онзи с миниатюрните маршмелоус.

Устата ми се разтегна в усмивка, вероятно твърде широка и нелепа, но изобщо не ми пукаше.

— Имам.

— Тогава да вървим, скъпа.

С разтуптяно сърце отключих вратата и щракнах лампата до канапето. Смъкнах си палтото и тръгнах към кухнята. Кам се настани, а аз се захванах да пригответ я горещия шоколад. Докато водата загряваше, си събух ботушите. После отнесох двете димящи чаши при него.

— Благодаря — той пое едната. — Искам да те питам нещо.

— Добре — седнах на канапето с лице към него и свих крака.

Той отпи от чашата.

— Въз основа на опита от първата ти среща, би ли се съгласила на втора?

В гърдите ми забълбука някакво приятно, топло чувство.

— По принцип ли?

— По принцип.

Вдигнах рамене, после пийнах малко горещ шоколад.

— Ами, първата ми среща се оказа много приятна. Ако и вторите са като тази, май съм склонна.

— Аха. С когото и да е... или? Сведох поглед.

— Не с когото и да е.

— Значи, трябва да е конкретна личност, така ли?

Приятното усещане се разпростря и в крайниците ми.

— Мисля, че е задължително.

— Интересно — промърмори той и отново отпи от чашата си.

Когато ме погледна, в очите му блестяха весели пламъчета. Господи!

Загубена бях. Не можех да устоя на такива пламъчета.

— А тази конкретна личност ще трябва ли да чака още два месеца, преди да те покани на втора среща?

Не успях да се преборя с усмивката си, затова наведох глава над чашата.

— Зависи.

— От какво?

— От настроението ми.

Кам се подсмихна.

— Тогава се пригответи.

— Добре.

— Ще те поканя на втора среща, но не на вечеря, понеже обичам разнообразието. Кания те на кино.

Престорих се, че дълбоко се замислям, но си знаех, че ще се съглася. И нямаше значение колко тъп или безсмислен можеше да е филмът, исках да изляза на втора среща с него.

— На кино, значи?

Той кимна.

— Автомобилно кино, едно от последните по тия земи.

— На открито?

— Аха — усмивката му се разтегна. — Но не се тревожи. Ще те топля.

Не знаех дали да прихна, или да му обърна внимание, че последната ми реплика бе толкова очарователно банална.

— Добре.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Съгласна си с киното?

Прехапах устна и кимнах.

— Искаш да кажеш, че няма нужда да те убеждавам още два месеца?

Поклатих глава.

Кам извърна поглед и тихичко се засмя.

— Добре. Какво ще кажеш за сряда?

— Следващата сряда?

— Не.

Оставих чашата на масичката.

— По-следващата сряда?

— Аха.

Преброих дните наум и се намръзих.

— Чакай. Та това е срядата преди Деня на благодарността.

— Точно така.

Зяпнах го.

— Нали каза, че ще си ходиш вкъщи?

— Ще си ходя.

— Кога? След филма посред нощ, или на самата сутрин?

Кам поклати глава.

— Ами видиш ли, автомобилното кино се намира в покрайнините на родния ми град. На петнайсетина километра.

Облегнах се назад напълно объркана.

— Нищо не разбирам.

Кам допи чашата си и се обърна към мен. Намести се по-близо, така че ни разделяха само няколко сантиметра.

— Ако се съгласиш да идем на кино, ще трябва да ми дойдеш на гости.

— Какво? — изписках и рязко изправих гръб. — Да ти дойда на гости?

Той стисна устни и кимна.

— Сериозно ли говориш?

— Сериозен съм като глуха баба — отвърна той. — Ела ми на гости. Ще прекараме приятно.

— Да ти дойда на гости? В къщата на вашите? Точно за Деня на благодарността? — И когато той отново кимна, го плеснах по ръката.
— Не бъди глупав, Кам.

— Изобщо не е глупаво, говоря най-сериозно. Нашите няма да имат нищо против — той мълкна за миг и сбръчка нос. — Всъщност вероятно ще се зарадват да видят и някой друг освен мен. Пък и майка ми обича да готви в огромни количества. Така че, колкото повече гърла на масата, толкова по-добре.

Просто нямах думи.

— Можем да тръгнем, когато кажеш, стига да е преди сряда следобяд. Ще си допиеш ли шоколада? — Когато поклатих отрицателно глава, той грабна чашата ми. — И можем да се приберем, когато искаш.

Загледах как допива шоколада.

— Не мога да дойда с теб.

Той вдигна вежди.

— Защо не?

— Заради поне стотина съвсем очевидни причини, Кам.

Родителите ти ще решат...

— Нищо няма да решат.

Погледнах го невярващо. Той въздъхна.

— Добре. Погледни го по друг начин. Далеч по-добре ще е, отколкото да си седиш сама вкъщи цяла седмица. Какво ще правиш? Ще четеш? И ще ти липсвам, това е сигурно. А аз ще трябва през цялото време да ти пиша съобщения и да се чувствам гузно, задето си сама и дори не можеш да си поръчаш нещичко от „Макдоналдс“, понеже не работи на Деня на благодарността.

— Не искам да ме съжаляваш. Голяма работа, че ще си остана тук. Не ми е проблем.

— Не искам да оставаш сама, а и ми се струва, че прекалено сериозно приемаш нещата. Просто един приятел кани друг приятел да му иде на гости за Деня на благодарността.

— Но този приятел току-що излезе на среща с другия приятел.

— А! — възклика той и остави чашата ми на масата. — Тук си права.

Тръснах глава, дръпнах една възглавница и я притиснах към гърдите си.

— Не мога. Да се натреса на гости на някого точно на празника?
Малко е...

— Прибързано? — довърши той услужливо.

— Да. Твърде прибързано.

— Тогава е добре, че не ходим, защото действително щеше да е прибързано.

— Какво, какво?

Кам издърпа възглавницата от ръцете ми и я метна зад себе си.

— Ти и аз сме просто приятели, които до момента са излизали на една-единствена среща. Евентуално на две, ако дойдеш с мен. Не сме гаджета. Само приятели с една среща. Така че ще ми дойдеш на гости като приятел.

Зави ми се свят.

— Нещо не те разбирам.

— Няма нищо сложно. Та ние дори не сме се целували, Ейвъри.

Само приятели сме.

Зяпнах го.

Той сви рамене.

— Ела ми на гости, Ейвъри. Обещавам ти, че няма да е неловко. Нашите ще ти се зарадват. Ще изкараш добре, далеч по-добре, отколкото тук. И никой няма да има абсолютно никакви очаквания от теб. Така става ли?

Думичката „не“ вече се бе оформила върху езика ми, но по никаква причина така и не излезе от устата ми. За миг ми хрумна да му заявя най-безцеремонно, че е луд. Да му ида на гости? Та това беше... всъщност беше далеч по-добър вариант от този да прекарам празника сама. Достатъчно ми беше неприятно, когато живеех у дома и нашите заминаваха без мен — но тогава поне помощницата ми приготвяше празнична вечеря. Госпожа Гибсън. През последните три години все тя ми печеше пуйка. А и наистина ли „Макдоналдс“ нямаше да работи? Лоша работа. Но все пак бе пълна лудост да замина с Кам. Обясненията му звучаха напълно абсурдно. Логиката му бе изкривена. Беше крайно неразумно и никак не ми беше в стила.

Никак.

Вдигнах очи и срещнах настойчивия му поглед. Очите му... имаха такъв изумителен оттенък на синьото. Действително ли започвах да се замислям? Сърцето ми лудешки задумка. Преглътнах.

— Вашите наистина ли няма да имат нищо против? В очите му блесна някакво пламъче.

— И друг път съм водил приятели вкъщи.

— Момичета?

Той поклати глава.

Хм, това беше... много интересно.

— И действително ще решат, че сме само приятели?

— Защо ще ги лъжа, че не сме гаджета, ако всъщност сме гаджета? Ако им кажа, че сме приятели, значи, сме приятели.

Всяка частичка разум в главата ми настояваше да откажа.

— Добре. Ще дойда — веднъж съгласила се, нямаше как да се отметна. — Но идеята е напълно наудничава.

— Напротив, прекрасна е. — Устните му бавно се разтегнаха в усмивка. — Дай да скрепим работата с прегръдка.

— Какво?

— С прегръдка — пламъчето в очите му се разгоря още по-силно. — Щом обещанието се скрепи с прегръдка, връщане назад няма.

— О, господи, ама ти сериозно ли?

— Най-сериозно.

Завъртях невярващо очи, измърморих нещо под нос и се изправих на колене с протегнати напред ръце.

— Добре, давай да действаме, преди да съм размислила... Не успях да довърша, понеже ръцете на Кам се плъзнаха около кръста ми и той ме придърпа към себе си. Озовах се седнала плътно до него, всъщност направо върху него, а левият ми крак се люлееше между коленете му.

Прегърна ме. Не много плътно, не както би се получило, ако бяхме изправени, но самият факт, че бяхме така близо един до друг, ми замая главата.

— Ето, скъпа, скрепихме договорката. Денят на благодарността ще се празнува у семейство Хамилтън.

Измърморих нещо в съгласие и когато се отдръпнах леко, установих, че лицата ни бяха на идеално разстояние едно от друго. И внезапно разбрах какво означаваше онова пламъче в очите му.

— Ти...

Той се подсмихна и мускулите ниско в корема ми се изопнаха.

— Бива си ме, а? Виж как те подмамих. Съвсем лесно те убедих.
Опитах се да сдържа усмивката си.

— Безкрайно грешиш.

— Безкрайно съм прав. Но трябва да ти призная нещо. — И той побърза да си възвърне малкото разстояние, което бях извоювала помежду ни. Устните му бегло докоснаха бузата ми и ми стана изключително трудно да се концентрирам. — По-рано те излъгах.

— За какво?

Ръцете му се плъзнаха към кръста ми.

— Когато ти казах, че изглеждаш доста добре. Не бях напълно откровен.

Съвсем не очаквах това. Обърнах леко глава и едва не ахнах на глас. Устните ни бяха само на сантиметри и мигом се сетих колко уверена бе Брит, че тази вечер Кам ще ме целуне. Насилих езика си да проговори.

— Не смяташ, че изглеждам добре?

— Не — отвърна той с най-сериозно изражение, а ръката му проследи линията на гръбнака ми и се спря там, където стигаше косата ми. После наведе глава, така че слепоочието му се притисна в моето.

— Изглеждаш прекрасно.

Останах без дъх.

— Благодаря.

Той мълчаливо извъртя глава. Устните му леко пробягаха по извивката на бузата ми и аз буквально замръзнах в ръцете му. Сърцето ми бе на път да се пръсне от вълнение, но и от някаква друга емоция. Страх? На страх ли се дължеше топката в гърлото ми? Надигнал се бе незнайно откъде, суров и могъщ. А комбинацията от напълно противоречиви желания — да остана намясто и да се дръпна — ме побъркваше.

Устните му изпърхаха по хълтналата част на бузата ми, а после носът му за миг докосна моя. Усетих топлия му дъх върху устните си, надуших аромата на шоколад. Дали и целувката му щеше да има вкус на шоколад? Любопитството се надигна с пълна сила и аз поsegнах нагоре, сложих длани върху бицепсите му.

— Ейвъри?

Несъзнателно затворих очи.

— Какво?

— Никога не си се целувала, нали?

Сърцето ми щеше да се пръсне.

— Не.

— Да сме наясно. Това не е целувка.

Отворих уста и устните му се притиснаха в моите. Сладостно съприкосновение, смайващо нежно... и меко... и твърде мимолетно.

— Целуна ме — ахнах и зарових пръсти в пуловера му.

— Това не беше целувка — устните му отново докоснаха моите. По гръбнака ми се стрелнаха тръпки. — Забрави ли? Ако стигнем до целувки, гостуването ти би могло да се изтълкува като нещо много по-сериозно.

— А! Добре.

— Това също не е целувка.

Този път натискът на устните му ме възпламени, наелектризира ме. Можех да мисля само за устата му, исках да мисля само за нея. Невероятна топлина заля тила ми, разпростря се през гърдите ми, а после и по-надолу между бедрата ми. Целуна ме съвсем нежно, бавно проследи контура на устните ми със своите. А дълбоко в мен нещо мъчително се надигаше и разтваряше. Тялото му се размърда, аз се вкопчих в него и внезапно се озовах по гръб.

Кам се надвеси над мен, силните мускули на ръцете му се изопнаха под дланите ми. Устата му не се отлепяше от моята. Никаква друга част от телата ни не се докосваше и не можех да преценя дали бях радостна, или разочарована. Но устните... о, господи, как се движеха тези устни! Целунах го на свой ред, далеч по-бавно и непохватно от неговите уверени, отработени движения. Притеснявах се, че не го правя както трябва, но в този момент от гърлото му се откъсна дълбоко, ниско ръмжене и инстинктивно усетих, че този звук изразява задоволство. Тялото ми се разтресе от спазъм. Болката се разрастваше, засилваше се, плашеше ме.

Целувката му стана по-дълбока, подмамваше устните ми да се разтворят за неговите. Зави ми се свят, когато езикът му се плъзна в устата ми и докосна моя. Неволно ахнах под напора на усещанията и езикът му потъна още по-дълбоко.

Загубих се в целувката, пръстите ми се сгърчиха, шията ми се изви. Имаше вкус на шоколад, а аз имах чувството, че всеки миг ще изляза от кожата си, в стомаха ми се надигна непреодолимо желание,

последвано от прилив на паника. Но паниката мигом се утaloжи, когато езикът му докосна небцето ми. Кам вдигна глава, пое долната ми устна със зъби и от гърлото ми се откъсна доволно изскимтяване. И двамата дишахме тежко.

— И това ли не беше целувка? — попитах.

Кам се изправи до седнало положение и ме придърпа със себе си. Очите му блестяха в наситено синьо, напрегнати, прогарящи. Заля ме гореща вълна. Гърдите ми се надигаха мъчително. Пръстите ми бяха все така вкопчени в ръцете му. Той се пресегна, проследи с пръст линията на долната ми устна и отново се приведе над мен.

— Не, съвсем не беше целувка — и устните му отново докоснаха моите по възможно най-изкусителния и многообещаващ начин. — Това беше за лека нощ.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

След като Кам си тръгна, дълго лежах будна. Но тази безсънна нощ бе съвсем различна от предишните. Изобщо не можеше да се сравнява с тях. Чувствах тялото си чуждо, напрегнато, твърде разгорещено. Избутах завивката, но дори и тънкият чаршаф продължаваше да жули кожата ми. Извъртях се настрани и прехапах устни, а бедрата ми се притиснаха едно в друго.

Мразех Кам.

Е, не че го мразех.

Мразех го заради целувката, задето ме остави и задето бях толкова възбудена, че всеки път, когато се размърдах, свръхчувствителната ми кожа настояваше за още.

И още.

Но не го мразех.

Обърнах се по гръб и отметнах чаршафа. Хладният въздух пробяга по голите ми ръце, по гърдите ми. Под памучното потниче зърната на гърдите ми се втвърдиха болезнено. Сгънах колене и от полуутворените ми устни се откъсна стенание, провокирано от напрежението, което пулсираше между бедрата и гърдите ми. Изпънах обратно крака, стиснах с юмрук чаршафа и се опитах да не мисля за нищо, но не можех да забравя целувката, усещането за устните му върху моите, влажния му, мокър език в устата ми. Още долавях вкуса на шоколад, още чувствах как мускулите му се стягат под длани ми. Дъхът ми секна, като се сетих как бяха реагирали гърдите ми, когато случайно ги бе докоснал с опакото на ръката си.

Усещането бе напълно ново. Имах чувството, че целувката е отключила нещо непознато в тялото ми, но все пак не бях глупава. Не бях толкова наивна или неопитна, та да не осъзная колко бях възбудена. Тялото ми се бе пробудило, подобно на Спящата красавица, надигнала се след предълъг сън... то настояваше за още.

Ръката ми неволно се протегна към корема ми и цялата подскочих. Пулсът в гърлото ми се ускори, сърцето ми всеки момент

щеше да спре. Болката между бедрата се засили. Отворих очи и се втренчих в тъмния таван. Затаих дъх и плъзнах ръка още по-надолу. Имах чувството, че не съм в тялото си, че всъщност не мога да контролирам действията си.

Затворих отново очи и пъхнах ръка под хлабавия ластик на шортите си. Мускулите на корема ми се стегнаха, дишането ми се ускори. Върховете на пръстите ми достигнаха снопчето нервни окончания там долу и през вените ми премина електрически ток. Прехапах устна, за да възпра стенанието, което се надигаше в гърлото ми. С думкащо сърце плъзнах пръсти през насиbralата се влага.

Част от мен не можеше да повярва какво правя.

А другата не можеше да повярва, че бях чакала *толкова дълго*, преди да го сторя.

Но вече не можех да спра. В съзнанието ми изникна образът на Кам. Сините му очи горяха, устата му се притискаше в моята, примамваше ме да се разтворя, едновременно безкрайно търпелив и решителен. Пръстите ми се движеха непохватно, защото всъщност нямах представа какво върша, но май се получаваше. Погалих се и усещането бе приятно, но като че само разпалвах огъня, засилвах го. Усещах се толкова подпухнала, че бях сигурна, че всеки миг ще се разкреша, ако болката не спреше.

Прехапах устна. Пръстът ми се движеше напред и назад, а после си поех дълбоко въздух и натиснах навътре. Неволно ахнах, понеже напрежението се покачи още повече. Добре. Ето така беше добре. Притиснах още по-дълбоко и допирът на дланта ми върху връхната точка предизвика нов спазъм в тялото ми. Бедрата ми потръпнаха и изгарящото усещане в сърцевината ми се разпростря навсякъде. Като че ли бях преминала на автопилот. Бедрата ми се полюшваха, описвайки малки кръгове, напрежението се засилваше все повече. От гърлото ми се откъснаха звуци, които силно биха ме смущили, ако можеше да ги чуе и друг, но точно сега, в тъмнината на стаята, бяха в състояние единствено да засилят възбудата.

Бедрата ми се надигаха срещу ръката ми и имах чувството, че никаква корда се сплита на стегнат възел в тялото ми. Усещах го, ясно осезавах какво щеше да се случи само след секунда. И в този миг си представих, че съм с Кам — че това е неговата ръка, неговите пръсти — и това се оказа достатъчно. Простенах високо, възелът рязко се

разплете, кордата запрати тръпки из цялото ми тяло и пръсна всичките ми мисли.

Докато пулсът ми постепенно се забавяше и тръпките утихваха, паднах назад върху възглавниците с треперещи ръце и крака. Майко мила, нима такова е усещането? Извъртях се настрани и усетих как устните ми неволно се разтягат в усмивка. Възглавницата задуши гърлования ми смях.

И въпреки всичко, въпреки приятния, ленив покой, който заля тялото ми и започна да ме унася, знаех, че нещо не достигаше. Знаех, че с момчето, с което исках да бъда — с Кам — всяко усещане щеше да бъде безкрайно по-силно и насилено.

Исках да го изпитам с Кам.

* * *

Брит и Джейкъб бяха не по-малко изненадани от мен, че се бях съгласила да замина с Кам за Деня на благодарността. Опасявах се да не ми дръпнат някоя лекция колко налудничаво постъпвам, но не се случи нищо такова. Държаха се така, сякаш беше напълно в реда на нещата. Дали собствената ми лудост не бе заразна? Освен това далеч повече се интересуваха от останалите подробности от срещата ни.

— Е, добре ли се целува? — попита ме Джейкъб.

Огледах залата с надеждата, че никой не ни слуша. Преподавателят още не беше пристигнал и половината студенти дремеха.

Брит се разкикоти.

— Кажи му онова, което ми каза вчера.

Бузите ми пламнаха, като се сетих какво ѝ бях отвърнала по телефона в отговор на същия въпрос.

— Значи, те целуна? — Тъмните очи на Джейкъб се разшириха, но, за щастие, не повиши глас.

Стисната тетрадката към гърдите си, се опитах да не обръщам внимание на подскачащата на стола Брит.

— Да.

— Кажи му де — прошепна тя.

Джейкъб кимна.

— Казвай.

Затворих очи.

— Добре се целува, много добре.

— Ама на мен ми каза друго.

Джейкъб се намръщи.

— Казвай, иначе ще се развикам, че си се целувала...

— Добре — изсъсках и цялото ми тяло пламна. Първата целувка бе нежна и ефирна. Втората бе сдържана изследователска експедиция, но следващата, когато вече бях по гръб, а той се бе надвесил над мен? Болката в слабините ми се завърна само при мисълта за тази целувка, което бе крайно неловко, предвид това, че бях в кабинета по история.

— Целуна ме... сякаш искаше да... ме погълне.

Брит се разсмя, както бе налапала една лакрицова пръчица^[1].

Устата на Джейкъб продължи да мърда беззвучно няколко секунди.

— О, обзalагам се — веждите му подскочиха и той сведе брадичка. — Искал е да ти погълне...

— Няма нужда да уточняваш. Да. Благодаря. Да се върнем на важните неща — прекъснах го и тупнах тетрадката си на чина. — Не смятате ли, че е безумно да ида у тях?

Брит поклати глава.

— Че хората постоянно си ходят на гости. Нали се сещаш коя е Рейчъл Адкинс? От курса по изкуство е. Ще ходи на гости у Джаред, вместо да лети чак до Калифорния.

— Ама те двамата не са ли гаджета? — попита Джейкъб.

Раменете ми покрусено се отпуснаха.

— Вече не — отвърна Брит, извади пакетче лакрици от раницата си и ми предложи да си взема от жилавите червени пръчки. — Скъсаха, но тя продължава да му ходи на гости.

Въпреки обяснението не ми стана по-леко. През целия час се мърсех да се съсредоточа върху лекцията за Средновековието, но всъщност се чудех дали наистина щях да спазя обещанието си, като междувременно гризях от пръчиците на Брит.

Истината бе, че гостуването в дома на Кам не беше основният проблем. Признавам, че беше безразсъдно, но една огромна част от мен нямаше търпение да тръгне. Исках да науча повече за него — да

видя семейството му, да разбера как общува с тях. Щеше ми се и да науча защо се бе отказал от футбола и какво правеше в петък вечер.

И исках... исках самия Кам.

Така, както никога досега не бях пожелавала някое момче, дори не смятах, че бе възможно да копнееш по някого по този начин. Усещането, докато ме целуваше, бе точно онова, което би трябало да изпитвам. Вярно, имаше и известна доза паника, но любопитството далеч я превишаваше. А също и озадачаващата топлина в душата, която изпитвах от близостта му.

В съзнанието ми нямаше и капка съмнение, че исках пак да се целуваме. Всъщност исках да преживея онова, което изпитах сама, след като си бе тръгнал. Така че не целувките бях проблем... и не пътуването.

Просто не знаех докъде ще бъда в състояние да стигна. Докъде бихме могли да достигнем и двамата, преди старите страхове да победят топлината.

* * *

През следващата седмица успях да размисля за проклетото пътуване поне милион пъти. Колебаех се до самия миг, в който приключих с багажа. И едва когато в сряда сутринта се озовах до Кам в пикапа, осъзнах, че действително щях да го направя.

— Сигурен ли си, че вашите няма да имат нищо против?

Той кимна. Този въпрос го задавах едва за стотен път. Загризах нокътя на палеца си.

— И си им се обадил да ги питаш, нали?

Той ме погледна крадешком.

— Не.

Устата ми смаяно се отвори.

— Кам!

Наклонил глава, той се разсмя искрено.

— Шегувам се. Ейвъри, престани да се тормозиш. Обадих им се още на следващия ден. Знаят, че ще дойдеш, и се радват, че ще се запознаете.

Изгледах го сърдито и възбнових гризането на нокътя.

— Изобщо не беше смешно.

Той отново се изсмя.

— Напротив, смешно е.

— Гадняр.

— Зубърка.

Заяпах се през страничното стъкло.

— Копеле.

— Ох! — подсвирна Кам. — Е, сега вече прекаляваш. Ако не престанеш, обръщам колата.

— Идеята никак не е лоша — ухилих се, защото вече излизахме на шосе I70.

— Напротив, ще вземеш да се обидиш и да се разревеш. — Той мълкна за миг, после се пресегна и дръпна ръката ми от устата. — Престани.

— Извинявай — хвърлих му бърз поглед. — Гаден навик.

— Именно — той сплете пръсти в моите и сърцето ми прескочи един удар.

Преплетените ни пръсти паднаха върху бедрото ми и не знаех как да реагирам. — Сестра ми ще се прибере едва утре сутринта. Довечера има участие в Питсбърг.

— Какво участие? — погледът ми пробяга от ръцете ни към прозореца, а после отново се върна на тях.

— Май има балетен рецитал.

Вниманието ми бе съсредоточено най-вече върху тежестта на ръката му в моята.

— Класически балет?

— Като че ли предпочита модерен балет.

В модерния балет се използваха голяма част от уменията, развити при класическия, така че звучеше логично да се спре на този вариант. В някакъв момент Кам пусна ръката ми, което беше добре дошло, понеже дланта ми започваше да се изпотява и вече ми ставаше неудобно. Двата часа път отлетяха, без да ги усетя. Имах чувството, че бяха минали само някакви си минути, и ето че пикапът излизаше от междущатската магистрала и навлизаше в малък, стъпаловидно застроен град, врязан в склона на планината.

Определено се намирахме в планинска територия. От всеки магазин се вееше знамето на Западновирджинския университет, а също

и от верандите на малките къщи. Прекосихме града и поехме по някакво странично шосе, което май съвсем скоро бе асфалтирано.

Не помнех откога не се бях усещала толкова напрегната. Стомахът ми се сгърчи, когато Кам намали и зави надясно по частен път, обрамчен от високи дъбове. Устата ми съвсем пресъхна, щом след завоя пред погледите ни се показа голяма, величествена къща.

Беше не само огромна — изцяло в колониален стил, с колони отпред, на три етажа, — но и ужасно напомняше на къщата на нашите. Студена и безупречна отвън, а вероятно и отвътре.

Кам подкара по алеята зад къщата, така че успях да разгледам грижливо подстриганата морава и прекрасно оформлените в рустикален стил зелени площи. Преглътнах, но гърлото ми сякаш се бе схванало. Кам спря пред гаража, който бе отделен от основната сграда и вероятно беше с размера на самостоятелна къща. Зад него се виждаше закрит басейн.

Изгаси двигателя и се обърна към мен с лека усмивка на лицето.

— Готова ли си?

Прииска ми се да кресна, че не, не съм готова, а после да хукна към близката гора, но подобна реакция май не беше нормална. Така че кимнах, отворих вратата и излязох. Навън беше поне с пет-шест градуса по-студено, отколкото като тръгвахме. Посегнах за сака, но Кам го свали заедно с неговия, който бе доста по-малък.

— Мога и сама да си го нося.

Той се ухили и погледна към сака ми, който вече бе метнат през рамото му.

— Аз ще ти го нося. Десенът на розови и сини цветя много ми подхожда. Разсмях се въпреки напрежението.

— Действително ти отива.

— И аз така си помислих.

Изчака ме от другата страна на пикапа и заедно поехме по застланата с плохи пътека, която водеше към покрития вътрешен двор в задната част на къщата. Кам спря пред стъклена врата до един ратанов шезлонг.

— Имаш такъв вид, сякаш всеки миг ще получиш инфаркт.

Трепнах.

— Толкова ли е зле?

— Горе-долу. — Той се приближи и ръката му пъргаво пъхна кичурче коса зад едното ми ухо. Приведе леко глава. През лицето му премина някакво особено изражение и очите му потъмняха. Стомахът ми се сви в отговор. — Нямаш никаква причина да се тревожиш, обещавам ти.

Бузата ми изтръпна там, където я бяха докоснали пръстите му, и мигом се сетих за целувката, дето не беше целувка. От онази вечер насам не бе имало нищо такова, но ми се стори, че точно в този момент му се искаше отново да ме целуне.

— Добре — прошепнах.

Той ме гледа още известно време, после тръсна глава. Отпусна ръка и отвори вратата. Отвътре ни посрещна топъл въздух, насытен с аромата на ябълки и подправки — примамливо и уютно ухание. Последвах го с широко отворени очи и заоглеждах помещението.

Наредено беше като стая за игри. В средата имаше голяма маса за билиard, вдясно — добре зареден бар, а в дъното, точно до стълбите — огромен телевизор с няколко удобни кресла. И родителите ми разполагаха с подобна стая, но никой никога не използваше билиардната маса, мама пиеше на бара само когато бе убедена, че никой не я гледа, а телевизорът така и не бе включван.

Но тук всичко изглеждаше... обживяно.

Топките не бяха спретнато наредени в средата на масата, а разпилени, сякаш някой току-що бе спрял да играе. Върху бара се кипреше бутилка уиски заедно с една чаша, а креслата бяха поизносени... очевидно тук бяха по-стари мебели, свалени от друг етаж. За разлика от тези при родителите ми, които държаха всяка стая в дома им да бъде обзаведена с най-новото.

— Това е мъжката пещера — обяви Кам и тръгна към стълбите.
— Баща ми прекарва доста време тук. Ето я масата за покер, на която ме разпердущини оная вечер.

Погледнах вляво и видях най-обикновена масичка за карти. Усмихнах се смутено.

— Харесва ми тук.

— И на мен. Мама и татко сигурно са горе...

Кимнах и тръгнах след него. На горния етаж се озовахме във всекидневна, която, изглежда, също се ползваше често. Огромен комплект мека мебел, наречен пред поредния голям телевизор,

заемаше по-голямата част от стаята. Върху холната масичка бяха пръснати списания, а в почти всеки ъгъл имаше саксии с растения вместо чудати статуи и неразбираеми картини.

— Това е всекидневната — обяви Кам, преминавайки през една арка. — А това е втората всекидневна, която никой не ползва. Може би не е за всекидневна употреба, знам ли? А това е официалната трапезария, която също никога не ползваме, но пък имаме...

— Не е вярно, ползваме я! — чу се женски глас. — Може би един или два пъти годишно, като имаме гости.

— И тогава вадим „официалния сервиз“ — добави сухо Кам.

Щом чух гласа на майка му, краката ми се сковаха. Спрях нерешително край масата със свито сърце. Майка му се показва на вратата.

Беше висока и красива като Кам, с гарвановочерна коса, прибрана назад в ниска опашка. Очите ѝ бяха кафяви, без грим. В ъгълчетата им се очертаха тънички бръчици и на лицето ѝ се изписа широка усмивка при вида на сина ѝ. Облечена бе в дънки и широк пуловер.

Втурна се през стаята и го прегърна.

— Та аз дори не знам къде е „официалният сервиз“, Камерън.

Той се изкикоти.

— Вероятно се крие от картонените чинии.

Тя се разсмя меко и се дръпна.

— Как се радвам, че си у дома! Баща ти започна да ми лази по нервите с приказките за лов. — Погледът ѝ се вдигна над раменете му и тя ми се усмихна дружелюбно. — А ти трябва да си Ейвъри.

— О, боже, не — възклика Кам. — Това е Канди, мамо.

Очите на майка му се разшириха и страните ѝ леко поруменяха.

— Ъ, аз...

— Ейвъри съм — намесих се и стрелнах Кам с поглед. — Точно така.

Тя се извъртя и перна Кам през ръката, и то въз силничко.

— Камерън! За бога, реших, че... — Тя го перна още веднъж за всеки случай и той се разсмя. — Ужасен си. — Майка му поклати глава и се обърна пак към мен. — А ти явно си търпеливата млада дама, която е издържала пътешествието до тук с този идиот.

В първия момент помислих, че не съм я чула правилно, и премигнах озадачено, но после се разсмях, а Кам се намръщи.

— Не беше толкова страшно.

— О! — Майка му погледна назад към него. — Какво възпитано момиче. Но аз си познавам стоката. Можеш да ми казваш Дани. Така ме наричат всички.

И ме прегърна.

Истинска прегръдка — топла и нежна. Дори не можех да си спомня собствената ми майка да ме е прегръщала така. Някакво парливо чувство се закатери в гърлото ми и аз побързах да го проглътна, преди да се изложа с някаква сконфузваща реакция.

— Благодаря, че ме приехте — казах, оставайки доволна, че гласът ми не пресеква.

— Няма никакви проблеми. Обичаме гости. Хайде, ела да те запозная с человека, който се смята за моята по-добра половина. — Тя обгърна с ръка раменете ми и лекичко ме стисна. — И предварително се извинявам, ако започне да се хвали колко елена и точно с какви рога ще отстреля през уикенда.

Докато ме водеше към фоайето, погледнах към Кам. Очите ни се срещнаха и в гърдите ми нещо се преобърна. Усмихна ми се и трапчинката заигра на лявата му буза.

После ми намигна.

Усмивката ми грейна.

[1] Сладкарско изделие от меласа, анисоново масло, пшенично брашно и др. Обикновено е със сладко-горчив вкус и има енергизиращо действие. — Б.ред. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Кам очевидно бе наследил сините очи на баща си, чувството му за хумор... както и таланта му да навързва възможно най-объркващата логика на света — умение, което вероятно помагаше на Ричард Хамилтън в адвокатската му практика. Само за няколко часа почти ме беше убедил да опитам пастьрма от еленско месо.

Почти.

Ако не беше Кам, който не спираше да шепне „Бамби“ в ухото ми на всеки две-три минути, вероятно щях да поддам. Но не бих могла да хапна от Бамби, нищо че господин Хамилтън описваше месото с такива суперлативи.

Останахме в просторната кухня, насядали край ожулена дъбова маса с идеалния размер за четирима-петима души, и пихме кафе, приготвено от майката на Кам. В един момент ме заболя коремът от смях, понеже Кам и баща му отказваха да мълкнат. Двамата си приличаха като две капки вода. Вълниста, непокорна коса, яркосини очи, които светеха палаво, и рядката дарба да обръщат всяка реплика наопаки.

— Татко, ама сериозно, не се ли смущаваш да говориш такива глупости?

Баща му ме погледна с вдигнати вежди, досущ като Кам.

— Изглеждам ли ти смутен, Ейвъри?

Стиснала устни, за да не прихна, поклатих отрицателно глава.

Кам ме стрелна с поглед, за да ми намекне, че никак не му помагам.

— Седиш си тук и се опитваш да убедиш мен, мама, Ейвъри и бебето Исус, че щом съществуват човекоподобни маймуни, значи, съществува и Голямата стъпка.

— Точно така! — викна по-възрастният Хамилтън. — Нарича се еволюция, моето момче. Нищо ли не ви учат в тоя университет?

Кам завъртя очи.

— Не, татко, в университета не ни учат за Голямата стъпка.

— Всъщност — прокашлях се — липсва цяло едно звено в теорията за приматите.

— Харесва ми това момиче — господин Хамилтън ми намигна.

— Хич не помагаш — изръмжа Кам.

— Казвам само, че като пообиколиш горите и чуеш нещата, дето съм чувал аз — продължи баща му, — ще повярваш и в Голямата стъпка, и в чупакабра^[1].

— Чупакабра? — Устата на Кам съвсем висна. — О, стига, татко! Госпожа Хамилтън поклати ласкаво глава.

— Ето това са моите момчета. Толкова се гордея с тях.

Ухилих се и отпих от ароматното кафе.

— Определено надминават себе си, когато са заедно.

— Надминават себе си, а? — изсумтя тя, изправи се и взе празната чаша на съпруга си. — Доста любезен начин да кажеш, че са луди за връзване.

— Хей! — главата на господин Хамилтън рязко се извърна, а очите му блеснаха развеселено. — Я слушай, жено!

— Ти слушай как ще ти сритам задника, ако ме наречеш „жено“ още веднъж. — Госпожа Хамилтън напълни чашата и се пресегна за захарта. — Пък после, ако искаш, ме съди.

Кам въздъхна и сведе глава.

А аз заглуших кикота си с длан.

Семейството му беше... прекрасно. Дружелюбни и сърдечни. Нищо общо с нашите. Съмнявах се, че майка ми знаеше как да използва кафеварка, нито пък че би се унижила да сервира някому, пък било то и на баща ми.

Госпожа Хамилтън остави чашата пред мъжа си.

— Вие двамата нямаше ли да ходите на кино довечера?

— Да — потвърди Кам и се изправи. Вдигна саковете ни. — И не е зле да вървим, за да си намерим хубаво местенце.

— Да си вземете дебели одеяла — посъветва го тя. — Напоследък нощно време става страшно студено.

Направо не ми се искаше да ставам, въпреки че разговорът бе доста странен. Изправих се и благодарих на майка му за кафето.

— Няма защо, миличка — отвърна госпожа Хамилтън и се обърна към сина си. — Приготвила съм й жълтата стая. Бъди така добър да й покажеш къде е.

Някакво странно изражение пробяга по лицето на Кам, но когато излязохме във фоайето, то вече беше изчезнало.

— Харесват ми вашите. Много са мили.

— Готини са, да — той прокара пръсти по дървените перила. — И твоят баща ли вярва в Голямата стъпка?

Разсмях се.

— Не.

— А в чупакабра?

Поклатих глава, смеейки се.

— Определено не.

Кам тръгна по коридора към втория етаж.

— Стаята на нашите е на горния етаж, а на сестра ми е в началото на коридора.

— Той спря пред една врата и я бутна с хълбок. — А това е жълтата стая... понеже е жълта.

Стаята действително беше боядисана в жълто, но в хубаво, меко жълто, а не като това на училищен автобус. Кам остави сака ми на леглото, а аз се спрях пред прозореца, който гледаше към някаква странична градина отдолу. Обърнах се,оловила свежия аромат на ванилия.

— Много е хубава. Надявам се да не съм създала неудобства на майка ти.

— Не си — той протегна ръце над главата си и гърбът му изпукна.

— Ще се оправиш ли за трийсетина минути?

Приседнах на ръба на леглото.

— Да.

Кам тръгна заднешком към вратата с все така вдигнати ръце. Почека в горната част на касата.

— Познай какво?

— Какво?

На устните му заигра лека усмивчица.

— Моята стая е точно отсреща.

Стомахът ми се преобръна.

— Добре.

Усмивката се разшири, вече съвсем лукава.

— Реших, че ще се радваш да го знаеш.

— Много съм развлнувана — измърморих.

Той се подсмихна и излезе, като затвори вратата след себе си. Поседях около секунда и се излегнах по гръб. Кам щеше да бъде от другата страна на коридора, тоест ситуацията всъщност не се различаваше особено от обичайната, нали така? Напротив. Довечера и утре вечерта той щеше да бъде до мен по-близо от всякога.

* * *

Около час и половина по-късно стоях до пикапа, докато той наместваше две дълги възглавници в задната част на каросерията. Вкарал го беше на заден ход в паркинга на киното, та да можем да седнем отзад и да разполагаме с много повече пространство. Не бяхме единствените, които се канеха да се опълчат срещу ниските температури. Наоколо имаше още няколко пикапа, наредени с възглавници и одеяла. В единия даже се виждаше и надуваем дюшек.

Кам се приближи до задната падаща врата и протегна ръка към мен.

— Готова ли си?

Пъхнах ръце в шепите му и той ме вдигна нагоре. За миг залитна под тежестта ми и ръцете му инстинктивно обгърнаха ханша ми, за да си възвърне равновесието. В корема ми мигом се надигна гореща вълна.

Гъстите му вежди прикриваха очите му и ми се стори, че ръцете му треперят. Устните му се разтвориха и тялото ми настръхна в очакване. Тук, под звездното небе, сцената бе идеална за целувка. Буквално усещах устните му върху своите.

Но Кам ме пусна и се наведе към двете торби, оставени до купчината одеяла и възглавници. Прилекна долу, докато аз се борех с разочарованието си. Защо не ме целуна?

По дяволите, защо не ме беше целунал нито веднъж от срещата насам? — Ето — той се изправи.

— Донесъл съм нещо, за да ти е по-топло.

И ми подаде една от шапките си. Усетих аромата на шампоана ми. Нахлупи я на главата ми и внимателно подпъхна косата ми зад ушите.

— Благодаря.

Усмихна ми се, грабна другата торба и се настани на възглавниците. Като внимавах къде стъпвам, седнах до него. Той измъкна кофата с пържено пиле и кутийките с безалкохолно, които бяхме купили по пътя насам.

Филмът започна. Очевидно бе стар и явно го пускаха всяка година, понеже още при първата сцена, тук-там се разнесоха доволни възгласи.

— „Сам вкъщи“? — погледнах към Кам.

Той се подсмихна.

— Нещо като традиция за Деня на благодарността по тия части.

Ухилих се.

— Не съм го гледала от цяла вечност.

Още щом Кевин Макалистър се появи на екрана, нацупен и сърдит на цялото си семейство, двамата се насочихме към пилето, оставяйки цяла купчина смачкани салфетки. А когато стигнахме до сцената в самолета, в която майка му осъзнава, че се е изгубил, коремът ми вече беше пълен, а Кам, бях сигурна, бе излапал цяло пиле.

Одеялото около раменете ми уж ме предпазваше от студения въздух, но от време на време все пак потрепервах, особено когато вятърът се усилеше.

— Я ела насам — обади се Кам и аз го погледнах с повдигнати вежди. — Май ти е студено.

Присламчих се по-близо, но и това не свърши работа. Той съмъкна одеялото от раменете ми и се облегна назад. После ме вдигна и ме намести между разкрачените си крака.

Имах чувството, че очите ми ще паднат от изненада.

Той разгъна одеялото отгоре ми, като внимателно нагъна краищата около врата ми. Известно време седях с изопнат гръб, втренчена невиждащо в екрана. После ръцете му се промъкнаха под одеялото и се увиха около талията ми. Придърпа ме назад така, че да се облегна на гърдите му.

Без да мога да се отпусна, се насилих да си поема няколко бавни, дълбоки гълтки въздух. И почти бях успокоила дишането си, когато ръцете му се плъзнаха към корема ми.

— Така по-топло ли ти е? — Дъхът му раздвижи косата около ухото ми. Кимнах мълчаливо, тъй като гърлото ми съвсем се беше стегнало.

Едната му ръка се премести по-нагоре и се настани под гърдите ми, другата се спря малко под пъпа... върху колана на дънките ми. Имах чувството, че дланта му пламти. Кожата ми мигом се стопли.

— Чудесно — промърмори той. — Нали обещах да те топля. Определено ме топлеше. — Вярно.

Палецът на ръката му под гърдите ми започна да се движи, да чертае малки, небрежни кръгове. А после, няколко секунди по-късно, другата ръка започна да се движи нагоре-надолу, бавно, непрекъснато движение, от което дишането ми се ускори.

Всеки път, когато пръстите му минаваха над капачето върху ципа, това лекичко изопваше дънките ми, при което шевът на бикините ми пътно прилепваше към тялото ми. Нямаше как да знам дали Кам бе наясно какво се случваше.

Доколкото го познавах обаче, бих допуснала, че знаеше. Само след минути кожата ми пулсираше.

Облегнах глава назад върху гърдите му и затворих очи. Интензивното усещане ме побъркваше.

— Ейвъри?

— Мм?

Пауза.

— Внимаваш ли?

— Аха — размърдах се неспокойно.

Кам се подсмихна и ми стана пределно ясно, че напълно съзнаваше какво прави.

— Чудесно. Не бих искал да пропуснеш нещо.

Нямаше опасност да пропусна и една секунда.

* * *

Очакваше ме поредната безсънна нощ. След като се върнахме от киното, се мятах в леглото часове наред, защото тялото ми се измъчваше по същия начин, както и в ноцта след срещата ни. Някъде към два сутринта се предадох и пъзниах ръка под ластика на шортите си. Струваше ми се донякъде мръснишко да го правя в чужд дом, в чуждо легло, при положение че Кам бе само на няколко метра от мен.

Облекчението дойде само след няколко мига, което може би не говореше много добре за мен.

Успях да дремна два-три часа и се събудих малко преди шест. Нямаше начин да заспя отново, така че си взех душ и се облякох, преди да събера смелост да изляза от стаята. Спрях се пред вратата на Кам като пълна откачалка. Как ли щеше да реагира, ако го събудя? Ако се покатеря в леглото му...

Решително се спрях, преди въображението ми да се развихри съвсем. Пък и си знаех, че ако действително опитах нещо такова, най-вероятно или щях да се ударя, или да се нараня в старанието си да се държа като обиграна изкусителка.

Обърнах гръб на вратата му и тръгнах къмния етаж, като се надявах да не събудя никого. Струваше ми се, че подът скърца отвратително при всяка моя крачка. Но щом стигнах фоайето, долових аромата на кафе и ми стана ясно, че и друг бе буден.

Спрях се нерешително в подножието на стълбите и закърших ръце, докато се чудех дали да се върна горе, или все пак да издам присъствието си. Сетих се за всички онези пъти, в които се бе случвало да се събудя посред нощ, обикновено от кошмар, да сляза на долния етаж и да заваря майка ми да пие тайно.

Никак не оставаше доволна, че съм я хванала.

Честно казано, не беше редно да се разхождам из чужда къща. Имах чувството, че нарушавам добрая тон. И тъкмо тръгнах да се връщам горе, когато госпожа Хамилтън надникна от кухнята.

По дяволите!

На лицето ѝ се изписа топла усмивка.

— Нали не те събудих аз? Обичам да ставам рано, особено в Деня на благодарността. — Тя размаха една кухненска кърпа. — Правя пълнката за пуйката.

— Сама се събудих — приближих се по-близо, изумена от факта, че е станала толкова рано, за да прави пълнка. — Имате ли нужда от помощ?

— В кухнята винаги има нужда от още някой чифт ръце — отвърна тя и ми направи жест да вляза. — Освен това съм направила кафе.

Не можех да устоя на изкушението на кафето. Последвах я в кухнята и ококорих очи при вида на огромното количество храна,

пръсната върху масата. В един поднос се мъдреше пуйката, която чакаше да ѝ се обърне внимание.

— Със захар и сметана, нали така? — попита ме тя.

Усмихнах се.

— Запомнили сте.

— Убедена съм, че ако искаш да общуваш с някого с лекота, непременно трябва да запомниш как си пие кафето.

— А Кам не обича кафе — изтърсих и мигом се изчервих. Майка му се престори, че не забелязва.

— Така е, не си пада по кафето. Но пък прясно мляко...

— Пие го даже и с китайска храна — потреперих. — Отвратително. Тя се разсмя и ми подаде чашата.

— Наследил го е от баща си. И Тереса е същата. А като стана дума, след два-три часа ще можеш да се запознаеш и с нея.

Стомахът ми се сви. По никаква причина се притеснявах от срещата със сестрата.

— Друг път правила ли си пълнка? — попита ме тя и се премести към кухненския остров.

— Не — приближих се и огледах подозрително хлябовете, главите лук, млякото и яйцата.

— Обикновено сутрин ми помага Тереса — обясни тя и остави кърпата на плота. — Изобщо не е трудно, така че си добре дошла да ми помогнеш или просто да ми правиш компания.

— Предпочитам да помогна. Какво да направя?

Госпожа Хамилтън се усмихна широко.

— Ако можеш да се захванеш с хляба, ще е чудесно. Трябва само да натрошиш всичко в ето тази купа — тя ми посочи една грамадна синя купа. — А като приключиш, ще преминем на следващата стъпка.

— Добре. — Усуках косата си на опашка и запретнах ръкави, после набързо измих ръце.

— Хубава гривна — отбеляза тя и започна да кълца лука на малки парченца.

— Благодаря. — Заех се да късам хляба, може би малко по-ожесточено, отколкото бе необходимо. — Кам ми каза, че сестра му е на рецитал.

— В Питсърг — поясни тя с яснооловима гордост. — Със специални покани.

Двамата с Ричард се канехме да отидем, но предпочетохме да си останем у дома заради Камерън. Но Тереса не се сърди. Рядко пропускаме изявите ѝ.

Приключи с хляба.

— Какво следва?

— Лук, масло, мляко и подправки. Трябва да размачкаш всичко с ръце.

Изчаках я да приготви съставките. Обясни ми колко да добавя в купата и аз зарових ръце в лепкавата смес. Ухилих се.

— Много странно усещане.

— Вярно. Но поне не я ядеш.

— Как? Сурова?

— Ами да, Камерън и Тереса винаги си хапват по малко.

Направих гримаса и продължих да размесвам, така че млякото и маслото да се разпределят равномерно в натрошения хляб. Избръсах си ръцете и преминах на следващия хляб.

— И аз танцувах — обадих се в един момент.

— Камерън спомена нещо такова.

Ръцете ми неволно застинаха. Нима е споделил такова нещо с родителите си? Не знаех какво да мисля.

— Но щях да позная дори и да не ми беше казвал — продължи тя и добави малко лук в купата ми. — Все още се движиш като танцьорка. — Усмихна ми се тя. — Аз самата танцувах навремето, а и от толкова години гледам Тереса, та мога да разпозная походката.

— Радвам се да го чуя. Аз самата не усещам да съм съ хранила каквото и да било.

— О, напротив.

Захванах се отново да размесвам и реших, че това ми е най-приятната част от подготовката. Ама че бях особена.

— Никога ли с майка ти не сте правили пълнка?

Въпросът бе съвсем невинен, но въпреки това остра болка проряза гърдите ми. Двете с майка ми не бяхме особено близки и преди инцидента, но след това вече почти не общувахме.

— Не съм сигурна, че майка ми знае да готви — отвърнах накрая.

— Не си сигурна?

Поклатих глава.

— Нашите нямат навика да приготвят вечеря. Настьпи кратка пауза.

— Камерън спомена, че обичат да пътуват през ваканциите.

— Да. И предпочитат да се съобразяват само със себе си, така де, да не влачат дъщеря си — засмях се насила, уж не ми пукаше. — Но нямам нищо против. Не умея да карам ски, а не ми е интересно и да съм вързана на някой кораб на сред океана.

Госпожа Хамилтън не каза нищо, докато добавяхме и последните съставки. Зарових пръсти в сместа, наслаждавайки се на това как се процеждаше между пръстите ми.

— А какво правиш, като си останеш у дома?

Вдигнах рамене.

— Не съм сама през цялото време. Нашите имат помощница, която обикновено ми приготвя вечеря, преди да си тръгне. Което е много мило от нейна страна, понеже по принцип не работи на празници.

— Ами за Коледа?

— Същото — признах, с което сама изненадах себе си. — Вдигнах глава и забелязах, че ме гледа. — Не е толкова страшно. Не сме особено близки, та може би така е по-добре. — Чак след като го казах, ми хрумна, че може би трябваше да си премълча. — Както и да е, май приключих с бъркането. Какво следва?

— Пъхаме плънката в пуйката — усмихна ми се тя, макар да изглеждаше малко смутена. — Склонна ли си да се нагърбиш с тази тежка задача?

— С удоволствие.

Изчаках я да обърне пуйката, после пристъпих към донякъде неприятната задача да натикам цялата смес в издълбаната кухина.

Когато приключих, се преместих при двойната мивка, а тя уви пуйката във фолио и я пъхна в една дълбока тава.

— Благодаря за помощта, Ейвъри.

— Няма защо — отвърнах. — Радвам се, че помогнах. — Което беше самата истина.

— Приятно ми беше.

Госпожа Хамилтън ми се усмихна, макар и с посърнал поглед.

— Е, миличка, винаги си добре дошла за празниците. Рядко ми достигат помощници в кухнята.

Измърморих няколко думи в знак на благодарност и си измих ръцете. Когато се обърнах, видях Кам пред вратата на кухнята. Нямах представа от колко време стърчеше там, нито каква част от разговора бе дочул, но по мекото изражение на съненото му лице можех да се досетя, че беоловил достатъчно.

[1] Митично същество, за което се предполага, че обитава южната част на Северна Америка. — Б.ред. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Не ми беше нужна особена прозорливост, за да ми стане ясно, че Тереса и Кам действително бяха близки и искрено се обичаха. Окажеха ли се на едно място, се държаха безумно — непрекъснато се заяждаха един с друг и въобще бяха истинска напаст.

Тереса бе женският вариант на Кам — висока, изключително привлекателна, с гарвановочерна коса и наситено сини очи. Имаше фигурата на добре тренирана балерина и кипеше от енергия.

За мое огромно облекчение, беше и ужасно мила. Опасях се, че по една или друга причина няма да ѝ допадна, но тя ме прегърна още в първия миг.

Тия Хамилтънови явно сипадаха по прегръдките.

Постоях с тях в сутерена известно време, после двете с Тереса се качихме горе да помогнем на майка ѝ с гарнитурите към вечерята — измъкнахме се в най-подходящия момент, понеже Кам и баща му подхванаха някаква ловна тема, от която косата ми бе на път да се изправи.

Гледката как майка и дъщеря работят рамо до рамо, разменяйки шеги и закачки, ми въздейства много особено. Имах чувството, че наблюдавам напълно непознати създания, бяха като извадени от някое семайно телевизионно предаване. Завиждах на близостта им, но ми беше ясно, че между мен и майка ми никога не би могло да съществува подобно нещо.

През цялото време, докато пригответяхме вечерята, Тереса бе залепена за телефона, непрекъснато пишеше съобщения на някого, което се пренесе и на масата.

— На кого толкова пишеш? — възмути се Кам, докато си слагаше втора огромна порция сладки картофи.

Тереса се подсмихна.

— Не е твоя работа.

— Та аз съм ти брат, естествено, че е моя работа.

Виж го ти! Вдигнах глава и забелязах, че гледаше втренчено сестра си, която упорито си пишеше с някого.

— Мамо, не е зле да уведомиш дъщеря си, че е невъзпитано да се пишат есемеси на масата.

Госпожа Хамилтън вдигна вежда.

— Не смяtam, че някой страда от този факт.

Кам ме побутна с коляно под масата — нещо, което правеше на всеки пет минути, откакто бяхме седнали.

— Напротив, моята душа дълбоко страда. Побутнах го на свой ред.

— Каква трагедия — отбеляза сестра му и пусна телефона в ската си. — Е, Ейвъри, как се озова в Западна Вирджиния?

— Исках да сменя обстановката — отвърнах и зарових вилица в картофеното пюре. — Нашите всъщност са от Охайо, така че Западна Вирджиния mi се стори подходящ вариант.

— Ако трябва да съм искрена, аз бих избрала Ню Йорк или Флорида, или Вирджиния, или Мериленд, или... — Телефонът ѝ иззвънна и тя се хвърли като малко дете, пред което са размахали нещо лъскаво. Погледна екрана и устните ѝ разцъфнаха в усмивка.

Кам отново побутна коляното mi и очите му още повече се присвиха. Посегна да си вземе още пуйка, но внезапно смени посоката и изтръгна телефона от ръцете на сестра си.

— Хей! — викна тя. — Върни mi го!

Кам се завъртя към мен, за да избегне размаханите ръце на сестра си. Намръщи се срещу екрана.

— Кой е този Мърфи?

Господин Хамилтън поклати глава.

— Не е твоя работа! Господи! — тросна му се Тереса. — Веднага mi го върни.

— Ще ти го върна, когато mi кажеш кой е Мърфи. Гадже ли ти е?

Бузите ѝ пламнаха. Кам като че ли прекаляваше с ролята си на по-голям брат. Държеше телефона, така че Тереса да не може да го стигне, докато накрая тя се нацупи, облегна се назад и скръсти ръце.

— Мамо!

— Кам, върни ѝ телефона. — Кам не помръдна и тя усмихнато поясни: — Познаваме Мърфи. Много симпатично момче е.

Кам май не беше особено убеден и внезапно се зачудих дали все пак странното му поведение си нямаше никакво обяснение. Погледнах Тереса. Очите й блестяха особено. Побързах да сведа поглед към чинията.

— Много е мил и си го харесвам — обади се тя тихо. Кам изсумтя пренебрежително.

— Това не е кой знае каква...

— Но не е Джереми — обади се господин Хамилтън, произвучавайки изненадващо сериозно. — Върни й телефона.

Кам, изглежда, се канеше да стиска телефона до края на живота си и приятната, лека атмосфера в къщата, на която така завиждах, откакто бях пристигнала, внезапно се настити с напрежение. Пресегнах се под масата и го стиснах за бедрото, с което така го смяях, че пръстите му неволно разхлабиха хватката си около телефона. Измъкнах го от ръката му.

— Хей! — Той ме изгледа сърдито с присвити очи. — Не беше честно!

Ухилих му се и протегнах ръка зад гърба му, за да подам телефона на Тереса.

— Извинявай.

— Благодаря — обади се Тереса и бях сигурна, че съм си спечелила приятел за цял живот.

Ако съдех по изражението на Кам, нямаше да ми се размине толкова лесно. Той се обърна към сестра си.

— Искам да се запозная с тоя Мърфи. Тереса въздъхна шумно.

— Добре. Кажи кога.

Зяпнах от смайване. Не очаквах, че ще отстъпи толкова лесно. Погледнах единия, после другия, и макар Кам да започваше да се успокоява, челюстта му си оставаше все така скована. Разговорът отново се възобнови, макар да ми се струваше, че нещо неизказано продължаваше да тлеет.

А може би просто си въобразявах.

След пиршеството двамата с Кам останахме да подредим чиниите в миялната и в един момент се оказахме сами в трапезарията.

— Наред ли е всичко със сестра ти? — попитах.

Кам се разсмя, но очите му си останаха сериозни.

— Всичко е наред. Ела да играем — той ме хвана за ръцете и ме задърпа към стълбите за сутерена. — Обзалагам се, че можеш да ме биеш на билярд.

— Не съм никак убедена — измърморих, но все пак се оставил да ме води. — О, не се тревожи, много съм зле на билярд.

Разсмях се.

— Ами чиниите и...

Кам рязко спря, при което се бълснах в гърдите му. Ръцете му се плъзнаха към хълбоците ми и той приведе чело към моето.

— Забрави чиниите. Ела да играеш с мен, миличка.

По дяволите! Нарече ме „миличка“.

* * *

Тъкмо се преоблякох в пижамата и пъхнах крака под завивките, когато на вратата ми тихо се почука. Надигнах се на лакти и сърцето ми прескочи, щом Кам я откряхна.

— Здрасти — обади се от прага с лека усмивка на лице.

— Здрасти — думата прозвуча като нещо средно между шепот и грачене. Несиметричната му усмивка се разтегна с още два сантиметра.

— Исках само да ти пожелая лека нощ.

Дълбоко в гърдите и корема ми се надигна някакво непознато вълнение. Пръстите ми инстинктивно сграбчиха края на завивката.

— Вече ми го каза.

— Вярно е — той влезе и погледът ми се плъзна по фигурата му. Изглеждаше прекрасно в най-обикновена сива тениска и фланелено долнище на пижама. — Но не така, както ми се искаше.

О, мили боже, смили се над мен...

Кам тихо затвори вратата зад себе си. Бравата изщрака и сърцето ми се раздумка. Ето че бе в стаята, а аз лежах на леглото само по тънка блузка с дълъг ръкав и памучни шорти. И толкоз.

Затаих дъх, докато гледах как се приближава. Приседна до мен, хълбокът му се опря в крака ми. В смътната светлина очите му светеха като скъпоценни камъни, плъзгаха се по лицето ми и надолу към

гърдите ми. Под напрегнатия му взор зърната ми мигом настръхнаха под блузата.

Погледът му отново се вдигна към лицето ми и аз предпазливо си поех въздух. Ятото пеперуди се бе завърнало в стомаха ми и напираше да излезе.

— Радвам се, че се реши да дойдеш — обади се той с дрезгав глас.

Потреперих.

— И аз.

— Така ли? — Кам сложи длан от другата страна на ханша ми.

— Нима си признаваш?

— Май да.

Той се приведе напред и тялото му се надвеси отгоре ми.

— Жалко, че не си взех телефона да увековеча този миг.

Очите ми се впиха в устата му и не можах да се сетя за никакъв остроумен отговор. Облизах долната си устна и неговите мигом се разтвориха. Гърдите ми тревожно се надигнаха, но се насилих да го гледам в очите.

— Много... приятно прекарвам.

— Аз също — погледът му омекна леко, но продължаваше да ме изгаря. — Какво смяташ да правиш през зимната ваканция?

Понеже знаех, че е чул разговора ми с майка му, не си направих труда да лъжа. — Не знам. Мислех си в някой от дните да скокна до Вашингтон. Искам да ида до Смитсоновия институт и до Нешънъл Мол^[1]. Никога не съм ходила.

— Хмм, това може да се окаже забавно. Ще ти бъда екскурзовод. Усмихнах се.

— Значи, наистина ще е... забавно.

— Обещавам — усетих топлия му дъх върху бузата си. — Избери си дата.

— Точно сега ли?

— Точно сега.

— Втори януари — отвърнах, без да се колебая, и се изчервих.

— Свободен ли ще си?

— Ще съм свободен, когато кажеш.

Усмивката ми се разшири още повече.

— Познай какво, Ейвъри.

— Какво? — Интересно дали можеше да долови пулса ми под тениската.

— Току-що каза, че си прекарваш много приятно.

— Той наведе глава над мен и устните ни се оказаха само на сантиметри. — Да знаеш, че сега ще стане още по-приятно.

— Така ли?

Той се приведе още малко и носът му опря в моя.

— О, да.

— Няма ли да ме целунеш пак?

Устните му се извиха в усмивка.

— Точно това възнамерявам да сторя.

Във вените ми запълзя топлина и цялото ми тяло се напрегна по онзи така желан и възхитителен начин. Очите ми се притвориха, когато устните му бегло докоснаха моите... веднъж, после още веднъж, сякаш искаше да си припомни усещането. Нежният допир ме побъркваше.

Кам прехвърли тежестта си върху лявата ръка и прокара пръстите на дясната по бузата ми. Целуна ме в ъгълчето на устните, после и по другото и накрая пъхна ръка под тила ми. Устните му се плъзнаха по челюстта ми, прогаряйки огнена пътека чак до ухото ми. По кожата ми затанцува тръпка и той се подсмихна дрезгаво. Устните му се притиснаха към чувствителното местенце под ухото ми и от гърлото ми се изтръгна тих стон.

— Лека нощ, Ейвъри.

И тогава вече ме целуна — целуна ме така, както преди да си тръгне в нощта след срещата ни. Сякаш страдаше от кислороден глад, а аз бях единственият източник на въздух. Ръката, обгърнала тила ми, ме придържаше да не падна, както се бях надигнала на лакти, докато устата му ме погълъщаше. Защото само по този начин можех да опиша как ме целуваше.

Буквално ме погълъщаše.

Устните ми се разтвориха от само себе си и езикът му се плъзна навътре, предизвикваше моя, а ръката му обхвана тила ми още поплътно. Усещах вкуса на паста за зъби и всичките ми сетива ликуваха. От гърдите му се изтръгна глух, нисък звук и той ме бутна назад, измъквайки ръката си изпод тялото ми.

В мига, в който главата ми удари възглавницата, лек пристъп на паника изтласка въздуха от дробовете ми. Докъде ли щяхме да

стигнем? Сетих се, че сестра му е само на няколко крачки, че родителите му спят на горния етаж, но после той ме целуна отново, нежна, сладостна целувка, прихванал бузата ми в шепа, и паниката отстъпи, уплашените мисли се разсеяха.

Кам се надвеси над мен и аз закопнях да го усетя върху себе си, да притисне тяло в моето. Веднага ме обзеха противоречиви чувства. Дали не исках твърде много? Или пък недостатъчно? Той лекичко захапа долната ми устна и аз простенах от удоволствие.

Май беше недостатъчно.

Като жест на върховна смелост, подхранвана от желанието, се пресегнах надолу и плъзнах длани под ръба на тениската му. Кам трепна от изненада, когато пръстите ми погалиха голата му гладка кожа. За миг замря, сетне се дръпна назад. Стресната, отворих уста да попитам защо, след като най-после се бях осмелила да го докосна, той се отдръпваше. Какво, по дяволите, му ставаше?

Той изхлузи тениската през главата си.

А!

Аха!

Дъхът ми секна, докато попивах гледката. Тялото му бе великолепно. Гладка, стегната кожа, изопната върху твърди като камък мускули. Искаше ми се да го разпитам за татуировката, дали означаваше нещо, но така и не успях да формулирам въпроса.

Той смъкна завивката и сърцето ми прескочи. Мигом се сетих какво бях правила в това легло. Погледите ни се впиха един в друг и установих, че не съм в състояние нито да помръдна, нито дори да дишам. Надвеси се отново над мен, ръцете му ме обгърнаха плътно, така че се почувствах съвсем малка... и напълно в безопасност. Ръцете ми се вдигнаха към корема му, прилепиха се по кожата му. Мускулите му се изопнаха.

Долепи чело до моето.

— Нямаш представа как ми действаш.

Вярно е, нямах, но когато отпусна тялото върху моето, започнах да се досещам.

Усещах го върху корема си, през дрехите, твърд и плътен. Мислех, че усещането ще ме стресне, ще ме измъкне от опияняващата мъгла на желанието, но не се случи нищо такова. Между бедрата ми

пламна горещина, кръвта забушува във вените ми. Размърдах се под тялото му, така че да се намести точно там, където копнеех за него.

— Мамка му — изръмжа той и силното му тяло цялото потрепери.

Впи устни в моите в изгаряща целувка и се отпусна между краката ми, заглушавайки стона на удоволствие, който напираше в гърлото ми. Хълбоците му се притиснаха в моите и всички нервни окончания в тялото ми внезапно пламнаха. Тънкият плат на горнището ми се оказа незначителна преграда между твърдата, гореща кожа на гърдите му и моята. Хълбоците му повториха тласъка, съвсем бавно, и пръстите на краката ми конвултивно се сгърчиха, инстинктивно се хванах за кръста му. Целувката му ставаше все по-дълбока, все понастойчива, а ръката му се плъзна от бузата ми надолу по шията. Пръстите му докоснаха гърдата ми, съвсем близо до чувствителната пъпка, проследиха извивката на талията ми чак до бедрата. Ръката му се плъзна под бедрото ми и усука крака ми около хълбоците му. Намести се още по-плътно, притисна се в онова деликатно местенце, така че едновременно се разкъсвах от въодушевление и от всякакви противоречиви чувства. При следващото движение на хълбоците му несъзнателно изскимтях под устните му.

— Харесва ми този звук — отбеляза той и отново раздвижи хълбоци. Повторих скимтенето и се изчервих. — Въщност не. Обожавам този звук.

По кожата ми пробягваха тръпки и се трупаха някак мъчително... в самата ми сърцевина. Точно както в онази нощ на леглото ми, но сега болката бе много по-силна, много по-изгаряща, много по-реална. Ръката му отново се раздвижи, премина по цялата дължина на тялото ми, намери дланта ми. Пръстите му за миг се сплетоха с моите, после отново потеглиха, промушиха се под ръкава ми, докато езикът му продължаваше да танцува с моя.

Внезапно замръзна над мен и вдигна глава. Насилих се да отворя очи и си поех дълбоко въздух. На лицето му бе изписано странно изражение, съвсем непонятно.

— Кам?

Без да каже и дума, той вдигна ръката ми и я обърна. Сърцето ми прескочи. Не! Не! Сякаш на забавени обороти, пръстите му се

раздвижиха, палецът му се плъзна по дълбината на дълбокия белег, преминаващ през вените ми.

А после и очите му.

Проследих погледа му.

Не можех да повярвам какво се случваше, как всичките невероятни чувства, които се надигаха и трупаха в гърдите ми, мигом изчезнаха. Палецът му отново се размърда, сякаш се опитваше да изтриве белега, но той не изчезваше, и Кам вдигна очи към моите. И нямаше съмнение — знаеше, знаеше от какво бе този белег.

— Ейвъри...? — прошепна и веждите му се сключиха, лицето му се изопна. — О, Ейвъри, какво е това?

Ужасът нахлу в главата ми като огромна приливна вълна и изтика всякаакви други емоции. Болката, изписана върху красивото му лице, потъна дълбоко в съзнанието ми с остри като бръснач нокти, разкъса ме. Изражението му... ме смаза така, както нищо друго не бе успяло след онази нощ на Вси Светии.

Белегът — не исках никой да го вижда, не желаех да разбира точно колко малодушна съм била някога. Беше безкрайно унизително.

Изскубнах ръката си от пръстите му и побързах да се измъкна изпод тялото му.

Заливаха ме ту горещи, ту студени вълни. Дръпнах ръкава върху голата си китка.

— Ейвъри... — Той посегна да ме докосне.

— Моля те — дръпнах се до самия ръб на леглото. — Моля те, върви си. Кам прибра протегнатата си ръка.

— Ейвъри, обясни ми.

Поклатих глава с разтреперани устни.

По челюстта му заигра някакво мускулче.

— Ейвъри...

— Върви си! — скочих от леглото и залитнах назад. — Просто си върви.

Кам замръзна за секунда, сякаш искаше да каже нещо, но после се изправи и тръгна заднешком към вратата. Тялото ми се разтресе от спазми. Той се спря с ръка на бравата.

— Ейвъри, нека поговорим...

— Върви си — гласът ми пресекна. — Моля те.

Усетих как раменете му се сковават, а после, точно както го бях помолила, Кам излезе и тихо затвори вратата след себе си.

[1] *National Mall* е национален парк — комплекс от държавни учреждения, музеи и исторически паметници, разположен в центъра на Вашингтон. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

В понеделник и вторник не отидох на лекция по астрономия. Не можах да събера смелост да се видя с Кам. Не и след като зърнах изражението му, когато разбра от какво е белегът на китката ми. Не и след като се наложи да се преструвам пред майка му и баща му, че всичко е наред. Макар да ги познавах едва от два дни, истински ги харесвах и дълбоко страдах от факта, че си тръгвам и че вероятността някога да ги видя отново бе незначителна. Не и след напрегнатото безкрайно пътуване на обратно в петък сутринта. Не и след като Кам ме изпрати до вратата на апартамента ми и за пореден път се опита да говори с мен.

И определено не, след като пристигна на прага ми в неделя сутринта, за да закусим, а аз не му отворих.

Прекарах по-голямата част от уикенда в леглото, с подути от рев очи, отдала се на самосъжаления, от които май нямаше скоро да се измъкна. Избягвах телефона. Брит ми писа съобщение, също и Джейкъб.

А също и Кам.

Кам хлопа на вратата ми и в неделя вечерта, в понеделник вечерта, във вторник вечерта... И всеки път имах чувството, че някой ме цапардосва с всички сили в стомаха.

Но отказвах да се видя с него, защото изражението на лицето му бе досущ като това на майка ми в болницата.

Горе-долу пет месеца след онзи купон реших, че не издържам повече. Яростната атака под формата на имейли, есемеси, телефонни обаждания и съобщения във Фейсбук бе крайно неприятна, но още пострашно бе в училище, в реалния живот. Не стигаше непрестанното шушукане по коридорите, в тоалетните, в стола, из класните стаи. Съучениците ми съвсем открито обсъждаха какво се бе случило в стаята на Блейн, и то в мое присъствие. Наричаха ме с всякакви вариации на „лъжкиня“ и „кучка“, които можеха да им хрумнат. А

учителите не си правеха труда да ги порицаят, нито пък останалите възрастни в училище.

И затова се стигна до онзи фатален контакт със стъклото от снимката на най-добрата ми приятелка — същото онова момиче, което ежедневно ме наричаше „кучка“ в училище.

Родителите ми и без това трудно ме търпяха, преди да си срежа вените, но след това им стана още по-трудно. В болничната стая майка ми направо превъртя. За първи път я виждах в такова състояние.

Пристигна в частната болница заедно с баща ми, който я следваше по петите. Острият ѝ поглед мигом се впи в превързаната ми китка.

Съвършените ѝ черти бяха изкривени от паника и си помислих, че ето сега най-после ще ме притегли в прегръдките си, казвайки ми, че всичко ще се оправи, че заедно ще преодолеем нещата.

Но болката бързо бе измествена от разочарование, съжаление и гняв.

Как смееш така да излагаш и себе си, и семейството си, Ейвъри? Какво да обяснявам на хората, когато разберат? — Нахвърли се върху мен майка ми и гласът ѝ трепереше, понеже не ѝ се искаше да се развика насред болницата, но в крайна сметка изгуби всянакво самообладание. При следващото изречение не издържа и се разкрещя: *След всичко останало, да вземеш да направиш и това? Нима не ни подложи на достатъчно унижения? Какво ти става, Ейвъри?*

Какво, за бога, ти става?

Наложи се сестрите да я изведат от стаята.

Странното е, че от онази нощ помня най-ясно именно мимолетната паника, преминала през лицето ѝ, и как си бях помислила, че е от загриженост към мен.

Същия ужас видях и на лицето на Кам и в онзи миг буквально ми бе призляло, защото знаех, че ужасът му в крайна сметка ще се превърне в нещо друго — в разочарование, в съжаление и гняв.

А не можех да понеса Кам да изпитва такива чувства към мен.

Готова бях на всичко, за да го избегна, на всякакви крайни мерки. И някъде между вторник вечерта и сряда сутринта взех решение.

Тази... тази история с Кам бе нещата не можеха да стигнат по-далече.

Не бях сигурна, че съм в състояние да обречена от самото начало. Възможно ли бе момче и момиче, които се чувстват привлечени един от друг, действително да бъдат приятели? Едва ли. Нещата биха се усложнили прекомерно. Щеше да им се наложи или да се поддадат на привличането, или да се разделят. А ето че в продължение на няколко страстни мига аз и Кам се бяхме предали на привличането. Целували се бяхме два-три пъти. И това бе всичко. Реално стигна по-далеч. Особено пък сега. Кам в крайна сметка щеше да ме забрави, а аз щях да остана със смазано сърце. Не разбито, а напълно унищожено, защото Кам... той бе от хората, в които човек се влюбва истински. А аз не можех да си го позволя.

А може би вече е късно, обади се едно злобно, ужасно, подло гласче.

Затова в сряда сутринта отидох в канцеларията и съчиних някакво оправдание, че уж имам твърде много домашни и че трудно се справям. Последната дата, преди която можех безнаказано да се откажа от някой предмет, бе отминала в края на октомври, така че, за да се измъкна от астрономията, се налагаше да се примиря, че в дипломата ми ще фигурира незавършен курс.

Това щеше да ми съсипе общия бал, но истината бе, че се справях достатъчно добре с останалите предмети, та да не се окаже чак такъв проблем.

Просто трябваше да взема решение.

Да продължавам да се виждам с Кам, знаейки, че неизбежно ще остана с разбито сърце, или да имам незавършен курс в дипломата.

Когато си тръгнах от канцеларията, ми беше пределно ясно, че в случая съвсем не ставаше дума за решение, а за бягство. Но нали точно в това ме биваше най-много?

* * *

Следващия уикенд Брит и Джейкъб се опитаха да намерят някакво решение на ситуацията. Изтърсиха се пред вратата ми и ако не ги бях пуснала да влязат, вероятно щяха да я разбият или, което бе по-лошо, да намесят и Кам.

Настаних се в креслото и ги зяпнах.

— Хора, ама вие...?

Брит скръсти ръце и упорито вирна брадичка.

— Ние сме ти приятели, а ти очевидно изживяваш някаква криза, така че сме дошли да помогнем и няма да се отървеш така лесно.

— Не преживявам никаква криза.

Господи, дали Кам им бе казал какво бе видял? Обзе ме паника, но реших, че не би го сторил. Поне така мислех.

— Така ли? — обади се Джейкъб, като се появи от кухнята. — Откакто се върна от уикенда покрай Деня на благодарността, ходиш като зомби, и то не от онези, готините, дето ядат мозъци. Имаш такъв вид, сякаш цивриш по цели нощи, отбягваш Кам, избягваш дори да говориш за него, а в кухнята ти няма нищо вкусно за ядене.

Вдигнах вежда при последното му изказване.

— Не е вярно, че отбягвам Кам.

— Глупости — възрази Брит. — Вчера говорих с него. Каза, че отказваш да говориш с него, да му вдигаш телефона, да отваряш вратата, както и че не ходиш на астрономия.

Остра болка проряза гърдите ми. За малко да я попитам дали инициативата е била нейна, но реших, че това нямаше значение. Колкото по-малко мислех за него, толкова по-добре. А най-добре бе изобщо да не споменавам името му.

А фактът, че двамата ми най-добри приятели ме въртяха на шиш заради него, никак не ми помагаше.

— Да не сте се скарали? — Джейкъб се пълосна на канапето.

Скарали ли се бяхме? Май не. Поклатих глава.

— Нищо не се е случило, бе хора. Не сме се карали. Просто не съм в настроение да говоря с него.

Брит ме изгледа неразбиращо.

— Ейвъри, това са пълни глупости.

Вдигнах ръце безпомощно.

— Защо не ходиш на астрономия? — попита ме тя.

— Отказах се от курса.

Тя зяпна.

— Отказала си се от курса? Ейвъри, та последният срок беше — о, боже, да не искаш да кажеш, че ще останеш с незавършен курс?

— Е, не е чак толкова страшно.

Сега вече и двамата ме зяпнаха.

— Да не си се побъркала, Ейвъри?

Трепнах.

— Не.

Брит си пое решително въздух и погледна първо Джейкъб, после мен.

— Джейкъб, можеш ли да се прибереш сам до общежитието?
Той я погледна озадачено.

— Ъъъ, да, не е чак толкова далече, ама...

— Чудесно — бодро отвърна тя. После се наведе и го целуна по бузата. — Ще се видим по-късно.

Джейкъб я гледа известно време, после поклати глава. Прегърна ме набързо и си тръгна.

— Защо го изгони? — полюбопитствах.

— Защото трябва да си поговорим по женски.

О, боже!

Тя се приведе напред и обгърна коленете си с ръце.

— Какво се е случило между вас?

Опитах се да измисля някаква правдоподобна причина за отношението ми към Кам.

— Просто не смятам, че е разумно да започвам връзка с него.

— Добре. Напълно си в правото си да решиш подобно нещо, но защо се отказваш и от приятелството? При това до такава степен, че да не можеш да стоиш в една класна стая с него?

— Не можем да бъдем приятели — изтърсих след няколко секунди, вече уморена от разговора. — Просто не можем... и толкова. Не ми се говори. Не искам да съм груба, но нямам какво да кажа. Не желая да го виждам и точка по въпроса.

Не желая да го виждам. Уви, това изказване бе вярно само наполовина. Беше ми твърде неудобно, срамувах се да го видя, но ужасно ми липсваше. Минала бе само седмица, но вече ми липсваха хапливите му коментари, остроумието и чарът му, а също и... тук побързах да тръсна глава и да насоча мислите си в друга посока.

Брит отметна коса.

— Добре, но искам да те питам нещо и искам да ми отговориш искрено, става ли?

Очите ми се разшириха.

— Добре.

— Да не би да си е позволил нещо?

— Какво? — извиках.

Тя издържа на погледа ми.

— Да не те е нааранил или нещо такова?

— О, господи! Не. — Изправих се и избърсах длани в дънките.

— Нищо не ми е направил, кълна ти се. Не е направил нищо нередно. Проблемът е изцяло в мен. Наистина. Моля те, не си мисли такива неща за него.

Тя кимна бавно.

— Не смятах, че би направил нещо подобно, но трябваше да попитам. Исках да съм сигурна.

Остана още малко, като завъртя разговора към поредната драма с Джими, и за известно време успях да забравя за Кам и за цялата бъркотия.

Преди да си тръгне, за миг се спря на прага.

— В случай че се интересуваш, когато говорих с Кам, беше истински разтревожен за теб. Направо разстроен. Каквото и да се е случило между вас двамата, много се надявам да успеете да се разберете, понеже...

— Понеже какво?

Тя сви устни и рязко издиша през носа.

— Понеже смяtam, че това момче искрено те харесва, Ейвъри. И смяtam, че и ти истински го харесваш. И ще бъде много жалко, ако не успеете да оправите нещата заради някаква глупост.

* * *

С приближаването на края на семестъра се хвърлих да уча за финалните изпити. При положение че астрономията щеше да ми виси като незавършен курс, трябваше да изкарам добри оценки на всички изпити, ако не за друго, то поне за да се почувствам малко по-добре след подобно малоумно решение. През последната седмица неведнъж ми се приискваше да се сритам в задника заради тая работа с астрономията. И в тези редки мигове на здрав разум хубавичко се нахоквах. Решението ми бе безкрайно глупаво, още повече че причината беше момче, но вече нищо не можех да направя.

Пропуснала бях последните две седмици от курса и нямаше как да наваксам.

След последния изпит за семестъра — по музика — тръгнах към гарата, където бях паркирала. Докато крачех с мъка под напора на свирепия вятър, който сякаш душише право в очите ми, извадих телефона. Имах два непрочетени есемеса от Кам от последната седмица и едно съобщение от НЕПОЗНАТИЯ НОМЕР, на когото явно му бе писнalo да ме нарича „кучка“ по гласовата поща и бе преминал на съобщения. Игнорирах съобщенията на Кам, както и сторих с имейлите на братовчед ми.

Но все пак не ги триех. Не знам защо. Просто не можах да се накарам да го направя.

Имах и пропуснато обаждане от Брит. Искаше да се видим, преди да замине за зимната ваканция. Двамата с Джейкъб така и не повдигнаха повече въпроса за Кам, но той продължаваше да виси неизказан помежду ни всеки път, когато се видехме. Излязох от студентското градче и се запътих към магазина за хранителни стоки — нещо, което отлагах от доста време. Завъртях се между щандовете, без да попадна на нищо интересно, но поне нахвърлях разни неща в количката.

На излизане зърнах Оли да крачи към пицарията в дъното на улицата. Бяхме на по-малко от километър от апартамента ми, така че не беше странно да го засека тук, но въпреки това се заковах насред паркинга с разтуряно сърце. Така и не погледна в моята посока, вероятно дори не ме беше видял, но аз веднага се сетих за онази глупава костенурка.

В гърлото ми заседна буза. Вдишах рязко. Докато заобикалях към багажника на колата, в очите ми запариха сълзи. Разтоварих торбите, съсредоточила всички мисли върху тази досадна задача, докато не се уверих, че съм прегълътнала рошавата топка от емоции.

Неизбежното се случи, докато влачех нагоре последната торба.

Чух вратата на Кам да се отваря, а знаех, че нямаше как да е Оли. Сърцето ми замря и се разбързах да отключя и да внеса торбите, преди да ме види, обаче не успях. Като се отказах от идиотската идея да ги зарежа в коридора, се наведох и се опитах да хвана колкото се можеше повече наведньж.

— Ейвъри.

Стисната очи, замръзнах с три торби, увиснали от вдървените ми пръсти. Гърлото ми се стегна, понеже усетих, че той приближава. Сякаш тялото ми осезаваше присъствието му на някакво подсъзнателно ниво.

— Дай да ти помогна.

Плътният му глас проникна в гърдите ми и изтръгна дълбока тръпка. Отворих очи, но така и не вдигнах поглед, вместо това го вперих в открехнатата врата на апартамента.

— Справям се.

— Хич не съм сигурен — възрази той. — Пръстите ти са посинели.

Вярно беше.

— Нищо ми няма.

Понечих да се скрия вътре, но Кам беше по-бърз. Така пъргаво се плъзна покрай мен, че както бях навела глава, успях да видя единствено корема му. Слава богу, че беше с пуловер. После пред сведените ми очи се мянна ръката му и измъкна торбите от пръстите ми. Неволно ме докосна. Дръпнах се рязко и едната от торбите се изсипа на пода.

— Мамка му!

Наведох се да грабна балсама за коса, преди да се търкулне по стълбите. Кам коленичи и захвана да събира останалото. Шампоан, паста за зъби, тампони. Супер! Изругах тихичко и се насилих да го погледна.

Челюстта му бе изопната и побързах да отклоня поглед, понеже хич не беше разумно да се взирям в него.

— Ако се изсмееш, ще те фрасна в корема — изсъсках, докато събирах останалите неща.

— Не бих посмял да се изсмея — отвърна той, но в тона му се долавяше известна развеселеност.

Влезе след мен, изпревари ме и нареди торбите на плота. И аз оставих моите, а сърцето ми съвсем се разлудува, като се озовахме заедно в кухнята.

— Нямаше нужда да ми помагаш, но благодаря — казах и с разтреперани ръце извадих млякото от един от пликовете. Той продължаваше да стърчи до вратата. — А сега трябва...

— Наистина ли разчиташ, че ще се отървеш така лесно от мен, след като вече съм влязъл?

Тикнах млякото в хладилника и се захванах със замразените продукти.

— Таях известна надежда.

— Ха. Много смешно. Трябва да поговорим.

Наредих замразените ястия на купчинка и ги отнесох до фризера.

— Няма нужда.

— Напротив.

— Не, няма. Освен това съм заета. Както виждаш, трябва да подредя покупките, а и...

— Добре, ще ти помогна — той тръгна към плата. — И ще можем да поговорим, докато ти помагам.

— Нямам нужда от помощ.

— А на мен ми се струва, че имаш.

Рязко се извъртях, без дори да затворя вратата на фризера. Студеният въздух лъхна върху врата ми, но аз едва го усетих, погълната от ужаса и гнева, че се налага да го погледна в лицето.

— Какво трябва да означава това?

— Не това, което си мислиш, Ейвъри. За бога! — Той вдигна ръка към разрошената си коса. — Искам само да поговоря с теб. Само това.

— Но аз очевидно не желая да говоря с теб. — Отидох до плата с ядна крачка и дръпнах пакета с хамбургери. Метнах го във фризера и затръшнах вратата. Отвътре и върху хладилника се разтракаха разни неща. — А ти продължаваш да висиш тук.

Кам си пое дълбоко въздух, а онова мускулче в челюстта му започна да играе.

— Виж, схващам, че си ми сърдита, но ще трябва да ми обясниш с какво толкова те вбесих, та не желаеш да говориш с мен, нито дори...

— Нищо не си направил, Кам! Просто не искам да говоря с теб.

— И като се врътнах на пета, излязох от кухнята и тръгнах към входната врата. — Ясно ли е?

— Не, не е ясно — той ме последва през хола, но се спря зад канапето. — Не се постъпва така, Ейвъри. Не можеш просто да обърнеш гръб на някого или да започнеш да се криеш от него. Ако има...

— А искаш ли да знаеш как също не е редно да се постъпва? — Жегната от истината в думите му, не на шега избухнах. — Не се ходи неканен по чужди къщи да тормозиш хора, които очевидно не желаят да те виждат! Какво ще кажеш затова?

— Да те тормозя ли? Това ли правя според теб? — Кам се изсмя, но смехът му никак не бе радостен. — Ти ебаваш ли ме? Значи, загрижеността ми към теб е тормоз?

Отворих уста, но онази рошава топка от емоции отново се надигна и запуши гърлото ми, не ми даваше да дишам.

— Това не трябваше да го казвам. Не ме тормозиш. Просто... — не довърших и безпомощно зарових и двете си ръце в косата си. — И аз не знам.

Устните на Кам се свиха, докато ме гледаше втренчено, после тръсна глава.

— Всичко е заради онова, което видях, нали? — Той посочи ръката ми и аз цялата настръхнах. — Ейвъри, спокойно можеш...

— Не — прекъснах го и стиснах китката си с другата ръка. — Не е заради това. Няма нищо общо. Просто не искам да се замесвам в тая история.

— В коя история?

— В тази! — Затворих очи за миг и си поех дълбоко въздух. — Ето в *тази*.

— За бога, Ейвъри, искам само да поговорим!

Думите му докоснаха някаква струна, но аз упорито тръснах глава и отвърнах на погледа му.

— Няма за какво да говорим, Кам.

— Хайде, Ейвъри... — той прехапа долната си устна, с което моментално прикова вниманието ми, сякаш бе размахал сандвич пред лицето на умиращ от глад студент. — Добре, знаеш ли какво? Отказвам да се пържа на огъня заради тая работа. Майната му!

Трепнах и отстъпих встрани. Напълно си го заслужавах, но пак ме заболя — прониза ме дълбоко.

Той мина покрай мен и се спря на вратата.

— Замиnavам у дома за зимната ваканция. Ще се връщам и дотук, така че, ако имаш нужда от нещо... — Той се подсмихна отново, издавайки напълно безрадостен звук, и зарови пръсти в косата си. — Но ти не се нуждаеш от нищо.

Отвори вратата и в гърдите ми мигом нахлу мъчителна болка.
Излезе в коридора, но после се обърна.

— Оставаш тук, така ли, през цялатаvakанция? Даже на Коледа?
Скръстих ръце, без да отговоря.

Той извърна поглед със стисната челюст.

— Е, както и да е. Приятно изкарване, Ейвъри.

И тръгна с решителна крачка към апартамента си. Очаквах ядно да затръщне вратата, но не го стори... и някак от това ми стана още по-гадно. Прибрах се обратно с премрежени очи. Така трябваше да се случи, не спирах да си повтарям, докато отстъпвах заднешком от входната врата. Брит грешеше. Нямаше какво да оправяме. Така беше по-добре. Или поне така се надявах.

Само дето изобщо не се чувствах по-добре.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На Коледа се случиха две неща. Баща ми изпрати съобщение, за да ми пожелае „Весело!“. „Весело“? Дори не си бе направил труда да изпише „Коледа“. Много мило, няма що. И аз те обичам, татко.

А вечерта завала сняг.

Никога не бях виждала сняг по Коледа.

Поддавайки се на мимолетното приятно вълнение, навлякох яке и чифт дебели ботуши и се измъкнах от апартамента. Макар да знаех, че в отсрещния апартамент нямаше никого, дори и Оли не бе там, на път за стълбите неволно хвърлих поглед към вратата им. Интересно кой се грижеше за Рафаел.

Докато слизах по стълбите и минавах под козирката на сградата, в гърдите ми се настани някаква тежест. От прозорците на някои от апартаментите висяха гирлянди от цветни лампички. От други — лампички за коледна елха. Аз самата не бях украсявала. Не виждах смисъл да се занимавам, но пък си бях поръчала коледен подарък.

Нова чанта за училище — от състарена кожа. Нова чанта за новия семестър.

Нямах представа накъде бях тръгнала, но се озовах на сред малка поляна зад последната сграда. Пухкавите бели снежинки вече бяха посипали земята и продължаваха да падат нагъсто.

Тикнах ръце в джобовете на якето, наклоних глава назад и затворих очи. Снежинките се сипеха върху бузите и устните ми. Всяко миниатюрно ледено късче бе студено и мокро. Стоях достатъчно дълго, та всеки, който се случеше да погледне през прозореца си, да реши, че съм полуудяла, но ни най-малко не ми пукаше.

Не се бях чувала с Кам от онзи ден с пазарските торби.

Не че очаквах да се свърже с мен, но гърдите ми се свиваха винаги когато погледнеш еcranчето на телефона си, а от него нямаше нищичко. Ама че ирония. Казах му, че не желая да говоря с него, и ето че той прекъсна всякакъв контакт. Но нали уж това исках?!

Бузите ми се овлажняваха от нещо друго, което се смесваше с мокрия снежец. Въздъхнах. Отворих очи, погледах падащия сняг още няколко секунди и потеглих обратно. Докато отключвах, хвърлих един поглед към вратата на Кам и прошепнах: „Весела Коледа“.

* * *

През първия ден на новата година — студен и ветровит — строгият тъмничен затвор вече ми бе дошъл до гуша, така че пристъпих към изпълнение на плана си. Разглеждах картата в Гугъл и отскочих с колата до столицата, за да посетя музеите там.

Успях да намеря къде да паркирам и се почувствах извънредно горда със себе си. Не убих никого по пътя, но пък бях израснала близо до Хюстън, което донякъде ме беше подготвило за хаоса, който цареше по тези шосета.

В музеите се тълпяха предимно семейства — интересно дали винаги така се получаваше в дните след големи празници. Прекарах по-голямата част от времето си в отдела „Вечният живот в Древен Египет“ на Смитсоновия институт. Невероятно бе да можеш да разглеждаш на живо предмети отпреди хиляди години.

А и мумията си беше впечатляваща.

Нали си бях вманиачена по историята, с невероятно вълнение обикалях широките коридори, макар да бях сама. Нищо че на всеки няколко минути, независимо колко пъти си нареждах да престана, се сещах как Кам бе казал, че иска да е с мен в този миг. Но пък това беше точно преди да ме целуне, така че в онзи момент вероятно е бил готов да изрече всичко.

Дори не можех да се заблуждавам, че все още е при техните, защото тази сутрин, когато потеглях, забелязах сребристия му пикап в дъното на паркинга. Кам си беше у дома.

Спрях пред някаква витрина с керамични изделия. Мисълта за целувките му никак не ми помагаше. Напротив, чувствах се още по-зле. А когато се обрнах, забелязах двойка тийнейджъри, които далеч повече се интересуваха от устните си, отколкото от чудесата на историята, изложени пред тях.

Нешо ме прободе в гърдите.

Добре де, може би идването ми тук не бе най-добрата идея на света, но точно днес не исках да си стоя у дома.

Заштото днес бе рожденият ми ден.

Навършвах двайсет.

Нашите все още не ми се бяха обадили, но предполагах, че все ще ми изпратят някое съобщение или нещо такова. Но когато потеглих малко преди четири следобяд, все още не бях получила нищо.

И да, от това също ме заболя.

Прибирайки се, се отбих през салона на „Деъри Куин“^[1], намиращ се близо до апартамента ми, и си купих сладоледена торта. Не си падах чак толкова по сладоледа, но пък хрупкавият блат, дето го правят незнайно от какво, бе просто божествен.

Свих се на канапето с парчето торта и изгледах половината първи сезон на „Свръхестествено“^[2], преди да заспя в неприлично ранен час.

Събудих се някъде между четири и пет сутринта с усещането, че мозъкът ми е обвит от лепка мъгла. А когато се изправих, слепоочията ми ожесточено пулсираха. Реших, че всичко се дължи на неудобната поза, в която бях заспала, и станах.

— О! — възкликах гласно и притиснах чело с длан, понеже стаята се завъртя на сто и осемдесет градуса. Челото ми пареше. Потях ли се?

Тръгнах към спалнята, за да се преоблеча, но едва изминал а средата на пътя, свърнах по спешност към банята.

— О, господи! — изохках.

Стомахът ми се раздра от конвулсии. Свлякох се на колене и вдигнах капака на тоалетната чиния. Сладоледът и всичко друго, което бях погълнала през деня, се изля в тоалетната. После още веднъж и така с часове. Щом ми се стореше, че поредният пристъп е отминал, се облягах на ваната, опряла бузата в хладния порцелан. Приятно беше, но уви, не траеше дълго. Стомахът ми се свиваше отново и едва успях да стигна тоалетната чиния навреме.

Нещата бяха ясни.

Бог бе решил да ме покоси по всички фронтове и ми бе изпратил тежък грип. Откъде ли се бях заразила? А и имаше ли значение? Ни най-малко. Нищо нямаше значение, докато лежах, притисната буза върху хладните плочки, върху която вероятно вече се бяха отпечатали

шарките отдолу. Нямах представа колко време бе минало. Трябаше да си набавя някакви лекарства... примерно от магазина. Да, магазинът звучеше добре. Пилешка супа, „Терафлу“^[3], „Пепто...“^[4].

Изправих се с мъка на крака и със залитане се върнах в хола. Стените се държаха много особено — изглеждаха някак размазани и усукани, сякаш ми махаха. След известни трудности открих чантата и ключовете си и успях да стигна до вратата. Но точно когато отключих, усетих злокобното раздвижване в стомаха.

Изпуснах и чантата, и ключовете и се обърнах. Стените се разстанцуваха. Лоша работа. Направих две крачки и краката ми направиха нещо много странно. Отказаха да се движат. Съвсем. Отлепих ги от пода, но нищо не се получи. Запълзях към кухнята, понеже все още бях достатъчно на себе си, та да не искам да повърна върху килима, и успях да стигна мивката. Надигнах се, облегнах се върху нея и стомахът ми се засвива конвултивно, докато по бузите ми потекоха сълзи.

О, боже! Отвратително.

Когато реших, че бурята най-после е преминала, се смъкнах надолу и облегнах гръб на шкафа под мивката. Добре. Магазинът явно отпадаше. А също и леглото. Не съм сигурна дали сама се изтегнах, или по-скоро паднах, но в един момент се озовах отново на прохладния под. В кухнята поне беше по-широко.

В мускулите и костите ми се загнезди дълбока болка. Главата ми пулсираше толкова силно, че не можех нито да отворя очи, нито да се съсредоточа върху друго освен върху болката. Имаш чувството, че някой е заврял телена четка в гърлото ми. Мозъкът ми сякаш газеше през тресавище. Всичко ми се струваше напълно лишено от логика. Чух телефонът ми да сигнализира отнякъде, а малко по-късно и да звъни, звъни... звъни. Може би бяха нашите. Може би се бяха сетили, че вчера съм имала рожден ден.

Явно съм заспала, защото сънувах някакво далечно думтене. А после ми се стори, че се отваря вратата на хола. Толкова ми беше зле, че вече не ми пушкаше дори и да беше масов убиец. Бих се зарадвала на всеки, склонен да ми спести мъките.

— Ейвъри? — Пауза, а после вик: — О, господи!

Убиецът знаеше името ми и зовеше името Господне? Прекрасно. Нечия хладна ръка попадна върху челото ми.

— Ейвъри, боже, добре ли си?

Гласът на убиеца приличаше на този на Брит, така че май не беше убиец.

Напънах се да отворя леко клепачи. В продължение на цяла секунда лицето й остана в мъгла. После върху чертите ѝ се изписа тревога и лицето ѝ цялото се сгърчи.

— Грип — смотолевих. — Пипнала съм грип...

— Значи, затова смърди така, сякаш си устроила състезания по повръщане. Трепнах. — Отврат.

— Да, отврат, цялата тая работа е отврат.

Чух нещо да тупва на пода и студената ръка изчезна от челото ми. Вратата на хладилника се отвори и струя прекрасен, божествен студен въздух заля пода и тялото ми. Бях в рая, в пълно блаженство.

После вратата се затвори и Брит се върна с бутилка вода. — Трябва да пиеш. Хайде, нека ти помогна да се изправиш.

Мърморейки под нос, опрях длани в пода, но ръцете ми нямаха сили да ме отгласнат. Брит ме прегърна с една ръка и успя да ме изправи, така че да се облегна на шкафа. Пред напуканите ми устни изникна шише с вода.

— Не — опитах се да я избутам, но така и не успях да вдигна ръце. — Ще... те... заразя.

— Ваксинирана съм, така че спокойно. Изпий водата, Ейвъри. Пий. — Тя отново приближи шишето до устата ми и водата потече, опърли гърлото ми. — Боли, а? Ако я изпиеш, ще ида до магазина да ти купя някои неща, става ли? Май имаш температура. — Ръката ѝ се долепи до челото ми. — Определено имаш температура.

Като че ли изпих водата, а после като че ли се свлякох на пода. Всичко се размаза. Брит ми говореше нещо, аз отговарях. Само дето нямах представа какво. В един момент ме остави сама на пода, а после пак чух гласа ѝ, долитаše откъм хола и нареджаše нещо тихично. Но главата ме болеше толкова силно, че не можех да отворя очи.

Под раменете ми се плъзна нечия ръка и в следващия миг полетях. Тялото ми се опря в нещо топло и твърдо. Простенах и неволно извърнах глава към тази твърдост. Усетих познат, успокоителен аромат, който ме замая, унесе ме, а после се оказах легната върху нещо далеч по-удобно, върху челото ми се притисна нещо хладно и влажно.

Унасях се и се будех на пресекулки, от време на време съвсем се разбуждах, но съзнавах, че не съм сама. Някой седеше до мен на леглото и придържаше кърпа към бузите ми. Измърморих нещо и пак заспах. Нямам представа колко продължи всичко това, но когато най-после отворих очи, имах чувството, че се събуждам от кома. Светлината, която се процеждаше през прозореца, бе твърде ярка, а главата ми все така пулсираше, макар и по-слабо.

Отворих уста, но веднага се разкашлях.

В коридора отекнаха стъпки и на прага на спалнята ми се появи Брит, стисната стъклена чаша с вода в едната си ръка и порцеланова в другата.

— Жива си! Слава богу! Вече мислех, че по грешка съм те убила с тия лекарства, дето ти ги наливам в гърлото.

Изгледах я тъпло.

— Давала си ми лекарство?

— Аха — тя скокна към леглото и приседна до мен. — Даже два пъти, а сега пак ще пиеш. Трябва да изпиеш всичката вода. А после и това — нова доза лекарство. Майка ми, която между другото е медицинска сестра, каза, че след като вчера ти е спаднала температурата, ще се оправиш. Е, поне ще се почувствуваш по-добре.

— Вчера ли? — С ръка на устата се разкашлях наново. Поех чашата с вода, но се наложи да изчакам да премине пристъпът на кашлица. — Колко... е часът?

Брит задържа димящата чаша. Надушвах уханието на лимон.

— Часът ли? Миличка, въпросът е кой ден сме. Събота. За малко да се задавя с водата.

— Цял ден... ли... съм в... несвяст?

— Ден и половина — отвърна ми тя съчувствено.

— Писах ти и ти звънях, а ти не отговори, та се притесних. И побързах да дойда. Доста беше зле. Според мама всичко е от обезводняване.

Допих водата, като се напъвях да осмисля тази новина. Оставил празната чаша на нощното шкафче и поех пълната от ръката ѝ. Последва нов пристъп на кашлица, та едва не се полях.

— През цялото време... ли си стояла... тук?

— Не през цялото. Имах си отмяна.

— Благодаря ти. Ама наистина благодаря. Сигурно още щях да лежа... на пода... ако не бяхте вие с Джейкъб.

Брит поклати глава.

Внезапно се сетих нещо изключително важно. Погледнах надолу. Облечена бях с горнище на пижама с дълги ръкави. Все още бях със сутиен, а също и с долнището на пижамата, но, о, боже, гривната ми я нямаше. Вдигнах глава твърде рязко и болката пробяга през цялото ми лице. Гривната бе на нощното шкафче.

— Ти ли...?

— И да, и не — отвърна тя и смутено заопипва късата опашка, вързана на темето й. — Аз помогнах с долнището.

— Тогава кой...? — Рязко ми премаля и реших, че отново ще трябва да тичам до банята. — О, боже...

Брит примигна стреснато.

— Не се сърди, Ейвъри, ама не знаех какво друго да направя. Не можех да те помръдна от пода. За такъв дребен човек се оказа изключително тежка, а Джейкъб така или иначе е по-хилав от мен. А Кам беше отсреща, та ми се стори най-лесно да използвам него.

О, господи, изтощеният ми мозък отказваше да асимилира тази новина. Щом не Брит бе смъкнала подгизналата ми от пот блуза, то тогава това е бил Кам, което пък означаваше, че пак той бе сложил гривната ми на нощното шкафче.

Затворих очи.

— Повръща ли ти се?

— Не — изграчих. — Значи... значи, Кам е идвал тук?

— Пренесе те до леглото и остана, докато се върна от магазина — тя кръстоса крака. — Когато се прибрах, ти беше сменил блузата и се закле, че не ти е оглеждал гърдите. Макар че аз хубавичко огледах неговите. През цялото време беше гол до кръста. Нищо че бях отворила всички прозорци, та току-виж проветря вонята.

Вонята, значи. Кам е бил тук... сред вонята.

— Държа се като истински болногледач. Сменяше ти кърпата на целото, та да ти е по-хладно. — Брит въздъхна замечтано. — Даже остана при теб, докато чистех повръщеното.

— Благодаря ти — повторих и допих лекарството. — Наистина, страшно ти благодаря. Задължената съм ти.

— Вярно е — ухили се тя. — А също и на Кам.

Облегнах се назад и затворих очи.

— Обзалагам се, че се е наложило доста да му се молиш, преди да се навие да дойде.

— Напротив — тя ме сръга в крака, за да я погледна. — Не се наложи да повтарям. Заряза онова, което правеше, и веднага пристигна.

[1] Верига ресторани за бързо хранене, които предлагат предимно замразени десерти. — Б.пр. ↑

[2] Американски сериал, чийто сюжет е посветен на паранормалните явления. — Б.ред. ↑

[3] Лекарство срещу простуда и грип. — Б.пр. ↑

[4] „Пепто бисмол“ — лекарство срещу гадене, стомашни киселини и диария. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Болестта се задържа, преминавайки в отвратителна настинка с бухаща кашлица, която лекувах упорито с всякакви възможни лекарства, които можех да си набавя без лекарска рецепта. В първия ден от пролетния семестър все още кашлях, но се чувствах достатъчно добре, та да отида на лекции.

На път към паркинга събрах малко смелост и се спрях пред вратата на Кам. Трябваше да му благодаря, при това лично, а не с есемес. С разтуптяно сърце, сякаш бях тичала по стълбите до долу и обратно, почуках на вратата му.

От другата страна се доловиха тежки стъпки и след малко вратата се отвори, разкривайки Оли в цялото му размъкнато великолепие. Устните му се разтегнаха в сънена усмивка.

— Хей, радвам се да видя, че вече можеш да излизаш.

— Благодаря — бузите ми започваха да пламтят. — Кам буден ли е?

— Чакай да проверя. Само секунда — той остави вратата открехната и изчезна.

Върна се след няколко минути, които ми се сториха цяла вечност, но този път не бе толкова размъкнат. — Всъщност, ъъ, вече е тръгнал за лекции.

— О — усмихнах се, за да прикрия разочарованието си. — Е, ще се виждаме.

— Аха — той кимна и прокара ръка през дългата до раменете му коса. — Надявам се, че вече се чувствуаш по-добре.

— По-добре съм, благодаря.

Махнах му, нагласих презрамката на новата си чанта, извадих си ръкавиците и заслизах надолу към слънчевата, студена сутрин. На няколко крачки от колата се заковах като вкаменена... с разтуптяно сърце.

Пикапът на Кам.

Ясно, не е бил тръгнал за лекции. Бил си е у дома. Истината ме смрази. Оли му бе казал, че съм дошла, а той бе отказал да ме види.

* * *

През следващите няколко седмици често го засичах из градчето. Явно заради новата програма непрекъснато се оказвахме в съседни сгради. Всеки път беше с Джейс или както онзи ден... със Стеф.

И всеки път, когато го видех с нея, в корема ми се надигаше някакво гадно чувство. Знаех, че нямам право да изпитвам подобни неща, но това не ми пречеше да копнея да скоча отгоре ѝ и да ѝ нанеса няколко хубавички крошета.

Но не това беше най-ужасното. Повечето пъти и той ме виждаше, но ако се случеше погледите ни да се срещнат, винаги отклоняваше очи. Сякаш тези пет месеца приятелство и няколкото интимни мига изобщо не съществуваха. Сякаш изобщо не се познавахме.

Това ми напомняше за начина, по който се промениха отношенията с приятелите ми от гимназията след онзи купон за Вси Светии. Как всичко, което бяхме преживели заедно, бе забравено.

В петък ми се разкри благоприятна възможност. Заварих Кам сам, тъкмо пресичаше главната улица към „Кнути“, свел глава и заровил ръце в джобовете на блузата си с качулка.

— Кам! — извиках така внезапно, че получих пристъп на ужасна кашлица, останала ми като спомен от настинката.

Той спря и вдигна глава. Изпод плетената му шапка стърчаха няколко тъмни кичура.

Набрах се нагоре по хълма въпреки болките в гърдите и краката. Останала без дъх, се спрях пред него.

— Извинявай — програх съвсем запъхтяна. — Една секунда.

Веждите му се сключиха.

— Ужасно кашляш.

— Аха, пипнала съм Черната смърт, а тя никога не се отказва — прокашлях се и принудих очите си да срещнат неговите. И за миг, взирайки се в кристалните му ириси, забравих защо го бях повикала.

Нешто премина през лицето му, но после отклони поглед и в челюстта му заигра познатото мускулче.

— Бързам за лекции, така че...?

Кам бързаше за лекции? Значи, всеки момент можехме да очакваме апокалипсиса. За малко да се врътна и да си тръгна, понеже беше болезнено очевидно, че нямаше никакво желание да говорим, но не се отказах. Дължах му го.

— Исках само да ти благодаря, задето си помогнал на Брит, когато бях болна.

Устните му се свиха, а погледът му се зарея някъде зад мен.

— Не беше нищо особено.

— За мен е. — Искаше ми се да ме погледне. — Така че... благодаря ти.

Той кимна рязко и си пое дълбоко въздух. Погледът му за миг се спря на лицето ми, после отново се плъзна встрани. Раменете му видимо се напрегнаха.

— Моля.

— Е... — не се сещах какво да отвърна, тъй като, каквото и да ми хрумнеше, беше по-добре да остане неизказано. Като например: „Съжалявам, че се държах като пълна кучка. И ми се иска да не бе виждал белега“.

— Трябва да вървя — каза той накрая и заетствва към страничния вход на сградата, където пушеха неколцина студенти. — Ще се виждаме.

— Съжалявам — изтърсих и сърцето ми замря.

Той се обърна към мен, очите му се присвиха така, сякаш чакаше още нещо, но после поклати глава.

— И аз.

Не се опитах да го спра.

Очите ми се наляха със сълзи, но все никак успях да стигна до кабинета по английски, който беше в същата сграда. Сутринта премина в пълна мъгла, а когато на обяд се срещнах с Джейкъб и Брит, с мъка успявах да следя разговора, докато чоплех сандвича си. Но май вече бяха свикнали, понеже никой нищо не каза.

Напът за „Уайтхол“, където трябваше да имаме лекция по икономика, разказах на Брит за кратката си среща с Кам.

— Очевидно не искаше да има нищо общо с мен.

— Според мен не става дума за това, Ейвъри.

— Напротив. Бързаше да се измъкне. Даже се оправда, че закъснявал за час, а знаем, че Кам е над тия неща.

Брит нахлупи по-ниско шапката си. Спряхме край павилиончето пред сградата по социални науки.

— Мога ли да съм искрена?

— Да?

Тя сплете облечените си в ръкавици пръсти.

— Знаеш, че те обичам, нали? Затова ще карам направо. Избягваш Кам още от Деня на благодарността, така че в моите очи, в неговите и в божиите явно точно това искаш. Да нямаш нищо общо с него.

Отворих уста, но не намерих какво да кажа. Действително това исках.

— И ето че те остави на мира. Не можеш да го виниш. Момчето си има някакви граници на търпението, нали така? — Тя сви устни. — След като толкова време го игнорираш, вероятно няма да му е особено приятно да разговаря с теб.

— Знам — признах. — Но просто...

— Най-после си си измъкнала главата от задника и се тревожиши, че вече е твърде късно?

Това ли беше? Не бях сигурна, но се надявах да не е така, защото, ако не друго, но докато главата ми си беше заврояна в задника, не се чувствах чак толкова нещастна.

— Дай му малко време — тя ме прегърна през раменете. — И ако нищо не се промени, тогава... майната му.

— Майната му — повторих без особен ентузиазъм.

Брит ме прегърна.

— Така те искам.

* * *

В петък вечерта се захванах с домашното по икономика, убедена, че ставаше дума за някакъв непознат език, измислен специално, за да обърква хората. По няколко причини трудно успях да се концентрирам. Улавях се, че често се зазяпвам в экрана на телевизора,

без всъщност да виждам какво се случва, а съзнанието ми се рееше в най-различни посоки, повечето от които ме водеха към Кам.

Започвах да се ядосвам на себе си.

Телефонът ми внезапно иззвъня в чантата. Изрових го и простенах на глас, като видях кой се обаждаше. Братовчед ми. Малко се изненадах, че си прави труда да ми звъни, при положение че изобщо не реагирах на имейлите му.

Но самият факт, че ми звънеше, ме накара да стисна зъби и да вдигна.

— Ало — казах без всякакъв ентузиазъм.

Отсреща ме посрещна мълчание, а после:

— Не мога да повярвам, че вдигна.

— Че защо да не вдигна? — Всъщност това прозвуча нелепо, дори на мен самата. — Какво става, Дейвид?

— Прочела ли си поне един от имейлите ми?

Високомерният му тон напълно отсъстваше. Не можех да повярвам.

— Ъъ, прочетох един или два, но съм доста заета с лекциите и въобще. — Изправих се и побутнах чантата под холната масичка. — Така че...

Дейвид въздъхна шумно.

— Нищо ли не знаеш? Вашите не са ли се опитвали да се свържат с теб? Изсумтях.

— Ъъ, не. Та те ми забравиха *рождения ден*.

— Съжалявам, че така се е получило — отвърна той и съвсем ясно долових неудобството му. — Мислех, че може пък да са се опитали да ти кажат какво се случва тук, защото донякъде е свързано с теб.

Влязох в кухнята да си взема нещо газирано от хладилника.

— Че как така нещо, което се случва у дома, ще е свързано с мен.

Настъпи пауза, а после Дейвид хвърли бомбата.

— Става дума за Блейн Фицджералд. Арестуваха го.

Кутийката с безалкохолно изхвърча от ръцете ми и изтрещя на пода. Търкулна се под масата. А аз се спрях като вкаменена, зяпнала хладилника.

— Какво?

— Арестуваха го, Ейвъри. Затова и се опитвах да се свържа с теб. Мислех си... Знам ли, мислех, че би искала да знаеш.

Коленете ми омекнаха и се наложи да се вкопча в плата с една ръка. Стаята се наклони заплашително, както когато бях болна.

— Ейвъри, там ли си?

— Да — отвърнах и прогълътнах. — Какво е станало?

— Случило се е в началото на лятото, но го потулили докъм средата на август, когато все пак го арестуваха. На някакъв купон. Доколкото разбрах, присъствали и дечурлига — заобяснява той и аз затворих очи. — Става дума за едно момиче от твоето училище. Мисля, че е в долния випуск — Моли Симънс.

Сетих се, че един от имейлите му споменаваше за нея, но бях предположила, че става дума за нещо съвсем друго.

— Какво... какво ѝ е направил?

Дейвид не отговори веднага.

— Обвиненията са в сексуално насилие и още няколко престъпления. Делото му е през юни, но го пуснаха под гаранция. Нещата хич не изглеждат добре за него. Има стабилни доказателства. Наясно съм, защото баща му помолил моя да го защитава. Баща ми отказал. Исках да знаеш.

Не ми хрумваше какво да отговоря. Благодаря ти, че баща ти няма да представлява този задник в съда? Изобщо не знаех какво да кажа. Буквално онемях. Винаги съм се чудела дали Блейн не бе постъпил и с друг както с мен и дали мълчанието ми нямаше да му даде възможност отново да го направи. Надявах се да не е така, молех се да не се случи нещо такова.

— Момичето, което... изнасилил, се свързало с вашите.

Не можех да определя какво ме шокира повече — дали това, че момичето се бе свързало със семейството ми, или че Дейвид изрече думата „изнасилил“.

— Какво? Защо? Не съм казвала нищичко. Спазих всички...

— Знам, Ейвъри. Знам, че не си казала нищо, но тя ходи в твоето училище.

Чувала е слуховете по твой адрес и по адрес на Блейн и е събрала две и две. Така че първо отишла при вашите и предполагам се досещаш как е протекъл разговорът.

Май нямаше да е зле да приседна, преди да се свлека на земята.

— И когато отказали да говорят с нея, тя се обърна към мен. — Дейвид мълкна за миг. — Нищо не съм й казвал, Ейвъри. Нямам право да се бъркам, но мисля, че се опитва да се свърже с теб. Не знам откъде ти е намерила имейла.

— Нищо не съм получавала — отпуснах се на канапето. От друга страна, бях изтрила почти всички имейли, изпратени от непознат адрес. — А тя... Добре... ли е? Тоест, стори ли ти се да е добре?

Дейвид се прокашля.

— Честно ли? Не.

Разтърках чело и издишах бавно.

— Естествено, че не. Глупав въпрос.

— Защо не вземеш да си провериш имейла или нещо такова? Май много искаше да говори с теб, а това беше още през август.

— Не мога нищо да й кажа. Ако се разчуе, семейството му ще съди моето за милиони. — В гърлото ми се надигна жлъч. — Така пише в споразумението за конфиденциалност.

— Знам — отвърна Дейвид. — Но както казах, реших, че е добре да знаеш какво се случва.

В главата ми щъкаха толкова много въпроси, че не можех да преценя кой да задам.

— А обвиненията? Смяташ ли, че ще издържат в съда? Че действително ще го пратят в затвора?

— Доколкото е запознат баща ми, ще издържат. Ще полежи в затвора, Ейвъри, поне няколко години.

Очите ми рязко се отвориха. Заля ме вълна на облекчение, толкова могъща, че сякаш някой смъкна торба с тухли от гърба ми. Никога, дори и в най-смелите си надежди, не бях очаквала подобно развитие. Вярно е, че нямаше да го пратят в затвора заради стореното на мен, но все пак възмездietо щеше да го застигне.

Най-после. Но беше отвратително, че се бе случило и на друго момиче — момиче, което вероятно бе станало обект на невероятен тормоз, задето е повдигнало обвинения, но въпреки това не се беше предало. Част от облекчението ми премина в чувство за вина и срам. Ами ако бях отказала да послушам родителите си? Ако не бях отстъпила? Вероятно Моли нямаше да стане жертва. А само бог знае на колко други момичета е можело да се случи, за които вероятно нямаше и да разберем. Стомахът ми се сгърчи при тази мисъл.

— Както и да е — провлачи Дейвид. — Исках само да знаеш.

— Благодаря — отвърнах, при това съвсем искрено. — Съжалявам, че не реагирах на имейлите ти. Мислех... всъщност няма значение какво съм мислела.

— Знам какво си мислела. И реално не съм ти давал основания да мислиш другояче. — Той мълкна за миг и очите ми се ококориха. — Виж, държа да кажа, че съжалявам.

— Какво?

— През всички тия години, ами... реално не знаех какво всъщност се е случило, но беше редно да направя нещо. И съжалявам. Съжалявам, че си преживяла всичко това.

Задавих се от емоция. Станало беше нещо невероятно. Не само че се наложи да махна Дейвид от тайната ми списък с гаднярите, но тази една думичка, така обикновена, блесна като ярък фар в най-черна нощ. Пръстите ми, стиснали телефона, се разтрепериха. Затворих очи, но една сълза все пак се прокрадна.

— Благодаря ти — прошепнах дрезгаво. — Благодаря.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

През по-голямата част от съботата все още бях в шок, при това до такава степен, че след като се срещнах с Джейкъб и Брит да учим и пием кафе, после не помнех какво бяхме правили, а след скромната вечеря от макарони и сирене осъзнах, че съм си забравила чантата в колата заедно с телефона.

Твърде разконцентрирана, а и обзета от известен мързел, дори не си обух обувките, а направо отворих вратата и излязох в коридора. Там обаче се спрях нерешително, понеже Оли се качваше по стълбите, понесъл кашонче с бира.

— Здрасти! — усмихна ми се той. — Какво правиш тук... по чорапи?

— Ъ, канех се да скоча до колата да си прибера чантата — размърдах се неловко.

— Нещо май си очаднял?

Той се разсмя.

— Аз винаги съм жаден, но не са само за мен. Довечера има турнир, та сме поканили няколко души.

— Добре звучи.

— Аха... — той погледна към вратата на апартамента и прехвърли кашончето в другата си ръка. — Защо не наминеш?

Сърцето ми подскочи.

— О, не знам. Може би друг...

— Хайде де, основният двубой не е започнал още, така че реално не си пропуснала нищо.

Поколебах се.

— Не знам...

Оли намусено издуолната си устна и доби такова абсурдно изражение, че неволно прихнах.

— Кам ще се радва да те види.

— Всъщност не мисля, че...

— Правилно — прекъсна ме той. — Недей да мислиш. Просто ела. Само за малко. Може да пуснем Рафаел да се разходи.

При мисълта за Оли и бедната костенурка отново се разсмях. Погледнах нерешително към апартамента им. А защо всъщност да не се отбия? Би било съвсем естествено, пък и нали Оли живееше там. И ме канеше. А и ако трябваше да съм честна, исках да видя Кам. Липсваше ми.

Вдишах дълбоко и кимнах.

— Добре. Но само за малко.

— Супер! — Той ме хвана под ръка и преди да успея да размисля, ме дръпна към вратата.

— Чакай! Нямам обувки.

— Голяма работа! — Ухили ми се Оли с палавата си усмивка. — Обувките далеч не са толкова важни, колкото си мислят хората.

Пулсът ми скочи още щом той бутна вратата. Смехът и звуците от телевизора мигом се усилиха и за момент ми се зави свят. Всички глави бяха обърнати към екрана. Оли пусна ръката ми и тикна кашончето в хладилника. После взе две чашки за текила от кухненския плот. Какво, по дяволите, правех?

— Хосе^[1] те приветства с добре дошла — подаде ми едната от чашките. Ръката ми леко потрепери, когато я поех. Гласът в главата ми мигом възропта, но, дявол да го вземе, писнало ми бе от този глас. Същият този глас ми нареди да кажа на Кам да си върви. Да послушам родителите си. Да позволя на Блейн да ме вкара в онази стая. Този глас винаги ме е прецаквал. Излях съдържанието на чашката в устата си. Очите ми бързо плувнаха в сълзи, когато течността прогори гърлото ми.

— Майчице мила! — измърморих и замигах на парцали.

Оли се разсмя, смени празната ми чаша с бутилка бира и ме задърпа към хола.

— Я вижте кого намерих! — викна той от прага.

Няколко глави се обърнаха към нас и аз сmutено стиснах гърлото на бутилката за кураж. Напълно сляпа за всекиго, освен за Кам, още щом го съзрях, осъзнах, че идеята да се домъкна бе крайно неуместна.

Имах чувството, че бяха минали месеци, откакто го бях видяла за последно. Седеше на канапето, нахлупил бейзболната си шапка с козирката назад.

Привел се беше напред и крещеше нещо на двамата типове на екрана, които здравата се отупваха. Тъмночервената му блуза с качулка бе разкопчана и разкриваше бяла тениска отдолу. А до него на канапето се беше настанила Стеф.

Глътнах солидна глътка бира.

Изглеждаше съвършено... както винаги. Лъскави кестеняви коси, тясно черно поло, изопнато върху гърдите ѝ. Явно каза нещо, защото Кам най-после вдигна очи към мен и този поглед ми подейства като ритник в гърдите.

По красивото му лице пробяга изненада, а после очите му се сведоха към бутилката в ръката ми. Веждите му се стрелнаха нагоре и погледите ни се срещнаха. Сърцето ми пропусна един удар. Имах чувството, че всички са мълкнали и ме зяпат, макар че всъщност бяха минали едва няколко секунди и едва ли някой бе забелязал нещо.

Едното ъгълче на устните му се изви нагоре.

— Здрасти.

— Здрасти — отвърнах глуповато.

Той ме гледа в продължение на още няколко секунди, после се обърна обратно към екрана с вдървени рамене. Не ме искаше тук. Беше очевидно, а и беше със Стеф.

Тръгнах към вратата, но Оли някак се озова зад гърба ми и в следващия миг ме настани в едно празно кресло, обърнато към телевизора. На екрана двама мъже, голи до кръста, а надолу с ластични шорти, се бъхтеха по физиономиите.

Хм.

Крайно напрегната, изпих бирата доста по-бързо, отколкото бе редно.

Дрезгавият смях на Стеф отекващ в корема ми и гризеше вътрешностите ми. За няколкото минути, откакто бях пристигнала, буквално се бе покатерила в ската на Кам, увила едната си ръка около бицепса му. Наведе се и прошепна нещо в ухото му. Той поклати глава и тя нацупи съвършените си устнички. Какво ли му беше казала?

Някой, може би Оли, ми подаде нова чашка текила, която тутакси ме стопли и прогони острите нокти на Стеф.

— Готини чорапи.

Вдигнах глава и видях един от приятелите на Кам. Не му знаех името, нито разпознавах лицето му, но пък имаше хубава усмивка.

Протегнах крака и размърдах обутите си във всички цветове на дъгата пръсти.

— Благодаря.

Момчето прокара ръка през късо подстриганата си коса и заразтрива врата си.

— Следиш ли шампионата?

Погледнах към екрана. Точно в този момент сритаха някакъв мъж обратно в клетката.

— За първи път ми е.

— Ако осъдя по тона ти, вероятно и за последен.

Отворих уста да отговоря и се изненадах, че вместо това се изкикотих.

— Едва ли ще започна редовно да го гледам.

— Жалко — отвърна онзи с лека усмивка. — Кам го поръчва в тв пакета си всеки месец, а присъствието ти допълнително би ме мотивирало да идвам.

Не казах нищо и вместо това се обърнах към телевизора, като нервно прокарах длан по коляното си. Текилата и бирата отпускаха мускулите ми и размиваха мислите ми. Момчето ме попита дали искам още нещо за пие и едва тогава осъзнах, че бутилката ми бе празна.

— Разбира се — устата ми се разтегна в извънредно широка усмивка.

Той се върна със студена бира и приседна на облегалката на креслото ми. Зад гърба му видях как Кам ни поглежда и присвива очи.

— Заповядай.

— Благодаря — отпих една глътка, вече достигнала етапа, в който не обръщах внимание на отвратителния послевкус, който пълнеше устата ми. За миг погледът ми срещу очите на Кам и се принудих да извърна глава. Само дето с тази маневра се окказах вторачена в момчето до мен.

— Съжалявам, не запомних името ти.

— Май не сме се запознавали. Казвам се Хенри.

— Ейвъри.

Той повтори името ми с усмивка на уста.

— Харесва ми. Различно е.

— Като чорапите ми, а?

Той се разсмя и хвърли бърз поглед към екрана.

— Да, като чорапите. Значи, учиш в университета, а, Ейвъри?
Кимнах.

— А ти?

— Не. Завърших преди две години. С Кам се познаваме... покрай една работа, дето я вършим и двамата.

Интересно какво ли имаше предвид? Той отпи от бирата си и ме погледна със смръщени вежди.

— Редно ли е да пиеш?

Изкикотих се.

— Не.

— Сигурен бях. Изглеждаш много малка.

— Не съм чак толкова малка. Съвсем наскоро навърших двайсет.

— Добре поне, че си пълнолетна — отбеляза той с вдигнати вежди. — А за бирата няма да казвам на никого.

Наклоних глава настрани, мъчейки се да преценя възрастта му.

— А ти на колко си?

— Достатъчно голям, че да внимавам повече.

Преди да успея да го попитам какво точно имаше предвид, Кам се провикна:

— Хей, Хенри, я ела за малко.

Хенри се надигна от облегалката и тръгна към Кам, заобикаляйки насядалите момчета. Кам му направи знак да се наведе и Стеф сърдито облегна гръб и скръсти ръце на гърдите си. Нямах никакъв шанс да чуя какво му казва, но Хенри се отдръпна и свърна към Джейс, който се бе подпрял на едната стена.

Изгаряща от любопитство да разбера какво се случваше, реших да разследвам ситуацията. Отворих уста — хм, какво пък толкова, — за да попитам направо, но в този момент забелязах, че Стеф е хванала ръката на Кам, и за миг се разсеях. Той ѝ шепнеше нещо. Тя си дръпна ръката и ме стрелна злобно. Истински шедъровър на злобните погледи, направо ѝ завидях за таланта.

Обърнах се към Хенри и очите ни се срещнаха. Намигна ми и леко замаяна аз му се усмихнах в отговор. Усетих как кожата на шията ми настърхва и инстинктивно погледнах към Кам. Наблюдаваше ме втренчено, но точно когато понечих да му се усмихна, той отклони поглед към Хенри.

Измърмори нещо и Стеф скочи на крака, тръгна с гневна крачка към тоалетната в коридора и рязко отвори вратата. Кам на свой ред се изправи и се устреми към мен, от което съвсем ми се зави свят. Лицето ми разцъфна в огромна, глуповата усмивка. От толкова отдавна не бяхме разговаряли и ми липсваше, истински ми липсваше.

Кам беше... означаваше много... за мен и ми се искаше да върна времето, исках отново да е Денят на благодарността, за да реагирам по-разумно. Щеше ми се да не се бях отказвала от астрономията, да не го бях отбягвала толкова дълго време. Да не бях момичето, което постоянно върши глупости. Исках Кам да ми се усмихва както по-рано.

А в момента ни най-малко не ми се усмихваше.

— Би ли дошла с мен за секунда?

Бих отишла навсякъде с него.

Скочих и внезапно залитнах, стаята сякаш се наклони на една страна.

— Опа.

Кам ме подхвани за ръката със стегната челюст.

— Можеш ли да вървиш?

— Да. Естествено. — Направих крачка напред и се бълснах в него. Изкикотих се на строгото му изражение. — Нищо ми няма.

Кам стрелна Оли с мрачен поглед и ме поведе към ярко осветената кухня, където ме избути до плита. Застана между мен и вратата и скръсти ръце на гърди.

— Какви ги вършиш, Ейвъри? — попита ме тихо. Разклатих бутилката под носа му. — Пийвам. А ти какви ги вършиш?

Леденосините му очи се присвиха.

— Прекрасно знаеш, че не това питам. Какво точно правиш?

По дяволите! Що за отношение? Опитах се да го възнаградя с гадния поглед, който така се удаваше на Стеф — събръчих съсредоточено лице и вероятно отстрани изглеждах като пред инфаркт. Но после въздъхнах и се предадох.

— Нищо не правя, Кам.

— Така ли? — Веждите му се повдигнаха. — Пияна си.

— Не е вярно!

Той ме изгледа безизразно.

— Прословутите последни думи на всеки пияница, преди да се свлече по лице.

— Не съм паднала по лице... все още.

Той поклати глава, хвана ме за ръката и ме дръпна обратно към хола. Реших, че ще ме накара да седна до него като наказана, но вместо това той отвори входната врата и ме изведе в студения коридор.

— Ъ...

Съвсем не очаквах подобно развитие на нещата.

— Трябва да се прибираш, Ейвъри. — Пусна ръката ми и посочи вратата на апартамента ми така, сякаш не знаех къде живея.

Устата ми се отвори от смайване и инстинктивно стиснах бутилката към гърдите си.

— Ти сериозно ли?

— Да. Напълно съм сериозен. Пияна си и отказвам да ставам свидетел на подобни представления.

— Какви представления? — Отстъпих крачка назад напълно объркана. — Съжалявам. Оли ме покани...

— Да, за което ще му сритам задника по-късно. — Челюстта му се изопна и той прокара пръсти през косата си. — Иди си вкъщи, Ейвъри, ще поговорим после.

Гърлото ми пламна. В главата ми се запремятаха хиляди мисли.

— Сърдит си ми...

— Не съм ти сърдит, Ейвъри.

Хич не бях сигурна. Пристъпих от крак на крак.

— Не искам да си ходя вкъщи. У дома няма никого, а аз... — Не довърших, понеже пламтящата болка в гърлото ми се усили.

Кам въздъхна дълбоко и затвори очи.

— Ще дойда по-късно и ще поговорим, става ли? Но сега си иди. Моля те, просто се прибери вкъщи.

[1] *Jose Cuervo*, най-продаваната марка текила в света. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Отворих уста, но нямаше какво да кажа. Кам буквално ме бе изритал от апартамента си. Молеше ме да си отида. Паренето обхвани и дробовете ми и очите ми се наляха с горещи сълзи.

— Добре — смотолевих.

— Ейвъри...

— Всичко е наред. — Врътнах се и залитайки, прекосих коридора. Чух как вратата зад мен се отваря и затваря още преди да съм успяла да отключка моята. Притиснах чело в касата и притворих очи, но една сълза успя да се промъкне и да се търкулне по пламналата ми буза.

Кам ме бе изгонил, а апартаментът ми бе толкова празен. Аз самата бях празна. Всичко бе празно. Щяхме да сме само аз и тъпата бирена бутилка.

Е, добре. Може би действително бях леко пийнала.

Обърнах гръб на вратата, без да знам къде отивам, но просто не можех да се прибера. С божията милост успях да преодолея петте етажа до долу и да изляза на тротоара, без да си счупя врата.

Усещах студения плочник под дебелите си чорапи. Краката ми бързо се сmrъзнаха, докато крачех неуверено напред, и от време на време отпивах по малко. Открих едно празно място на паркинга и приседнах на бордюра. Отметнах глава назад и се зазяпах в осенялото със звезди небе. Хей, ето я Северната корона!

Продължаваше да не ми прилича на корона.

А може би изобщо не беше Северната корона, а аз откъде да знам, дявол го взел?

Звездите обаче бяха красиви и така далечни... и много размазани. Очите ми се наляха със сълзи, гърлото ми набъбна. Отпуснах ръце между краката си, небрежно подхванала бутилката с върховете на пръстите си.

Трябваше да приема истината. Действително бях Сеньорита Тъпанар. Оплесках всичко с Кам — онова, което беше, и онова, което

можеше да бъде. Защото действително можеше да се получи нещо, а аз бях пълна глупачка. И което бе още по-лошо, съсипах приятелството ни, а той ми беше прекрасен приятел. За краткото време, откакто го познавах, се бе превърнал в най-добрия ми приятел. Честно.

Избърсах бузата си в рамото и отпих още една гълтка. Студеният вятър се вихреще около тялото ми, разпиляваше косата ми. Наведох глава. Не ми беше студено, което май означаваше, че съм доста пияна.

Ама че съм идиотка.

И защо седях на бордюра? Нямах никаква представа, но пак беше по-добре, отколкото да си седя в апартамента съвсем сама. Вярно, и тук бях сама, но не ми беше самотно. Почти бях сигурна, че зърнах катеричка до онова дърво, а това все пак бе нещо, нали?

Разсмях се на глас и въздухът като че ли улови звука, запокити го в голите клони и те се разтракаха като суhi кости.

Вдигнах бутилката, за да отпия пак, но осъзнах, че бе празна.

— Ех, мамка му...

Въпреки това продължих да си седя, да зяпам паркинга, без да виждам нищичко. Нямах представа колко време бях стояла така, но когато в един момент вдигнах глава, звездите бяха изчезнали зад гъстите тъмни облаци и лицето ми бе напълно вкочанено. Интересно какво ли правеше Моли сега? Дали се чувстваше по-различно от мен, защото поне бе постъпила правилно? По-добре или по-зле?

— Ейвъри!

Цялата подскочих и изпуснах празното шише. То издрънка на асфалта и се търкулна под нечия кола. Ужас!

Кам крачеше сърдито към мен, а вятърът развяваше вълнистата коса по челото му. Къде ли му беше шапката? Харесвах я тая шапка. После видях изражението му и червата ми се усукаха.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Ами... гледам звездите.

— Какво? — Той спря и приклекна до мен.

— Ейвъри, сигурно е под нулата. Ще се разболееш наново.

Вдигнах рамене и извърнах поглед.

— А ти какво правиш тук?

— Търся те, глупачке.

Обърнах се към него и очите ми се присвиха. Може би действително бе под нулата, но алкохолът топлеше стомаха ми и

подклаждаше гнева ми.

— Моля? И ти си излязъл навън, така че и ти си не по-малък глупак.

Устните му потрепнаха, сякаш се мъчеше да не се усмихне.

— Нали ти казах, че ще дойда да поговорим. Проверих у вас. Почуках, но никой не ми отвори. И понеже беше отключено, влязох да те търся.

— Влизал си в апартамента ми? Колко невъзпитано. Нямаше вид да се е смутил от забележката ми.

— И после те видях от прозореца да седиш тук долу. Малко бавно схващах какво се случваше.

— Свърши ли турнирът?

— Не, основната битка току-що започна.

— Ще я изпуснеш.

Кам замълча за миг. Пак завря ръка в косата си и кичурите щръкнаха между пръстите му.

— За бога, Ейвъри...

Размърдах се неловко и алкохолът се разплиска в корема ми.

Онова нервно мускулче в челюстта му отново заигра. Той се втренчи в колите на паркинга подобно на мен преди малко.

— Преди малко... Изобщо не очаквах да те видя.

— Заради Стеф ли? — изтърсих, но поне имах оправдание с алкохола.

— Какво? — той ме погледна.

— Не. Джейс я покани.

— На мен ми се стори, че заради теб е дошла.

Той сви рамене.

— Може и така да е, но не ми пuka. — Обърна се към мен, наклонил глава на едната страна, с ръце върху коленете. — Ейвъри, не съм имал нищо общо със Стеф, откакто се запознах с теб. Не съм имал нищо общо с никого, откакто те познавам.

Сърцето ми радостно се разтуптя.

— Добре.

— Добре ли? — Той тръсна глава. — Ето, виждаш ли, изобщо не схващаш. Никога не си схващала. Избягваш ме от Деня на благодарността. Отказа се от тъпата астрономия и знам, че е заради мен, а всеки път, когато се опитам да говоря с теб, хукваш през глава.

— Ти пък не пожела да говориш с мен онзи път, когато исках да ти благодаря, че си помогнал на Брит — възразих.

— Да не би да нямах извинение? Все пак пределно ясно показва, че не искаш да имаш нищо общо с мен. А тази вечер просто се изтърси ей така. Съвсем неочеквано и даже взе че се напи. Наистина не разбиращ.

Навлажни студените си сухи устни. Всичко бе напълно вярно.

— Съжалявам. Малко съм пияна и съжалявам, понеже си прав и... и... говоря несвързано.

Той се втренчи в мен за миг, после се изсмя, но смехът му прозвуча като хрип.

— Добре, очевидно не е сега моментът за този разговор. Виж, не искаш да се държа като задник преди малко, като те накарах да си тръгнеш, но...

— Няма нищо. Свикнала съм да не съм добре дошла на чуждите купони. — Изправих се на крака. Звездите като че ли се завъртяха леко. — Голяма работа.

Кам също се изправи и се вгледа в мен внимателно.

— Не че не беше добре дошла, Ейвъри.

— Ъ... така ли? — изсмях се. — Та ти ме помоли да си тръгна.

— Аз.

— Корекция — вдигнах ръка и мимоходом отбелязах наум, че виждах пръстите си размазано. — Каза ми да си тръгвам.

— Така е. И признавам, че беше отвратително от моя страна, но виж, за първи път идваш у нас, влезе най-безцеремонно, започна да пиеш и после... — Той си пое дълбоко въздух и бавно издиша. — Хенри веднага те полази, а ти не спираше да се кикотиши...

— Хенри изобщо не ме интересува!

— Отстрани не изглеждаше така, Ейвъри. Пияна си и хич не искам да направиш нещо, за което да съжаляваш — продължи той. — И без това през повечето време нямам никаква представа какво ти се върти в главата, недоумявах защо си дошла, а и никога не съм те виждал пияна, та не знаех какво ще стане. Не исках някой да се възползва от теб.

— Е, вече ми се е случвало — изтърсих безразсъдно, след което стреснато затворих уста. О, господи, никога повече нямаше да пия. Категорично.

Кам вдигна ръце, но застина наслед движението. Вторачи се в мен и по ужасеното му изражение ми стана ясно, че започваше да се досеща.

— Какво?

О, каква грешка... каква огромна, колосална грешка. Някакъв инстинкт за самосъхранение се отключи в мен — инстинкт за бягство или конфронтация, но аз, разбира се, предпочух да побягна. Понечих да го заобиколя.

— О, дявол да го вземе, не — Кам мигом ми препречи пътя и ме хвани за раменете. — Какво каза?

Трябаше някак да замажа нещата.

— Откъде да знам? Пияна съм, Кам, не е ли очевидно? Нямам представа какво ще изтърся. Дори не знам какво правя тук.

— Мамка му! — очите му се вторачиха в моите, тъмни, среднощно сини. — Ейвъри... — За миг лицето му се изкриви от болка и пръстите му се вкопчиха в раменете ми... Какво не ми казваш? Какво не си ми казала?

Гърлото ми се сви.

— Нищо! Кълна се. Заклевам се. Дрънкам каквото ми попадне. Така че спри да ме гледаш така, сякаш ми има нещо.

— Съвсем не те гледам така, миличка. — Веждите му се сключиха, докато съсредоточено изучаваше лицето ми.

Ужасно ми се искаше да разбера какво мисли, но бях сигурна, че лъже. Отчаяно се опитвах да решава как да загладя тази ужасна грешка на езика. Можех да го изльжа, разбира се, да му кажа, че един ден съм се напила като талпа и съм се поизложила. Звучеше достоверно, но в момента очевидно не бях в състояние да контролирам устата си.

И в този миг Кам направи нещо съвсем неочеквано.

Притегли ме към себе си и ме прегърна. За секунда или две застинах, после вдигнах ръце към тялото му. Затворих очи и притиснах буза в гърдите му. Вдишах дълбоко аромата му, предадох се на уханието му.

— Липсваше ми.

Ръката му обхвани гърба ми, зарови се в разрошената ми от вятъра коса.

— И ти на мен, скъпа. — Наведе се леко назад и ме вдигна на няколко сантиметра от земята, после ме пусна обратно. Обгърна бузите

ми с длани и се разсмя. — Станала си на шушулка.

— Не усещам, даже ми е горещо. — Което бе самата истина. Вярно, не си усещах кожата, но усещах прегръдката му, ръцете, които се плъзгаха по тялото ми. — Имаш невероятно красиви очи, знаеш, нали?

— Май текилата се обажда — отвърна той ухилен. — Хайде, давай да те приберем на топло, преди съвсем да замръзнеш.

Направи крачка назад и пусна раменете ми. Залитнах леко, а когато сплете пръсти в моите, лицето ми разцъфна в гигантска, глуповата усмивка. Напълно забравих, че ме бе изгонил от купона, че бях седяла отвън бог знае колко време като пълна загубенячка.

Вероятно се дължеше на текилата и бирата, но имах желанието да препусна из коридора като умопобърканана.

За щастие, не го сторих, понеже стълбите се оказаха дяволски сложно препятствие. Убедена бях, че всяко стъпало е с различна височина. Най-после стигнахме апартамента, където май бе твърде топло, и Кам затвори вратата зад нас. Продължаваше да ме държи за ръката. Не каза нищо и в гърдите ми се надигна напрегнато очакване.

— Ще изпуснеш битката — повторих.

— Вярно — побутна ме към канапето и ме дръпна да седна, така че се озовах до него. И едва тогава пусна ръката ми. — Как се чувствуваш?

— Добре — избърсах потни длани в дънките. — Приятелите ти сигурно се чудят къде си.

Той се изтегна назад и изпъна ръка върху облегалката на канапето.

— Не ми пуча.

— Така ли?

— Хич.

Преместих се по-напред и го погледнах през рамо. Имах чувството, че чака нещо. Твърде неспокойна, за да седя мирно, скочих на крака и за малко да падна по лице върху масичката. Спаси ме само фактът, че Кам ме хвана за ръката.

— Може би не е зле да поседнеш, Ейвъри.

— Нищо ми няма — дръпнах си ръката и заобиколих внимателно масата, в случай че решеше пак да ме хване. Напрежението и алкохолът жужаха във вените ми. Подръпнах нервно пуловера, защото

ми ставаше все по-горещо. — Ъ... какво искаш да правим? Мога, ъ, да включа телевизора или да пусна филм, но пък нямам никакви филми. Предполагам, че мога да поръчам от...

— Ейвъри, просто седни за малко.

Но вместо да го послушам, вдигнах една паднала възглавница и я наместих върху канапето. Малко ми беше трудно да се изправя, но се задържах за креслото.

— Не ти ли се струва твърде топло тук? Той ме погледна развеселено.

— Колко изпи всъщност?

— Ъ... — Наложи се да се замисля. — Не много, може би два или три шота текила и две бири? Май.

— О, боже! — Той се приведе напред и устните му се изкривиха в усмивка. — А кога за последен път си пила истински?

— На Вси Светии — смотолевих. Той ме погледна объркано. — Не забелязах да пиеш.

— Не на този Вси Светии — изправих се и инстинктивно подръпнах ръкавите си надолу, докосвайки гривната. — Преди... преди пет години.

— Еха. Доста отдавна. — Той се наведе напред, после се изправи. — Имаш ли вода? Бутилирана?

— В кухнята е — облизах си устните.

Кам изчезна и се върна почти веднага. Подаде ми една бутилка.

— Пий.

Взех я, но не чувствах жажда.

— Значи, си била на колко? Четиринайсет? Петнайсет? — Приседна обратно на ръба на канапето.

— Четиринайсет — прошепнах и сведох поглед към ръцете му, отпуснати между коленете.

— Твърде малка си била, за да пиеш.

На челото ми изби пот. Оставил бутилката, взех един ластик от масичката и прибрах косата си в чорлав кок.

— Хайде, хайде, ти да не би да не си пил, когато си бил на четиринайсет? Той се поусмихна.

— Случвало се е да пийна биричка или две, но нали спомена, че вашите били много строги?

Изсумтях и се отпуснах в креслото.

— Не ме се говори за тях, нито за пиене или пък за Вси Светии.

— Добре.

Съвсем загряла, задърпах пуловера, за да го сваля. За миг деколтето се омота около главата ми, но накрая успях да съмъкна дращещата дреха. Отметнах разпилените кичури от лицето си и случайно погледнах към Кам. Човек би казал, че нямах потниче под пуловера, така ме беше зяпнал, но уви, май не ставаше дума за интерес от подобно естество.

Изправих се отново, понеже не исках да подхващаме същия разговор — Кам ме гледаше така, сякаш сега очите му се отваряха за много други неща. Сетих се за изражението му, когато видя белега, а и за това навън отпреди няколко минути.

Сега отново бе надянал същото изражение.

Като че ли навързваше частите от пъзела и всичко си идваше на мястото. По някаква причина, въпреки разпилените си мисли, се сетих за Тереса и за това как бе реагирал, като разбра, че тя си пишеше с момче. И колко крайно приемаше ролята си на брата закрилник. Дали тя...?

Поклатих глава и изтиках тези мисли, понеже неизбежно си припомнях как мен самата не бе имало кой да ме защити.

Никак не желаех да ме гледа по този начин. Нямах нужда да ме пази, да се тревожи какво правя или какво би могло да ми се случи. Имах нужда да...

Да ме гледа по начина, по който ме гледаше първия път, когато ме целуна, а после и в леглото в къщата на техните. Исках да ме вижда по този начин.

— Какво правиш?

Спряла се бях между кухнята и хола. Пръстите ми подхванаха ръба на потничето ми и в погледа му пробягна някаква друга емоция, изострен интерес, примесен с подозителност. Сърцето ми препускаше и мислите ми се плетяха.

Харесвах го, много. Дори да нямахме шанс, дори да бе сигурно, че всичко ще приключи с разбито сърце. Сърцето и без това ме болеше. Той ми липсваше, както и аз на него, и ето че сега бе тук, при мен, вместо с приятелите си, вместо със Стеф.

Част от мен напълно спря да разсъждава. Другата част ми нареди да направя каквото се очакваше, каквото би искал човек като Кам, тъй

като нали заради това бе дошъл? И понеже мълчахме, а аз копнеех да съм предишното момиче.

Смъкнах потничето, преди мозъкът ми да успее да осмисли всичко. Странното бе, че не това се оказа най-трудно. Хладният въздух заля пламналата ми кожа и цялата настърхнах. Трудното бе да вдигна очи, като чух как Кам рязко си поема въздух.

— Ейвъри.

Сърцето ми думкаше бясно, сякаш бе напът да се пръсне. Кръвта нахлу в лицето ми, но все пак успях да вдигна поглед.

Кам ме гледаше втренчено, а напрежението, което се долавяше в изопнатата линия на челюстта му, като че ли не можеше да се мери с вълнението, което напираше в гърдите му, сякаш дишането му бе точно толкова учестено, колкото и моето.

Облегнах се замаяна на стената и отпуснах ръце. Кам се озова на няколко крачки от мен, макар да не го бях видяла да става от канапето. И не просто ме гледаше. О, не! Чувствах се напълно погълната от погледа му, точно както когато ме целуваше, сякаш се опитваше да запомни всяка една подробност. В гърлото ми запълзя топлина, разпростря се към гърдите ми, към дантеления ръб на черния ми сутиен. Устата му се разтвори и аз неволно прехапах устни. Когато с мъка успя да вдигне очи към моите, в стомаха ми, ниско долу, се надигна никакво могъщо усещане. Бистрите му очи пламнаха и потъмняха.

В гърдите ми започна да се заражда бегло усещане за тревожност, да избива под сладостната възбуда... и гърлото ми пресъхна. Не исках да чувствам тревога. Исках само топлината и замайването.

— Кам?

Той поклати глава, а ръцете му се свиха в юмруци.

— Недей.

— Какво недей? Той стисна очи.

— Това, не го прави, скъпа.

— Нима не искаш именно това? — прегълътнах. Очите му рязко се отвориха.

— Нямам такива очаквания, Ейвъри.

Увереността ми се разплати като фиданка под напора на буря, а после съвсем рухна. Поех си въздух през зъби и усетих как дъхът ми се

заклещва в гърлото.

— Не ме искаш.

Той скочи към мен, досега не го бях виждала да се движи толкова бързо. Обхвана главата ми и се приведе към мен. Напрежението му бе ясно доловимо, изльчваше се на талази. Въздухът рязко напусна дробовете ми и тялото ми се скова.

— По дяволите, Ейвъри. Мислиш, че не те желая, така ли? — почти изръмжа той. — У теб няма нещо, което да не желая, не разбираш ли? Искам да съм върху теб и вътре в теб. Искам те опряна в стената, на канапето, в леглото ти, в моето легло, навсякъде, където може да ми хрумне, а вярвай ми, що се отнася до такива неща, имам огромно въображение. Можеш изобщо да не се съмняваш, че те желая. Но не става дума за това.

Очите ми се разшириха от объркване и мислите ми съвсем се оплетеха, което ми се струваше невъзможно.

Той облегна чело в моето. Пулсът ми мигновено реагира на съприкосновението.

— Но не така — така не искам. Пияна си, Ейвъри, а когато го направим... защото със сигурност ще го направим, искам напълно да съзнаваш всичко, което ще се случи.

Нужни ми бяха няколко секунди, за да осмисля какво ми казваше, но думите му най-после пробиха алкохолната мъгла и объркването. Затворих очи и поклатих глава, без да отлепям чело от неговото.

— Ти си добър човек, Кам.

— Не, не съм — той издиша дълбоко и дъхът му стопли бузата ми. — Добър съм само с теб.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Онова, което всъщност Кам чакаше, се случи малко след като си съблякох потничето и му показах сутиена си. Накарал ме бе да седна и ме бе увил с едно одеяло. Гледахме някакъв отвратително допнотробен научнофантастичен филм, когато алкохолът в стомаха ми реши, че не желае повече да кротува.

Смъкнах рязко одеялото и прескочих с мъка краката и ската на Кам.

— О, господи!

— Какво? Повръща ли ти се? — Той скочи и се изправи.

Втурнах се към банята и затръшнах вратата зад себе си. Смъкнах се на колене, вдигнах капака на тоалетната и буквально изригнах. Имах чувството, че всичките ми мускули се гърчат в спазми. По лицето ми потекоха сълзи и цялото ми тяло се разтрепери. Струваше ми се крайно нечестно отново да съм в същото положение, след като съвсем скоро изкарах грипа.

Предвид отвратителните звуци, които издавах, изобщо не бях чула, че Кам е влязъл, но след миг се озова на колене до мен. Ръката му поглади гръбнака ми, непрекъснато и толкова успокояващо движение, а после събра кичурите коса, измъкнали се от кока ми. И остана при мен да ми шепне неразбираеми думи, които свършиха чудеса, дори и по време на болезнените сухи напъни.

Когато всичко приключи, ми помогна да се облегна на ваната, а той намокри една кърпа. Коленичи пред мен и прокара мекия плат по лицето ми, точно както в нощта на купона, а и после, когато се разболях.

— Сега по-добре ли си?

— Горе-долу — измърморих и затворих очи, понеже светлината ми се струваше твърде ярка. — О, господи, ужасно ми е неудобно.

Той се подсмехна.

— Няма нищо, скъпа.

— Затова остана с мен, нали? — простенах, осъзнала каква съм идиотка. — Знаеше, че в някакъв момент ще повърна, а аз си помислих друго и се втурнах да се разсъбличам.

— Шш — той отметна изпопадалите кичури зад ушите ми. — Колко и да ми е приятно да гледам как си повръща червата, не заради това останах... и ти го знаеш.

Затворих пак очи.

— Защото ме желаеш, но не и докато съм пияна и драйфам наляво и надясно?

Кам прихна.

— Ами да, между другото, доста точно си схванала нещата.

— Исках да съм сигурна, че помежду ни цари единомислие — измърморих и в този момент се сетих, че продължавам да съм само по дънки и сутиен, но в момента най-искрено не ми пукаше. Утре определено щях да разсъждавам по друг начин.

— Уви, не цари.

Отворих едно око.

— Ха!

— Реших, че ще ти помогне — той прокара хладната, влажна кърпа по брадичката ми.

— Доста те... бива.

— Доста съм се упражнявал — Кам хвърли кърпата, взе друга и повтори цялата процедура. — Неведнъж ми се е случвало да съм на твоето място. — Прокара кърпата по врата ми, през презрамките на сутиена ми и по ръцете ми чак до китките. — Искаш ли да се пригответяш за лягане?

Сега вече отворих и другото око.

Той поклати глава и трапчинката се очерта на лявата му буза.

— Я си избий похотливите мисли.

— Уф!

— Уф, я! — той се изправи. С гръб към мен започна да тършува из мивката. Пусна кранчето. После ми подаде четката за зъби с изстискана отгоре й паста. — Вероятно искаш да си пооправиш вкуса.

Протегнах пръсти към четката.

— Прекрасен си.

— Знам — подаде ми я, а после и една от хартиените чашки, дето никога не ги използвах.

Когато приключих, отново коленичи пред мен и се залюля назад. Разкопча ципа на горната блуза с качулката и я смъкна от раменете си.

— Опитвам се да ти обясня колко съм прекрасен още от онзи път, когато се бълсна в мен в коридора. Ако знаех, че е необходимо само да ти връча четка за зъби, щях отдавна да съм го направил. Но уви, за този пропуск мога да виня само себе си.

— Не. Пропускът е... — надигнах се леко и загледах как смъква блузата — ... по-скоро мой... какво правиш?

— Не знам къде са ти дрехите.

— Аха. — Побързах да сведа поглед, но май отново имах нужда от студена кърпа на челото.

— А реших, че ще искаш да се съблечеш.

На ярката лампа най-после успях да разгледам татуировката. Вътре в слънцето имаше може би хиляда чертички, което му придаваше съвсем реалистичен вид, сякаш наистина пламтеше.

— Аха.

— Така че най-лесно ще е да ти дам моята тениска.

Очите ми се сведоха отново, пробягаха по едното му тъмно зърно, а после и по-надолу, проследиха всяка гънка на мускулите на корема му.

— Добре.

— Ще ти е по-удобно.

Фини тъмни косми започваха малко под пъпа му и тръгваха надолу, скриваха се под колана на дънките. А там сякаш някой бе натиснал с пръст от двете страни на хълбоците му и кожата бе хълтнала.

— Разбира се — прошепнах. Как ли се сдобива човек с такива мускули?

Интересно на какви упражнения се налагаше да се подлагаш?

— Според мен не чу нито дума. С мъка вдигнах очи.

— Май не.

Трапчинката му отново заигра. Подхвани ме за хълбоците и ми помогна да се изправя, така че да приседна на ръба на ваната.

— Още не вдигай ръце.

Хванах се за ръба на ваната, а той нахлузи тениската през главата ми.

— Дръж си ръцете надолу. — Пусна тениската и ме обгърна с ръце. Само след секунда пъргавите му пръсти бяха разкопчали сутиена ми.

— Какво правиш? — Стомахът ми се сгърчи, а след всичките спазми усещането не беше никак приятно.

Кам се разсмя. Презрамките се съмъкнаха през ръцете ми и кожата ми настръхна.

— Както казах вече, крайно време е да престанеш с похотливите мисли. Добродетелта ти е в пълна безопасност с мен.

— Добродетелта ми ли? — Никак не бях сигурна, че исках да е в безопасност. Той ме погледна закачливо. — Засега.

— Засега? — прошепнах въпросително.

Той кимна.

— Сега си пъхни ръцете в ръкавите.

Послушно изпълних инструкциите, а той старателно ми нави ръкавите. После плъзна ръката си по лявата ми ръка и се спря точно над гривната.

— Недей — задавих се от паника, когато я откопча. Опитах се да си дръпна ръката, но той ме стисна още по-здраво.

— Вече съм го виждал, Ейвъри.

Някаква тежест затисна гърдите ми.

— Моля те, недей. Ужасно се смущавам, а не мога да върна времето и да направя така, че да не го видиш. Иска ми се, но не мога.

Той уви и двете си ръце около гривната и китката ми и ме погледна в очите.

— Затова стана всичко, нали? Заради това се държа така странно? Не искаше да говориш с мен? Отказа се от астрономията?

В гърлото ми се оформи буца и не успях да отговоря.

— О, скъпа! — Гласът му омекна, погледът — също. — Всички сме правили неща, от които се срамуваме. Ако само знаеше... — Той поклати глава. — Нямам представа защо си го направила. Мога само да се надявам, че каквато и да е била причината, вече си я приела. А мнението ми за теб ни най-малко не се влияе от този белег. Изобщо няма такова нещо.

— Но ти така се... — изграчих дрезгаво.

Измъкна гривната и я сложи на ръба на мивката. Пръстите му все така обгръщаха китката ми.

— Просто се изненадах, притесних се. Не зная кога се е случило и няма да те питам. Поне не сега. Просто знай, че няма нужда да го криеш от мен. Нали?

Успях само да кимна, защото не можех да си представя как въобще щях да спра да го крия.

Кам наведе глава и вдигна китката ми, обърна ръката ми с дланта нагоре. Притисна устни към белега и аз останах без дъх. Извърнах глава и стиснах очи. Нещо рязко се пропука в мен — онази прословута стена, която бях изградила около себе си.

— Тъкмо бях навършила шестнайсет — заприказвах с дрезгав глас, преди да загубя смелост. — Тогава го направих. Не знам дали действително исках да сложа край, или всъщност исках някой да... — Поклатих глава. — Всеки божи ден съжалявам.

— Шестнайсет? — В гласа му не се долавяше абсолютно никаква критика. Кимнах.

— Никога повече не бих сторила нещо такова. Кълна се. Вече не съм онзи човек. — Зная. — Минаха няколко секунди, после Кам пусна ръката ми върху бедрото ми.

— А сега е време да си свалиш панталона.

Разсмях се на рязката смяна на темата.

— Супер.

Помогна ми да се изправя. Тениската му ми стигаше почти до коленете, а сutiенът ми лежеше на земята между нас, тъжен и самотен. Кам поsegна към копчетата на дънките ми и аз го пернах през ръката.

— Мога и сама.

— Сигурна ли си? — Той вдигна вежда. — Изцяло съм на твоите услуги, а съм убеден, че със свалянето на дънките ти ще се справя забележително.

— Не се и съмнявам. Я си облечи блузата.

Той направи крачка назад и се облегна на мивката, излагайки на показ пълното великолепие на мъжката си плът.

— Приятно ми е да ме зяпаш.

— Знам — изръмжах и извърнах очи. Държеше се така, сякаш онази история с гривната изобщо не се беше случвала, макар че в момента без нея се чувствах по-разголена, отколкото, ако действително нямах нито една дреха на гърба си. С леко полюшване на ханша

смъкнах дънките. Когато вдигнах глава, той продължаваше да стои полугол до умивалника.

Най-после взе блузата с качулката от пода и ме хвани за ръката.

— Мислиш ли, че вече е безопасно да излезем от банята?

— Надявам се.

Върнахме се в хола и реших, че ще иска да си ходи, понеже минаваше два през нощта, но той ми намери аспирин, накара ме да изпия бутилка вода, седна на канапето и ме дръпна за ръката.

— Седни при мен.

Понечих да заобиколя краката му, но той ме спря.

— Не. При мен.

Поклатих неразбиращо глава. Той се наведе назад и дръпна ръката ми по-силно.

Оставих се да ме притегли в ската си. Настаних се с рамо, опряно в гърдите му, с изпънати върху възглавниците крака. Той придърпа одеялото върху мен и след като ме намести, както искаше, уви ръце около кръста ми.

— Опитай се да поспиш — прошепна и едва го чух на фона на тихото жужене на телевизора, — за да ти е по-леко сутринта.

Отпуснах се в прегръдката му далеч по-лесно, отколкото очаквах. Сгуших се и облегнах глава на гърдите му.

— Няма ли да си ходиш?

— Не.

— Хич? — Затворих очи.

Той опря брадичка на главата ми, после ме целуна по челото. От устните ми се отрони въздишка.

— Никъде няма да ходя. И ще бъда тук, когато се събудиш. Обещавам.

* * *

Трябваха ми няколко секунди, за да схвани, че ослепителната светлина идва от слънцето, което струеше през прозореца на хола, а също и че продължавах да седя в ската на Кам. Притиснала бях глава на рамото му, а той бе облегнал брадичка отгоре ѝ. Ръцете му ме

обгръщаха пътно, сякаш се бе опасявал, че може да се събудя и да хукна нанякъде.

Сърцето ми изтанцува един бърз танц.

Първоначално спомените от предната вечер бяха малко несвързани, но когато започнаха се избистрят, последователно преминах през възторг, смут, ужас и отново възторг.

Кам не си беше тръгнал, а и снощи каза, че ме желае, че рано или късно ще бъдем заедно, дори след като бе разбрал какво съм си причинила и след като се държах с него като пълна кучка.

Направо не можех да повярвам. Може би действително сънувах, понеже се съмнявах да съм го заслужила.

Сложих ръка на гърдите му и усетих как сърцето му тупти силно и ритмично под длантата ми. Кожата му бе гола, топла, истинска. Исках да видя лицето му, за да мога да повярвам, че не сънувам. Внимателно се раздвиших в ската му.

Кам простена дълбоко.

Застинах с ококорени очи. Майчице мила, усещах ерекцията му с бедрото си. Ръцете му пристегнаха обръча около талията ми и усетих как сърцето му ускорява ритъм едновременно с моето.

— Съжалявам — прошепна дрезгаво. — Но е сутрин, а ти седиш върху мен. Такава комбинация би сломила и най-силния мъж.

Топлина заля бузите ми и вените ми пламнаха, защото се сетих как бе движил хълбоци, опрян в тялото ми. А тази мисъл никак не бе намясто точно сега. Кам разхлаби прегръдката си и ръката му се спусна към ханша ми. През тънката блуза — неговата блуза — кожата ми настръхна.

Всъщност може би подобни мисли бяха съвсем в реда на нещата.

— Искаш ли да стана? — попитах.

— Не! — Другата му ръка се плъзна по гърба ми и пръстите му се заровиха в крайчетата на косата ми. — В никакъв случай.

Ухилих се.

— Добре.

— Най-после сме на едно мнение.

Наклоних се назад, за да мога да го погледна. Разрошен и с леко набола брада, изглеждаше абсолютно зашеметяващо.

— Нали не съм сънувала какво се случи снощи?

Едното ъгълче на устните му се изви нагоре и в гърдите ми се надигна радостна тръпка. Толкова ми липсваше тая усмивка.

— Зависи какво си мислиш, че се е случило.

— Свалих си блузата пред теб? Очите му потъмняха.

— О, да. Прекрасно беше.

— А ти ми отказа?

Ръката върху ханша ми се спусна по-надолу.

— Само защото отказвам първия ни път да си пияна.

— Първият ни път?

— Аха.

Мускулите в корема ми се изопнаха.

— Доста си уверен, че ще има първи път.

— Напълно съм убеден — той се облегна назад. Трябаше да се съсредоточа.

— И говорихме, нали така? — Погледът ми падна върху голата ми китка. — Казах ти от какво ми е белегът?

— Да.

Погледнах го въпросително.

— И не смяташ, че съм луда за връзване?

— Ами...

Наклоних глава и го зяпнах сърдито.

Усмивката му съвсем се разтегна и ръката на гърба ми се покатери още по-нагоре, обхвана тила ми.

— Искаш ли да знаеш какво си мисля?

— Зависи.

Той наведе главата ми надолу, така че устните ни се оказаха само на сантиметри разстояние.

— Мисля, че трябва да поговорим.

— Така е — съгласих се, макар мисълта да ме изпълваше със страх, но се постарах да го изтикам с известна доза решимост.

Кам внезапно ме сграбчи за ханша, вдигна ме от скута си и ме сложи на канапето до себе си. Мигом усетих хлад. Той се изправи и аз се взрях в него объркано.

— Нали каза, че трябва да поговорим?

— Точно така. Връщам се веднага.

Нямах представа какво го прихваща.

— Стой там, става ли? — той тръгна заднешком към вратата. — Не мърдай оттам. И не мисли за нещо. Просто ме изчакай, ей сега се връщам.

Загледах го любопитно.

— Добре.

Кривата му усмивка се върна.

— Ама наистина, не мисли за нищо. Нито за последните няколко минути, нито за снощи. Нито за това, което предстои. Изчакай ме.

— Добре — прошепнах. — Обещавам.

Очите му останаха върху мен още секунда, после излезе, а аз, естествено, премислих всичко възможно през петте минути, в които го нямаше. И вече почти бях решила, че няма да се върне.

Но той се върна.

Извъртях се, за да погледна над облегалката на канапето, и когато разпознах какво държеше, се усмихнах широко.

— Яйца. Донесъл си яйца.

— И вярното ми тиганче. — Той затвори вратата с хълбок. — И си измих зъбите.

— Но не си сложил тениска.

Той ми хвърли многозначителен поглед и тръгна към кухнята.

— Знам, че ще ти разбия сърцето, ако те лиша от възможността да ме гледаш гол.

Когато изчезна зад вратата, отпуснах глава назад и се разкидотих съвсем по момичешки, надявайки се да не ме чуе.

— Ейвъри, какво правиш, по дяволите? Вдигнах глава.

— Нищо.

— Тогава си домъквай задника насам.

Смъкнах се от канапето ухилена и тръгнах към спалнята.

— И да не си посмяла да се преоблечеш. Спрях и направих гримаса.

— Приятно ми е да те гледам в моите дрехи — добави той.

— Е, щом така поставяш нещата... — Врътнах се и завих към кухнята. Спрях на прага и го загледах как прави нещо, което бях наблюдавала поне десетина пъти.

Той ме стрелна с очи през рамо.

— Какво? Толкова много ли ти липсваха яйцата ми? Примигнах, за да разсея мъглата в погледа си.

— Мислех, че никога повече няма да приготвяш закуска в кухнята ми.

Плътните мускули на раменете му се размърдаха и не можех да не се възхитя на чувствената вдълбнатина, която се образува между плещите му. Очерта се дълбоко, когато се наведе да включи котлона.

— Толкова много ли ти липсвах?

Както никога досега, не се поколебах с отговора.

— Да.

Той се обърна с лице към мен.

— И ти ми липсваши.

Поех си дълбоко въздух.

— Искам да ти се извиня, че реагирах така, когато... ами когато ми видя белега. На никого не съм го показвала — прехапах долната си устна и направих крачка напред. — И знам, че това не е извинение, понеже се държа като пълна кучка, но...

— Ще приема извинението ти при едно условие — той скръсти ръце на гърдите си.

— Готова съм на всичко.

— Искам да ми вярваш.

Завъртях глава на една страна.

— Та аз ти вярвам, Кам.

— Не е вярно — той се приближи към малката кухненска маса и дръпна един стол. — Седни за малко.

Послушно седнах и придърпах подгъва на блузата му надолу, а той се върна при печката, за да сложи тигана.

— Ако ми вярваше, нямаше да реагираш така — отбеляза той и чукна едно яйце. — Съвсем не те критикувам или нещо такова. Трябва да ми вярваш, че няма да се държа като задник или да обезумея... Трябва да вярваш, че чувствата ми са достатъчно силни.

Дъхът ми спря.

Той обърна очите си, бистри като стъкло, към мен.

— Има много неща, които не зная за теб, и се надявам да коригираме тоя пропуск. Няма да те насиливам, но не искам да ме изолираш. Разбиращ ли? Трябва да ми вярваш.

Вярно бе, че много неща не знаеше, но не желаех тези неща да ни пречат. Нито сега. Нито когато и да било.

— Вярвам ти. Ще ти вярвам.

Той ме погледна изпитателно.

— Тогава приемам извинението.

И се обрна обратно към печката, за да разбърка яйцата.

После извади портокаловия сок. Не си казахме нищо повече, докато не седнахме на масата с неговите четири сварени яйца.

— Е, и какво правим от тук нататък? — попита. — Кажи ми какво искаш.

Застинах намясто, както бях набола късче яйце с вилицата. Вдигнах очи и видях, че и той държи едно от яйцата.

— Какво искаш ли?

— От мен — той захапа яйцето и бавно започна да дъвче. — Какво искаш от мен? Оставил вилицата си до чинията, облегнах се назад и се втренчих в него.

Внезапно ми хрумна, че ще ме накара да го кажа на глас... и че може би трябваше да го изрека. Сетих се за Моли, за това какво ѝ се бе налагало да повтаря сигурно стотина пъти. На мен ми беше далеч по-лесно.

— Искам теб.

— Мен?

— Теб. — Бузите ми пламтяха, но упорито продължих: — Очевидно никога не съм имала сериозна връзка и дори не знам дали и ти искаш същото. Може би не...

— Същото искам — той излапа остатъка от яйцето. Гръденят ми кош се стегна.

— Така ли?

Той се подсмехна.

— Звучи толкова изненадана, сякаш не можеш да повярваш. — Посегна към следващото яйце. — Много е трогателно. Но моля те, продължи.

— Да продължа ли? — поклатих глава съвсем объркана. — Искам да съм с теб.

Кам излапа и второто яйце.

— Ето че за втори път тази сутрин сме на едно и също мнение.

— И ти искаш да си с мен?

— Искам да съм с теб още от онзи първи път, в който ти предложих да излезем, а ти ми отказа. Просто изчаквах да ти дойде

акълт в главата. — Устните му потрепнаха в усмивка. — Така че, ако наистина ще го направим, искам да поставя някои основни правила.

Чакал ме е?

— Правила ли?

Той кимна и се захвани да бели третото яйце.

— Не са много. Не искам да ме изолираш. Не искам да има други — само аз и ти. — Той мъкна за миг и сърцето ми се разподскача. — И накрая, да продължаваш да изглеждаш така дяволски секси в дрехите ми.

Разсмях се.

— Мисля, че ще се справя с всички.

— Чудесно.

Загледах как дояжда яйцата и макар да се чувствах безкрайно щастлива, неувереността ми започна да се обажда.

— Нямам никакъв опит, Кам. А и с мен невинаги се общува лесно. Знам си го. Не мога да обещая, че ще ти е лесно.

— Нищо хубаво в този живот не е лесно. — Той си допи млякото, изправи се и мина от моята страна на масата. Прегърна ме през кръста и наведе глава към мен, а когато заговори, устните му докоснаха бузата ми. — Чувствата ми към теб са много сериозни, Ейвъри. Ако действително ме искаш, твой съм.

Затворих очи и притиснах длани в гърдите му.

— Искам те.

— Прекрасно — прошепна той, наклони глава настрани и устните му лекичко допряха моите. Очакването набъбна в гърдите ми като балон. — Защото, ако не ме искаше, ситуацията щеше да е много неловка.

Понечих да се разсмея, но устата му се долепи до моята. В първия миг целувката бе съвсем невинна. Нежно изследване на устните ми. Но твърде много време бе минало, откакто ме бе целувал. И твърде дълго време не се бях чувствала така. Исках още.

Плъзнах ръце по гърдите му, а после по леко грапавите му бузи и зарових пръсти в разрошената му мека коса. Май нямаше нужда да го насърчавам повече. Целуна ме по-дълбоко, разтвори устните ми и езикът му се плъзна в устата ми. Ръцете му се съмкнаха към ханша ми, после обгърнаха кръста ми. Придърпа ме към себе си и само след секунда целувката премина от невинна към откровено страстна.

Повдигна ме, при което от гърлото ми се откъсна стреснато изохване, което мигом се разтопи в целувката му. Някакъв инстинкт зашепна в мен и аз увих крака около кръста му. С едно-единствено мощно движение той направи крачка напред и гърбът ми се долепи до стената, гърдите му се притиснаха в моите. Тялото ми омекна, между бедрата ми изби влага, когато усетих твърдостта му като доказателство за това колко силно ме желаеше. Всеки сантиметър от тялото ми се стегна и цялата пламнах.

И за първи път не изпитах паника. Нищо освен невероятни усещания, които ме караха да се чувствам жива. За първи път изпитах пълен контрол. Свобода, която не бях вкусвала до този момент. Потънах в целувката с истинска страсть. Онзи ужасно секси звук се надигна от гърдите му и отекна в моите.

Като че ли мина цяла вечност, преди да отлепи уста от моята.

— Трябва да си ходя. Издишах накъсано.

— Точно сега ли?

— Не съм светец, скъпа — изръмжа той дрезгаво. — И ако не си тръгна веднага, ще се застоя доста време.

От връхчетата на гърдите ми чак до сърцевината ми запулсира никаква нишка.

— Ами ако не искам да си тръгнеш?

— По дяволите! — той прокара ръце по бедрата ми. — Силно ме затрудняваш да се държа като добър човек, както ме описа снощи.

— В момента не съм пияна.

Той притисна чело в моето и тихичко се засмя.

— Да, виждам, и макар мисълта да те имам още сега, до тази стена, да е достатъчна, за да загубя всякакво самообладание, искам да знаеш, че нещата са сериозни. Не сиекс за една вечер. Нито приятел с екстри. А нещо много повече.

Затворих очи съвсем задъхана.

— Това изказване беше... направо съвършено.

— Аз целият съм направо съвършен — отвърна той и нежно разплете краката ми.

Пусна ме да стъпя долу и вероятно щях да се свлека на земята, ако не ме беше задържал.

— Общоизвестен факт. Просто малко бавно схващаш.

Разсмях се.

— Какво ще правиш?
— Ще си взема един студен душ.
— Сериозно ли?
— Аха.

Прихнах отново.

— И ще се върнеш?
— Винаги — целуна ме леко.
— Добре — отворих очи усмихната. — Ще те чакам.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Животът ми се промени уж незначително, но за толкова кратко време, че в крайна сметка трансформацията се оказа фундаментална, поне за мен. Кам прекара цялата неделя с мен, а когато се събудих тази сутрин, намерих съобщение за добро утро.

Преди да успея да уведомя Брит и Джейкъб за обрата в отношенията ни, двамата станаха преки свидетели на това, докато чакахме Брит да си изпуши цигарата, преди да тръгнем към „Уайтхол“ в понеделник.

Кам се появи изневиделица, приближи се зад мен и уви ръце около кръста ми. За част от секундата се вцепених, но после си наредих да се отпусна. Притисна устни в бузата ми и този път тръпката, която пробяга по гръбнака ми, нямаше нищо общо със студения вятър.

— Здрави.

Цигарата падна от устата на Брит.

Джейкъб премигна, после още веднъж и още веднъж.

— Какво... по...?

Вкопчих се в ръцете на Кам, докато устните му прогаряха пътечка от бузата до ухото ми.

— Струва ми се, че Бритъни ще си подпали обувката.

Погледнах надолу и мигом се изтръгнах от прегръдката му.

— О, господи, Брит, обувката ти!

Тя на свой ред сведе поглед и изписка. Изрита запалената цигара, паднала върху обувката й, и скочи назад.

— За малко да изгоря. Заради теб!

— Заради мен ли?

— Да. Защото не си ми казала за това — тя размаха ръце към ухиления Кам. — Ето това!

— Вие двамата да не би... — Джейкъб ни посочи — ... да сте двойка? Истинска двойка?

Не успях да отговоря. Кам ме завъртя и ме целуна, както си стояхме между двете сгради. При това не просто приятелска целувка по устните. Езиците ни се сплетоха и чантата ми се смъкна от рамото и тупна на замръзналата земя.

— Мили боже! — измърмори Джейкъб. — Тия ще вземат да си направят някое бебе.

С пламтящи бузи се опитах да се дръпна назад. Но Кам, оставайки съвсем невъзмутим, ме целуна по челото. Зад гърба му мярнах Стеф и приятелката й да ни гледат с отворена уста. Май и тя бе в неведение.

— Трябва да се видя с преподавателя преди началото на часа, така че ще бързам.

— Кам се отдръпна. — Ще се видим след лекциите, нали?

— Да — устните ми бяха изтръпнали... наред с други части на тялото ми. — До после.

Когато се обърнах към Брит и Джейкъб, двамата ме гледаха втренчено, сякаш току-що си бях показала гърдите пред всички. Наведох се да си вдигна чантата.

— Преди да започнете да ми се карате, държа да поясня, че се случи едва вчера и нямах време да кажа на никого.

Брит скръсти ръце.

— Толкова ли не намери една секунда да се обадиш или да пратиш съобщение? — Ами целия ден вчера бяхме заедно, ходихме да вечеряме и...

— А правихте ли секс? — Джейкъб ме хвана за раменете и ме стръска леко. — За бога, момиче, искам да знам подробности. Колко му е...?

— Не сме правили секс — избутах ръцете му. — Господи, заедно сме едва от вчера. Дай ми малко време.

— На твоето място щях да легна с него още през август — осведоми ме Джейкъб. Изгледах го възмутено.

Докато крачехме към „Уайтхол“, а и през първата половина на лекцията не спряха да ме разпитват. И когато ги оставил, за да чакам Кам отвън, май вече бях успяла да замажа пропуска и да установя примирие.

Чаках отвън пред навеса, облегната на една от колоните му. Вероятно изглеждах доста чудато, предвид километричната усмивка,

разтегнала устата ми, но всъщност от вчера насам не спирах да се хиля.

Но усмивката ми потрепери, когато съзрях Кам да пристига заедно със Стеф. Единственото, което ме спря да не се нахвърля отгоре ѝ като тигрица, бе физиономията на Кам, която далеч не изразяваше въздорг.

Стеф отметна лъскавата си грива през рамо.

— Здрасти — поздрави ме с фалшива бодрост.

— Здрасти — отвърнах и я погледнах право в очите.

Кам се приближи към мен и сплете пръсти в моите.

— По-рано ли ви пуснаха?

Кимнах.

— Преди няколко минути.

Стеф гневно стрелкаше сплетените ни ръце.

— Ще дойдеш ли на купона на Джейс в събота, Кам?

Купон ли имаше? Колкото и да бе тъло от моя страна, никак не ми се нравеше мисълта Кам да иде на купон, на който ще присъства и Стеф. Ужасно беше от моя страна. Но грозното чувство надигаше глава всеки път, когато се замислех, че тези двамата са имали нещо общо в миналото.

— Не знам още — Кам стисна ръката ми. — Зависи дали на Ейвъри ѝ се ходи.

Съвършено очертаната ѝ уста висна, а на мен ми се прииска да прегърна Кам.

— Дали на Ейвъри ѝ се ходи...? О, зарежи — тя се врътна и се върна при онова момиче, с което бе дошла на купона за Вси Светии.

Погледнах Кам.

— Май не остана особено доволна.

Той сви небрежно рамене.

Тръгнахме нагоре по хълма към „Кнути“.

— Значи, вие двамата сте били само приятели с екстри, така ли?

Той ми хвърли кос поглед.

— От време на време правехмеекс, но както ти казах, откакто се запознах с теб, не съм бил с никого.

— Знам. Но ми се стори, че на нея ѝ се иска нещата да продължат постарому.

— Е, всеки би искал.

— Боже, ще трябва да поработим върху огромното ти его.

Кам се подсмихна и ме прегърна през рамо. Сгущихме се срещу вятъра, който се носеше надолу по хълма.

— Сещам се за още някои неща, върху които бихме могли да поработим.

— Перверзник — измърморих, макар да мислех за същото.

Той ме целуна по слепоочието.

— Виноват.

* * *

Кам така и не отиде на купона на Джейс в събота вечерта. Дори не спомена за него, та реших, че може би беше по-добре и аз да си мълча. Малко ми беше гузно, че не тръгна, понеже не исках да заставам между него и приятелите му, но май ни най-малко не съжаляваше, задето изпускаше епическата битка на бирен пинг-понг.

Ходихме да вечеряме в едно близко градче, после се върнахме у нас. И ако до този момент имах някакви съмнения относно сериозността на отношенията ни, тази вечер всичките се стопиха.

Кам донесе Рафаел у нас.

Нищо друго не би могло да разкрие сериозността на една връзка както костенурка, която лази из кухнята ти.

— Трябва да се движи — обясни Кам, седнал на пода пред хладилника с разкрачени крака. — Иначе дебелее и мързелува и не излиза от черупката.

— Бедничкият Рафаел — вдигнах го и го обърнах, та да върви към Кам. — Сигурно скучае в аквариума.

— Терариум — поправи ме Кам. — А терариумът му е страхoten. Подарих му нов за рождения ден.

— Знаеш кога му е рожденият ден?

— Ами да, на двайсет и шести юли. — Той мъркна и ме погледна. — А твоят кога е?

Кръстосах глезени.

— Ъъ, до моя има време, така че спокойно. Твойт?

— На петнайсети юни. Кога ти е рожденият ден, Ейвъри?

Уф, колко неловко.

— На втори януари.

Кам се приведе напред и вдигна вежди. Минаха няколко секунди.

— Изпуснал съм ти рождения ден.

— Е, голяма работа — махнах с ръка. — Ходих в Смитсоновия институт, а после се разболях, така че може би е по-добре, че те нямаше.

Чертите му съвсем се изопнаха.

— О, човече, заради това каза, че искаш да идем на втори. И отиде сама, така ли? По дяволите! Чувствам се...

— Недей — вдигнах ръка. — Няма смисъл да се чувстваш виновен. Нищо лошо не си направил.

Той се взира в мен още няколко секунди с непроницаемо изражение.

— Е, винаги има додатък — каза накрая.

Усмихнах се. Додатък. Еха! Да разсъждавам в такива мащаби, си беше малко страшничко, но и много вълнуващо.

След малко Кам гушна костенурката и се изправи.

— Ей сега се връщам.

Докато прибираще костенурката, аз се втурнах в банята да си измия зъбите. Приключи съмните преди да се върне. Съблече вълнения си пуловер и го метна на гърба на канапето. Сивата тениска отдолу се изопна върху широките му гърди, а когато се протегна, докато сядаше, ръбът ѝ се повдигна, разкривайки няколко сантиметра стегнат корем.

Сърцето ми се разтупка, докато го гледах от коридора. Целувахме се непрекъснато, а и той обичаше да се гушка, така че за изминалата седмица бях свикнала на прегръдките и целувките, но така и не бяхме стигнали до нещо подобно на вечерта на Вси Светии, макар да ми се струваше, че му се иска. Честичко ми се случваше да си легна обсебена от мисли за него и макар да успявах донякъде да облекча вече постоянната тлееща болка, никак не ми стигаше.

Той ме желаеше.

И аз го желаех.

И бяхме заедно.

И му вярвах.

Прехапах устни, а пръстите ми се заиграха с подгъва на плетената ми рокля. Свалила бях ботушите и чорапогащника още като

влязохме и сега голите ми крака настръхнаха.

Дали не чакаше аз да направя първата крачка? Държеше се толкова... предпазливо с мен, сякаш се опасяваше да не избягам. А аз исках точно обратното. Погледна ме въпросително. Стаята тъмнееше с изключение на бледия отблъсък от телевизора.

— Ще дойдеш ли при мен, или ще ме зяпаш оттам цяла вечер?

Изчервих се и отлепих гръб от вратата. Щях да се справя. Нямаше нужда да чакам да предприеме първата крачка.

Събрала смелост, се приближих до него. Той вдигна невероятните си очи и ми подаде ръка. Пъхнах пръсти в дланта му, но вместо да седна до него, се покатерих в скута му и го обкрачих.

Гърбът му се изопна и ръцете му литнаха към хълбоците ми.

— Охо, здравей скъпа.

— Здравей — отвърнах и сърцето ми така препусна, че нищо чудно да получех инфаркт.

Той сведе поглед и гъстите мигли скриха очите му.

— Толкова много ли ти липсвах? Нямаше ме само няколко минути.

— Може би — сложих длани на раменете му и се отпуснах отгоре му. Пръстите ми се впиха в него, когато усетих ерекцията, притисната в най-чувствително мястенце в тялото ми.

Ръцете му бавно се плъзнаха нагоре, толкова бавно, че имах чувството, че ще умра, преди да обхване лицето ми.

— Какво правиш?

Облизах устни и миглите му потрепнаха, разкривайки потъмнелите му очи.

— Ти как мислиш?

— Сещам се за няколко неща — палците му погалиха бузите ми.

— Кое от кое по-интересни.

— Интересно ти е, значи? — Дишането ми се накъса. — Това е добре.

А после, понеже очевидно се оставяше аз да го водя, наведох глава надолу. Устните ни бегло се докоснаха, после още веднъж, докато накрая се притиснах по-настойчиво в него. Мигом откликна и целувката се задълбочи, забави, разгорещи, езикът му изтезаваше моя и аз цялата се разтреперих, закопняла за още.

Ръцете му се пълзнаха обратно, бавно, лениво, така че гърбът ми се изви, за да поеме ласките му. Макар единственият ми опит да бе от онази вечер на Вси Светии, тялото ми сякаш знаеше какво да прави. Разлюлях ханш и ръцете му сграбчиха талията ми. Мускулестото му тяло се разтресе от тръпки, едновременно стряскащи и наелектризиращи.

Едната му ръка стисна ръба на роклята ми, подръпна я нагоре. Другата се вдигна към гърдата ми. Шепата му я обхвани, палецът му пробяга по връхчето й, заигра се с твърдото зърно през роклята. Дълбок стон се изскубна от гърлото ми, звук, който очевидно го разтърси.

— Така харесва ли ти? — попита ме и лекичко ме целуна по устните.

Нима му трябваше потвърждение?

— Да.

Палецът му описа бавен, мъчителен кръг върху зърното ми. Устните му изоставиха устата ми и аз се опитах да си поема въздух. Гризна ме лекичко по брадичката и пое надолу по шията ми. Гърбът ми се изви още повече, притиснах се още по-силно към шепата му и бедрата ми отново описаха полукръг. От гърдите му се надигна невероятно възбуджащ звук. Той се облегна назад и ме погледна.

— Кажи ми какво искаш, миличка. — Ръката му се прехвърли към другата ми гърда. — Каквото и да е. Ще го направя.

Точно от това имах нужда.

— Докосни ме.

Той отново потрепери и възбудата ми се покачи с още няколко градуса.

— Може ли?

Кимнах, макар да нямах представа с какво се съгласявам, но му вярвах безрезервно. Ръцете му се вдигнаха към раменете ми, пъхнаха се под широкото деколте на роклята ми. Замрях, когато смъкна плата по раменете ми, разкривайки сутиена ми. Продължи да тегли надолу, докато накрая успях да измъкна ръце и роклята се набра около кръста ми.

— Прекрасна си — прошепна той и прокара пръсти по дантеления ръб на сутиена ми. — Побърква ме тази руменина. Дяволски си красива.

Така и не долови реакцията ми, понеже сведе глава и притвори устни около връхчето на гърдата ми. Устата му ме възпламеняваше през тънкия сатен, ръцете му сграбчиха бедрата ми и ме притиснаха още по-плътно отгоре му. При всяко жарко засмукване на устните ми, с всяко пулсиране на тялото му, долепено до сърцевината ми, сетивата ми ликуваха. Ръцете ми инстинктивно се вдигнаха към главата му, а моята се отметна назад. Той се прехвърли на другото ми зърно и аз извиках, когато играво ме захапа.

Напълно пропаднах, предадох се на усещанията, които разпалваше. Вече бях напът да политна отвъд ръба и когато ръцете му се преместиха върху бедрата ми и пропълзяха под подгъва на роклята, тялото ми се изопна.

Устните му прогориха пътека нагоре по шията ми, заиграха се с долната ми устна.

— Кажи ми нещо, скъпа. — Ръката му се премести към вътрешната част на бедрото ми, започна да описва кръгове съвсем близо до сърцевината ми. — Свършвала ли си някога?

Цялата пламнах, но когато не отговорих, ръката му се плъзна по-надолу, отдалечи се от мястото, където копнеех да го усетя. Мамка му!

— Да — прошепнах. — Свършвала съм.

— Сама? — ръката му се покатери отново по бедрото ми.

Притиснах се срещу нея и той простена. Опрях чело в неговото, затворих очи и отново прошепнах:

— Да.

Като награда за откровеността ми, единият от дългите му пръсти пробяга през средата на бикините ми и аз подскочих. Възелът в корема ми се стегна, движенията на пръста му, напред и назад, леки като перце, ме докарваха до полууда.

Желанието замъгли мислите ми. Исках да го накарам да почувства същото. Все пак не бях съвсем в неведение какво трябваше да направя. Прокарах ръка по гърдите му, през плоския му корем. Когато стигнах колана на дънките му, ръката ми за миг се поколеба.

Той застина, после ме гризна по устната.

— Какво искаш, Ейвъри?

— Искам... Искам да те докосна — признах, с което смяях себе си. — Но не знам какво предпочиташ.

От гърлото му отново се надигна онова ниско ръмжене, от което за пореден път се разтреперих. Хвана пръстите ми със свободната си ръка.

— Скъпа, каквото и да направиш, със сигурност ще ми хареса.

— Така ли?

— Да, дявол да го вземе — възклика той и се отмести леко назад, така че между телата ни се образува пролука. — Каквото и да решиш да направиш, ще ми е безкрайно приятно. За това не бива да се тревожиш.

Окуражена от думите му, откопчах копчето на дънките му и дръпнах ципа. Майко мила! Неволно ахнах при гледката на твърдата розова плът. Боксерки нямаше. Нямаше нищо.

Кам се подсмихна на изненадата ми.

— За по-лесен достъп — поясни, после се пресегна, за да се освободи от дрехите.

Не можех да откъсна очи, макар да се чувствах като пълна идиотка, но имаше нещо изключително възбуждащо в това да го гледам така, да знам, че ме желае, да знам, че го приемам. Същевременно се колебаех — макар да ме беше уверен, че нямаше начин да събркам, донякъде се съмнявах, а исках да му е хубаво. Исках да му доставя удоволствие.

Загледах как ръката му се свива около основата и се плъзга нагоре.

— Мисля за теб — прошепнах.

Ръката му застина.

— В какъв смисъл?

— Когато... се докосвам, мисля за теб.

— По дяволите! — изръмжа той. — Това е най-възбуждащото нещо, което съм чувал.

И ме целуна, по-грубо и по-настойчиво... откогато и да било. Не почувствах страх, напротив, възбудих се още повече. Насочи ръката ми и аз обхванах масивната му твърдост. Усетих как трепна в дланта ми и гърдите му рязко се надигнаха.

Прошепна нещо с уста до моята, но така и не разбрах какво, а после завъртя ръката ми по цялата си дължина и обратно надолу, установявайки ритъм, който запазих и след като пусна китката ми. Свободната му ръка обхвана шията ми, а другата се завърна към

бедрата ми. И двамата дишахме тежко, шепата му ме обгърна пътно през бикините. Дланта му притисна възела от нервни окончания, пръстът му напираше в горещата точка и аз напълно се разтопих. Целуваше ме страстно, ръката ми се пълзгаше по цялата му дължината, аз се притисках и извивах върху дланта му. Надигаше се на тласъци между свитите ми пръсти, къси, но буйни движения. И когато усетих познатото стягане в сърцевината си, тялото му се разтресе. Възелът се разплете с мощна сила. Оргазмът бе зашеметяващ, едва успях да произнеса името му с дрезгав шепот. Ръката му остана намясто, галеше ме бавно през бикините, докато спазмите раздираха тялото ми. А после и той ме последва, тялото му се изви нагоре, обхванато от конвулсии.

Имах чувството, че мина цяла вечност, преди нежно да издърпа ръката ми.

Лежах отпусната в скута му, преситена. Доближи ме към гърдите си, притисна ме пътно, сърцето му думкаше със същия ритъм. Целуна ме по клепачите и по разтворените устни. Така и не проговорихме... и тогава разбрах, че понякога думите са излишни.

Но в главата ми се оформяха думи, които исках да изрека. Истини, които трябваше да бъдат изказани, преди да стигнем понататък. Истини, пред които трябваше да се изправя.

— Хей — прошепна Кам. Явно тялото ми се бе напрегнало, без да усетя. — Добре ли си? Нали не...

— Беше съвършено — целунах го по брадичката. Как ми се искаше да можех да изключа някак мозъка си. — Наистина съвършено.

Надявах се само да не съсипя това съвършенство.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лекцията по икономика се оказа далеч по-интересна, когато посветих малко време на това да си припомня всичко, което се случи снощи, след като приятелите на Кам се разотдоха и Оли легна да спи.

Кам ме заведе в спалнята си и тихичко затвори вратата. В стомаха ми се надигна тревога, когато се приближи и обгърна лицето ми с шепи. От онази нощ на канапето у дома се бяхме целували и докосвали безброй пъти, но сега, в спалнята му, нещата ми се струваха далеч по-интимни, с много повече възможности.

Опитах се да не мисля за самия секс, понеже не бях сигурна, че ще мога да стигна до там. Дали щеше да ми е приятно, или щеше да ми напомни за неща, които исках да забравя? Знаех, че ще боли, защото бях девствена, но дали пък болката нямаше да отключи нещо пострашно?

Онзи път не бе поискал нищо повече и се питах дали... някак не се досещаше.

Кам съмъкна пуловера ми, но ми остави сutiена и дънките. Тениската му се присъедини към захвърлените ми дрехи. Заровил пръсти в косата ми, не спираше да ме целува. А после се катурахме в леглото му и той плъзна крак между бедрата ми. Целувките му поеха надолу по гърлото ми и се съсредоточиха върху покритите ми с дантела гърди, ръцете му се съмъкнаха към хълбоците ми, насърчавайки ме да се движа с неговия ритъм. Засмука втвърденото ми зърно, докато аз се люлеех, притисната в тялото му, с отметната назад глава, сключила устни, за да спра стоновете. Ето така ме докара до оргазъм, без дори да ме докосне... през дънките и бикините. А когато пъхнах ръце в широкия му панталон и обхванах с длан дългата, тежка твърдост, започна да се движи в ръката ми с бавни тласъци, точно както си представях, че би правил и в мен.

Останах още дълго в леглото му, сгушена в обятията му. Говорихме за всичко и нищо, докато не стана наистина късно. Тръгнах си, когато бе започнал да се унася, макар да се опита да ме убеди да

остана. Но все пак се надигна да ме изпрати до вратата, където ме целуна с най-сладката целувка за лека нощ.

Огромна бе вероятността да съм се влюбила.

Добре де. Вероятно се бях влюбила още преди месеци, но сега ми се струваше далеч по-реално, постижимо и, о, боже, вече знаех какво е да си влюбен — целият възторг, постоянното усещането за топлина. Когато бях с него или мислех за него, се чувствах като мехурче в чаша шампанско — непрекъснато се носех към повърхността. Господи, това сега ли ми хрумна? Устата ми се разчекна в огромна, налудничава усмивка.

Брит улови погледа ми и направи гримаса.

Изчервих се и реших да се съсредоточа в лекцията поне за последните десет минути. Преподавателят обясняваше нещо за бензиновите станции от началото на осемдесетте. И нещо за търсенето и предлагането. Май щеше да се наложи сама да се готвя върху тази глава.

— Господи, колко си хлътнала — отбеляза Брит след часа, докато крачехме към „Уайтхол“. — Изписано ти е на лицето.

Ухилих се широко.

— Така си е.

Тя ме хвана под мишница и излязохме навън, където се носеше вихрушка, а облаците гъсто застилаха небето.

— Радвам се, че най-после се разбрахте. Двамката се толкова сладки заедно, че направо му се гади на човек, като ви гледа.

Той е... — поклатих глава. — Имам огромен късмет.

— Той има огромен късмет — поправи ме тя, докато влечехме крака нагоре по хълма. После ме сръчка. — Какво ще му вземеш за Свети Валентин?

— Свети Валентин ли? — спрях се внезапно. Неколцина от крачещите зад нас замърмориха, когато им се наложи да ни заобиколят.

— О, по дяволите, та това е следващата седмица. — Ококорих се насреща ѝ. — Нямам представа.

Тя се разкилоти и ме дръпна за ръката.

Тръгнах.

— Да можеш да си видиш физиономията. Сякаш току-що си осъзнала, че идната седмица предстои краят на света, а не някакъв глупав, измислен празник.

Не ѝ обърнах внимание.

— Нямам никаква идея какво да му взема.

— На предишните си гаджета какво си подарявала?

— Нищо — отвърнах прекалено паникьосана, за да ми пука какво всъщност казвам. — Досега не съм имала гадже.

Сега беше ред на Брит да се закове намясто и да спре движението.

— Какво? Никога? За бога, знам, че си малко, ъъ, затворена, но това е прекалено. Та даже децата на амишите^[1] имат повече опит от теб.

Стрелнах я с поглед.

— Хич не ми помагаш, а аз сериозно истерясвам.

— Добре, добре. Ще ти се подигравам друг път. Ясно — тя сбръчка нос. — След часовете ще идем на пазар.

Продължаваше да вали, но шосетата към Мартинсбърг бяха разчистени. Все още не ми хрумваше нищо, дори и след като обиколихме универсалния магазин. Зяпах обезсърчено червените сърчица, които висяха от тавана.

Брит вдигна чифт черни сатенени боксерки на сърца.

— Ъъ...

— Не — възкликах. Дори да оставехме настрадни факта, че бяха възможно най-баналната тъпотия на света, Кам невинаги носеше бельо.

Брит сви устни.

— Е, винаги можем да прибегнем до стандартните подаръци.

Парфюм, портфейл, вратовръзка или риза.

— Супер ще е тъпо.

— Не твърдя, че стандартни означава оригинални.

Нацупена, завлачих крак към следващия магазин. Въобще цялото пътуване се оказа пълен провал, като изключим, че Брит пробва всички възможни балсами за тяло. И когато си затръгвахме, ухаеше на работничка от фабрика на „Бат енд Боди Уъркс“.

Щом се прибрах у дома, се захванах да ровя из интернет за хубав подарък. Исках да е нещо специално, защото с Кам се чувствах така, сякаш най-след се пробуждах. Виждах нещата по-различно, по-ясно. Не знаех дали бе заради него, или заради начина, по който се усещах в негово присъствие, или пък защото най-след се *променях*. При всички

случаи, Кам играеше огромна роля в това и исках да му взема нещо, в което съм вложила мисъл.

След около час реших, че да търсиш подарък за момче, е истинско безумство.

Не спирах да се напъвам да измисля нещо. Ако можех да му осигуря доживотни запаси от яйца, щеше да остане най-доволен.

Простенах от отчаяние и се изправих да надникна през прозореца. Снегът продължаваше да се сипе на гости парцали, покриваше земята и колите. По новините бяха казали, че ще натрупа, но се съмнявах да отложат занятията ни.

Прибрах коса в небрежна опашка и тръгнах към кухнята и в този миг ме осени вдъхновението. Сетих се за нещо, което Кам бе споменал на няколко пъти.

Че иска да иде на мач на Ди Си Юнайтед.

Изписах от възторг и хукнах към лаптопа, за да погледна в сайта им. Проверих програмата и поръчах два билета за началото на април с идеята, че тогава времето ще е далеч по-приятно.

Затворих компютъра доволна от покупката. Можеше да иде с мен или пък с някой от приятелите си, ако така предпочиташе. За мен беше без значение, стига да се зарадваше на подаръка.

Кам се появи след по-малко от час, целият бе мокър от снега.

— Какво ще кажеш за малко пица?

— Добре звучи — целунах го по бузата и поех кутията. — Как са пътищата?

— Отвратителни — той измъкна две кутийки безалкохолно от хладилника. — Което ми напомня за брилянтната идея, която ми хрумна.

Ухилих се.

— Идеите ти са малко страховити.

— Напротив, не са нито страховити, нито неразумни.

— Хм.

— Дай пример — предизвика ме той.

Не се наложи да се замислям.

— Какво ще кажеш за онзи път, когато върза връв през черупката на Рафаел и обяви, че от сега нататък така ще го водиш на разходка?

— Та тази идея бе изключително иновативна!

— Бедната животинка застина намясто и си скри главата в черупката.

Кам изсумтя.

— Че той и без това непрекъснато така прави.

Прихнах.

— Вярно.

— А тази идея е чудесна. — Той изсипа по няколко парчета пица върху две картонени чинии и ми намигна. — Според прогнозата ще вали непрекъснато до утре сутринта.

Посрещнах новината със смесени чувства. Обичах снега. Но никак не обичах да се разхождам из заледените алеи на университета.

— Искрено се съмнявам да отменят лекциите — продължи Кам и влезе в хола. — Но пък много от студентите ще отсъстват и преподавателите няма да се изненадат особено.

— Така — седнах на канапето и му направих място.

— Та си мислех да го пишем дъждовен, да си останем тук и да гледаме тъпи филми целия ден.

Първата ми реакция бе да възразя, че не мога да пропусна цял ден лекции, но после срещнах палавия му поглед и си казах: *Майната им на лекциите!*

— Гениална идея.

— Нали? — Той се почука по главата. — Пълен съм до пръзване с гениални идеи.

— Някой ден наистина ще се пръснеш, но няма да е от гениалност...

— Ха-ха!

Изкикотих се и захапах вкусната пица със сирене. Кам излапа половината, а Оли, който се отби малко по-късно, довърши останалото. Не можех да повярвам, че тия двамата ядяха по толкова много и пак бяха в такава форма, че лигите да ти потекат. Аз например погълнх ли само две парчета, и веднага се сдобивах с резервен задник.

По-късно задрямах на канапето, седнала между момчетата, които зяпаха някакво предаване за нелegalно дестилиране на уиски. Когато се събудих, Оли си беше тръгнал, и макар да лежах облегната на Кам, усетих, че тялото му бе неестествено сковано.

Изправих се, прозях се и отметнах косата от лицето си.

— Съжалявам. Не исках да заспя върху теб.

Той ме погледна с непроницаемо изражение. И тогава в стомаха ми, подобно на гнездо с отровни змии, се усуга усещане за смътна тревога. Така бе стиснал челюст, че се притесних да не си пукне някой кътник.

— Наред ли е всичко? — попитах.

Кам издиша тихичко и кимна към холната масичка.

— Получи съобщение, докато спеше.

Погледът ми проследи неговия и се спря на телефона ми. В първия момент не схванах какво толкова бе станало, но после тревогата се надигна като ураган. Вече съвсем разбудена, скочих и грабнах апаратата. Чукнах върху екрана и сърцето ми прескочи.

Лъжлива кучка. Как изобщо си в състояние да спиш нощем?

Опитах се да си поема въздух, но гърлото ми се бе свило. Втренчих се в съобщението и си пожелах никак да изчезне.

— Изписа се на екрана — обади се Кам.

С разтреперани ръце изтрих съобщението и оставил телефона. В гърдите ми се надигна болка, а също и безразсъден гняв. Но в комплект тези емоции бяха за предпочитане пред нахлуващата в главата ми паника.

— Прочел си ми съобщението?

— Не съм го направил нарочно — той се приведе напред с ръце на коленете. — Нали ти казвам, изписа се на екрана.

— Не е трябвало да поглеждаш! — обвиних го и се дръпнах от канапето. Очите му се присвиха.

— Ейвъри, не е като да съм ти ровил из нещата. Проклетото съобщение се изписа на екрана. Погледнах, преди да успея да се спра. Може би не беше редно.

— Изобщо не е било редно!

— Добре. Не е било. Съжалявам. — Той си пое въздух. — Но това не променя факта, че го видях.

Замръзнах на сред хола. Ето, събъдваше се един от най-големите ми кошмари. На първо място бе ужасът ми да не разбере какво се бе

случило с мен, но и сегашната ситуация бе точно толкова отвратителна.

— Ейвъри — подхвана той тихо и предпазливо и едва тогава осъзнах, че всъщност не ми се сърдеше. Ни най-малко, въпреки че му се разкрештях, задето е прочел проклетото съобщение. А неизвестно защо това бе по-ужасно, отколкото ако ми се беше разсърдил. — Защо някой ще ти пише такова съобщение?

Сърцето ми болезнено се бълсна в ребрата.

— Не знам.

Той ме погледна невярващо.

— Не знам — повторих и се вкопчих в лъжата с всички сили. — От време на време получавам такива съобщения, но няма представа защо. Според мен бъркат номера.

Кам ме гледаше втренчено.

— Не знаеш ли от кого са?

— Не — което си беше самата истина. — Пише „неизвестен номер“. Сам видя.

Раменете му се изопнаха, пръстите му стиснаха коленете. Минаха няколко секунди, през които сърцето ми думкаше като обезумяло.

— Съжалявам, че така ти се развиkah — побързах да добавя. — Просто се изненадах. Заспала бях, а като се събудих, веднага ми стана ясно, че нещо не е наред. И си помислих... и аз не знам какво си помислих, но съжалявам.

— Престани да се извиняваш, Ейвъри — той се премести към ръба на канапето. — Не искам да чувам колко съжаляваш. Искам да си откровена с мен, миличка. Само това. И ако някой ти праща такива съобщения, искам да знам.

— Защо?

Тъмните му вежди се сключиха.

— Защото съм ти гадже и ми пука, че някой те нарича кучка! Подскочих.

Кам извърна поглед, а гърдите му се надигнаха ядосано.

— Бесен съм, дори да е изпратено по грешка. Никой не бива да ти праща подобни глупости. — Погледът му отново се впи в мен. Пак настъпи мълчание... цяла вечност. — Нали знаеш, че можеш да ми кажеш всичко? Че нито ще те съдя, нито ще се разсърдя.

— Знам — гласът ми прозвуча съвсем немощно, дори и на мен самата. — Знам. — Повторих по-високо.

Очите му срещнаха моите.

— И ми вярващ, нали?

— Да. Разбира се, че ти вярвам — този път дори не трепнах.

И отново се проточи същото напрегнато мълчание, което ме караше да очаквам най-лошото.

— Мамка му! — изръмжа Кам и сърцето ми се сви. Знаеше ли? И какво ли си мислеше? Истината — цялата истина — се надигна към езика ми, но в този момент Кам затвори очи. — Аз самият не съм напълно честен с теб.

— Какво? — Точно това изобщо не очаквах. Кам прокара длан по челюстта си.

— Говоря ти, че трябва да ми имаш доверие и че можеш да ми кажеш всичко, но аз самият не го правя. А ти в крайна сметка неизбежно ще научиш.

Господи! Мигом забравих съобщението. Забравих, че исках да кажа истината. Какво, по дяволите, ставаше? Почти вцепенена, побързах да заобиколя масичката и седнах на няколко педи от него на канапето.

— За какво говориш, Кам?

Той вдигна глава и се взря в мен с такъв измъчен поглед, че гърдите ме заболяха.

— Помниш ли, когато ти казах, че всички сме правили неща, с които не се гордеем?

— Помня.

— Казвам го от личен опит. Много малко хора знаят за това — подхвана той и внезапно се сетих за онзи път, когато се беше ядосал на Оли, а също и за купона — как се беше нахвърлил на онова момче. Тогава Джейс като че ли се опитваше да му напомни нещо, без да го назовава. — А никак не желая точно ти да го узнаеш.

— Можеш да ми кажеш — уверих го и... да, признавам, почувствах се като истинска кучка, предвид всичко, което криех. Изтиках тия мисли и се съсредоточих върху Кам. — Честно, спокойно можеш да ми кажеш. Моля те.

Той се поколеба за миг, после продължи:

— Трябаше да се дипломирам тази година заедно с Оли, но няма да стане.

— Веднъж спомена, че се е наложило да пропуснеш една година. Кам кимна.

— Случи се, когато бях втори курс. През лятото не се бях прибирал много често у дома, понеже работех като помощник-треньор в един футболен клуб в Мериленд, но всеки път, когато се върнеш, сестра ми... се държеше много особено. Не можех да кажа защо така ми се струва, но вечно беше напрегната и стресната, и когато си беше вкъщи, си стоеше през цялото време в стаята. А според нашите иначе твърде рядко се заседяваше у дома.

Стомахът ми се сви. Надявах се да греша и да се окажеше, че разказът му не водеше там, накъдето очаквах.

— Винаги е била много чувствителна. Вечно прибираще изоставени животни и хора, особено изоставени момчета. Още когато беше малка, неизменно се сприятеливаше с най-пренебрегваните хлапета в училище. — Щълчетата на устните му се извиха. — Запозна се с един тип. Беше година или две по-голям и предполагам, че връзката им е била сериозна — поне доколкото може да е сериозна, когато си на шестнайсет. Срещнах го само веднъж. Не ми хареса. И то не защото се опитваше да си легне със сестричката ми. Просто нещо в него ме смущаваше.

Кам прокара длани по лицето си, сетне ги отпусна между коленете си.

— Прибрали се бях за Деня на благодарността и се мотаех из кухнята. И Тереса беше там и нещо се закачахме. Бутна ме, бутнах я и аз по ръката. Съвсем леко, но тя писна, сякаш съм направил бог знае какво. В първия момент реших, че се преструва, но после видях, че очите ѝ са се налели със сълзи. Някак замаза нещата и аз дори забравих за случката, но на следващата сутрин мама влязла в стаята ѝ, докато Тереса била по хавлия, и видяла.

Затаих дъх.

— Сестра ми... цялата била в синини. По ръцете, по краката. — Ръцете му се свиха в юмруци. — Казала, че се ударила на танците, но на всички ни беше ясно, че от балет не можеш да си докараши такива синини. Наложи се цяла сутрин да я разпитваме, докато разберем истината.

— Гаджето ѝ? — Сетих се за разговора на масата в Деня на благодарността и нездравото любопитство на Кам започна да придобива смисъл.

Той кимна със скована челюст.

— Оказа се, че малкото копеленце я биел. При това проявявал хитрост, избирал места, на които няма да личи много. А тя въпреки това не късала с него. В началото не можех да проумея защо. После се разбра, че твърде много се страхува от него, за да го зареже.

Кам внезапно се изправи и аз го проследих с поглед. Отиде до прозореца и дръпна завесите.

— Кой знае колко време щеше да продължи тая работа, ако мама не я беше видяла. Дали изобщо щеше да каже на някого? Или някоя нощ онова копеле нямаше да спре с юмруките и щеше да я убие?

Парливи емоции сграбчиха гърлото ми и аз неволно прехапах устна.

— Господи, Ейвъри, така побеснях. Исках да го убия. Позволил си бе да бие сестра ми и баща ми искаше да подаде сигнал в полицията, но каква полза? И двамата бяха непълнолетни. Щяха да му дръпнат едно конско и да го запишат на психолог или нещо такова. Пълни глупости. Не бях съгласен да му се размине толкова лесно. Затова си тръгнах още същата вечер и го намерих. Не беше кой знае колко трудно, градчето е малко. Почуках на вратата и той ми отвори. Казах му да стои далече от сестра ми... и знаеш ли какво направи малкият негодник?

— Какво? — прошепнах.

— Започна да се заяждва, да се перчи. Щял да прави каквото си поиска. — Кам се изсмя остро. — И тогава ми причерня. Не толкова, че се ядосах. А буквално побеснях. Халосах го и не се спрях. — Обърна се към мен, но едва ли ме виждаше. — Не спрях да го удрям. Нито когато родителите му излязоха, нито когато майка му се разпища. Наложи се двама полицаи да ни разтърват.

О, господи, не знаех какво да кажа. Гледах го как присяда на креслото и се опитах да си представя как удря някого и не може да спре, но не успях. Нищо, че с очите си видях как бе избухнал на купона на Джейс.

Той отново разтърка лице.

— Озовах се в затвора, а онзи изпадна в кома.

Устата ми зяпна, преди да успея да овладея реакцията си. Кам извърна поглед, наведе брадичка.

— И преди това се бе случвало да се сбия, съвсем в реда на нещата си е. Но този път бе друго. Кокалчетата ми бяха нацепени до кръв, а изобщо не бях усетил. — Той поклати глава. — Баща ми... направи и невъзможното. За такова нещо беше редно дълго да полежа, но не се наложи. За щастие, няколко дни по-късно онзи се свести.

С всяка измината секунда мускулите ми се схващаха от ужас, един по един.

— Отървах се лесно, не изкарах и една нощ в затвора — той се усмихна насилено. — Но после, няколко месеца, не можех да изляза от къщи, докато не приключеше всичко. Цяла година трябваше да полагам общественополезен труд в местния момчешки клуб, после още една — да посещавам курсове за овладяване на гнева. Именно това правя всеки петък. Последната ми сесия е тази есен. Нашите платиха обезщетение и не искам да ти казвам за каква сума ставаше въпрос. Наложи се да се откажа от футбола заради общественополезния труд, но... както казах, размина ми се лесно.

Разминал ми се бе лесно. Точно както на Блейн.

Не. Мигом се спрях. Нямаше нищо общо — Блейн бе изнасилвач, а Кам бе нападнал момчето, което е тормозело сестра му. Вярно, не бе постъпил правилно, понеже на насилието никога не бива да се отвръща с насилие, но все пак онзи бе наранил сестра му.

— Напълно те разбирам — обадих се и осъзнах, че макар в известен смисъл ситуацията да бе сходна, същевременно бе коренно различна. И сама се изненадах от себе си. Някогашното ми „аз“ щеше да каже, че и двамата са се отървали лесно, благодарение на положението си в обществото, на родителите си, на парите. Но вече не бях онова момиче. А знаех, че понякога и добрите хора вършат лоши неща.

Главата ми рязко се обърна към мен.

— Какво?

— Напълно разбирам защо си го направил.

Той се изправи.

— Ейвъри...

— Не знам какво говори това за мен, но все пак си защитавал сестра си, и макар да пребиеш някого да не е решение, все пак ти е

сестра и... — Какво ли щеше да бъде, ако имах брат и той бе реагирал по същия начин след случилото се с мен? Щях да го възприемам като истински герой, колкото и ужасно да звучеше. — Има хора, които заслужават да им сриташ задниците.

Кам ме погледна смаяно.

Разкръстосах крака.

— А има хора, които дори не заслужават да дишат. Гадно е и е жалко, но е истина. Та онзи тип е можел да я убие. Можело е да пребие до смърт някое друго момиче.

Кам продължаваше да ме гледа така, сякаш внезапно ми беше пораснал втори нос.

— Заслужавам да съм в затвора, Ейвъри. За малко да го убия.

— Но не си го убил.

Той не отговори.

— Нека ти задам един въпрос. Би ли го направил отново?

Минаха няколко секунди, преди да отговори.

— Пак щях да ида до тях и да го цапардосам. Може би не толкова силно, но, честно казано, едва ли нещо би се променило. Та копелето биеше сестра ми.

Поех си дълбоко въздух.

— Изобщо не те виня.

— Ти си...

Свих рамене.

— Извратена?

— Не — искрена усмивка разведри напрегнатото му лице. —

Невероятна си.

— Е, май преувеличаваш малко.

— Най-сериозно — той се върна на канапето и седна до мен. —

Мислех, че ще се отвратиш от мен или че сериозно ще се разсърдиш, като разбереш.

Поклатих глава.

Кам допря чело до моето и нежно обгърна страните ми с длани.

Очите му се впиха в моите.

— Радвам се, че споделих. Не искам помежду ни да има тайни.

Усмихнах му се, когато се приведе напред и ме целуна в ъгълчето на устата, но едва регистрирах докосването. Той се облегна назад и ме притегли към гърдите си. Сгущих се в него, но студенината

продължаваше да се просмуква дълбоко в костите ми. Споделил бе тази огромна тайна с мен, макар да се опасяваше, че ще го съдя, а аз все така мълчах и криех своите тайни. Не беше честно и не можех да се отърва от ужасното предчувствие, че мълчанието ми нямаше да остане ненаказано.

Как изобщо си в състояние да спиш нощем?

Кам ме целуна по темето и дъхът ми секна. Действително не знаех как спя нощем.

[1] Християнска религиозна група, която населява части на САЩ и Канада. Отричат модерните технологични изобретения и почитат семплия начин на живот. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

До този момент не ми беше правило впечатление, но Кам явно бе носил някакво напрежение, тежала му бе тайната, а се бе страхувал, че излезе ли наяве, ще унищожи нещо важно за него. Как не бяхоловила това напрежение по-рано, просто не можех да си обясня.

Но сега всичко бе наред... или поне донякъде.

Подозирах, че една от причините да ми каже бе, че не беше повярвал на обясненията ми за съобщението. Вероятно се бе надявал, че разкрие ли душата си, ще последвам примера му.

Щеше ми се да можех, но моята тайна щеше да унищожи най-ценното. Бръзката ни. Но тъй като бе Свети Валентин, отказвах да разсъждавам в тази посока. Денят бе съвършен и нямах никакво намерение да го съсипвам.

Кам се появи на прага ми сутринта с една червена роза и с по още една след всеки от часовете ми. Следобяд вече бях събрала половин дузина, а когато пристигна в апартамента ми вечерта, букетът се разрасна до две дузини. Не бях съвсем сигурна какви са ни плановете, така че с облекчение отбелязах, че бе по дънки и пуловер. Късно беше, минаваше девет, а тъй като беше петък, не знаех дали изобщо ще излизаме.

Благодарих му за розите и ги отнесох в кухнята, за да ги сложа при останалите. Кам остана на вратата.

— Какво правиш? — попитах го. Той ми се усмихна палаво.

— Стой там, където си, и затвори очи.

— Искаш да си затворя очите?

— Да.

Извих въпросително вежда, мъчейки се да прикрия нарастващото си вълнение.

— Пригответил си ми изненада?

— Естествено. Така че затваряй очи.

Устните ми потрепнаха.

— Изненадите ти са точно толкова страховити, колкото и гениалните ти идеи.

— И идеите, и изненадите ми са невероятни.

— Помниш ли онзи път, когато реши, че няма да е зле да...

— Затвори си очите, Ейвъри.

Широко ухилена, послушно затворих очи. Чух стъпките му да се отдалечават, а после, няколко секунди по-късно, се върна в апартамента.

— Не надничай.

Да не надничам, бе равносилно на това да ми сервира парче торта, да ми тикне вилица в ръката и да ми нареди да не я ям. Пристъпих от крак на крак.

— Кам.

— Още само няколко секунди — чух как внася нещо тежко през прага.

Какво, по дяволите? Обзета от любопитство, едва се удържах да не отворя очи. Нямах никаква представа какво си бе наумил, а с Кам всичко бе възможно.

Хвана ме за ръката.

— Дръж си очите затворени.

— Затворени са — оставих се да ме изведе от кухнята и да ме отведе в хола.

Пусна ръката ми и ме прегърна откъм гърба, притиснал буза в моята. Допреди месеци ненавиждах някой да ми застава зад гърба, но когато го правеше той, нямах нищо против. Обожавах усещането на ръцете му, силата на прегръдката му, цялата интимност.

— Сега вече можеш да отвориш очи — устните му бегло докоснаха бузата ми, запращайки тръпки по кожата ми. — Всъщност можеш да продължиш да си стоиш със затворени очи. И така ми харесваш.

Разсмях се, сложих ръце върху неговите, както ме беше прегърнал през корема, и отворих очи. Зяпнах от смайване.

— О, божичко, Кам...

Пред мен, поставен на стойка, се мъдреше двесталитров *терариум*, напълно оборудван с пясък и камъчета, с растения и дупка за криене, а отвътре надничаше костенурка, която бе голяма почти колкото дланта ми.

Той се подсмихна.

— Харесва ли ти?

— Дали ми харесва? — Кимнах изумена и се измъкнах от прегръдката му, опрях длани в стъклото. Животинката вътре прибра глава в черупката. — Прекрасно е.

— Чудесно — Кам пристъпи напред. — Реших, че Рафаел има нужда от приятелче, на което да идва на гости.

Разсмях се отново и преглътнах сълзите си.

— Не биваше да го правиш, Кам. Наистина е прекалено.

— Не е кой знае какво, а и всеки човек се нуждае от домашна костенурка. — Той наведе глава и ме целуна по бузата. — Честит Свети Валентин!

Извъртях се рязко, прегърнах го с всички сили и го целунах, сякаш днес бе последният ми ден на земята. Когато се дръпнах, очите му се бяха превърнали в синя лава.

— Благодаря.

Целуна ме отново... с мъчително нежна целувка.

— Моля.

Обгърнах с ръце талията му и се притиснах към гърдите му.

— Момче ли е, или момиче?

— Всъщност не знам. Уж можело да се познае по формата на черупката, ама нямам представа.

Ухилих се.

— Е, независимо от пола, ще я нарека Микеланджело. Кам отметна глава назад и се разсмя.

— Идеално.

— Така че ни трябват само още две.

— Точно така.

Измъкнах се от прегръдката му и му се усмихнах.

— Ей сега се връщам.

Втурнах се в спалнята и грабнах картичката, в която бях пъхнала билетите.

Когато се върнах, Кам гласеше лампата за нагряване на терариума. Обърна се и ми се усмихна нежно.

— Честит Свети Валентин! — казах и само дето не му тикнах картичката в ръцете. Бузите ми пламтяха. — Не е толкова готин, колкото твоя подарък, но се надявам да ти хареса.

— Сигурен съм, че ще ми хареса — едното ъгълче на устните му се изви нагоре и той внимателно отвори плика и извади картичката. Не бях написала кой знае какво, понеже нямах представа какво се пишеше в такива случаи. Спряла се бях на едно късичко послание и името ми.

Когато отвори картичката, усетих, че затаявам дъх. Леката му усмивка се разтегна до ушите и той стисна билетите с пръсти. Очите му се вдигнаха към мен през гъстите вежди.

— Та това е невероятен подарък, скъпа!

— Така ли? — плеснах с ръце искрено зарадвана. — Много се надявах да ти хареса. Така де, знам, че ти е гадно, че вече не тренираш футбол, и се надявам да не ти стане тъжно, като идеш на мача, пък и не е нужно да вземеш точно мен...

Кам се нахвърли върху устата ми подобно на умрял от глад човек. В тази целувка нямаше нищо нежно, всичко беше съвсем ново и различно.

— Естествено, че теб ще взема. Това е съвършеният подарък — отвърна той и леко гризна долната ми устна, така че през тялото ми премина гореща вълна, оставяйки подире си ненаситна жажда. — Съвършена си.

Един злобен глас се обади в главата ми: *Ако само знаеше колко съм далеч от съвършенството!* Изтиках тая подла мисъл и се оставил да потъна в целувката. Не ми беше трудно. Изпиваше устните ми така, сякаш безкрайно дълго е бил лишен от тях.

Ръцете му се преместиха на хълбоците ми и ме притеглиха поплътно. Усетих ерекцията му с корема си. Наясно бях, че е... топлокръвен мъж, така че ни най-малко не се изненадах от реакцията му, но неизменно се изненадвах колко силно ме желаше и същевременно не настояваше за онова, за което истински копнееше.

Пръстите му се вкопчиха в хълбоците ми и аз сплетох ръце около врата му. Думите явно бяха излишни. Той ме вдигна и аз инстинктивно увих крака около кръста му. Простенах, когато се притисна в мен и езикът му се сплете с моя.

Направи няколко крачки и кръвта забуча във вените ми. Знаех къде отива и желанието ми се надигна едновременно с тревогата. Сложи ме на леглото и аз се отпуснах назад. Забави се колкото да съмкне пуловера, после обрамчи главата ми с ръце. Долавях стаената сила в изопнатите мускули на ръцете му, но не се страхувах.

Вдигнах ръка и проследих с пръст пламъците, изригващи от слънцето в лявата половина на гърдите му.

— Обожавам я тази татуировка. Защо реши да си я направиш? На лицето му заигра лека усмивка.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Доста тъпа причина.

Погали очертанията на слънцето.

— Остави ме аз да преценя.

— Направих си я след онова сбиване — Кам се намести, така че коленете му опряха във външната част бедрата ми, и пъхна ръце под тениската ми. Надигнах се, за да му помогна да я свали. Дори не разбрах какво направи с нея... май я захвърли някъде зад гърба си. — Известно време бях в ужасно състояние. Не можех да се върна в университета, налагаше се да си стоя у дома и съзnavах каква глупост съм си докарал. Тревожех се, че ми има нещо, за да обезумея дотолкова.

Кам разпери длан върху голяя ми корем и ръцете ми от само себе си паднаха настрани. Връхчетата на пръстите му се прокраднаха към закопчалката на сутиена ми.

— Изпаднах в депресия. — Наведе се и обхвана главата ми от едната страна, а косата му се разпия върху челото. — Бесен бях и на себе си, и на целия свят, въобще на всичко. — Прокара ръка надолу по корема ми, после обратно нагоре и аз неволно се извих. Усмивката му се завърна. — През следващите две-три седмици изпих всички бутилки в барчето на баща ми. Нашите се тревожеха, но...

Гласът му загъръхна, понеже се наведе да ме целуне между гърдите. Поех си рязко въздух и той ме целуна отново.

— Джейс ми идваше на гости, също и Оли. Ако не бяха те, сигурно щях да полудея. Може ли? — Той вдигна напрегнатия си поглед, поставил пръсти върху закопчалката.

Сърцето ми прескочи. За първи път се случваше. Кимнах с пресъхнала уста.

— Благодаря.

Стори ми се странно, че ми благодари. Сведе отново поглед и дишането ми съвсем се накъса. Разкопча закопчалката, но така и не махна сутиена.

— Та... един път се бях напил като задник, Джейс ми каза нещо. Не знам защо, но ми се загнезди в главата.

Поех си мъчително въздух, а пръстът му се плъзна между гърдите ми.

— Какво... какво ти каза?

Кам ме погледна през гъстите си мигли.

— Каза нещо от сорта, че щом слънцето свети, положението не е толкова зле. И по някаква причина го запомних. Може би... защото е истина. Щом слънцето свети, значи, не е толкова страшно. Затова си татуирах слънце. Един вид да ми напомня.

— Че в това няма нищо тъпо — възкликах.

— Хм... — Той подръпна ръба на сутиена ми и нежно отмести плата настрани, после повтори същото и от другата страна. Хладният въздух подразни и без това втвърдените зърна на гърдите ми. Бях напълно разголена от кръста нагоре. — Господи, колко си красива, Ейвъри!

Като че ли измърморих нещо в отговор на комплиманта, но едва ли е било достатъчно членоразделно. Погали гърдите ми и при съприкосновението на пътта му с моята, гърбът ми се изви и се надигна от леглото. Прошепна нещо, но не успях да чуя какво, и прокара палец върху едното ми зърно. Мускулите на ръката, с която придържаше главата ми, се изопнаха от напрежение.

Вдигна глава и срещна погледа ми, като същевременно плъзна ръка към копчето на дънките ми. В очите му се четеше въпрос и аз кимнах в отговор, понеже любопитството надделяваше над страхъ.

Смъкна дънките ми, после и чорапите. Изкоментира нещо за десена им на черепи и кости, но сърцето ми думкаше така силно, че едва го чух. После свали и сутиена, остави ме само по бикини и очите му бавно обходиха тялото ми. Чувствах се като изложена на палещото августовско слънце на Тексас.

Устните ни се докоснаха и той прехвърли тежестта на тялото си на едната си страна. Целувахме се бавно и дълбоко, а ръката му се плъзгаше по гърдите ми. Докосваше ме закачливо, обиграно, после устните му тръгнаха надолу по брадичката ми, по шията ми... Правил го бе и по-рано, през сутиена, но нищо не можеше да се сравни с усещането, когато между устните му и кожата ми нямаше никаква бариера. Кръвта ми се превърна в разтопена лава, хълбоците ми

неспирно се надигаха, описвайки кръгове. Кам си пое дълбоко въздух и другата му ръка се спусна надолу, докосна леко кожата ми и се плъзна под бикините.

Пръстите на краката ми конвулсивно се свиха, когато един от пръстите му докосна сърцевината ми. През тялото ми запулсираха нови, могъщи усещания. Главата ми се отметна назад, а неговата се приведе надолу, пръстите на другата му ръка проследиха цялата дължина на тялото ми.

Кам отново вдигна глава, очите му се впиха в моите. Внимателно пъхна връхчето на пръста си в мен. Изохках на глас и забих нокти в ръцете му.

— Така може ли? — гласът му бе дълбок и плътен като отлежало уиски.

Поех си мъчително въздух и отново кимнах.

— Да.

Устните му потрепнаха в лека, интимна усмивка и той натисна още малко.

Тялото ми лумна в пламъци, когато пръстът му започна ритмично да се движи, а очите му не се отделяха от моите. Цялата треперех. Възелът, който се образуваше всеки път, когато ме докоснеше, сега бе далеч по-огнен и неудържим.

— Толкова си тясна — прошепна той, а после целувката му ме погълна.

Хълбоците ми се движеха все по-бързо и той изви длан, притисна я върху чувствителната ядка. Усещането за голите му гърди, които притискаха моите, ръката му в бикините ми, пръстът му в мен... всичко това ми идваше в повече.

Обвих бедра около ръката му и в мига, в който ме разтърси мощн оргазъм, откъснах устни от неговите и изкрештя името му.

Кам издаде някакъв дълбок, гърлен звук и ме гризна леко по шията.

— Обожавам как викаш името ми.

Едва дишах, а да говоря бе невъзможно, понеже продължаваше да се движи в мен, да засилва всеки един спазъм. Когато треперенето ми най-после утихна, той отдръпна ръка и аз останах да лежа замаяна и опиянена. Копнеех да му дам нещо повече от онова, което бях правила до този момент. Плаха, но и възбудена притиснах леко длани в

гърдите му и той се претърколи по гръб. Поех си въздух, обкрачих тялото му и преди да изгубя смелост, се плъзнах надолу, разкопчах дънките му и ги смъкнах. Увих пръсти около твърдостта му и топлият ми дъх пробягна по връхчето. Ръцете му се впиха в завивката.

— О, мамка му! — изръмжа.

Усмихнах се на измъчената нотка в гласа му и го обгърнах с устни. Цялото му тяло подскочи и гърбът му се изви. Нямах представа какво да правя, но реших, че едва ли е толкова сложно.

Оказа се, че не е.

Той сви едната си ръка върху моята, а другата отпусна на шията ми, насочвайки неопитните ми движения със съвсем лек натиск. Ни най-малко не се смущавах, че може би не го правя както трябва. Ако съдех по извиването на тялото му и по дълбоките му стонове, справях се достатъчно добре, за да му нося наслада.

Дръпна ме от себе си, преди да достигне кулминацията, изправи се рязко в седнало положение и в мига на върховното удоволствие притисна устни в моите. Прекрасно бе, че мога да му даря такива усещания, но още по-прекрасното беше, че се чувствах достатъчно уверена и сигурна, за да направя нещо подобно. Отпуснах се отмаяла до него и загледах как гърдите му рязко се издигат и спускат.

— Това е най-знатенитетият Свети Валентин в живота ми. От гърдите ми се откъсна дълбок, гърлен смях.

— Напълно съм съгласна.

Ръката му намери моята между телата ни и лекичко я стисна.

— Гладна ли си?

— Не — потиснах една прозявка.

— А ти?

— Още не.

Нямах представа колко бе часът, но имах чувството, че всичките ми кости са омекнали, и бе нужно някакво чудо, за да ме накара да стана от леглото. Или евентуално шоколад. Знаех единствено, че не искам да си тръгва. И накрая събрах смелост да му го кажа.

— Ще останеш ли при мен? За през нощта? Кам погали голото ми рамо.

— С най-голямо удоволствие — целуна ме. — Ей сега се връщам.

Превъртях се на една страна и дръпнах завивките. Чух водата да шурти в банята, а след малко Кам се върна и се пъхна в леглото зад мен. Прегърна ме през кръста, притисна тяло в моето и аз се усмихнах сънено, замисляйки се за слънцето.

Жivotът бе прекрасен.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Слънцето не спря да грее през целия февруари, а после и през март. Прекарах половината пролетна ваканция с Кам и Оли в апартамента, а другата част в къщата на Кам. Дори успяхме да се видим с Брит, докато гостуваше на техните.

За моя изненада, тя като че ли не знаеше за инцидента между Кам и бившето гадже на сестра му, но така и не повдигнах въпроса. Споделеното от Кам бе твърде лично и независимо колко ме глаждеше любопитството дали Брит бе наясно, нямах намерение да предам доверието му.

Особено след като пропусках една след друга възможностите да бъда откровена с него. Колкото и пъти да се заричах, че ще го направя, все не успявах да произнеса думите. Самата мисъл да му разкажа ме ужасяваше. Нямаше да е лесно, а и не знаех откъде да започна.

Вместо това полагах огромни усилия да не оставям телефона си без надзор в присъствието на Кам. Продължавах да получавам съобщения и обаждания поне по два пъти седмично, а до имейла изобщо не припарвах. На няколко пъти през последните два месеца за малко да отговоря на съобщение. И веднъж за малко да си вляза в пощата и да напиша отговор на едно от писмата.

Но точно както криех тайната си от Кам, така предпочитах и да се преструвам, че нищо не се случва, вместо да се опитам да разреша нещата. Мразех тази черта от характера си, направо я ненавиждах, защото продължавах да бягам, вместо да се изправя пред проблемите си.

А докато зимата лека-полека разхлабваше ледената си хватка върху нашето ъгълче от щата и земята започваше да се размразява, ние се занимавахме със собствените си грижи. Кам се чудеше дали да се прибере у дома за дългия уикенд в средата на април, или да остане да мързелува в студентското градче, а Джейкъб се опитваше да убеди Брит да го придружи на някакво доброволческо мероприятие за засаждане на градинки — и посвети цял обяд на тая тема.

Брит завъртя едно пържено картофче в чашката с майонеза. Оли я наблюдаваше съсредоточено, а красивото му лице бе разкривено от нещо средно между страхопочитание и отвращение. Брит като че ли изобщо не забелязваше.

— Отказвам да прекарам последния си дълъг уикенд за семестъра в садене на маргаритки.

— Не става дума за маргаритки — въздъхна обезсърчено Джейкъб. — Става дума за ботаническата градина на чудесата и любовта.

Седнал до мен, Кам зарови глава в рамото ми, за да скрие усмивката си. Аз се задоволих с изпитания метод да сложа ръка на устата си.

— Звучи ми тъпло — Брит пъхна намазаното с майонеза картофче в устата си и Оли простена отвратено. — Предпочитам да вегетирам.

— Значи, си по-склонна да се търкаляш тук като някоя зелка, вместо да осигуриш блаженство на душата си?

Раменете на Кам се разтресоха.

— Май предпочитам да съм стръкче броколи — тросна се Брит.

Отсреща Оли най-после успя да откъсне очи от чинията на Брит и насочи поглед към Джейкъб.

— Ти сериозно ли говориш?

— Да! — Джейкъб удари с ръце по масата. — Защо да не накичим света с прекрасни цветя във всички цветове на дъгата?

Зяпнах го.

— Ти да не си друсан?

Джейкъб ме изгледа възмутено в продължение на около две секунди.

— Малко.

Разсмях се.

— Трябва да му помогнеш да си засади градинката на щастието — подхвърлих на Брит.

Тя изсумтя.

— Ти му помогни.

— О, в никакъв случай — Кам вдигна глава и се намести поблизо до мен, премятайки ръка през коляното ми. — Ейвъри трябва да е на мое разположение през целия уикенд. Никакви градинки на любовта.

— Освен ако не реши да поработи в *твоята* градинка на любовта, нали? — поинтересува се Джейкъб.

Завъртях очи.

— Много остроумно, няма що.

— На мен ми се чу, че снощи здравата се работи — Оли премести хартиената чашка с майонеза по-далеч от Брит. — Поне ако съдя по звуците, дето се носеха от спалнята.

Ченето ми увисна.

— Я го виж ти!

— Да не си стоял с ухо на вратата? — ръката на Кам запълзя нагоре и внезапно бузите ми запламтяха по съвсем друга причина.

Оли вдигна рамене.

— Че какво друго да правя?

— Извратеняк — отвърна му Кам.

Останалите подхванаха разговор за зеленчуци, в който двамата с Кам не участвахме. Нямах нищо против. Не си падах много по зеленчуците.

— Аз имам друга идея — Кам подпра брадичка на рамото ми и сниши глас. Извърнах лекичко глава към него.

— Олеле...

— Ще ти хареса.

В гърдите ми се надигна някакво топло чувство и ми се прииска да му кажа, че го обичам, но тук, в Бърлогата, докато приятелите ми обсъждаха предимствата и недостатъците на аспержите, май не беше най-подходящият момент да го изтърся. Затова се задоволих да го попитам каква му бе идеята.

— Да зарежеш всичко до края на деня и да го прекараш с мен. Отлична идея.

— Имам лекции.

— Имаш лекция по изкуство. Не се брои.

— Защо пък да не се брои?

Той вдигна глава и долепи устни до ухото ми.

— Каза ми, че в понеделник за малко не си заспала.

— Ама не заспах.

Кам ме целуна отново, но този път под ухото, и аз потреперих.

— Вярвай ми. Това, което имам наум, е далеч по-интересно от лекцията по изкуство.

В главата ми мигом се завъртя една-единствена мисъл. Секс. Истински секс с истинско проникване.

О, господи, не можех да повярвам, че си мисля такива неща. Да не би да съществуваше някаква форма на фалшиво проникване, с която не бях наясно? Всъщност... май имаше. Правили бяхме всичко с изключение на основното. Бяхме се докосвали, опипвали, правил ми беше френска любов, аз на него също. До същината така и не бяхме стигнали, но последния път, този, за който говореше Оли, май бяхме тръгнали именно натам. Или поне ми се стори, че долавях такова намерение.

Но се бях паникьосала и му бях направила френска. Не че Кам се оплакваше, но не можех да продължавам така. Връзката ни трябваше естествено да премине до следващото ниво. Освен това вероятно бях единствената двайсетгодишна девственица в университета, пък и колко време би могъл да чака да се почувства готова? Заедно бяхме от четири месеца, а при мъжете времето се брои като при кучетата — значи, четири години.

Хем нямах търпение, хем някъде под вълнението се спотайваше и тревога... като ледена буза в гърдите.

Кам ме прегърна през кръста, издърпа ме от стола и ме притегли в ската си. От нашата маса никой не реагира, но хората по съседните маси започваха да ни зяпат.

Кам обаче ни най-малко не се смути от вниманието. Отметна глава назад с широка усмивка.

— Е, какво ще кажеш?

— Вие двамата се толкова отвратителни, че чак сте готини — прекъсна ни Джейкъб. И двамата се обърнахме към него. — Ако не избягаш от лекцията, за да идеш с него, ще ти сритам задника.

— Е, при това положение мога ли да кажа „Не“?

Можех само да се надявам, че когато дойдеше онзи друг момент, щях да съм в състояние да кажа „Да“.

* * *

Кам бе невероятен.

Нямам представа как успяваше постоянно да ме изненадва и въобще как бе възможно да е толкова прекрасен. А също и защо ми беше нужно толкова време да прогледна.

Когато си тръгнахме, ме изчака при колата ми и ме поведе към пикапа.

— Какво ще правим?

— Ще видиш.

Загадъчната му усмивка ме накара да настръхна. Едва когато излязохме на междущатската магистрала и видях табелата, разбрах къде отиваме. Неспособна да стоя на едно място от вълнение, се завъртях към него и едва не се удущих с колана.

Кам прихна да се смее.

— Отиваме във Вашингтон? Нали? — възкликах и буквально заподскачах на седалката.

Той ме погледна лукаво.

— Може би.

— И в Смитсоновия, нали?

— Не е изключено.

Обърнах се пак напред, сплела пръсти.

— Но защо? — изтърсих. — Така де, знам, че историята не ти е особено интересна, така че защо?

— Защо ли? — Той отново се разсмя и нагласи бейзболната шапка на главата си. — Обещах да те заведа в института, но така и не успях за рождения ден, та си казах — защо не днес?

Действително, защо да не е днес? Ето това бе едно от нещата, които най-много харесвах у него. Способността му да бъде спонтанен, да не губи време в обмисляне или планиране. Буквално живееше в настоящето и нищо не го спираше, дори проблемите, които си бе навлякъл, тъй като бе успял да ги загърби.

Но най-вече защото бе приел случилото се, а също и последиците. Вероятно му бе отнело поне няколко седмици, но се беше примирил.

Възхищавах му се за това.

През остатъка от следобеда и през по-голямата част от вечерта обикаляхме от експонат на експонат. Вярно, на Кам май му беше по-интересно да ме докосва тук-там и да си открадва по някоя усмивка, отколкото да разглежда, но аз нямах нищо против. Сетих се за

младежите, които бях забелязала при първото си идване, и установих, че съм се превърнала в част от една такава двойка. Беше напълно нормално, беше... съвършено. Между тях и нас нямаше никаква разлика и това ме изпълваше с радост.

Прибрахме се късно и понеже в четвъртък нямахме лекции, разполагахме с цялата нощ. Все още въодушевена от импровизираното ни приключение, изсипах малко от миризливата храна за костенурки в една купичка и я тикнах в къщичката на Микеланджело.

Докато затварях капака на терариума, Кам се приближи зад гърба ми, сложи ръце на хълбоците ми. Обърна ме към себе си и аз се надигнах на пръсти, за да го целуна.

— Благодаря ти за днес — прошепнах и увих ръце около врата му. — Много се забавлявах.

— Нали ти казах, че идеята е страхотна.

— Май обикновено така излиза.

— Мили боже! — Очите му се ококориха в пресилена изненада.

— Правилно ли чух?

Ухилих му се.

— Май да.

— Хайде, хайде, винаги си знаела, че идеите ми уцелват десетката.

— Да, ама по скалата от едно до сто.

— Ха-ха! — Ръцете му пропълзяха нагоре към гръденния ми кош.

— Знаеш ли какво? Имам още една идея.

— Участват ли яйца?

Той се разсмя дрезгаво и подръпна ханша ми към себе си.

— Няма яйца.

Май се досещах за какво ставаше дума. Стомахът ми се сви.

— Няма ли?

Той поклати глава.

— Но пък включва нещо също толкова вкусно.

Бузите ми пламнаха. Наклоних глава на една страна. Устните му проследиха движението, преминавайки по контура на едната ми скула.

— А също и теб, мен, леглото и съвсем оскъдно количество дрехи. По гръбнака ми пробягаха тръпки.

— Така ли?

— Аха. — Ръката му се прокрадна под колана на дънките ми и се спря върху издутина на дупето ми. Целуна ме лекичко по челото. — Какво мислиш?

Изобщо не мислех. Накланяйки главата ми назад, Кам се възползва от мълчаливата ми покана. Устните му се впиха в моите, ръцете му се заровиха под тениската ми. Откъсна се за миг от мен, колкото да я свали, а после стори същото и със своята. С прилепени устни тръгнахме заднешком, хълбоците ни се бълснаха в канапето и той залитна. Падна назад, наполовина върху канапето, наполовина извън него. Между целувките ни се надигна кикот, но смехът бързо замря, понеже ръцете ни вече взимаха *дейно* участие. С непосилна за мен ловкост, Кам успя да съмкне дънките ми, докато се покатервах отгоре му, а после демонстрира съвсем различен талант.

Ръцете му запълзяха нагоре, обхванаха гърдите ми, намериха покритите от сатена зърна. Извих гръб и се притиснах по-плътно в шепите му, прегълъщайки надигащия се стон, а той издаде онзи гърлен, ужасно секси звук и надигна хълбоци срещу моите. В сърцевината ми нахлу горещина, когато едната му ръка изостави гърдите ми, плъзна се по извивката на корема ми и се промъкна в бикините ми. Притисна ме с длан и потърка с палец точно там, където трябваше, и аз неволно извиках. Завладя ме непреодолимото желание — потребност — да се оставя на тези невероятни усещания, дори само за няколко минути. Кожата ми гореше. Изправих се на колене и съмкнах ципа на дънките ми.

— Ейвъри — простена Кам и се притисна в дланта ми.

При звука на името ми напрежението в тялото ми се разгоря още повече. Телата ни се люлееха заедно, в един ритъм, макар и разделени. А после напрежението рязко нарасна... спираловидно, достигна върха и се сгромоляса. Отметнах глава назад и прехапах устна, изпаднала в пълен екстаз.

Кам се размърда под мен и в следващия миг вече се беше изправил, а аз се бях увила около него като маймунка. Тялото ми още трепереше, когато ме сложи на леглото. Загледах го замаяна как се съблича. Съвсем гол.

Господи, колко беше красив.

Пръстите му подхванаха ръба на бикините ми и аз повдигнах хълбоци, за да може да ги свали. Не ме събличише за първи път, но за

първи път бяхме голи и двамата. През последните четири месеца бях научила, че голотата има различни степени. А тази беше последната. Стомахът ми се сгърчи.

Кам се надвеси над мен, устните му описаха дълга пътека по цялото ми тяло. Зарових пръсти в меката му коса, а той се върна обратно, нахвърли се лакомо върху устата ми. Намести се отгоре ми и усетих, че ерекцията му се опира в бедрото ми.

Сърцето ми пропусна един удар, после препусна.

Тялото му се разтърси от могъща тръпка, а може би тръпката бе предизвикана от мен, понеже като че ли треперех. Не можех да преценя дали от възбуда, или от нещо друго. Ръцете ми намериха гърдите му, притиснаха се силно в кожата му.

— Сигурна ли си, че искаш? — гласът му пресекваше, отдръпна се леко назад.

— Да — прошепнах и си казах, че действително го искам. Наистина го исках.

Исках да премина тази последна стъпка с него.

Очите му срещнаха моите за миг, после наведе глава, целуна ме и отпусна тяло върху моето. Усетих го, усетих как върхът му се плъзга във влагата ми и тогава нещо, не знам какво, изригна в гърдите ми. Може би заради тежестта на тялото му върху моето или защото го чувствах между бедрата си. В продължение на една ужасяваща секунда вече не бях в собствената си спалня с Кам, а там, на дивана, с притисната в грубата дамаска буза. Опитах се да изтикам спомена от мислите си, да се съсредоточа върху това, което се случваше в момента, но веднъж пропълзяла в главата ми, картината отказваше да изчезне.

Всички мускули в тялото ми се сковаха и тревогата, която бях усетила по-рано, се завърна с пълна сила. Имах чувството, че ме връхлит смразяващ вятър.

Вледених се и отвън, и отвътре. Паниката ме сграбчи с остри като ножове нокти.

Извъртях глава настрани, откъснах устни и забутах гърдите му.

— Не. Спри. Моля те, спри.

Кам замръзна над мен, гърдите му се надигаха мъчително.

— Ейвъри? Какво за...?

— Махни се — кожата ми настърхна, а гърдите ми се свиха от напрежението. — Слез. *Моля те.* Слез от мен.

Той мигом се претърколи и аз припълзях към другия край на леглото, дръпнах завивката и я увих около себе си. Скочих на крака и запристипвах заднешком, докато не се блъснах в тоалетката. Шишетата с лосион изтракаха заплашително. Няколко изпопадаха на пода с глуcho тупване и това най-после ме изтръгна от транса, в който бях изпаднала. Сърцето ми препускаше с такава скорост, че не беше изключено да повърна.

— О, господи — прошепнах дрезгаво. Имаше огромна вероятност да избълвам геврека, който си бяхме поделили преди малко.

Светлината от коридора хвърляше странни сенки върху едната половина от пребледнялото му лице. Очите му се бяха разширили. Гледаше ме изпод сключени от тревога вежди.

— Нараних ли те? Нали не...

— Не. Не! — Стиснах очи. — Не си ме наранил. Дори не... Не знам. Съжалявам... — Мъкнах, понеже не ми хрумваше какво да кажа.

Той вдиша няколко пъти дълбоко, облегнал ръце на леглото.

— Обясни ми, Ейвъри. Какво се случи?

— Нищо — гласът ми пресекна. — Нищо не се е случило.

Помислих, че...

— Какво си помисли?

Поклатих глава.

— Не знам. Нищо особено не е станало...

— Нищо особено ли? — Веждите му хвръкнаха нагоре. — Ейвъри, изкара ми акъла.

Изпадна в паника, сякаш съм те наранил или... сякаш те насиливам.

Ужасена, усетих как стомахът ми се свива.

— Не си ме насиливал, Кам. Беше прекрасно.

Минаха няколко секунди, преди да проговори.

— Знаеш, че никога не бих те наранил, нали?

— Да — усетих как сълзите се надигнат в гърлото ми.

— И никога не бих те карал да направиш нещо, което не искаш — говореше бавно, отчетливо. — Нали разбиращ? За мен не е

проблем, ако не се чувстваш готова, но трябва да ми кажеш. Трябва да ми кажеш, преди да се стигне до това.

Кимнах, стискайки одеялото.

Отново настъпи мълчание. Гледаше ме съсредоточено. По лицето му пробяга някаква емоция, като че ли започваше да се досеща нещо, да навързва това и онова и аз прехапах устна. Копнеех да разбера какво си мисли, но същевременно не исках да знам.

— Какво не ми казваш? — попита ме, както стори и онази вечер на паркинга.

Не отговорих.

Челюстта му се изопна.

— Какво се е случило с теб?

— Нищо! — изригнах като вулкан. — И няма какво повече да обсъждаме, по дяволите! Стига!

— Лъжеш.

Ето. Каза го. Обвини ме.

Той си пое дълбоко въздух.

— Лъжеш ме. Нещо се е случило, защото това, което стана... — той посочи леглото, върху което само допреди минути извивахме тела, — не е защото не си готова. Става дума за нещо друго, защото знаеш, знаеш, че съм готов да чакам, Ейвъри. Кълна ти се, но трябва да ми кажеш какво се случва.

Гърдите ми се свиха при тези думи, но не можех да отвърна нищо.

— Моля те, Ейвъри. Трябва да си честна с мен. Нали каза, че ми вярваш. Докажи ми го, понеже знам, че криеш нещо. Не съм нито глупав, нито сляп. Помня как се държеше, когато се запознахме, и определено не съм забравил какво каза онзи път, когато се напи.

О, господи! Подът се разклати под краката ми. Кам не спираше.

— Ами онова съобщение? Да не искаш да ми кажеш, че и то няма нищо общо?

Ако действително ми вярваш, щеше да ми кажеш какво, по дяволите, се случва.

— Но аз наистина ти вярвам — сълзите избиха в очите ми и всичко се размаза.

Кам ме гледа в продължение на една секунда, после се изправи и си грабна дънките от пода, нахлузи ги, дръпна ципа, но така и не

закопча копчето. Сетне отново се обърна към мен с изопнато лице.

— Не знам какво друго да направя, Ейвъри. Споделих ти неща, с които не се гордея. Неща, които почти никой друг на света не знае, а ти продължаваш да криеш нещо от мен. Криеш всичко от мен. И не ми вярваш.

— Не, напротив. — Понечих да се приближа, но спрях разколебана, когато видях изражението му. — Бих ти доверила живота си.

— Но не и истината? Та това са пълни глупости, Ейвъри. Това не е доверие. — Той ме подмина и тръгна към хола.

Последвах го с разтреперани ръце.

— Кам.

— Престани. — Той вдигна пуловера си от земята и ме погледна.

— Не знам какво друго да направя и не твърдя, че разбирам от всичко, но една връзка не може да съществува по този начин.

Страхът ме прониза като нож в гърдите.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво мислиш, че казвам, Ейвъри? Очевидно имаш някакви проблеми и не, не ме гледай така, сякаш съм ти сритал кученцето! Нима мислиш, че ще скъсам с теб заради онова, което ти се е случило? Както беше решила, че ще си променя мнението, след като ти видях белега? Знам, че точно това си мислиш, но е абсурдно. — В гласа му се долавяше и болка, и гняв. — Как можем да имаме някакво бъдеще, ако отказваш да си искрена с мен? Ако не вярваш, че чувствата ми са достатъчно силни, значи, нещата са загубени. Именно такива неща погубват връзките. Не миналото, Ейвъри, а настоящето.

Дъхът ми секна.

— Кам, моля те...

— Стига толкова, Ейвъри. Вече ти казах. Единственото, което искам от теб, е да ми вярваш и да не ме изолираш. — Той се обърна към вратата. — А ето че отново не ми вярваш и пак ме отхвърляш.

И той си тръгна, като затръшна вратата след себе си. Успях да се добера до канапето, преди краката ми да поддадат. Седнах и притиснах колене към гърдите си. Там, вътре, нещо се пропукваше, сърцето ми се раздираше и болката бе непоносима.

Отворих уста, но звук така и не излезе. Просто нищо не излезе.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

По-голямата част от четвъртъка и петъка прекарах в леглото. Налегна ме непоносимо, задушаващо чувство, сякаш бях покрита с прекалено тежко одеяло. Машабно бях оплескала нещата. Катастрофално. Ето тази изпълнена със самосъжаления мантра си повтарях отново и отново. Но това беше самата истина и не можех да мисля за нищо друго.

Съвсем не така смятах да прекарам пролетната ваканция.

Заровила глава във възглавницата, се опитвах да не поглеждам телефона, защото, ако го зърнеш и се окажеше, че Кам не ми е звънял, щях да се почувствам още по-ужасно. А старанията ми бяха напълно излишни, понеже си знаех, че няма да се обади.

Вече не се съмнявах, че съм влюбена в него. Има разлика между това да обичаш някого и да си влюбен, а аз бях позволила на щастиято да ми се изпълзне.

И на Кам му беше писнalo.

Доверил ми се беше, а аз бях захвърлила доверието му на вятъра. Ако знаеше истината, ситуацията в сряда вероятно щеше да се развие другояче.

Но аз си бях замълчала... както през всичките тези години.

В някакъв момент в събота онази дълбока и прорязваща болка отстъпи на нещо друго. Отметнах одеялото и задъхана се изправих насред стаята. Завъртях се, грабнах някакво бурканче с крем и го запокитих към отсрецната стена. То утели вратата на дрешника и тупна на земята.

Това не ми стигаше, така че улових друго и замахнах по-силно. Този път уцелих стената и мазилката се напука. Ето, депозитът ми за наема отиваше на кино.

Но не ми пукаше.

Гневът ме обгърна като гореща пара. Завъртях се отново и съмкнах завивката и чаршафите от леглото.

После се насочих към дрешника.

Ненавиждах скучните пуловери, блузите с прибрано деколте, жилетките и размъкнатите тениски. Мразех всичко, но най-вече мразех себе си, задето се поддавах на това. Крещейки, задърпах всичко наред. Разлюлените закачалки изпадаха на пода. Със замъглени от сълзи очи се обърнах да видя какво друго мога да унищожа, но уви, нямаше какво. Нямах снимки, които да хвърля. Нито картини, които да съмкна от стените. Нямаше нищо, нищичко. А бях толкова бясна — бясна на себе си.

Излязох в коридора и се облегнах на стената, стиснала очи. Дишайки тежко, ударих глава в нея и прехапах устни, за да не изкрешя.

Тишината ме съсипваше.

Винаги само това. Мълчание. Само това знаех. Мълчи си. Преструвай се, че нищо не се е случило, че всичко е наред. И виж докъде се бях докарала с това вечно мълчание.

Съмкнах се надолу с долепен до стената гръб и отворих очи. Сухи очи, точно както чувствах и душата си... суха и чуплива.

А кого можех да виня за това? Блейн? Родителите му? Моите родители? Нима имаше значение? Нито веднъж не се опълчих срещу тях, нито веднъж не им казах какво мисля. Мълчах и приемах всичко — докато не дойде моментът, в който можех да избягам.

Проблемът беше, че бягството вече не ми вършеше работа. Поначало не вършеше работа, но ми бе отнело безкрайно дълго време да го осъзная. Пет години, почти шест. А колко километра? Хиляди?

И тогава, точно в този момент, чух телефонът да звъни от хола.

Скочих на крака. Тилът ми буквально изтръпна, когато видях надписа НЕПОЗНАТ НОМЕР на екрана. Грабнах го и натиснах зеленото копче.

— Какво? — викнах с разтреперан глас. Нищо. Отново само мълчание.

— Какво искаш от мен, мамка ти? — креснах. — Какво? Нямаш ли какво да кажеш?

Цели девет месеца звъниш и пишеш съобщения. Би трявало да имаш да ми казваш цял куп неща.

Последва нова напрегната пауза, а после се чу глас.

— Не мога да повярвам, че вдигна.

Мили боже, женски глас. Всичките обаждания и всички имейли бяха от момиче. Момиче.

И аз не знам какво очаквах, но със сигурност не и това. Успях да изломотя една-единствена дума.

— Защо?

— Защо ли? — Момичето се изсмя сухо. — Нямаш представа с кого говориш, нали? Не си прочела нито един от имейлите, дето ти изпратих, нали? Нито един?

Нима имаше наглостта да ми държи сметка?

— Надникнах в един-два и реших да не се самоизмъчвам.

— Пиша ти от юни месец. В началото просто опитвах да се свържа с теб. В първите няколко имейла няма нищо нередно. Ако ги беше прочела, щеше да видиш. Но пък защо да ти вярвам, че не си ги чела, след като на всички е ясно, че не държиш особено на истината.

Отпуснах се на канапето и се смръщих неразбиращо.

— Кой се обажда?

— Господи, не мога да повярвам. Моли Симънс.

Опулих се.

— Моли?

— Като че ли се сещаш коя съм. Значи, все пак си ги чела.

— Не, не съм, братовчед ми ми разказа за теб. — Скочих отново на крака и тръгнах из стаята. — Не съм ти чела мейлите. Не лъжа.

— Е, май ще ти е за първи път — отвърна момичето и чух някъде да се затръшва врата.

Не знаех какво да кажа. Изумена бях, напълно потресена.

— Не знам... Господи, толкова съжалявам за...

— Не смей да се извиняваш — прекъсна ме тя с остьр като бръснач тон. — Извиненията ти не означават нищо.

Устата ми висна, после бавно поклатих глава, което беше напълно излишно, понеже не можеше да ме види.

— Ти си истинска лъжкиня и пълна кучка. Заради теб...

— Хей! Чакай малко! От къде на къде ще ме наричаш кучка? Не може да не осъзнаваш колко е откачено това... пръстите ми стиснаха телефона. — Всяко едно от гадните ти съобщения е напълно откачено. Изобщо не разбирам защо го правиш.

— Защо ли? — гласът ѝ изби на фалцет. — Ти сериозно ли ме питаш?

— Да!

Моли рязко си пое въздух.

— Я ми кажи нещо. Коя е истината? Онова, което си казала на полицайите, или онова, което Блейн разказа на всички?

Задавих се.

— Кое е вярно, Ейвъри? Ако е било вярно, тогава защо си оттеглила обвиненията, като си знаела на какво е способен? Не може да не си съзнавала, че нещо му има, че ще го направи отново.

Раменете ми виснаха и едва успях да прошепна.

— Не разбираш.

— О, напротив, напълно разбирам. И в единия, и в другия случай си изльгала. — Дишането й се накъса. — А знаеш ли защо исках да се свържа с теб? Защото исках да поговоря с някого, който е преживял същото, което и аз, и си помислих, че... Гласът й пресекна. — Всъщност няма значение какво съм си помислила и защо го направих. Така или иначе не си си направила труда да прочетеш дори и един от имейлите. Ето защо най-малкото, което можеш да сториш, е да ми кажеш истината.

Затворих очи и притиснах чело в шепа. Още не бях дошла на себе си след случилото се с Кам и това вече ми идваше в повече. Получила бях купища имейли от непознати адреси. При повечето вместо тема пишеше само името ми или името на Блейн. И така и не ги бях отворила, защото не исках допълнителни главоболия, но и през ум не ми беше минало, че може да е тя.

Но дори да се бях сетила, дали щях да реагирам другояче? Щях ли да прочета посланията й, да се свържа с нея? Ако оставим настрана правните последствия от споразумението за конфиденциалност, щях ли да осъществя контакт?

Нямаше да съм искрена, ако кажех, че щях да го направя.

— Там ли си? — обади се Моли.

— Да — прокашлях се и вдигнах глава. Възелът в гърдите ми съвсем леко се отпусна. — Казах истината.

— Значи, наистина се е случило? — Гласът й като че ли прозвучава съвсем близо до слушалката. — И въпреки това си оттеглила обвиненията?

Тялото ми се изопна като корда.

— Да, но ти...

— Защо? — Звучеше съвсем изтерзана. — Как си могла? Как си могла да мълчиш толкова време?

— Аз.

— Ти си страхливка. Вкопчила си се в собственото си мълчание, защото си страхливка! Все още си същото уплашено четиринайсетгодишно момиче, което се преструва, че е забравило! — изкрешя тя и тъпанчетата ми изпуха. — А аз съм в същото положение, защото си скрила истината. Можеш да се самозалъгваш колкото си искаш, но истината е такава. И двете го знаем.

И ми затвори телефона.

Не можех да помръдна, можех само да се взирям с празен поглед в экрана. Гневът продължаваше да клокочи в мен, но някои от думите ѝ все пак успяха да проникнат през алената пелена, която ме обгръщаше, и уви, като че ли звучаха смислено.

Все още си същото уплашено, четиринайсетгодишно момиче, което се преструва, че е забравило!

Права беше.

О, господи, беше напълно права. През всички тези години не бях продумала нищичко. Страхувах се да кажа на някого, даже и на Кам. И именно затова си беше тръгнал, защото и той беше прав. Не се бях отърсила от миналото, а бъдеще не би могло да има, докато не го направех. А аз през цялото време се преструвах — преструвах се, че всичко ми е наред, че съм напълно щастлива, че съм се спасила.

Нищо подобно. В продължение на толкова много години бях просто жертва.

Моли не знаеше цялата история. Вероятно нищо нямаше да се промени дори и да знаеше, но между това да оцелееш и да се съхраниши имаше огромна разлика. А аз просто оцелявах, ден за ден, и чаках онзи заветен миг, в който случилото се с Блейн някак щеше да престане да трови всичко хубаво в живота ми.

Отпуснах глава в шепи и очите ми отново се наляха със сълзи.

А можех да постъпя другояче. Вярно, нямаше как да върна времето, но можех да реагирам по друг начин, особено сега, когато бях толкова далече от онези, които спъваха всичките ми опити да забравя. Но ако трябваше да съм честна, не беше само това. Не ставаше дума само за Блейн. Виновни бяха родителите ми, виновна бях и аз самата.

Единственият начин действително да мога да гледам напред бе да застана очи в очи с миналото, да сторя онова, за което и без друго ме бяха наказали.

И не миналото се изправяше между нас. А настоящето.

Кам бе напълно прав.

Внезапно скочих на крака. Хукнах навън още преди напълно да осъзная какво правя. И едва когато спрях пред вратата му, сърцето ми заседна в гърлото.

Вероятно вече беше твърде късно да спася връзката ни, но ако му кажех — ако му обяснях, все щеше да е нещо. При всички случаи му дължах това.

Дължах го на себе си.

Почуках и след няколко секунди чух стъпки. Вратата се отвори. Видях как Кам присвива очи и отваря уста и ми стана ясно, че ще ме помоли да си вървя.

— Може ли да поговорим? — гласът ми пресекна. — Моля те, Кам, няма да ти отнема много време. Просто...

Очите му се отвориха, после пак се притвориха.

— Добре ли си, Ейвъри?

— Да. Не. Не знам. — Прииска ми се да се врътна и да си се прибера в апартамента, но този път нямаше да си позволя да избягам. Стига толкова. — Трябва да говоря с теб.

Той вдиша дълбоко и ми направи път да мина.

— Оли го няма.

Успокоена, че не затръшна вратата в лицето ми, го последвах в хола. Той взе дистанционното, спря звука на телевизора и приседна на канапето.

— Нещо не е наред ли? — тонът му загатваше, че не очаква да отговоря искрено, и това дълбоко ме жегна.

Жегна ме именно защото досега не му бях дала основания да очаква откровеност.

Приседнах на ръба на креслото, без да знам откъде да започна.

— Нищо — само това успях да кажа. — Нищо не е наред.

Той се премести по-напред и завъртя шапката си с козирката назад — очарователен навик, който показваше, че ме слуша.

— Какво има, Ейвъри?

— Не бях честна с теб и съжалявам — долната ми устна затрепери и ми стана ясно, че само след секунди ще се срине напълно.

— Ужасно съжалявам и вероятно нямаш време да...

— Естествено, че имам време да те изслушам, Ейвъри — той отвърна на погледа ми. — Ако искаш да говорим, съм насреща. Тук съм. И те слушам.

Бтренчена в очите му, усетих как се надига старият инстинкт. Бягай! Не си го причинявай! Но Кам не откъсваше поглед от мен и нещо все пак се пропука. Не беше лесно, но думите все пак потекоха. Нямаше да избягам.

Обзе ме неочеквано спокойствие и бавно подхванах.

— Когато бях на четиринайсет, отидох на един купон по случай Вси Светии — чух собствения си глас, сякаш бях в някакъв тунел. — С приятелки. Издокарали се бяхме в костюми, а там имаше едно момче. Въсъщност купонът беше у тях и... той беше с три години по-голям от мен, приятел на братовчед ми.

Поех си гълтка въздух и сведох поглед към ръцете си.

— Харесвано момче. Мен също ме харесваха в училище. — Изсмях се със сух, безрадостен смаях. — Тази подробност може би ти се струва излишна, но не е така. Никога не ми бе хрумвало, че някой като него би могъл да направи... да се държи като него. Което може би беше глупаво от моя страна, фатална грешка или нещо такова. Нямам представа. — Тръснах глава и вдигнах очи. — Както и да е, говорех си с него и пиех, но не бях пияна. Кълна ти се, че не бях пияна.

— Вярвам ти, Ейвъри — той затвори очи за миг и сключи пръсти под брадичката си. — И какво стана?

— Флиртувахме, беше забавно. Не влагах кой знае какво. Беше добро момче, привлекателно. В един момент ме дръпна в ската си и някой ни снима. Просто се забавлявахме... — Отново се изсмях остро. — И когато стана и ме дръпна в една от празните стаи на приземния етаж, ни най-малко не се притесних. Седнахме на канапето и известно време си говорихме. А после ме прегърна... — Несъзнателно заразтривах длани с надеждата някак да разплета възлите, които се усукваха в стомаха ми. — В началото нямах нищо против, но после започна да прави неща, които не ми харесваха. Казах му да престане, но той само се изсмя. Разплаках се и се опитах да се измъкна, но той беше по-силен, а и след като ме притисна по очи, вече не можех да направя нищо друго, освен да му повтарям да спре.

Кам седеше като вкаменен. Знаех, че диша, само защото виждах ритмичното потрепване на онова мускулче в челюстта му.

— А той спря ли?

— Не — отвърнах тихо. — Не спря, колкото и да се съпротивлявах.

Кам рязко изправи рамене. Като че ли понечи да стане, но се отказа.

— И те изнасили?

Затворих очи и кимнах. Споменът бе толкова реален, че буквально усещах ръцете на Блейн.

— Девствена съм... накарах се да отворя очи. — Там така и не ме докосна. Изнасили ме... иначе.

Кам се втренчи в мен и съвсем ясно видях как осмисля чутото. Как очите му пламват, осъзнавайки какво му казвам. Ръцете му се свиха в юмруци. Мускулчето в челюстта му затрепка още по-яростно.

— Мръсно копеле! — просьска с изопнати устни. — Била си на четиринайсет и е направил нещо такова?!

— Да. — Възлите в корема ми се стегнаха до краен предел. Мина още една секунда и Кам зарови ръце в косата си.

— По дяволите, Ейвъри. Подозирах нещо такова. Мислех, че е възможно да ти се е случило подобно нещо...

Увих ръце около талията си.

— Така ли? Той кимна.

— Усещах го. На моменти се държеше странно, твърде неспокойна, но се надявах да не е толкова страшно. А когато ми каза, че си девствена, реших, че това е причината.

Съвсем разбираемо бе да го предположи.

— Ейвъри, толкова съжалявам. Ужасно е, че си преживяла такова нещо, особено на тази възраст... — Стисна челюст и пак ми се стори, че ще скочи на крака, но той отново се сдържа. — Кажи ми, че това должно копеле гние в затвора.

— Вече да — втренчих се в телевизора, който предаваше нещо без звук. — Дълга история.

— Заникъде не бързам. — Когато не отговорих, той продължи с пресекващ глас: — И друго ли има, Ейвъри? Моля те, говори, защото съм напът да хвана първия самолет за Тексас и да пречукам този мръсник.

Залюлях се назад и притеглих колене към гърдите си. Беше ми безкрайно трудно, но като знаех колко много му дължа, поех си отново

въздух и се заставих да продължа.

— Когато приключи, като че ли изобщо не съзнаваше, че е направил нещо нередно. Заряза ме на канапето. В един момент все пак събрах сили да се изправя. Знаех, че трябва да кажа на някого, че трябва да отида до болницата. Толкова ме... — Стиснах очи и цялата се разтреперих. Минутите, след като Блейн излезе от стаята, бяха точно толкова ужасни, колкото и самото нападение. — Не можах да открия нито една от приятелките си, но си намерих чантата, излязох от къщата и тръгнах пеша към болницата, но в един момент се сетих, че телефонът е в мен, така че се обадих на 911.

Повече не можех да стоя на едно място, затова пуснах крака на пода и се изправих.

— Закараха ме в болницата и ме прегледаха. Дойде и полицията и им разказах какво се бе случило, което бе самата истина.

— Разбира се, че е било истина — повтори Кам, без да откъсва очи от мен.

— Когато полицайтите потеглиха от болницата, купонът вече бил приключил, но заварили Блейн у дома. Арестували го и го прибрали. Прибрах се вкъщи и цели два дни не стъпих в училище, но междувременно всички бяха научили защо са го арестували. — Спрях пред телевизора. — И тогава дойдоха родителите му.

— Какво искаш да кажеш? Отново тръгнах из стаята.

— Родителите му и моите бяха, въщност все още са... приятелчета от кънтри клуба. И се интересуват единствено от репутацията си. Майка ми и баща ми разполагат с купища пари, с много повече, отколкото могат да изхарчат, но... — Чувствах езика си странно удебелен, зренietо ми започна да се замъглява. — Онези предложили на нашите сделка. Да оттегля обвиненията си и да си мълча за случилото се, а те да ни платят невъобразима сума пари.

Ноздрите му се разшириха от ярост.

— И родителите ти са им казали да го духат, нали?

Разсмях се, но звукът отекна като вопъл.

— Показали на нашите онази снимка на двама ни с Блейн на купона и им казали, че ако я представят в съда, никой нямало да повярва на момичето с „разголения костюм, което седяло в ската му“. А нашите никак не искаха да стане скандал. Предпочитаха всичко да се размине, затова се съгласиха.

— Мили боже! — прошепна Кам дрезгаво.

— Всичко се случи ужасно бързо. Не можех да повярвам какво ме карат да направя. Изобщо не го бяха обсъдили с мен, но силно се бяха... разтревожили какво ще кажат хората, ако се разчуе за... снимката, а и фактът, че все пак бях пила. Ужасно бях уплашена и объркана и дори не бях сигурна, че ми вярват. — Отметнах нервно коса, понеже идваше моментът да призная най-ужасното. — Така че подписах документите.

Кам мълчеше.

— Съгласих се да приема парите, половината от които отидоха в моята сметка, така че, като стана на осемнайсет, да мога да ги ползвам, и се съгласих да оттегля обвиненията и повече да не коментирам случая. — Отпуснах безсилно ръце. — Това ме прави ужасен човек, нали?

— Какво? — Веждите му се стрелнаха изумено. — Съвсем не си ужасен човек, Ейвъри. За бога, била си само на четири найсет и вашите е трябвало да кажат на онези да се разкарят. Ако някой има вина, освен онова должно копеле, естествено, то това са родителите ти. Напълно си невинна.

Кимнах бавно и приседнах обратно на креслото.

— Само след няколко дни всички в училище се обърнаха срещу мен. Okаза се, че в споразумението няма клауза, която да изисква и Блейн да си държи устата затворена. Разказа на всички, че съм излъгала. Че съм направила всичко по собствено желание, а после съм го обвинила. И всички му повярваха. Защо да не повярват? Нали знаеха, че съм оттеглила обвиненията. А аз не можех да обясня. Настана истински... ад. Изгубих всичките си приятели.

Кам разтърка брадичка.

— По тази причина ли спря да танцуваш?

— Да — прошепнах. — Не издържах на това как всички ме гледат и шепнат кой какво е чул, или пък как открито обсъждат случилото се в лицето ми. Тогава направих и това... — Вдигнах лявата си ръка. — Майка ми побесня.

Той се втренчи в мен така, сякаш не разбираше какво казвам.

— Побесняла е, защото... — не довърши и поклати глава. — Нищо чудно, че не искаш да се прибираш у дома.

— Затова избрах този университет. Достатъчно е далече, за да се измъкна от всичко. Мислех, че точно от това имам нужда — да се отдалеча максимално.

— А онова съобщение? Пратил ти го е някой, който знае за случилото се?

Кимнах отново.

— Който е казал, че не можеш да избягаш от миналото си, е бил много мъдър човек.

Мускулчето в челюстта му отново заподскача.

— Какво още се е случило, Ейвъри? Каза, че този Блейн — той изъсъска името — е в затвора. Но тогава кой ти праща съобщенията?

Приведох се и притиснах чело в разтворените си длани. Косата ми падна напред, скривайки лицето ми.

— От август насам непрекъснато получавам съобщения. Мислех, че ги праща някой от онези задници, и не им обръщах внимание. Братовчед ми и той се опитваше да се свърже с мен, но и него игнорирах, защото... ами по очевидни причини. Но накрая все пак говорих с него през зимната ваканция, онази вечер, преди да дойда в апартамента ти.

— Вечерта на турнира?

— Да. Искал е да се свърже с мен, за да ми съобщи, че са арестували Блейн, понеже в началото на лятото направил същото на друго момиче. Дори ми се извини, което ме зарадва, но... Нямах представа, че именно това момиче се е опитвало да се свърже с мен през цялото време.

Вдишах дълбоко и му разказах за разговора с Моли. Когато приключих, Кам поклати глава.

— Случилото се с нея е отвратително и се радвам, че онова копеле най-после ще иде в затвора. Всъщност най-добре да го кастрират. Но ти нямаш вина за Моли, скъпа. Не си го накарала да го направи.

— Но фактът, че не казах на никого, му е дал възможност да нападне отново.

— Не! — Кам най-после се изправи с пламнали очи. — Не си внушавай такива неща. Няма как да знаеш какво е щяло да се случи, ако не си била оттеглила обвиненията. Била си само на четиринайсет,

Ейвъри. И си направила най-доброто, на което си била способна в тази ситуация. *Оцеляла си.*

При тези думи вдигнах глава.

— Но само толкова, разбираш ли? Оцелявам по малко, вместо да живея. Виж как съсипах връзката ни. Аз съм виновна! За пореден път те отблъснах.

Изражението му омекна.

— Но ето че все пак ми каза.

— Позволих на случилото се преди пет години да продължава да ме контролира! Онзи път, когато почти стигнахме доекс, не се страхувах от теб, нито от болката. Изобщо не ставаше дума за това. Страхувах се, че веднъж започнем ли, споменът за Блейн ще провали цялото преживяване или че аз самата ще го проваля. Пълна страхливка съм... или по-скоро бях. — Изправих се и скръстих ръце. — Но вече е късно, нали? Трябваше да ти кажа преди месеци, за да знаеш в какво се забъркваш, и искрено съжалявам, че не го сторих.

— Ейвъри...

Гърлото ми запари и очите ми се наляха със сълзи.

— Безкрайно съжалявам, Кам. Знам, че вече не мога да променя нищичко, но исках да те уверя, че не си направил нищо лошо. Беше съвършен, наистина съвършен с мен — и те обичам. — Гласът ми отново пресекна. — И съм наясно, че вече не можеш да ме възприемаш по същия начин. И те разбирам.

Ръцете му се отпуснаха безпомощно. Изглеждаше напълно сащисан.

— Ейвъри — прошепна отново и внезапно се озова пред мен, обгърна лицето ми с шепи. — Какво каза?

— Че вече не можеш да ме възприемеш по същия начин.

— Не, преди това. Подсмръкнах.

— Че те обичам.

— Обичаш ме? — Очите му се взряха настойчиво в моите.

— Да, но...

— Спри — той поклати глава. — Наистина ли смяташ, че те възприемам по-различно? Нали ти казах, че винаги съм подозирал, че се е случило нещо такова...

— Но си се надявал да не е това! — опитах се да се измъкна, но той ме хвана за раменете, не ме пускаше да избягам. — Преди ме

гледаше с надежда, а вече няма такава.

— Наистина ли така мислиш? Затова ли толкова време не искаше да ми кажеш?

— Всички започват да ме възприемат различно, щом разберат.

— Но аз не съм всички, Ейвъри! Не и спрямо теб, не и с теб. — Погледите ни се срещнаха. — Не вярваш ли, че продължавам да се надявам? Да се надявам, че в крайна сметка ще го преодолееш? Че след още пет години тези спомени няма да продължават да те преследват?

Не знаех какво да отвърна. Сърцето ми запрепуска бясно, когато Кам хвана ръцете ми и ги сложи върху гърдите си, точно над сърцето.

— Продължавам да се надявам — промълви, без да откъсва очи от лицето ми. — Надявам се, защото те обичам, защото съм влюбен в теб, Ейвъри. Вероятно от доста отдавна.

— Бил си влюбен в мен?

Той долепи чело до моето и гърдите му се надигнаха рязко под дланите ми. — Обичам те.

Сърцето ми спря.

— Обичаш ме?

— Да, миличка.

В тези простички думи се криеше огромна сила, но още по-голяма бе мощта на истината. Нещо рязко се разпушка и разтвори в мен, сякаш основите на някаква огромна, плътна стена най-после поддадоха. Заля ме ураган от емоции, емоции, които търсеха начин да се излеят. Не можех да ги спра. Дори не се опитах.

Сълзите потекоха по лицето ми с такава скорост, че не виждах образа на Кам.

От гърлото му се надигна някакъв неразбираем звук и той ме притегли към гърдите си, обгърна ме плътно с ръце. Притисна ме и зашепна утешителни, безсмислени думи в ухото ми. В един момент ме вдигна на ръце и ме отнесе в стаята. Сложи ме на леглото и легна до мен, привлече ме плътно към себе си. Веднъж потекли, сълзите май нямаха намерение да спират. Тресях се от огромни, страховити хлипания, като онези, които ти пречат и да говориш, и да дишаш. Но имаше и нещо живително в тези сълзи, сякаш всяка една показваше, че най-после си прощавам.

Плаках за Моли и за трагедията й. За Кам и за всичко, на което го бях подложила. И защото в крайна сметка продължаваше да ме обича. И най-вече плачех за онова, което бях изгубила, но и за другото, което знаех, че ще мога да си възвърна.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Легнал до мен на леглото, Кам се пресегна и вдигна кичурче от косата ми. Завъртя червеникавокафявото снопче между пръстите си, после ме перна по носа с него.

— Е, какво е усещането да си второкурсничка?

Усмихвайки се, хванах ръката му и дръпнах кичурчето.

— Официално все още не съм второкурсничка. Чак есента, когато отново започнат лекциите.

— Аз пък те обявявам за второкурсничка още сега — той отново подръпна косата ми, но този път ме погъделичка по бузата. — А важното е какво ще кажа аз.

— Тогава какво е усещането да си четвъртокурсник? Следващата година ти е последната.

— Невероятно — отвърна той и прокара връхчетата на косата ми по долната ми устна. — Усещането е невероятно.

Примъкнах се по-близо до него и пъхнах пръсти в яката на ризата му.

— И аз се чувствам невероятно.

— Щеше да е по-добре, ако не се беше записала за летни курсове.

— Така е. — Канех се да изкарам биологията през лятото, за да ми се махне от главата. Все никак щеше да се получи. Кам щеше да помога в един летен футболен лагер за деца, така че и той щеше да се навърта тук през повечето време. Брит и Джейкъб щяха да ми липсват. Вече си бяха заминали.

Усмихнах се и успях да се наместя още по-близо. Кам разпери ръце и аз сгуших глава в рамото му, после преметнах ръка и крак през тялото му.

— Така добре ли е?

— Не.

Той се подсмихна и прокара пръсти нагоре-надолу по гръбнака ми. Тялото ми се отпусна под ласките му. Устните му докоснаха челото

ми и аз се засмях щастливо.

Откакто му казах истината, отношенията ни се промениха. Непосредствено след разговора ситуацията бе безкрайно изострена и неловка. Самият Кам призна, че никак не е бил сигурен как да реагира, какво да каже или направи. Промяната далеч не стана за една нощ. Минаха цели три седмици, преди да пристъпим към някаква интимност. Не че не му се искаше, но очевидно не желаеше да ме пришпорва. Наложи се да поема нещата в свои ръце и буквально да му се нахвърля, за да му стане ясно, че и аз искам същото. Естествено, все още не бяхме правилиекс, но поне се върнахме там, докъдето бяхме стигнали.

В известен смисъл действително гледаше на мен по друг начин, но не така, както се опасявах. Вече знаеше истината и това неминуемо промени всичко.

За щастие, в положителна посока.

Отново бях себе си, каквато бях преди. Даже миналия уикенд ходих на купон у Джейс. Вярно, от време на време ме обхващаше тревога, но Кам беше до мен и всячески ми помогаше, вместо да се налага да се справям сама. Дори танцувах с него.

Нещо, което много му хареса.

Между нас вече нямаше тайни, предстоеше ни цялото лято, но на мен продължаваха да ми тежат някои неща. Колкото и важно да бе да разрешим проблемите помежду ни, колкото и необходима да бе тази стъпка, все още имаше някои неща, пред които трябваше да се изправя, за които трябваше да се погрижа, и те никак не бяха маловажни.

Претърколих се върху Кам и го възседнах.

— Здравей.

Очите му мигом добиха онова сънено, чувствено изражение, а ръцете му побързаха да обгърнат талията ми.

— Здрасти.

— Значи, напоследък съм се размислила.

— Олеле.

— Мълквай — разсмях се и се наведох да го целуна. — Всъщност непрекъснато мисля. Искам да направя нещо.

— Какво? — Ръцете му се плъзнаха по шортите ми и се спряха на бедрата. Прехапах устна.

— Искам да си ида у дома.

Той вдигна въпросително вежди.

— Имаш предвид Тексас?

— Да.

— За колко време?

Облегнах длани на корема му и се отпуснах назад. Притиснах се върху тялото му и по лицето му пробяга тръпка. Естествено, отчасти го правех нарочно.

— Няма да се отървеш така лесно от мен. Само за ден-два. Ръцете му ме притиснаха по-силно.

— По дяволите! Край на плановете ми да прекарам лятото като обезумял заекс ерген.

Завъртях възмутено очи.

— А защо искаш да си ходиш? — той поглади бедрата ми.

— Искам да се видя с нашите. Да говоря с тях.

— За онзи случай?

— Никога не сме разговаряли на тази тема, не и след въпросната нощ — почухах лекичко с пръсти по гърдите му. — Искам да поговорим. И знам, че е крайно отмъстително от моя страна, но искам да им кажа, че постъпиха изключително неправилно.

Кам отдръпна длани от бедрата ми.

— Изобщо не е отмъстително, но дали е разумно? Искам да кажа, дали ще ти помогне, или...

— Допълнително ще ме нарани? — усмихнах се. — Май не са в състояние да ме наранят повече, но чувствам потребност да ги изоблича. Това означава ли, че съм лош човек?

— Не.

— Искам да го направя. — Вдишах дълбоко. — И искам да говоря с Моли.

— Какво?

— Искам да говоря с нея и да се опитам да й обясня защо постъпих така. Знам, че е рисковано, но ако стане някакъв проблем със споразумението, значи, така е било писано. Все пак си мисля, че ако поне малко успея да й обясня, може би някак ще й помогна и ще спре да ме засипва със съобщения. — Много ми се щеше да е така. Дори след като говорихме, продължаваше да ми праща съобщения. Вярно, далеч по-рядко, което все пак бе напредък, но исках да ме остави на мира.

Исках да съм свободна да гледам напред.

— Не съм много сигурен за тая работа. момичето не ми се струва особено уравновесено.

— Нищо й няма. Бясна е и е напълно в правото си.

— Но ти не си виновна за случилото се. Знаеш го, нали? Не носиш отговорност.

Не отвърнах, понеже не бях сигурна, че е така. Ако не бях оттеглила обвиненията, на Блейн едва ли щеше да му се размине и това вероятно щеше да му бъде за урок. Или пък не. Нямаше как да знам със сигурност.

— Искам да го направя заради себе си и заради нея — казах накрая. Никак нямаше да е лесно. — Уморих се да бягам, Кам. А знам, че никога няма да успея изцяло да го загърбя. Винаги ще е част от мен, но поне няма да определя цялата ми същност. Вече не.

Кам мълча известно време.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Че съм невероятна?

— Освен това.

— Какво?

— Мисля, че вече си го постигнала, Ейвъри. Че вече си приела, че ще е част от теб, но няма да те определя. Само дето още не си го осъзнала. — Ръцете му се преместиха на хълбоците ми. — Но щом искаш да го направиш, значи, ще стане, а аз ще бъда до теб.

— Склонен си да дойдеш с... — изпищях, защото Кам внезапно се надигна, а аз се озовах по гръб и той се надвеси над мен.

— Няма да те пусна сама. В никакъв случай, дявол да го вземе — той се подпря на ръце. — Идвам с теб и няма да се оставя да ме разубедиш. Кога искаш да го направим?

— Имаш ли някакви планове за този уикенд?

Раменете му се разтресоха от беззвучен смях.

— Боже!

— Трябва да го направя.

Той ме целуна по носа.

— Не смятам, че трябва, скъпа, но щом ти така мислиш, тогава така и ще сторим.

Невероятно бе каква вяра имаше в мен. Невероятно и прекрасно.

— Наистина ли искаш да дойдеш с мен?

— Ама че глупав въпрос, Ейвъри. И не е вярно, че не съществуват глупави въпроси. Ето... твойт въпрос е идеален пример. Естествено, че ще дойда с теб.

Устните ми се разтегнаха в широка усмивка.

— Обичам те.

— Знам.

— Боже, колко си самонадеян!

— Самоуверен — поправи ме той и се наведе над мен. Целуна ме нежно, но сетивата ми мигом се пробудиха. — Обичам те, миличка.

Понечих да го прегърна, но той се надигна и ме хвана за ръката.

— Хей! Върни се обратно!

— Не. Имаме работа. — Издърпа ме от леглото. — А ако започнеш да ме опипваш, няма да успеем да свършим нищо друго.

— Че какво толкова имаме да правим?

Той рязко се наведе, метна ме на едното си рамо и се запъти към вратата.

— Да си резервираме билети.

* * *

Мисълта, че само два дни по-късно ще сме в Тексас, ми се струваше безумна, но ето че пристигнахме и се регистрирахме в един хотел недалеч от къщата на родителите ми. И понеже не исках да протакам излишно, потеглихме натам още щом си оставихме багажа. Не бях уведомила нашите, че пристигам, така че нямах представа дали изобщо са си у дома.

Когато къщата изникна иззад завоя, Кам подсвирна тихичко.

— Мили боже, ето на това му викам къща.

— Нищо подобно — погледът ми се плъзна по грижливо подстриганата гола морава, а после и по массивната тухлена постройка.

— Твоите родители са си създали дом. А това е просто една голяма, куха черупка.

Той паркира наетата кола в средата на кръглата алея, близо до мраморния фонтан, от който тихо бълбукаше вода. Огледа го любопитно и се усмихна леко.

— Май досега не бях виждал на живо къща с истински фонтан.

Поех си дълбоко въздух, бях напрегната, но изпълнена с решимост.

— Ще се справя.

— Разбира се — той ме стисна нежно за коляното. — Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Да — усмихнах му се. Естествено, че исках. — Трябва сама да го направя. Той се облегна назад.

— Ако размислиш, пусни ми съобщение и веднага ще дотичам. Наведох се и го целунах нежно.

— Невероятен си.

Устните му се извиха в усмивка.

— Ти също.

Целунах го още веднъж, после отворих вратата и се измъкнах от колата. Забавех ли се още малко, нищо чудно да размисля. Когато понечих да затворя, Кам ме спря.

— Не забравяй, че каквото и да кажат, не могат да променят факта, че си невероятна, изключително силна жена и че нищо от случилото се не е по твоя вина.

Очите ми се напълниха със сълзи, но същевременно решително изпънах гръб.

— Благодаря.

Той ми намигна.

— А сега върви да ги разпердущиниш.

Усмихнах му се през сълзи и поех по широките стъпала, после и през верандата.

Вентилаторът на тавана бавно въртеше горещия въздух, вдигайки няколко кичура от косата ми. Понечих да почукам, но после размислих. Бръкнах в джоба си и си извадих ключа. Излишно бе да чукам.

Ключът се завъртя в ключалката и хвърляйки последен поглед към Кам, пристъпих в къщата на родителите ми.

Нищо не се беше променило. Такова бе първото ми впечатление, след като тихичко затворих вратата зад гърба си. Всичко бе чисто и лъскаво. Не се долавяха никакви миризми и никакви звуци. И нищо приветливо в студеното фоайе.

Минах под златния полилей и влязох в бившата всекидневна.

— Татко? Мамо?

Тишина.

Въздъхнах и подминах белите кресла — майка ми би изпаднала в истерия, ако някой понечеше да седне в тях. Проверих трапезарията, после и хола. Накрая, след като надникнах в кабинета и в кухнята, тръгнах към горния етаж.

Стълбите не издадоха никакъв звук под краката ми.

Горе поех по коридора към последната врата и лекичко я отворих. Това беше стаята ми — *беше*. — Божичко — прошепнах.

Всичките ми неща бяха изчезнали — книгите, бюрото, плакатите и разните дреболии, които не бях взела със себе си. Не че имаше чак такова значение, но, за бога, в този ѝ вид никой не би предположил, че някога съм живяла тук.

— Опаковахме ти нещата.

Подскочих и побързах да се обърна. Стоеше на прага на някогашната ми стая, облечена в бежови ленени панталони и бяла блуза. Червеникаворусата ѝ коса бе старателно фризирана, а лицето ѝ — напълно лишено от бръчки или каквито и да било физически несъвършенства.

— Мамо.

Едната от изкусно оформлените ѝ вежди се повдигна въпросително.

— Вещите ти са на тавана, ако за тях си дошла. Накарах прислужницата да ги качи горе след разговора ни през есента.

— Забравихте ми рождения ден — изтърсих неочеквано. Тя наклони глава с плавно, елегантно движение.

— Така ли?

Втренчих се в нея и единственото, което ми мина през ум, бе: *Ама че кучка!* В гърдите ми се надигна гняв, но се постарах да го преглътна. Гневът никога не ми бе помагал в отношенията с госпожа Морганстен. Няя човек трябваше да победи в собствената ѝ игра — да запази спокойствие, самообладание.

— Не съм дошла за дрехи.

— Връща ли се? — не звучеше никак ентузиазирано. Въщност гласът ѝ не издаваше никаква емоция. Дали пък не си беше направила пластична операция и на него? Беше точно толкова изразителен, колкото и лицето ѝ.

— Не — изсумтях. — Дошла съм да говоря с теб и татко. Той тук ли е?

Тя не отговори веднага.

— В галерията е.

Повечето хора биха казали веранда, но не и майка ми.

— Е, да вървим тогава.

И без да изчакам да ми отвърне, я подминах и тръгнах надолу. Тя ме последва на известно разстояние. Усещах как ме оглежда. Започнах да броя наум. Стигнах до пет и до най-долното стъпало, преди да си отвори устата.

— Подстригвала ли си се скоро?

— Не.

Чу се тихо изсумтяване.

— Личи си.

Въздихнах.

— Тогава защо питаш?

Майка ми не реагира, докато не стигнахме малката всекидневна, която водеше към верандата.

— С какво си облечена, между другото?

— С дрешки от магазина за втора употреба — троснах се, макар да не беше вярно.

— Много забавно, Ейвъри.

Завъртях очи и отворих вратата, въпреки че се изкушавах да хукна обратно и да се овъргалям в снежнобелите ѹ мебели. Баща ми седеше в един от шезлонгите и четеше вестник. Преди да успея да отворя уста, майка ми ме изпревари.

— Виж кой е решил да ни дойде на гости.

Баща ми свали вестника и ме погледна. По лицето му пробяга изненада.

— Ейвъри.

— Здрави, татко.

Той се поизправи, сгъна вестника и го оставил настрани.

— Не те очаквахме.

Но не и „Как си“, „Радвам се да те видя“. Седнах на един от плетените столове.

— Знам. Наминах съвсем за кратко.

— Иска да говори с нас — майка ми продължаваше да стои права. — Нямам представа за какво, но в алеята отпред е спряла кола под наем, а в нея има някакво момче.

Не обърнах внимание на коментара ѝ.

— Идването ми няма нищо общо с колата под наем, нито пък с това кой седи в нея.

— Надявам се да не си била толкова път, за да говорим за нещо такова — отвърна тя.

Поех си дълбоко въздух.

— Говорих с Дейвид — баща ми замръзна, а майка ми учудващо не каза нищо.

Това май беше добър знак. — Разказа ми за Моли Симънс и за Блейн Фицджералд и за случилото се миналото лято. А също и какво ще се случи това лято.

— Ейвъри...

— Не — прекъснах я, преди да каже още нещо, което със сигурност щеше да ме вбеси. — Не съм нарушила споразумението. През всичките тия години си държах устата затворена. Направих точно това, което ми казахте да направя.

Майка ми изправи гръб.

— Дейвид няма никакво право да ти звъни...

— А защо не? — троснах се. — Нима е незаконно да ме уведоми, че Блейн е изнасилил още едно момиче точно като мен?

Баща ми рязко си пое въздух, а майка ми пребледня още повече, ако това изобщо беше възможно.

— Няма нужда да се изразяваш толкова грубо — тя скръсти ръце. — Знаем какво си казала...

— На полицията казах същото, което и на вас в болницата. Блейн ме изнасили. Но вие двамата решихте, че трябва да оттегля обвиненията, заради което всички решиха, че съм изльгала.

— Ейвъри — обади се баща ми.

Не го оставих да довърши.

— Причината да дойда е, че искам да се освободя от миналото, а единственият начин да го постигна е като ви кажа онova, което трябваше да ви съобщя и тогава. — Вдишах дълбоко, макар да нямаше нужда. — Сбъркахте. Ужасно сбъркахте с решението си.

Майка ми направи крачка напред.

— Моля?

— Чу ме. — Изправих се и свих ръце в юмруци. — Трябаше да кажете на родителите му да се разкарат. Да се махнат от къщата ви. Трябаше да отидете в полицията и да им кажете какво са се опитали да направят родителите му, а именно да купят мълчанието на дъщеря ви. И за какво беше всичко? За да не ви се налага да се явявате в съда? За да няма въпроси? И за да може да продължавате да ходите в клуба, без да стане неловко? А междувременно мен всички да ме заклеймяват като кучка? За да може Блейн да се измъкне безнаказано и да стори същото с друго момиче? Имате огромна вина. Трябаше да сте до мен, да ми вярвате! Да намерите някого, който да ми помогне. Та аз съм ви дъщеря. Трябаше да помислите за мен.

Баща ми извърна поглед и прекрасно разбирах защо. Може би винаги е подозирал истината. На негово място и аз щях да се срамувам.

— Та нещата съвсем не се развиха толкова лошо за теб, Ейвъри — майка ми издиша шумно. — Я виж само какво си постигнала с онези пари. Замина да учиш. Обзаведе си апартамент. — Устните ѝ се свиха ехидно. — Говориш така, сякаш нищо не сме направили за теб.

— Нанси — обади се баща ми и вдигна глава.

— Какво? — майка ми вирна брадичка. — Нито веднъж не ѝ хрумна колко ни е тежко.

Зяпнах я, макар ни най-малко да не се изненадвах. Отчасти ми се искаше да се изненадам, но поне не се разстроих особено.

— Знаеш ли, мамо, точно това е проблемът. През цялото време мислеше само колко ти е трудно на теб. — Поклатих глава и погледнах към баща ми. — Вече се справям по-добре, ако изобщо ви интересува. И в училище съм добре. Имам приятели и се запознах с един прекрасен мъж, който знае какво ми се е случило. В този смисъл нещата действително не се развиха чак толкова лошо. Надявам се един ден да мога да кажа същото и за семейството ни.

Баща ми притисна устни към опакото на пръстите си и продължи да се взира в градината. Погледнах и двама им още веднъж, после се обърнах към майка ми. Тя отвърна на погледа ми, но в ъгълчетата на устните ѝ проличаха фини бръчкици. Независимо колко се преструваше на безразлична, знаех, че съм успяла да я жегна.

— Не съм дошла да ви карам да се чувствате зле — проглътнах.
— Не ми беше това идеята. Но исках най-после да проговоря. И искам да знаете, че ви прощавам, но не си мислите, че ще можете да ми нареждате какво да правя с живота си.

Майка ми продължи упорито да ме гледа още няколко секунди, после извърна поглед, стисната зъби. Изчаках още малко да кажат нещо, но мълчанието само се задълбочи. Е, така да бъде.

Тръгнах към вратата с изправен гръб и вдигната глава. При това съвсем не насила. Напротив.

Още една тежест се бе махнала от гърдите ми, оставаше ми да направя само още една крачка. Но това предстоеше утре, а днес — днес се чувствах добре.

Усмихнах се леко и тръгнах през студената всекидневна. На излизане грабнах една декоративна възглавница, която вероятно струваше колкото месечния ми наем, и я хвърлих на земята. Детинско? Да. А почувствах ли се по-добре? Определено.

Когато стигнах верандата, видях Кам да чака пред колата, нахлупил ниско бейзболната си шапка, оглеждайки фонтана. Усмихнах се широко, като го зърнах как бърка във водата.

В този момент се обърна и ме забеляза, забърза крачка, за да ме посрещне.

— Как мина?

— Ами... — протегнах се и наклоних глава настрани, за да не ударя чело в козирката му. Целунах го. — Както очаквах.

Ръцете му мигом се спуснаха надолу, явен знак, че беглата ми целувка му беше подействала, нищо че стояхме пред къщата на родителите ми.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Може ли на вечеря? — Попитах и той ме хвана за ръката. — Ще те заведа в „Чуй...“.

— Ейвъри?

Кам замръзна и стисна ръката ми. Обърнах се по посока на гласа на баща ми.

Стигнал бе до средата на верандата и вървеше към нас.

— Ако изтърси някоя глупост, не обещавам, че няма да го цапардосам — предупреди ме тихо Кам.

Стиснах ръката му.

— Да се надяваме да не се стигне до това.

— Аз да си кажа — измърмори той.

Изчакахме го да се приближи. Той погледна Кам и сплетените ни ръце.

— Това е Камерън Хамилтън — представих го, понеже ми се стори невъзпитано да не го направя. — Кам, това е баща ми.

Кам протегна свободната си ръка, но челюстта му си остана склучена, а очите му ледено проблясваха.

— Здравейте.

Баща ми стисна ръката му.

— Приятно ми е.

Кам не отговори.

— Какво има, татко?

Очите му за миг срециха моите, после той се извърна. От това разстояние, стойки под яркото тексаско слънце, видях колко бе остарял. И в този момент осъзнах, че миналото бе взело своя дан. Защото той, за разлика от майка ми, не бе прикрил последиците с козметични процедури и грим.

Баща ми си пое дълбоко въздух.

— Знаеш ли какво ми липсва най-много? Да те гледам как танцуваш.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

По време на вечерята разказах на Кам за разговора с нашите. И докато му описвах леденото поведение на майка ми, за миг ми се стори, че ще запокити ножа си в стената.

— Всъщност не съм особено изненадана. Винаги е била... студена и в течение на годините нещата се влошиха.

Той стисна зъби.

— Доста по-великодушна си от мен.

Вдигнах рамене. Едва ли щеше да мисли така, ако можеше да чуе диалога, който се разиграваше в главата ми.

— Доволна съм, че все пак говорих с тях. А баща ми... Предполагам, че тая реплика за танците означаваше, че посвоему донякъде се разкайва. Поне схвани какво им казвам, което не е малко.

Кам кимна.

— И сега как се чувстваш?

Хубав въпрос. Облегнах се назад.

— Не усещам нищо. Както казах, доволна съм, че го направих, но не знам. Малко е като да идеш на зъболекар. Хич не ти се ходи, но знаеш, че трябва да го направиш, а после се радваш, че ти се е махнало от главата.

Той се пресегна през рамото и ме хвана за ръката.

— Още ли държиш да се видиш с Моли утре?

— Да. — След като резервирахме билетите, прерових пощата си и открих едно писмо от нея. Не че беше трудно — имаше много. Изпратих й кратко съобщение, че ще мина през града и искам се видим. И донякъде се изненадах, че ми отговори след по-малко от час.

— Наистина държа.

Кам извърна поглед, все така стиснал зъби. Идеята хич не му допадаше, но въпреки това ме подкрепяше. Това бе от ония моменти, в които осъзнавах какъв късмет имах, че се бълснах в него пред кабинета по астрономия. Трябваше по-често да си го напомням.

А сега исках да съм с него, в истинския смисъл на думата.

Не желаех да говоря за родителите си, нито за предстоящата среща с Моли.

Исках да покажа на Кам колко много го обичам. Не защото смятах, че го очаква, а защото самата аз го исках.

— Готов ли си да се прибираме? — сърцето ми вече ускоряваше ритъм.

Платихме сметката и изминахме пеш краткото разстояние до хотела. Още беше рано и предвид това колко близо бяхме до Хюстън, имаше какво да му покажа, но времето ми се свидеше. Не исках да деля вниманието му с нищо и с никого.

Кам приседна на ръба на леглото, обърнал шапката си с козирката назад, и запрехвърля каналите на телевизора. Завесите на големия прозорец, заемащ цяла една стена, бяха събрани и през тях се процеждаха последните лъчи от гаснещата светлина.

— Ще ида да си взема един душ — събрах си нещата и тръгнах заднешком към банята.

Той ме изгледа продължително, отвори уста да каже нещо, после кимна. В очите му проблесна някакво пламъче и аз усетих, че ме ползват тръпки. Усмихнах се и побързах да вляза в банята. Затворих вратата и оставил чантичката с тоалетните принадлежности на плота до мивката. Не си бях взела дрехи и се чудех дали Кам бе забелязал.

И ако беше забелязал, какво ли си беше помислил?

Дали същото, което и аз?

Взех си бърз душ и отмих неизбежните миризми от дългия полет. Постарах се да изтикам разговора с родителите ми от главата си. Не ми беше трудно. Пулсът ми вече се бе покачил и цялото ми същество копнееше за Кам.

Излязох изпод душа, увих една дебела кърпа около гърдите си и си сресах косата. Стомахът ми не спираше да се присвива, сякаш се бях покачила на влакче на ужасите. Измих си и зъбите и вече нищо не ме задържаše.

Отворих вратата и заварих Кам на същото място, само дето се беше излегнал по гръб и краката му се полюшваха от ръба на леглото. Шапката лежеше до него, а дистанционното беше върху корема му.

Спрях на прага.

Той обърна глава към мен и мигом се изправи. Тъмната му коса падна върху челото, докосна веждите му. Под гъстите мигли очите му

блестяха в наситено синьо.

Усещайки кожата си като изложена на хиляди миниатюрни иглички, бавно се приближих. Когато спрях пред него, стиснала краищата на кърпата, той наклони глава назад и прегълътна.

Миглите му се сведоха надолу и устните му се разтвориха.

— Ейвъри.

Облегнах ръка на рамото му и се покатерих на леглото, възседнах бедрата му.

Ръцете му бързо се насочиха към хълбоците ми.

— Да, Кам?

Крайчетата на устните му се повдигнаха и на лявата му буза се очерта любимата ми трапчинка.

— Какво си намислила?

— Нищо — отвърнах, като мимоходом отбелязах, че започвам да се задъхвам. — Всичко.

— Това са две напълно противоположни понятия.

— Знам. — Отпуснах се върху скута му и потреперих, когато усетих как ерекцията му се притиска към мен през дънките. — Ще ме целунеш ли?

Не дочаках да ми отговори. Наведох се и докоснах лекичко устните му, после още веднъж и още веднъж, прокарах език по долната му устна и го вмъкнах в устата му. Пръстите му се впиха в хълбоците ми, но сега аз имах надмощие и с лекота убедих устните му да се разтворят, задълбочих целувката ни. Устните му се движеха в унисон с моите, следваха примера ми. Имах чувството, че ще се разтопя в него, ще потъна в леглото.

— А ще ме докоснеш ли? — отново го целунах. — Моля? Той мигновено отклика.

Пъхна ръце под кърпата ми. Бавно ги прокара по бедрата ми, нагоре и надолу. С всяко движение пръстите му се доближаваха до мястото, където отчаяно копнеех да ги усетя. Единият се спря откъм задната част на бедрата ми, а другият мъчително близо до сърцевината ми.

— Хайде — вдигнах глава.

Той се изсмя тихичко и пръстите му се прокраднаха по-нагоре. Кокалчетата му леко докоснаха влагата между бедрата ми, но после се отдръпнаха. Простенах разочаровано.

— Какво искаш да направя? — миглите криеха очите му.

— Да ме докоснеш.

Кокалчетата му повториха движението, а после ръката му се плъзна надолу по краката ми.

— Та нали те докосвам, мила.

— Знаеш какво имам предвид.

— Нямам представа.

— Моля те — приведох глава към неговата. — Докосни ме, Кам.

Той отново отметна глава назад. Носовете ни се допряха, а после и устните.

— Хм, май се досещам какво имаш предвид.

— Най-после — простенах.

Той се засмя и ме гризна лекичко по брадичката. Ръката му се прокрадна нагоре по вътрешната страна на бедрата ми. Неволно подскочих, когато ме обхвана с шепа.

— Така ли?

— Да.

Устните му се притиснаха към шията ми и пръстът му бавно се плъзна в мен.

— А така?

Затворих очи и извих гръб като котка.

— Аха.

Той намести ръка и палеца му притисна чувствителното възелче. Ахнах, когато пъхна втори пръст в мен, и усетих как тялото му се напряга под моето.

— А така?

Наклоних ханш напред и простенах под напора на горещината, която ме заливаше.

— О, да! Точно така.

— Точно така — повтори той шепнешком и пръстите му се раздвишиха в бавен ритъм.

От гърлото ми се откъсна нов стон, но исках и още нещо. Исках да го усетя в себе си, копнеех за него. Обзе ме диво желание — похот и нещо далеч по-силно. Впих очи в неговите. Бавно развързах кърпата и я оставих да се смъкне от гърба ми и да падне на пода.

Ръката на Кам спря да се движи и дишането му се ускори. Вдигна свободната си ръка и обхвана едната ми гъ尔да.

— По дяволите, Ейвъри...

Притиснах ръка върху неговата, а сърцето ми бе напът да се пръсне.

— Не спирай.

Прокара палец по набъналото ми зърно и тихо изръмжа.

— Нямам такова намерение.

— А аз нямам това предвид — прошепнах. Пресегнах се с другата ръка и напипах ципа на дънките му. — Искам те, Кам.

— Имаш ме — простена той. — Мамка му, имаш ме целия.

Усмихнах се доволно и увих пръсти около китката му. С неочеквана за самата мен решителност издърпах ръката му измежду бедрата ми.

— Искам теб — разкопчах копчето на дънките му и смъкнах ципа. Пръстите ми пробягаха по твърдостта му и усетих как потреперва. — Ти не ме ли искаш?

— Нямаш представа как те искам — миглите му се притвориха и той простена, когато прокарах длан по цялата му дължина. — Ейвъри...

Пуснах го, колкото да му смъкна тениската и да я захвърля настрани. Погалих златистата му кожа, гладките му мускули.

— Искам да го направим, Кам.

Той ме сграбчи за бедрата, а гърдите му рязко се надигнаха.

— Сигурна ли си? Защото, ако не си, съвсем не...

Запуших устата му с целувка и притиснах длани в гърдите му.

— Сигурна съм.

Ръцете му обгърнаха ханша ми и с едно-единствено движение ме обърна по гръб и се надвеси отгоре ми. Очите му светеха. Приведе се над мен и се нахвърли върху устните ми с трескава, страстна целувка. После се изправи, приковавайки ме на леглото с поглед като разтопена жарава, и си смъкна дънките. Очите ми запълзяха по гърдите му, по татуировката и великолепния му корем, а после и по-надолу. Беше огромен и наивно се запитах как изобщо щеше да се получи.

Изгарящият му поглед обходи голото ми тяло. Сърцето ми задумка неравномерно, стомахът ми се сви в очакване.

— Мога да те гледам цяла вечност. Никога няма да ми писне.

— Даже и когато останея?

— Даже и тогава.

После се наведе над мен, устните му запълзяха по краката и корема ми. Стигна гърдите ми, засмука зърната ми, захапа ги, докато гърдите ми не набъбнаха и натежаха. Не бързаше, движеше се бавно, прокарваше език по всеки сантиметър от кожата ми, сякаш се опитваше да запомни очертанията на тялото ми, да ме погълне. Оставил се на ласките му. Можех да лежа така цяла вечност. В стомаха ми се разгоря пламък и се разпростря по-надолу, премина в нетърпима, божествена болка. За първи път не се страхувах от пробудената жажда. Напротив, исках да я опозная. Исках Кам да я опознае.

Тялото ми се изви срещу неговото, тръпнешо, наелектризирано, а той с лекота извикваше от гърлото ми ту въздишка, ту стон, ту изскимтяване. Желанието ме завладя напълно, бурно, могъщо. Никога досега не се бях чувствала по този начин.

Надигнал се на една ръка, той впи устни в моите и нежно пълзна пръст в мен, а после и втори. Тялото ми се заизвива под милувките му. Отметна глава и в погледа му се четеше нещо опияняващо, диво, напълно в унисон със собствените ми чувства. Докара ме съвсем до ръба и бавно извади пръсти.

— Кам — изскимтях.

Той се подсмихна и се премести надолу, устата му ме покри, езикът му затрептя върху мен, докато накрая главата ми се отметна назад, а бедрата ми се надигнаха неконтролируемо. Загубих всякакво самообладание, полудяла от желание, и когато прокара пръсти по възелчето от нервни окончания, експлодирах, крещейки името му.

Кам се надигна, без да откъсва поглед от очите ми. Раздалечи бедрата ми и за миг ме връхлетя тревога, усещане за студ и тъмнина, но успях да изтикам всичко от съзнанието си. Бях готова. Ерекцията ми се опря в мен, а после се пълзна в тялото ми, може би около сантиметър-два.

— Обичам те — прошепна Кам, обгърнал с длан лицето ми. — Обичам те толкова много.

Увих ръка около неговата.

— И аз теб.

Целуна ме пламенно, подхвана ханша ми, после усетих тласъска на хълбоците ми. Прониза ме остра, изгаряща болка. Сълзи на изненада запариха в очите ми и аз замръзнах, смаяна от непознатото усещане, че съм изпълнена до краен предел.

— Добре ли си? — прошепна той, без да мърда.

Кимнах.

— Да.

Продължаваше да ме гледа въпросително, а ръката му трепереше. Изчакващ неподвижен, заровен дълбоко в мен. Целуна ме нежно, бавно и така страстно, че очите ми отново се напълниха със сълзи, но сега емоцията бе друга. Гърдите ми преливаха от любов и в един момент болката загълхна и натискът дълбоко в тялото ми започна да става все по-приятен. Колебливо повдигнах хълбоци.

Кам простена.

— Ейв...

Повторих движението, усуках тяло под неговото. Той обхвана бедрата ми и проникна дълбоко, изтръгвайки вик на удоволствие от гърлото ми. Вкопчих се в раменете му и сплетох крака около кръста му, допуснах го още по-навътре. Той се заизвива над мен, вътре в мен... все по-бързо и по-трескало. Зави ми се свят от безумното усещане, което се трупаше и набъбваше. Движеше се все по-бързо, ръцете му се пълзгаха навсякъде, устата му се впи в гърдите ми. Без да спира тласъците, пъхна ръка между телата ни и това ми беше достатъчно. Отметнах глава назад и се предадох на конвулсийте. Беше невероятно. Спазмите разтърсиха тялото ми в могъщи, чувствени вълни.

— Ейвъри — изръмжа той и зарови глава в рамото ми. С два бързи тласъка достигна върха точно когато последните спазми утихнаха в тялото ми.

Сърцата ни биеха в един ритъм, кожата ни блестеше от пот. Минаха няколко минути, а може би часове, нямах представа. Кам бавно и внимателно се отдръпна и ме целуна така нежно, както никога досега.

— Това беше... нямам думи. — Той поклати глава с блеснали очи. — Добре ли си?

— Прекрасно се чувствам — отвърнах и обхванах лицето му с длани. — Беше прекрасен.

Притисна уста към моята.

— Само защото беше с теб.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато влязох под душа на другата сутрин, горещата струя сладостно заля отмалелите ми мускули. Вдигнах лице към водата, оставяйки се да ме залее. Снощи... цялата нощ... Огромна усмивка разцъфна на лицето ми. Беше невероятно. Не самоексът, който се бе оказал фантастичен, но и всичко след това. Чувствахме се по-близки от всяко и причината не беше само в любовните ласки.

А в пълното доверие помежду ни.

Чух как вратата на душкабината тихо се плъзва, отворих очи и се обърнах. Кам се вмъкна зад мен. Съвсем гол. Погледът ми механично се насочи надолу. Гол и твърд.

Бузите ми пламнаха и смутено скръстих ръце върху гърдите си. Вярно, усещахме се невероятно близки, но това не означаваше, че мисълта да стоя гола-голеничка под яркото осветление не ме плашеше.

— Толкова си красива — той дръпна ръцете ми. — Защо се скриеш?

— Не всички сме благословени с твоето самочувствие.

— Аха — той прокара палец по едното ми щръкнало зърно, после ме целуна по ъгълчето на устните, а длани му се плъзнаха от раменете до китките ми. Водата струеше по гърба ми. — Стана ми самотно и реших да дойда при теб.

— Станало ти е самотно, значи? — пристъпих по-близо.

— Да — прегърна ме през кръста и само с едно движение стопи разстоянието помежду ни. Мокрите ни тела се прилепиха едно в друго и моето започна да отклика по познатия начин.

— Поръчах закуска. Имаме около двайсет минути.

— Двайсет минути, за да се изкъпем?

— За това ни трябват не повече от две.

— А какво ще правим през останалото време?

Кам така и не отговори. Вместо това ми показа... изключително подробно.

Целуна ме, после впи уста в гърдата ми. В корема ми изригна топка лава, когато ме обърна настрами и ме бутна под струята. Замаяна, зарових ръка в мократа му коса, кичурите му се усукаха между пръстите ми като копринени. Ръката му се премести между бедрата ми, а устата му се върна върху моята. Знаеше точно как да ме докосне, как да ме отведе до ръба.

— Чакай — нареди ми.

Обвих ръце около шията му и рязко издишах, когато ме вдигна. Той притисна гърба ми в мокрите плочки и се намести между краката ми. Съедини телата ни с бавен, мъчително сладостен тласък. Стенанията ми отекваха в банята с ритъма на движението ми. Сърцето ми туптеше бясно, възбудата бушуващо в гърдите и стомаха ми.

Някак се озовахме извън душкабината, аз — върху студения под, а Кам върху мен, тялото му се люлееше върху моето, бедрата ми го притискаха силно, а водата продължаваше да шурти. Едната му ръка бе върху гърдите ми, другата — заровена в мократа ми коса. Устата му ме изгаряше, ненаситна, хищна.

— Кам! — извиках и извих гръбнак под напора на оргазма, силен, зашеметяващ. Ръцете му ме обгърнаха и той ме вдигна цялата, намести ме в ската си. Коленете ми се хълзгаха по мокрия под. Във вените ми се разля течна жарава. Тялото му се разтресе, той ме притисна още по-силно и с последен тласък, с последен натиск на бедрата... изригна.

Известно време се чуваше само накъсаното ни дишане. Лежахме безсилни, главата ми бе върху раменете му, а ръката ми бе паднала върху препускащото му сърце.

— Ти...

— Добре съм — прекъснах го и се изкикотих. — Няма да се счупя.

— Не знам — отметна косата, разпиляла се по лицето ми. — Ти... — Прекъсна го почукване на вратата. — Мамка му! Закуската.

Смъкнах се от ската му и той се изправи и тръгна към вратата, като на всяка крачка се подхълзваше в локвичките и едва запазваше равновесие. Все пак стигна дотам, без да се пребие.

— Кам?

— Какво? — погледна ме през рамо. Прихнах и му хвърлих една кърпа.

— Каниш се да отвориш вратата по гола сабя.

— Добре, че ми напомни. — Той върза кърпата на кръста си и ми се усмихна дяволито. — Макар да съм наясно, че хората умират да видят голата ми сабя.

Разсмях се и се пъхнах обратно под топлата струя. Сабята му действително бе впечатляваща.

* * *

Къщата на Моли се оказа в хубавата част на града — предпочита от семейства със средни доходи, спретната и чиста. Спряхме пред едноетажна постройка с вид на ранчо. Набързо прегледах номерата в телефона си, за да съм сигурна, че сме уцелили мястото.

— Тази е.

Кам паркира до бордюра с леко смръщено изражение.

— Сигурна ли си, че се налага да го направиш?

— Да. Дължа ѝ го.

Той изключи двигателя.

— Нищо не ѝ дължиш.

Погледнах го внимателно.

— Напротив. Не че се виня за случилото се, но ако не говоря с нея, никога няма да разбере защо съм премълчала. А искам да знае. — Не за друго, а защото много ми се щеше да изкарам поне седмица без някое гадно съобщение.

Кам въздъхна и вдигна ръце от волана.

— И, естествено, искаш да чакам тук?

Кимнах.

Той отново въздъхна.

— Хич не ми харесва тая работа.

Наведох се да го целуна по бузата.

— Но пък харесваш мен.

— Обичам те. — Извъртя глава към мен, обхвана тила ми и ме притегли за целувка. — Но това не означава, че с удоволствие ще чакам тук, докато си в къщата на някаква непозната и вероятно откачена мацка.

— Не е откачена.

— Ти така твърдиш.

— Точно така.

Ъгълчето на устните му потрепна.

— Ако не излезеш до пет минути, влизам с изваден пистолет.

— Та ти нямаш пистолет.

— Да, ама тя не е наясно с тази подробност.

Засмях се.

— Ще ми трябват повече от пет минути.

— Шест тогава.

— Повече.

— Миличка, изобщо не е нужно да го правиш. — Когато не отговорих, той простена. — Добре, седем.

— Държиш се абсурдно. Нищо няма да ми се случи.

Нова въздишка.

— Добре. Моля те, внимавай.

— Ще внимавам.

Преди да успея да се измъкна от хватката му, той ме притегли поблизо и впи устни в моите. Целувката уж започна съвсем невинно, но постепенно се разгорещи, езикът му се плъзна в устата ми по начин, който ми напомни за снощи и за тази сутрин. Неволно простенах, а когато най-после ме пусна, се бях запъхтяла.

Сините му очи блеснаха дяволито.

— Колкото по-бързо се върнеш, толкова по-бързо ще получиш още една порция.

— Ама че си манипулятор — направих крачка назад, усмихвайки се.

— Обичам те.

Май никога нямаше да ми писне да чувам тези думички.

— И аз теб.

Струваше ми се почти невъзможно да се отдалеча от колата, но все пак го направих. Забързах към входната врата и сандалите ми зашляпаха по напукания тротоар. Само няколко минути под предиобедното слънце и по челото ми започваше да избива пот.

Вдигнах ръка да почукам, но вратата рязко се отвори и отвътре се показа дребничко и слабичко момиче с големи сиви очи, изпълнени с

подозрение. Те се впиха в мен, после надникнаха през рамото ми. Хубаво момиче, но изглеждаше уморено до смърт, направо смазано.

— Кой е това? — попита тя остро. Веднага разпознах гласа ѝ.

— Кам. Гаджето ми.

Лицето ѝ се сгърчи, сякаш я бяха принудили да нагълта резен лимон.

— Не искам да влиза.

— Знам — побързах да я успокоя. — Затова стои в колата.

Изражението ѝ се смени, намръщи се, но ми направи път да вляза. Отвори вътрешната врата и аз я последвах в сумрачния хол.

— Това къщата на вашите ли е? — Очите ми обходиха множеството картини по стените, износените мебели.

— Да — тя влезе с отривиста крачка в хола и вдигна дистанционното. Изключи телевизора и метна дистанционното на канапето. — На работа са.

— Хубава е.

Тя се усмихна подигравателно.

— И това от устата на момичето от Ред Хил.

Нападката по адрес на квартала, в който живееха родителите ми, не остана незабелязана. Настаних се на някакъв стол и кръстосах глезени.

— Е, добре. Радвам се, че се съгласи да се видим.

Моли така и не седна. Спря се само на няколко крачки от мен.

— Така ли?

— Да.

Тя се изсмия остро.

— Малко се съмнявам, като се има предвид последният ни разговор, а също и фактът, че в продължение на девет месеца ме игнорираше.

Така. Явно нямаше да е лесно.

— Не умирам от желание да чета имейли от непознати, при положение че едва преживях гимназията, където отвсякъде ме бомбардираха със злостни съобщения. А и да не забравяме, че ми изпрати цял куп неприятни послания.

Тя скръсти ръце и вирна брадичка.

— Прекрасно знаеш защо ти ги изпратих.

— Защото не реагирах още в началото и защото ме виниш за случилото се. — Когато тя не отговори, се приведох напред. — Не излъгах, когато казах, че не знаех нищо за теб до януари, когато говорих с братовчед си. Изобщо не съм чела първите ти мейли. Това е истината.

Тя сви устни.

— Значи, продължаваш да се придържаш към версията, че си поклонничка на истината?

Издишах през носа и се втренчих в нея. Започвах да се ядосвам, но както и предния ден с майка ми, и сега успях да запазя самообладание.

— Както вече ти казах, не съм лъгала пред полицията.

— Тогава защо оттегли обвиненията? — тросна се тя.

— Дълга история.

Тя разпери ръце.

— Очевидно разполагам с достатъчно време. Разкажи.

Арогантният ѝ тон ме провокираше да ѝ отвърна със същото. Но се овладях и с максимално равен глас ѝ разказах за купона по случай Вси Светии, както и за следващите няколко дни. Почти през цялото време изражението ѝ си остана каменно, подобно на това на обиграно ченге. Самообладанието ѝ се пропука единствено когато ѝ обясних какво точно бе направил Блейн. Не се наложи да питам, за да ми стане ясно, че и при нея е било същото. Когато приключи, тя се извърна с гръб, раменете ѝ бяха отпуснати, но гръбнакът изопнат.

— Забранено ми е да казвам на когото и да било, но на теб исках да кажа.

— А на гаджето си казала ли си?

— Да.

Продължаваше да стои с гръб и да мълчи.

— Иска ми се родителите ми да не се бяха съгласили, нито пък аз. Иска ми се да бях силна като теб и да...

— Та ти изобщо не ме познаваш — тя се извъртя рязко и втренчи в мен безмилостните си сиви очи.

Вдигнах ръце.

— Но знам, че си силна, далеч по-силна от мен. Постъпила си правилно и съм сигурна, че не ти е било лесно.

— Никак.

— Знам. — Явно държеше да се заяжда. Острата ѝ брадичка рязко се вдигна.

— Ужасно беше. Да говоря с полицайите — първо с детективите, после и с адвокатите. Да описвам до безкрай всяко нещо, което ми причини Блейн. С подробности. Не ми беше лесно. И нямаше да ми се наложи да го правя, ако не се беше отметнала от истината!

— Съжалявам...

Тя скочи толкова бързо, че въобще не успях да реагирам.

Зашлели ме с такава сила, че главата ми се отметна настани. Очите ми се наляха със сълзи от болка и изненада. Удари ме право през лицето.

Не можех да повярвам. Цялата половина на лицето ми пламна, почервена, изтръпна. По дяволите! За слабичката си фигура умееше дяволски добре да раздава шамари.

Гневът бързо изтика изненадата и ръцете ме засърбяха да ѝ върна услугата. Но я разбирах. Болката ѝ бе съвсем прясна, все още твърде силна. Та нали аз самата толкова време се бях давила в същия гняв... който продължаваше да ме мъчи и днес. Никога не ме напускаше. Може би никога нямаше да ме напусне. Така че разбирах защо бе толкова разлютена.

И по тази причина не ѝ отвърнах с юмрук в лицето, както ми се искаше.

— Заслужаваш си го — гласът ѝ трепереше.

Бузата ми продължаваше да пари, когато се изправих.

— Може би. Но не заслужавах онова, което ми причини Блейн, нито пък тормоза, на който ме подлагаш заради нещо, което съм сторила на четири найсет, когато нямах никакъв избор.

— Съмнявам се, че вашите са ти опрели пистолет в главата, за да подпишеш документите.

Поклатих глава.

— А ти как би постъпила, ако си на четири найсет и вашите настояват да направиш нещо такова?

Устата ѝ се отвори от изненада.

— Не си прави труда да ми отговаряш, защото реално няма значение. Наистина съжалявам — и ако ме удариш още веднъж, този път ще ти отвърна... съжалявам за случилото се. И съжалявам, че ще трябва да свидетелстваш в съда и всичко останало. И повярвай ми,

най-много от всичко съжалявам, че подписах шибаните документи. Но не мога нищо да променя. Мога само да се примиря.

— Е, желая ти успех тогава.

Стоях и се взирах в това момиче, с което споделях ужасна трагедия, и се чувствах напълно... празна. От небето не се спускаха ангели, не ме заливаше златистата светлина на откровението. Усещах се по същия начин, както когато си тръгнах от къщата на нашите — всъщност не чувствах нищо. И внезапно прозрях, че Кам беше прав. Нямах потребност от тази среща, за да се освободя от миналото. Нямаше нужда да се виждам и с родителите си. Макар след онази среща да се чувствах прекрасно.

Бях започнала да се измъквам от клопката на миналото още когато му казах истината.

Естествено, не се получи за една нощ. Процесът бе безкрайно бавен и ми бе нужен плесник в лицето, за да го проумея.

Нямаше нужда да стоя тук.

Трябваше да съм навън — при Кам, у дома в Западна Вирджиния, заобиколена от приятелите си. Там щях да продължа да се боря.

Тръгнах към вратата.

— Къде отиваш? — Тъничките й пръсти се впиха в ръката ми, за да ме спрат. — Ейвъри?

Измъкнах се от нея.

— Тръгвам си, Моли. Връщам се при онзи мъж... там, навън, който ме обича въпреки миналото ми, въпреки неразумните ми решения. Връщам се у дома при приятелите си, а не в къщата в Ред Хил...

Моли преглътна мъчително, но не каза нищо. Когато стигнах до вратата, спрях и се обърнах.

— Виж, ако искаш да ми се обадиш, за да поговорим или нещо такова, имаш ми номера. Можеш да ми звъннеш по всяко време, но знай, че съм си взела поука. Ако ми изпратиш още някое съобщение, което дори малко да ме ядоса, ще се обадя в полицията и ще повдигна обвинения за тормоз.

Тя стисна устни и направи крачка назад.

— Пожелавам ти всичко най-добро. Наистина. Довиждане, Моли.

Не се опита да ме спре, нито ме изпрати до вратата като баща ми. Пъхнах се в хладната кола и издишах бавно и накъсано.

— Как мина, защо ти е червено лицето? — Кам ме хвана за брадичката и внимателно ме обърна. — Удари ли те?

— Да — отвърнах и цялата подскочих при ругатнята, която последва. — Но си мисля, че й стана по-добре, когато си го изкара на мен.

Очите му се присвиха.

— Това не означава, че може да си позволява такива неща.

— Знам — хванах ръката му и я притиснах в подпухналата си буза. — Но всичко приключи. Казах, каквото имах, и вероятно ще ме остави на мира.

Кам разпери длан и леко ме погали.

— Ейвъри...

— Беше прав. Нямаше нужда да го правя, но се радвам, че и това отмина. Всичко е наред. — Затворих очи и целунах дланта му. — Заведи ме вкъщи, Кам. Там ми е мястото.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Единственият проблем с лятото, когато вече не си дете, е, че свършва преди още да е започнало. А може би се дължеше на летния курс, който сякаш изсмука цялото очарование на лятната ваканция.

Отворих с мъка едното си око. Първото, върху което попадна погледът ми, бе гривната, но не сребърната. Кам я бе заменил с друга — няколко въжени примки, прикрепени с талисман с формата на знака за безкрайност. А после видях часовника. Защо, за бога, бях нагласила будилника толкова рано? Часовете започваха от девет.

До мен някой се раздвижи.

А Кам започваше чак в десет. С приближаването на края на следването му, неговият семестър се очертаваше като доста лек.

Претърколих се по корем, протегнах крака и размърдах пръсти. На устата ми се изписа сънена усмивка. Чаршафите незнайно как се съмъкнаха от голата ми кожа и се свлякоха от леглото. В спалнята ми или се бе промъкнал похотлив призрак, или Кам се бе събудил.

Между раменете ми се притиснаха нечии устни, нечия ръка се залепи в основата на гръбнака ми. Нагоре пролазиха пръсти и запратиха тръпки по цялата ми кожа.

— Добро утро, скъпа — гласът му бе дрезгав от съня.

Аха, ето защо бях навила будилника толкова рано — причината нямаше нищо общо с онази отпреди година. Тогава се тревожех да не закъснея, всъщност бях дразнещо педантична в това отношение. А сега бях настроила часовника с един час по-рано, за да си осигуря малко повече време с любимия.

— Добро утро — измърморих и затворих очи. Ръката му зашари нагоре-надолу, движейки се от цепката на дупето ми до шията.

Целуна ме по гърба, а сетне устните му се плъзнаха към хълбоците ми. Топлият му дъх затанцува по талията ми, после целуна лявата половина на дупето ми.

Изкикотих се и завъртях ханш.

— Знаеш ли как се нарича мъж, който целува задника на момиче? Най-букално?

— Мъж, който си знае мястото?

— Ха-ха, много смешно — той отметна косата от шията ми и ме целуна. — Влюбен мъж.

— Така ли?

— Така — измърмори той и обхвана хълбоците ми с една ръка.

— Откъде го научи?

— От интернет.

— Браво на теб.

— А знаеш ли какво друго научих? — Той ме повдигна и пъхна едната си ръка под тялото ми. — Че гърдите на жената са най-твърди рано сутрин.

— Какво? — прихнах да се смея.

— Точно така — отвърна и обхвана с шепа лявата ми гъ尔да. — И се налага да проверя тази теория. — Стисна ме лекичко и зърното ми се втвърди. Прехвърли се на другата ми гърда и повтори операцията.

— Струва ми се, че прочетеното отговаря на истината. Гърдите ти са удивително щръкнали тази сутрин.

Избухнах в смях и го плеснах през ръцете, но кикотенето ми рязко загълхна, когато ръката му бързо се завърна и този път движенията не бяха така небрежни. Пръстите му сръчно пробягаха по зърната ми и не след дълго бедрата ми започнаха да описват неспокойни кръгове върху чаршафа.

— Харесва ми как разсъждаваш — обади се Кам и се намести зад мен. Погледнах през рамо.

— Моля?

Той кимна към часовника.

— Задето си го навила по-рано. Ти, мила моя, си направо гениална.

— Знам — усмихнах се и опрях буза във възглавницата. Сърцето ми вече препускаше, тялото ми бе готово. Цялата бях готова.

— Е, ще се възползваш ли от този допълнителен час, или ще ме омайваш с познанията си относно допното съдържание на интернет?

— Ама че си нахална. — Устните му докоснаха рамото ми, а ръцете му се върнаха на хълбоците ми. — Имай предвид, че съм в

състояние да те накарам да хукнеш с писъци към университета заради познанията ми върху допното съдържание на интернет.

— Радвам се.

Повдигна ме отново.

— Może ли?

Винаги се колебаеше и питаше, преди да го направим по този начин. Жестът неизменно ме трогваше — тактичността и разбирането му, че все още имаше мигове, в които се чувствах твърде неловко за интимност, моменти, в които просто не желаех да ме докосва. Подобни ситуации бяха изключително редки, но все пак съществуваха, и той внимаваше и се нагаждаше.

И двамата се нагаждахме един към друг.

През лятото започнах да ходя при един от университетските психолози веднъж седмично и смятах да продължа, докато имам нужда, и може би един ден щях да съм в състояние да помогам на други с историята си, както и с опита си.

— Да — отвърнах му и за да е по-ясно, в случай че се колебаеше, притиснах дупе към него. Той изръмжа. Усмивката ми се разтегна.

Настани се между краката ми и аз сгънах ръце под раменете си, поех тежестта му. Надигнах се леко, обърнах глава и устните му мигом намериха моите. Обожавах начина, по който ме целуваше, сякаш не можеше да ми се насити. Само с една целувка ме караше да се разтопя в прегръдките му, толкова бяха вълшебни.

Откъсна устни, раздвижи хълбок и проникна в мен. Залюля ме бавно, ритмично, но всеки тласък провокираше неописуемо удоволствие. Опрях чело във възглавницата и дишането ми се накъса, когато се притиснах още по-плътно в него. Пръстите му се сплетоха с моите и ритъмът се ускори.

— Обичам те — сладостният, дрезгав шепот в ухoto ме тласна отвъд ръба. Екстазът погълна първо единия, а после и другия... само на секунди един от друг.

А когато най-после се добрахме до банята, този път моят шепот постигна същия ефект.

В крайна сметка закъснях с четири минути за лекцията, но въпреки това влязох, усмихнах се смутено на преподавателя и си седнах на мястото.

* * *

Времето бе приятно, без да е твърде горещо, така че малката ни групичка реши да обядва навън под сянката на един от гъстите дъбове край библиотеката.

Джейкъб накриви бомбето си, онова от купона за Вси Светии, и се намръщи срещу дузината пластмасови чашки, струпани пред него. Строеше пирамида. Реших да не задавам въпроси.

Тикнах сламката в чашата и събух джапанките си. Брит посегна да ме погъделичка и аз я стрелнах със злобен поглед.

— Докоснеш ли краката ми, умираш намясто.

— Вярно е — Кам ме побутна игриво. — Веднъж случайно ѝ пипнах кутрето и за малко да остана без един пръст.

— И това не беше единственото, без което за малко да останеш.

— Оxo, значи, работата е сериозна. — Брит погледна към тубичката с майонеза и чинията с пържени картофи. — Липсва ми Оли. Обожавах да го шокирам с вкусовите ми предпочитания.

— Е, спокойно можеш да шокираш нас — горната устна на Джейкъб се сгърчи отвратено. — Което и без това правиш.

— Не е същото — нацупи се тя. — Оли е сладурче.

— Моля? — Джейкъб за миг щеше да събори пирамидата си от смайване. — Че аз не съм ли сладурче?

Кам се намръщи.

— А ми аз?

Сръчках го с лакът в стомаха.

— Е, щом ще ме карате да обяснявам очевидното... — Брит театрално топна едно картофче в майонезата. — Джейкъб, твоя милост не си пада по момичета. Кам, ти си безнадеждно хълтнал по Ейвъри, така че ми остава само Оли.

Ухилих се.

Джейкъб вдигна глава и се усмихна леко.

— Е, не е само той.

Обърнах се да проследя погледа му. Джейс тъкмо пресичаше шосето, идвайки към нас.

Брит въздъхна.

— Мда, ама този не е лъжица за моята уста.

— Че защо не? — полюбопитствах.

Тя издаде някакъв неопределен звук.

— Чувала съм, че не си пада по сериозните връзки.

— Ама ти да не би да искаш сериозна връзка?

— Не — разсмя се тя и потопи следващото картофче. — Но имам чувството, че с човек като него, опиташи ли веднъж, цял живот ще искаш още.

— Нещо като крек? — обади се Джейкъб.

— Или чипс — добави Брит.

Кам направи някаква физиономия и си открадна от картофките ми. Стрелнах го с убийствен поглед, но после провалих целия ефект, понеже го целунах по бузата.

Джейс се настани до нас и протегна дългите си крака. Изглеждаше някак неразположен, почти съвършеното му лице бе пребледняло.

— Така. Халюцинирам ли, или току-що видях сестра ти да влиза в „Кнути“?

— Не халюцинираш — успокои го Кам. — Нея си видял. Записа се малко по-късно.

— О! — очите на Джейс се присвиха и той се загледа невиждащо нанякъде. — Това е... това е хубаво.

Улових погледа на Кам, но той само сви рамене. Все така зареял очи в далечината, Джейс се пресегна през Кам и задигна цяла шепа от пържените ми картофи.

— Ама какво, по дяволите, си позволявате? — възкликах. Кам се разсмя.

— Картофките ти са в опасност.

— Очевидно — измърморих и им хвърлих по един гневен поглед.

Джейс ми намигна по същия абсурдно привлекателен начин, както го правеше и Кам.

— Ще дойдете ли на хавайската вечеринка този уикенд?

Кимнах и се замислих колко се бях променила за една година. По това време миналата година изобщо нямаше да ми хрумне да ида на купон, особено на купон, организиран от член на студентско дружество. Усмихнах се доволно и побързах да излапам останалите картофки, преди момчетата да ми ги грабнат.

— Наистина ли ще печете прасе? — поинтересува се Брит. — Понеже миналата година нямаше прасе. Имаше дива пуйка и беше ужасно.

Джейс се разсмя.

— Е, тази година ще има прасе.

Страничният джоб на чантата ми завибрира. Любопитна кой може да бъде, при положение че всички, които биха могли да ми се обадят, седяха до мен, отворих джобчето и измъкнах телефона.

Беше съобщение. Съобщение от най-обикновен телефонен номер. С тексаски код.

Моли е. Можем ли да поговорим, когато имаш време?

Моля?

Ръката ми потрепери. Не се беше свързвала с мен, откакто си тръгнах от Тексас. Досега не бях получавала толкова дружелюбно послание от нея, макар и сегашното да не загатваше, че от тук нататък ще сме най-добри приятелки.

Побързах да ѝ пиша.

Да. Ще ти се обадя довечера.

В продължение на няколко минути гледах втренчено телефона. Получих отговора ѝ:

Добре.

Още не можех да повярвам.

— Наред ли е всичко? — обади се Кам и ме прегърна през кръста. Веждите му се вдигнаха загрижено.

— Да — пуснах телефона обратно в чантата. Всичко беше наред. Не съвършено, но пък животът няма как да е съвършен. Беше

непредсказуем и често труден, но и в непредсказуемостта имаше красота, а в трудностите можеше да се намери покой.

Нямам представа какъв щеше да е животът ми, ако не бях решила да загърбя всичко и да се освободя от миналото. Със сигурност нямаше да е такъв, какъвто бе в момента. И знаех, че ако не бях срещнала Кам, сега нямаше да седя тук. Може би все пак щях да се справя и сама, но вече бях достатъчно уверена, за да призная, че безкрайно ми бе помогнал.

И уверена в женската си същност, случеше ли се да погледна нощното небе и да видя Северната корона, или нещо, което бегло ми напомняше за нея, й благодарях.

Облегнах се на гърдите на Кам, наклоних глава назад и обгърнах лицето му с шепи. Притеглих устните му към своите и нежно го целунах.

— Благодаря ти.

Ъгълчето на устата му се изви нагоре.

— За какво?

— За това, че ме изчака.

БЛАГОДАРНОСТИ

Писането на благодарности никога не е лесно, независимо колко пъти съм го правила. На първо място искам да благодаря на Моли Макадамс и Кора Кармак за ценните им бележки и невероятната подкрепа. Сара, създала си прекрасна корица, в която се влюбих още в първия mig. Благодаря на агента ми, Кеван Лион — огромни благодарности, задето си най-ангажираният агент в бизнеса. Благодаря на Мари Ромеро за това, че приложи магията на коректурата върху грешките ми, а също и на Валери, която винаги бе готова да организира промоционална обиколка, дори и в последната минута, и всеки път се справяше блестящо. А всичко това нямаше да бъде възможно без вас, читателите. Дълбоко съм ви признателна, че четете книгите ми. До ден-днешен продължавам да се смайвам, че се намират хора, които да ги четат. И не на последно място, огромни благодарности на Стейси Морган. Тя първа чу за „Ще те чакам“ — идея, която ми хрумна под душа, — и бе до мен още от първия ден.

БЛАГОДАРЯ ВИ!

Издание:

Автор: Джей Лин

Заглавие: Ще те чакам

Преводач: Елка Виденова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Излязла от печат: 01.07.2014 г.

Редактор: Ваня Петкова

Художник: Shutterstock

Коректор: Ваня Петкова

ISBN: 978-954-27-1245-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16330>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.